

VAMPIRAȚII

VREMURILE TERORII

JUSTIN SOMPER

„Total originală... Mi-aș fi dorit să am o asemenea idee!" ANTHONY HOROWITZ

JUSTIN SOMPER

Traducere de Sorin Voinea

CORINT JUNIOR

Pentru mama mea, Thelma Somper, care își dorește mereu să găsească o carte bună de citit. Sper ca această carte să se ridice la înălțimea așteptărilor! Cu dragoste și mulțumiri pentru tot sprijinul acordat.

Prolog

Un surfer în noapte

La asfințit, pe când soarele scăpăta istovit în apele întunecate ale oceanului, valurile unui golf pustiu năvăleau înfometate spre nisipurile ce treceau de la alb la galben-auriu și, apoi, la incandescența chihlimbarului — pentru ca în numai câteva clipe să înghită flămânde globul de lumină al zilei.

În acel colțișor al lumii se instaurase domnia umbrelor și întunericului, unde nimeni nu mai putea distinge hotarul dintre uscat și apă, ori dintre cer și ape; unde nimeni nu putea vedea zbuciumul și vuietul necontenit al oceanului. Spre deosebire de întunericul palid al orașelor și al localităților urbane, în golf era beznă în toată regula — profundă, intensă și neagră ca tăciunele.

Șovăielnică în a fi martoră la cele ce aveau să se petreacă în ceasurile ce vor veni, luna nu-și făcuse apariția, iar stelele păreau să fi ales și ele să păstreze distanța. Într-o astfel de noapte, fără lună și fără stele, nimeni nu ar putea fi învinuit dacă s-ar gândi că lumea este pe cale să se sfârșească. Și, pentru unii, acest lucru nu era deloc departe de adevăr.

Valurile întunecate ale oceanului ascundeau un secret: un om — sau, mai bine spus, o siluetă ce semăna cu a unui om — și o planșă de surf. Voiajul nu era însă unul gratuit. Valurile întunecate, pe cât de înalte, pe atât de înverșunate, îl puneau la grea încercare pe surfer și îi testau la maxim rezistența și puterea. În ciuda vârtejurilor și lipsei luminii, bărbatul nu-și pierdea echilibrul. Corpul musculos și bine legat al acestuia se înclina și se răsucea de parcă ar fi avut picioarele lipite de planșă. Ducea o luptă pentru respect cu apele înverșunate ale oceanului, dar și cu sine însuși.

În cele din urmă, valurile, părând să fi ostenit, îi recompensaseră determinarea și-l conduseră spre ape mai puțin adânci, unde surferul continuă să înainteze în viteză pe planșa de surf ce glisa ca lama unui cuțit pe luciul ca de opal al apei.

Surferul sări de pe planșă și, când păși pe fundul nisipos al apei, valurile făcură o ultimă sforțare de a-i

smulge planșa, dar bărbatul se apleacă și o ridică din ghearele înspumate ale apelor. Ținând-o sub braț, porni cu pași mari pe nisipul uscat al țărmului și, în pofida greutății planșei, nu se opri o clipă să se odihnească. Aerul răcoros al nopții nu părea să-l descurajeze câtuși de puțin și, oricât ar fi părut de ciudat, deși de-abia ieșise din valuri, pielea și părul îi erau deja uscate, la fel ca și hainele, căci nu purta un combinezon pentru scufundări, ci haine obișnuite — pantaloni și o cămașă ale cărei mâneci erau rupte la umeri, pentru a-i permite să-și miște în voie brațele. Picioarele îi erau desculțe.

Ajuns la poalele unei faleze, sprijini planșa de peretele stâncii și începu să urce o potecă abruptă. Când stânca se înălță la verticală, bărbatul continuă cățărarea, folosindu-și cu aceeași dexteritate atât brațele, cât și picioarele. De-acum semăna și mai puțin cu un om, și aducea mai degrabă cu un animal. Însă, în realitate era câte puțin din fiecare — și chiar mai mult decât atât.

Odată ajuns în vârful falezei, se opri o clipă și privi mulțumit în josul stâncii pe care o escaladase, după care își îndreptă privirea spre nisipul țărmului și spre oceanul agitat care îl adusese acolo. Niciun om nu ar fi putut distinge în acele momente granița dintre ape și uscat, dar ochii săi, obișnuiți cu întunericul, puteau sorbi cu nesaț priveliștea învăluită în beznă.

Fără să mai piardă timpul cu felicitările de sine, se întoarse și porni mai departe. Ajuns la un gard înalt, îl sări cu ușurință — așa cum depășise până atunci toate obstacolele ce-i stătuseră în cale — și ateriză în iarbă. Privind în depărtare, văzu o casă ale cărei ferestre erau puternic luminate la acea oră târzie în noapte. Casa strălucea cu așa intensitate încât ai fi zis că ardea. Deși îi provoca o durere cumplită în ochi, strânse din dinți și continuă să înainteze repede.

Străbătu cu pași mari terenul și trecu pe lângă un câmp cu cai. Se opri o clipă și îi privi. Deși nu-l vedeau, patrupedele înmărmuriră înspăimântate pentru moment. În această noapte nu aveau de ce să se teamă, căci străinul își văzu mai departe de drum.

În dreptul unei piscine impresionante, energic ca întotdeauna, nu rezistă impulsului de a face o baie și de a înota viguros în stil craul, de la un capăt la altul al bazinului. Imediat ce ieși din apă, hainele i se uscară aproape instantaneu.

În față îi apăru o livadă cu pomi fructiferi. Trecând printre copaci, șterse ușor crengile și scutură la pământ mai multe fructe pârguite. Nepăsător, zdrobi sub tălpile-i masive câteva piersici și rodii.

Dincolo de livadă se așternea o pajiște cu iarbă catifelată, pe care își șterse picioarele mânjite de terciul fructelor. În apropierea casei era o grădină cu

trandafiri — o abundență de tulpini îngemănate, spini groși și ascuțiți, boboci și flori catifelate. În mijlocul florilor se afla o femeie. Știind bine că aceasta se găsea acolo, străinul se opri și privi imaginea neobișnuită ce i se prezenta în față.

Străina, o femeie dolofană de vârstă mijlocie, îmbrăcată într-un chimonou din mătase roz, ținea într-o mână un coș, iar în cealaltă strângea între degetele-i butucănoase o foarfecă de grădină. Pe cap avea o bentiță de care era prinsă o mică lanternă. Cu toate că arăta complet ridicol, zâmbea foarte mulțumită, în timp ce mirosea trandafirii și le tăia tulpinile, după care îi aranja cu tandrețe în coș.

Femeia continuă nepăsătoare pentru o vreme, până când străinul călcă pe o rămurică, nu întru totul neintenționat.

— Ce-a fost asta? Cine-i acolo? întrebă ea, răsucindu-se și privind în jur, în timp ce lumina i se reflecta pe chip ca scânteierile unui licurici.

Nevăzând pe nimeni, după câteva clipe reveni la plăcuta îndeletnicire a grădinăritului și începu să murmure ca bâzâitul unui bondar în agonie. Dorind să se amuze puțin, străinul trosni sub talpă o nouă crenguță. Reuși s-o sperie. Femeia sări ca arsă — atât cât îi permise corpul durduliu.

Străinul ieși din întuneric și se opri în bătaia luminii lanternei.

Imediat ce-l văzu, fără să se arate deloc speriată, îl măsură foarte iritată din cap și până în picioare.

— Cine ești? întrebă ea. Ce cauți aici?

Bărbatul păstră tăcerea.

— Cine ești? repetă ea.

— Dar *tu*, cine ești? întrebă el.

— Loretta Busby, firește. Asta e grădina mea cu trandafiri, iar tu nu ai ce căuta aici.

Străinul se apropie și, zâmbind, luă din coș un trandafir și apropie floarea de nări. Mirosea grețos — copleșitor de dulce. Strivi petalele catifelate în pumn și le aruncă.

— Cum de îndrăznești una ca asta, animalule! strigă ea. Tu ai habar cine sunt eu? Știi cine este soțul meu?

— Busby trebuie să-l cheme, îi răspunse el.

Să-l fi crezut cumva prost? se întrebă străinul.

— Exact, spuse ea. Lachlan Busby — director al Băncii Cooperatiste din Crescent Moon, președintele Camerei de Comerț pentru Regiunea de Nord-Est, membru de onoare al Bisericii Progresiste din Crescent Moon și cel mai puternic om din regiune, se răsti ea, fixându-l cu privirea și orbindu-l cu fasciculul lanternei. Ai nimerit într-o grădină de trandafiri, unde nu ai ce căuta, tâmpitule!

De această dată chiar se simți insultat. Insultat și enervat. Lumina parcă îi sfredelea ochii, iar mirosul greu și dulceag al trandafirilor îi irita îngrozitor nările. Bărbatul își coborî privirea spre femeia ce continua să scheaune la fel de supărător ca un cățeluș. Nemaiputând suporta, o apucă de umeri și o ridică până când o aduse cu fața la nivelul propriilor ochi.

Șocată, femeia dădu din picioare în aer, de parcă ar fi sperat să poată fugi de el. Privindu-l indignată, reuși pentru prima oară să-i vadă cu adevărat ochii — sau, mai degrabă, orbitele unde ar fi trebuit să fie ochii. Căci acestea păreau doar niște găuri de foc — niște mici puțuri ce scuipau vâlvătăi ucigătoare. Cuvintele o părăsiră și glasul îi amuți. Picioarele încetară orice mișcare. Lanterna îi alunecă pe frunte și femeia nu mai reuși să vadă decât dinții străinului — doi incisivi aurii, ascuțiți ca două pumnale, ce coborau spre gâtul ei.

Avea un sânge gustos — dar puțin prea rafinat pentru gustul lui. Fără să piardă vremea, supse repede și cu poftă, după care o așeză în centrul grădinii de trandafiri. O mică rafală de vânt smulse câteva petale firave de trandafiri, care fluturară în aer ca niște confeti și căzură apoi pe trupul femeii.

Terminându-și treaba, străinul se întoarse, străbătu din nou pajiștea îngrijită impecabil, trecu pe lângă

piscină și prin apropierea terenului cu cai, până la marginea stâncii întunecate. Luna, de parcă ar fi vrut să-i iasă în întâmpinare, începu să-și reverse razele argintii din spatele norilor întunecați. Simțindu-se revigorat, străinul zâmbi la gândul sângelui proaspăt ce-i curgea prin vene. Apoi, răcnind din toți plămânii, sări de pe marginea falezei și făcu o tumbă în aerul blând al nopții.

Iată ce înseamnă să fii liber, gândi el, simțindu-se impulsionat de un val uriaș de adrenalină. Era un mister cum de stătuse atâta vreme la bordul acelei corăbii, cum de-l suportase pe acel căpitan — cu toate regulamentele și ordinele sale... În sfârșit, am scăpat de așa ceva, gândi el, aterizând puternic cu tălpile în nisipul țărmului. Sidorio nu se mai lasă condus de nimeni. De-acum *îmi* croiesc singur drum în lume. Nu mă mai oprește nimeni și nimic.

Mult deasupra străinului, lanterna Lorettei Busby licări de câteva ori și, în cele din urmă, se stinse, la fel ca și L'oretta, în mijlocul preaiubitei sale grădini cu trandafiri.

Capitolul 1
Cei Trei Corsari

La bordul corabiei *Diablo*, Cutlass Cate îi trecea în revistă pe pirații care făceau parte din forța de elită a vasului. Atacul urma să înceapă în mai puțin de un ceas și pirații aleși să participe la asalt ocupaseră puntea și se pregăteau psihic și fizic pentru înfruntarea care îi aștepta. Cate pășea încet în mijlocul punții și, supraveghindu-i cum se antrenau, consemna în minte observațiile pe care să le transmită echipelor și fiecărui luptător în parte. Era ciudat și totodată captivant să se știe secundul căpitanului. În ultimele luni se schimbaseră multe pe *Diablo*. Cheng Li părăsise corabia — pentru a preda la Academie! — și lăsase liber postul de adjunct, funcție pe care Cate o ocupase fără să stea prea mult pe gânduri. Căpitanul Molucco

Wrathe își recăpătase buna dispoziție — odată cu plecarea fostului său secund, Cheng Li, care îi stătuse întotdeauna ca un ghimpe în coaste — și părea mult mai fericit s-o aibă pe Cate ca adjunct. Chiar dacă nu se înțelegeau întotdeauna în privința strategiei, se respectau reciproc și, în ceea ce privea planurile de atac, Molucco îi permitea tinerei să aibă mai mereu ultimul cuvânt. Dar, în ciuda tuturor schimbărilor petrecute în ultimele luni, pentru Cate cel mai important lucru fusese sosirea pe corabie a gemenilor Tempest.

Apariția celor doi copii se petrecuse în circumstanțe dintre cele mai tragice. Connor fusese primul pe care îl cunoscuseră, cu aproximativ o săptămână înaintea surorii sale. După moartea tatălui lor, gemenii își părăsiseră orașul natal — Crescent Moon — la bordul vechiului iaht al familiei. Dar cum o nenorocire nu vine niciodată singură, vasul copiilor fusese asaltat de una dintre cele mai năprasnice furtuni. Gemenii fuseseră cât pe ce să se înece, dar soarta, deși îi ținuse o vreme despărțiți, îi adusese din nou împreună.

Cate știa că separarea fusese foarte grea pentru Connor, dar băiatul, spre cinstea lui, lăsase toate grijile deoparte și se dăruise cu tot sufletul vieții de pe *Diablo*. Văzându-l la celălalt capăt al punții —

unde se duela împreună cu cei mai buni prieteni ai săi, Bartolomeu „Bart" Pearce și Jez Stukeley —, tânăra grăbi pasul spre ei. Bart și Jez erau de mulți ani membri ai echipajului și erau doi dintre cei mai apreciați pirați de la bord. Amândoi aveau mai mult de douăzeci de ani, dar își făcuseră încă din copilărie ucenicia ca pirați. Bart se dovedise încă din adolescență unul din cei mai puternici oameni de pe vas și, sub îndrumarea ei, își completase vigoarea și forța cu o îndemânare deosebită în mânuirea spadei. Jez era mai scund și mai slab decât el, dar, la drept vorbind, era un spadasin desăvârșit. În timp ce Bart folosea doar spada și conducea forțele principale de atac, Jez — la fel ca și Cate — era un luptător de precizie, care, cu iscusința pe care o avea în mânuirea rapierei, putea determina de unul singur izbânda atacului.

Connor Tempest — în vârstă de numai paisprezece ani — se afla la bord de peste trei luni și, atunci când li se alăturase, nu avea niciun fel de pregătire într-ale pirateriei. Odată ce l-a inițiat în arta mânuirii rapierei, Cate a fost plăcut impresionată de aptitudinile băiatului și de dăruirea cu care acesta își efectua antrenamentele. Privindu-i pe cei trei tineri pirați exersându-și mișcările, Cate

nu-și mai putea da seama care dintre ei era mai talentat. Era însă foarte mulțumită că Jez îl luase pe Connor sub aripa sa și spera ca iscusința genială a acestuia în mânuirea sabiei să fie cât de curând transferată și tânărului său ucenic.

— Cum se simt Cei Trei Corsari în această zi splendidă? întrebă Cate zâmbind.

Ea fusese cea care le dăduse această poreclă ce li se potrivea perfect și pe care tinerii o adoptaseră fără nicio rezervă. Erau practic nedespărțiți și aveau mare grijă unul de celălalt atât în bătălii, cât și în timpul liber.

Băieții își ridicară privirile dinspre săbii și o salutară zâmbind.

— Excelent! Mulțumim de întrebare, răspunse Bart, tot un zâmbet.

El și Cate flirtau de ceva vreme și, cu toate că tânăra savura în secret relația lor, nu o încuraja niciodată în timpul pregătirilor pentru atac.

— Pe loc repaus, băieți, spuse Cate apropiindu-se.

Cu toate că le acordase permisiunea de a fi mai puțin protocolari, comanda avea și rolul de a-i întări autoritatea funcției.

Bart pricepu imediat aluzia:

— Spuneți-ne mai multe despre corabia pe care o vom acosta.

— Este un cargobot, răspunse Cate. L-am urmărit toată dimineața. Căpitanul Wrathe a primit ieri un pont din partea uneia din sursele noastre cele mai de încredere. Din câte se pare e încărcat la maxim, e foarte slab apărat — și, mai mult decât atât, se află chiar în coridorul nostru maritim.

— Înseamnă că victoria ne e ca și asigurată, spuse Jez Stukeley.

— Nu te grăbi niciodată să tragi astfel de concluzii, spuse Cate. Șansele sunt într-adevăr în favoarea noastră, dar nu trebuie niciodată să ne culcăm pe o ureche.

— Am înțeles, domnule! strigă Jez.

— *Domnule*?! repetă Bart.

Bart și Connor zâmbiră larg la scăparea prietenului lor.

Jez ridică din umeri și roși:

— Iertați-mă, *doamnă*. Nu știu ce mi-a...

— E în regulă, zise Cate amuzată, dar fără să arate acest lucru.

— Cum se simte astăzi tânărul Tempest? întrebă ea, întorcându-se spre Connor.

Connor o privi în ochi:

— Perfect stăpân pe sine și pregătit pentru atac!

— Splendid! zise Cate. Grace cum se simte?

Connor ridică din umeri:

— Bine, cred. N-am văzut-o de la micul dejun. Cred că și-a terminat printre primii sarcina de lustruire și pregătire a săbiilor.

— Se descurcă foarte bine și a progresat mult în mânuirea sabiei, spuse Cate observând îndată îngrijorarea pe chipul băiatului, așa cum se întâmpla de fiecare dată când Grace și săbiile reprezentau subiectul discuției. Să fi fost îngrijorat de gândul că s-ar putea să-l întreacă? Era absurd, pentru că oricât ar fi fost de iscusită — și avea cu siguranță un talent înnăscut pentru mânuirea sabiei —, Grace nu se dedica practicii cu aceeași sârguință ca și Connor. Mare păcat, gândi Cate. De ce gloria trebuie să revină întotdeauna numai băieților? Va trebui să discute serios cu Grace și să o îndrume să ia lucrurile mai în serios. Poate o va ajuta mai mult dacă se va antrena împreună cu o altă femeie pirat — poate chiar cu Johnna.

— Aveți de gând să o includeți în atacul de astăzi? întrebă Connor.

— Nu, răspunse Cate dând din cap. Nu, pentru că încă nu-i pregătită.

Cate remarcă în acel moment cum Connor își relaxă imediat umerii și pricepu îndată despre ce era vorba. Băiatul se comporta ca un adevărat

frate și, fiind puțin cam supraprotector, nu dorea s-o vadă pe Grace pusă în fața niciunui pericol. Însă viața pe o corabie de pirați nu era nici pe departe un voiaj de relaxare și, în plus, Grace se dovedise capabilă să se descurce în situații foarte primejdioase. În definitiv, fata fusese „salvată" de un vas cu vampiri — sau mai bine spus *vampirați* — și supraviețuise. În ciuda rugăminților celorlalți membri ai echipajului, Grace povestise foarte puține lucruri despre ce îndurase pe acea corabie. Nu i se destăinuise decât lui Connor și, cu toate că băiatul păstrase cu sfințenie secretele surorii sale, le dăduse prietenilor săi de înțeles că sora lui trecuse prin câteva situații cu adevărat îngrozitoare. Așadar, era de înțeles grija lui de a o proteja de orice posibile traume viitoare.

— Nu-ți face griji în privința ei, spuse Cate. Grace e mai rezistentă ca mulți dintre cei de pe corabie.

Connor zâmbi vag:

— Cate, știi că ea este sora mea și e tot ce mi-a mai rămas pe lume.

— Ușurel, amice, interveni Bart punându-i băiatului o mână pe umăr. Cu noi cum rămâne?

— Da, adăugă Jez, înghiontindu-l ușor în coaste. Cum rămâne cu Cei Trei Corsari?

— Toți pentru unul și unul pentru toți! îl completă Bart.

— Foarte original, spuse Cate oftând.

Tachinarea băieților dăduse roade, căci Connor zâmbi din nou larg.

— În regulă, băieți, zise Cate. Mă duc să fac ultimele pregătiri pentru atac.

— Am înțeles, *domnule!* o salută Bart.

Cate dădu să se încrunte, dar nu-și putu opri un mic chicotit:

— Gata cu obrăznicia, *domnule* Pearce. Dacă mai spui ceva, diseară vei avea de spălat toate latrinele vasului, în timp ce noi ne vom distra de minune la Ceaunul Mămicii.

Cate se întoarse și se îndepărtă, dar nu înainte ca mina serioasă a tinerei să fie asaltată de un hohot de râs.

— Of, îmi place la nebunie când face pe încrezuta, le spuse Bart prietenilor săi.

Connor își dădu ochii peste cap.

— Connor, hai să mergem, îi spuse Jez. Să-l lăsăm pe domnul Pearce în compania viselor sale de îndrăgostit și să ne perfecționăm mișcările cu rapiera.

— S-a făcut, îi confirmă Connor.

*

După ce petrecuse întreaga dimineață la lustruirea săbiilor, Grace Tempest ar fi avut nevoie de o

baie bună. Cu toate că își ștersese bine de negreală brațele și mâinile, nu reușise totuși să scape de mirosul pregnant al unsorii și metalului. Ei bine, se pare că va trebui să-l lase să dispară de la sine, hotărî ea. Luându-și la revedere de la colegi, porni spre cabina ei, pentru a se bucura de o binemeritată pauză. În timp ce străbătea coridorul, îi auzi pe pirați pregătindu-se pe punte pentru atac. Connor se afla și el printre ei. Fata simți deodată cum o cuprinde iritarea. Deși trecuseră trei luni de când se aflau pe vas, nu era deloc împăcată cu gândul că fratele ei geamăn era pe cale să devină un pirat în toată regula.

Nu de puține ori se surprindea gândindu-se la felul în care decurseseră lucrurile. După moartea tatălui lor, nu le mai rămăsese nimic în orășelul golfului Crescent Moon — cu excepția unui trai în robie la orfelinat sau în a se lăsa adoptați de bancherul lunatic Lachlan Busby și de soția dementă a acestuia, Loretta. Așa au ales să se aventureze pe ocean, în vechiul lor velier, *Louisiana Lady,* fără să știe încotro se îndreptau, dar convinși fiind că oriunde ar fi ajuns le-ar fi fost mult mai bine decât în orășelul pe care îl lăsaseră în urmă.

Niciunul nu și-ar fi putut imagina ce le rezervase soarta, gândi Grace deschizând ușa micuței ei cabine. Fratele ei fusese salvat de acest vas cu

pirați. În ceea ce o privea, Grace ajunsese în mâinile vampiraților — creaturi de care auzise doar în straniul cântec marinăresc pe care tatăl lor obișnuia să-l fredoneze gemenilor.

O poveste cu vampirați am de povestit,
Străveche, dar adevărată.
Voi cânta de-o corabie de-odinioară
Și ai ei de temut mateloți.
Voi cânta de-o corabie de-odinioară
Ce navighează pe albastrul oceanelor...
Și bântuie azuriul mărilor.

Cu toate că auziseră de nenumărate ori acest cântec, nu-și imaginaseră o clipă că ar fi putut exista o asemenea corabie. Dar aceasta exista cu adevărat! Ajunsă la bordul vasului, Grace se pomenise față în față, sau, mai bine zis, în fața măștii enigmaticului căpitan al corabiei.

Căpitanul mască poartă,
Să curme spaima tuturor
Și nimeni să nu-i vadă
Chipul palid, ochii cadaverici
Și ai săi dinți tăioși ca bezna.
Da, căpitanul mască poartă
Și lumină nici c-a văzut vreodată.

Cu multă vreme în urmă, căpitanul purtase un văl, pe care îl schimbase între timp cu o mască — acesta fiind unul din lucrurile pe care nu le aflase din descrierea din cântec. Corabia *era* pe atât de misterioasă pe cât și-o închipuise — dar nicidecum *nu era* un loc al groazei cumplite, așa cum s-ar fi așteptat oricine altcineva. Pentru ea, cel puțin, nu fusese.

— Cred c-ai trăit într-un loc *îngrozitor*, îi spunea zilnic câte un pirat sau altul.

— Care a fost cel mai groaznic lucru pe care a trebuit să-l suporți? Cum arătau *demonii* ăia?

Erau alte întrebări frecvente, la care Grace răspundea:

— Aș prefera să nu vorbesc despre asta, dacă nu vă supărați.

Această tactică o ajutase să scape cu ușurință de indiscreția piraților, care o compătimeau în sinea lor și gândeau: „Sărmana Grace, este și normal să nu mai vrea să-și amintească nimic despre acel loc cumplit".

Așa i-a fost mult mai ușor, spre deosebire de varianta prin care ar fi încercat să-i convingă de faptul că fusese tratată foarte bine la bordul vasului. Căpitanul mascat se dovedise o făptură binevoitoare și îi dorise numai binele. Cu toate că vampirații

se hrăneau cu sânge, o făceau cumpătat și numai pe parcursul unui Ospăț săptămânal. Sângele le era oferit de donatori, care erau foarte bine îngrijiți pentru acest dar neprețuit. Grace îi povestise lui Connor despre acest lucru, dar băiatul nu putea înțelege cum de accepta Grace cu atâta ușurință această stare de fapt, când el se îngrozea numai la gândul hrănirii cu sânge — sau al „dăruirii", după cum îi spuneau vampirații. Grace se mulțumea doar să-i zâmbească. Indiferent cât de dur arăta Connor în fața camarazilor săi pirați, băiatul se îngrețoșa chiar și la gândul sângelui. Era totuși un lucru bun, cugetă Grace, că ea ajunsese pe corabia vampiraților și *Connor* pe vasul piraților — și nu invers!

Și totuși, oricât ar fi părut de ciudat, Grace își făcuse câțiva prieteni la bordul vasului cu vampirați. Hainele pe care le purta îi fuseseră dăruite de Darcy Flotsam — figură de galion pe timpul zilei și, după cum spusese chiar ea, „emblema distracțiilor pe timpul nopții".

Șezând pe pătuțul ei îngust, Grace trase perdeaua subțire ce acoperea hubloul cabinei. Afară, albastrul amețitor al oceanului îi aminti de Lorcan Furey — „tânărul" vampirat care o salvase de la înec. El o protejase la bordul vasului și, când

pirații veniseră în ajutorul ei, Lorcan încercase s-o apere cu prețul vieții. Grace părăsise corabia în mare grabă și nici măcar nu apucase să-și ia la revedere de la Lorcan. După apariția lui Connor, Grace pierduse complet contactul cu Lorcan. Sosirea fratelui ei fusese o surpriză cu adevărat neașteptată!

Lorcan se retrăsese în cabină imediat după ivirea zorilor, dar când Grace se dusese să-și ia la revedere, Lorcan nu fusese de găsit. Fata îi ceruse fratelui ei să aștepte până când îl va căuta pe Lorcan pe corabie. Eforturile îi fuseseră însă zadarnice. Nici chiar căpitanul vampiraților nu-i putuse spune unde se afla Lorcan. În cele din urmă, Grace nu-l mai putuse întârzia pe Connor și, după ce își luase la revedere de la căpitanul vampiraților, se reîntorsese pentru ultima oară în cabina ei, de unde își luase o valijoară cu lucruri — inclusiv carnețelele și câteva dintre hainele care nu-i mai trebuiau lui Darcy — și revenise pe punte.

Mai târziu, când și-a despachetat valiza în cabina de pe *Diablo*, a găsit înăuntru o casetă de lemn — o cutiuță pe care nu și-o amintea să o fi pus acolo și în care descoperise o bocceluță. Când desfăcuse pânza legăturii, dinăuntru căzuse un bilețel pe care erau scrise cuvintele — cu litere subțiri și ușor dezordonate:

Draga mea Grace,
Îți dăruiesc ceva care să-ți amintească de mine.
Să călătorești în siguranță!
Al tău prieten, Lorcan Furey

Cu toate că inima îi bătuse puternic la vederea semnăturii lui Lorcan, surpriza îi fusese și mai mare când găsise în pânză inelul Claddagh al lui Lorcan. Își aminti când văzuse prima oară acel inel, când Lorcan îi înlăturase de pe chip o șuviță umedă, imediat după ce o salvase de la înec.

Privi inelul — modelul straniu ce reprezenta o inimă ținută între două mâini, cu o coroană deasupra — și îl luă în mână. Era un cadou neprețuit, gândi ea. Era ca și cum ar fi primit o părticică din Lorcan — dar poate că asta și *dorise* Lorcan să-i ofere, reflectă Grace profund emoționată. Într-o bună zi, i-l va da desigur înapoi, hotărî fata. Între timp îl va păstra ca pe un talisman — un suvenir care să-i amintească de perioada petrecută pe corabia vampiraților, și un simbol prin care să nu uite că, într-o bună zi, se va întoarce acolo.

Desfăcu lănțișorul pe care i-l dăduse Connor și strecură inelul pe lanț, așa încât să stea alături de medalionul oferit de fratele ei. Cele două bijuterii erau bunurile ei cele mai de preț.

Grace atinse ușor inelul și, așa cum se întâmpla nu de puține ori, închise ochii și văzu parcă aievea corabia vampiraților. Cât și-ar fi dorit ca imaginea să fi fost reală!

Oare ce mai făceau căpitanul, Darcy, Lorcan? Unde s-or afla în acele momente? se întrebă Grace, regretând încă o dată că nu își luase rămas-bun de la ei. Însă îi fusese imposibil să se înțeleagă cu Connor, când fratele său insistase să-l urmeze la bordul corabiei *Diablo.* Nu ar fi putut niciodată să-l convingă să rămână amândoi pe vasul vampiraților. Dar știa bine că ar fi fost o adevărată *nebunie* să fi rămas împreună în mijlocul echipajului de vampirați, gândi ea, amintindu-și o vorbă a tatălui lor: *Gracie, nebunia înseamnă uneori înțelepciune.* Grace avea însă sentimentul că tatăl ei ar fi înțeles-o în totalitate.

Grace își coborî mâna de pe inelul lui Lorcan. Dacă ar fi fost după ea, ar fi preferat să rămână alături de vampirați — căci doar unul dintre aceștia reprezentase pentru ea o amenințare. Ca întotdeauna, se înfioră când își aminti de imaginea locotenentului Sidorio — de incisivii aurii ascuțiți ca briciul și de ochii ce arătau ca două cavități ce scăpărau văpăi de foc.

Sidorio — cel care își omorâse donatorul și o ținuse ostatică pe Grace în cabina ei, până când o salvase căpitanul.

Sidorio — cel care îi spusese că, înainte de transformare, fusese ucis de Iulius Cezar.

Sidorio — cel care fusese izgonit de pe vas și trimis în exil.

Acesta fusese singurul vampirat primejdios la bordul acelei corăbii, gândi Grace privind vastitatea translucidă a oceanului. Sidorio însă dispăruse. Primejdia trecuse și Grace se putea întoarce de-acum în siguranță pe corabia vampiraților — numai de-ar fi găsit o modalitate prin care să-și îndeplinească această dorință.

Capitolul 2

O victorie ușoară

— Foc! ordonă Cate.

Începea atacul.

Diablo ajunsese lângă vasul țintă. Bubuitul tunului anunța începerea raidului și scrâșnetul metalului le semnaliza piraților că grilajele numite „cele trei dorințe" erau coborâte, pentru a forma poduri către cargobot. Connor nu-și învinsese frica de înălțime și inima începu să-i bată puternic când le auzi coborând, gândindu-se la traversarea iminentă pe „dorință", aflată mult deasupra apei. Din fericire, traversarea decurgea foarte repede și, în plus, temerile îi erau atenuate de apele relativ calme ale oceanului.

— Echipele de patru — porniți!

Imediat ce dorințele ajunseră la orizontală, fură străbătute în goană de primele grupuri de câte

patru luptători. Membrii echipelor de asalt — constituite în principal din bărbați solizi, printre care era și Bart — își începeau atacul învârtindu-și amenințători săbiile și provocând spaimă și haos pe puntea corabiei atacate.

— Primele echipele de opt — dați-i bătaie!

Strigătul tinerei anunța înaintarea a trei echipe de luptători cu rapiere și florete. Aceștia reprezentau primul val de luptători de precizie. Deși spadasinii păreau mai înspăimântători, adevăratul pericol venea din partea primilor optari. După cum îi spusese Cate lui Connor, mânuirea floretei era la fel de ușoară ca și cum ar fi luptat cu o andrea. Dacă vârful acesteia străpungea o țintă umană și atingea un organ vital, provoca din interior o moarte lentă și foarte dureroasă. Jez era ultimul dintre primii opt și urma să pornească înaintea lui Connor.

— Ne vedem dincolo! îi strigă lui Connor, sărind imediat pe o dorință.

Formația de 4-8-8 în care pirații de pe *Diablo* își lansau atacul asupra cargobotului era una dintre cele mai eficiente strategii preferate de Cate. Acest mod de atac se potrivea perfect pentru vasele de mărime medie — așa cum era și corabia de față — și necesita folosirea a șaizeci de pirați împărțiți în trei echipe, subdivizate la rândul lor în grupuri de 4-8-8. Fiecare

pirat din cea de-a doua echipă de câte opt forma pereche cu unul din prima echipă, mai talentat și mai experimentat — față de care avea rolul să-l sprijine și să-i asigure spatele. În atacul de azi, Connor era cel care îl sprijinea pe Jez. În ultimele opt săptămâni ei au format pereche în fiecare raid și Connor învățase multe lucruri de la bunul său prieten și mentor.

— Echipele secunde!

La comanda șefului echipei lui Connor, grupurile de câte opt porniră în goană pe dorințe, pentru a intra în luptă. Connor era ultimul din echipa sa. În acel moment își aminti de prima sa participare la un raid, când Cheng Li îl îmboldise să pornească la atac. Acum Cheng Li nu se mai afla lângă el și doar propria lui voință îi mai putea da băiatului avântul necesar înaintării. Inspirând profund, Connor sări pe dorință și se năpusti spre încăierare. De-acum totul depindea numai de instinct, coordonare și precizie. În perioada în care stătuse pe *Diablo*, Connor Tempest adoptase atât vestimentația caracteristică piraților, cât și însuflețirea și stilul de viață al acestora. Când strigă și scoase rapiera din teacă, simți dintr-odată cum sângele îi pulsă năvalnic prin vene. Se simțea cu adevărat viu.

Connor goni printre luptătorii încăierați pe punte și îl văzu pe Jez jucându-i pe degete pe doi dintre membrii echipajului de pe vas. Bărbații erau îmbrăcați complet în negru și agitau două iatagane ascuțite ca briciul. Armele acestora îi dădură băiatului de înțeles că încărcătura navei trebuia să fi fost foarte prețioasă. Miza luptei era cu adevărat mare.

— Bun venit la bord! îl întâmpină Jez zâmbind fericit. Vino să-i cunoști pe noii mei prieteni!

Văzându-l pe Connor apropiindu-se năvalnic cu rapiera ridicată, cei doi capitulară numaidecât, aruncându-și armele pe punte.

— O decizie înțeleaptă, prieteni, spuse bucuros Jez. Connor, ține-i sub control. Mă întorc într-o clipită.

— Nicio problemă, zise Connor, poziționându-se amenințător cu rapiera în fața celor doi și știind bine că nu era nici pe departe sfârșitul luptei. Mai demult fusese luat prin surprindere și era pe deplin conștient de faptul că o mică neatenție în toiul bătăliei ar putea conduce la un final cu totul diferit.

Cu toate acestea, își permise să arunce o scurtă privire pe punte, unde atacul părea să se desfășoare în favoarea lor. În ciuda faptului că echipajul era bine înarmat, nu părea totuși îndeajuns de iscusit în tehnicile de luptă — comparativ cu pirații de pe *Diablo*, care îi împinseseră în defensivă folosind

aceeași strategie ca și Jez. În scurt timp, tot mai mulți marinari ai cargobotului se vedeau împinși spre mijlocul punții, unde își aruncau iataganele în grămada de săbii ce arăta ca un morman de ace de brad. Connor se îmbujoră mândru la gândul că *Diablo*, sub instrucțiunile noului secund al căpitanului, era o mașinărie de luptă de prim rang.

Connor privi atent în ochii captivilor. „Privește în ochii adversarului tău", îi spusese cândva Bart. „Sabia te poate păcăli, ochii niciodată." Deși se obișnuise în ultimele raiduri să citească teama în ochii prizonierilor, aceasta i se părea de fiecare dată cea mai grea parte a operațiunii. Bart și Jez îi spuseseră însă că lucrurile se vor schimba odată cu trecerea timpului.

— Nu-i însă nimic în neregulă cu acest sentiment, îi spusese Jez. Este bine să nu uiți că prizonierul din fața ta este un om la fel ca și noi — un om cu prieteni, familie, speranțe și vise de glorie. Problemele apar *numai* dacă îți cobori garda, chiar și pentru o clipă, și îi permiți captivului să revină în luptă.

Connor însă căpătase îndeajuns de multă experiență într-ale pirateriei, cât să se asigure că acest lucru nu se va întâmpla în situația de față.

Atent să nu-și scape captivii de sub observație, Connor scrută iute puntea vasului și observă că bătălia era pe sfârșite. Îi văzu pe Cate și pe căpitanul

Wrathe dând ocol grupului de prizonieri strânși în jurul catargului principal. Mult mai departe, Bart și colegii săi spadasini apărau perimetrul. Totul era sub control. De-acum nu mai rămăsese decât un singur lucru de realizat: capitularea căpitanului. Dar unde să fi fost acesta? Cine era căpitanul vasului capturat? Toți pirații erau îmbrăcați identic și nu purtau semne care să-i diferențieze ca rang — ceea ce însemna că, ei bine, Connor ar fi putut să-l țină chiar el captiv pe căpitan.

Connor privi atent chipurile prizonierilor, imediat ce-l auzi pe Molucco Wrathe strigând:

— Căpitane, corabia ți-a fost capturată, așa că ieși și arată-ți chipul. Eu, Molucco Wrathe, căpitan pe *Diablo*, îți cer să ne predai de bunăvoie încărcătura vasului.

Nu se auzi niciun răspuns și cuvintele căpitanului Wrathe răsunară ca ecourile unei bubuituri de tun.

Jez reveni alături de Connor. Connor îl privi și se așteptă să-și vadă prietenul zâmbind — dar Jez era cât se poate de serios.

— Nu-mi place deloc, șopti el. Nu-mi place deloc chestia asta. A decurs totul prea ușor.

— Și nu e bine? întrebă Connor.

Jez dădu din cap:

— Există lucruri facile și altele ciudat de ușoare. Aici e ceva în neregulă.

Connor se înfioră la auzul acestor cuvinte.

Căpitanul Wrathe strigă din nou:

— Căpitane, arată-ți chipul. Nu avem de gând să vă facem rău, atâta vreme cât ne înțelegem și ne lăsați să umplem cala cu comorile voastre!

De această dată se auzi un răspuns, sub forma unui dangăt. Era clopotul corabiei. În timp ce dangătul răsuna a treia, a patra, a cincea oară, pirații de pe *Diablo* se priviră nedumeriți. Connor o remarcă pe Cate în depărtare și observă că tânăra era la fel de alarmată ca și ceilalți camarazi ai ei.

Situația devenise cu adevărat îngrijorătoare. Connor privi din nou chipurile celor doi captivi. Unul dintre ei zâmbea și, o clipă mai târziu, începu să râdă — urmat imediat de camaradul său. Connor se uită nedumerit la Jez, în timp ce râsetele se răspândeau de la un prizonier la altul, până când hohotele cuprinseseră întreaga punte.

Deodată, Connor observă că cercul din afară nu mai era asigurat de colegii săi. De-acum erau cu toții înconjurați de un alt cerc de pirați, îmbrăcați complet în negru și agitând în mâini iatagane, ca și camarazii lor mai devreme. Cum de reușiseră așa ceva? Deși părea incredibil, ocupaseră aproape toată puntea și îi copleșiseră numeric pe pirații de pe *Diablo.*

— Ne-au păcălit, spuse Jez. Ia uite!

Connor urmări privirea prietenului său, spre șirurile de luptători în negru ce ieșeau de sub punte prin două trape.

— Uită-te și-n spatele tău!

Întorcându-și capul, Connor observă în celălalt capăt al tribordului și mai mulți pirați ieșind din alte două chepenguri. Echipajul vasului îi amăgise pe pirații de pe *Diablo* și, trimițând în lupta inițială un număr mic de pirați, le dăduseră impresia că pot obține o victorie foarte ușoară. A fost o mișcare îndrăzneață și riscantă totodată — căci nu aveau de unde să știe dacă atacatorii intenționau sau nu să-i ucidă pe camarazii lor. Stratagema riscantă a acestora se dovedise, în cele din urmă, eficientă, căci pe punte apăruseră de-acum de patru ori mai mulți marinari cu iatagane și complet îmbrăcați în negru.

— Acum ce facem? întrebă Connor.

Jez ridică nedumerit din umeri:

— Știi vreo rugăciune bună, prietene?

Connor nu-l văzuse niciodată pe Jez atât de demoralizat. Își îndreptă privirea dinspre chipul palid al prietenului său către captivii zâmbitori din fața sa — sau, mai bine spus, către pirații pe care Connor încă îi mai credea prizonierii săi. Deodată, Connor simți că i se face rău.

— Aruncați armele, atacatori nemernici! răsună, în cele din urmă, glasul căpitanului.

Connor strânse puternic mânerul rapierei. Niciun pirat de pe *Diablo* nu și-ar fi aruncat arma fără un ordin venit din partea unui superior. Acesta era unul dintre legămintele pe care Connor promisese să le respecte când intrase sub comanda lui Molucco Wrathe.

Și totuși, spre marea lui surpriză, o auzi pe Cate strigând:

— Prieteni, lăsați armele jos!

Nu-i venea pur și simplu să creadă. În cele trei luni în care stătuse pe corabie avuseseră câteva situații dificile, dar nimic care să se compare cu ceea ce trăia în acele momente. În jurul lui, armele începură să zdrăngăne una câte una pe punte. Connor se întoarse întrebător spre Jez și, după ce prietenul său îi confirmă trist din cap, își lăsară amândoi rapierele la podea — moment în care foștii prizonieri începură să-și ridice armele. Echipajul de pe *Diablo* era amenințat atât din spate, cât și din față. Nu mai aveau nicio șansă de scăpare. *Unde* să fi fost însă căpitanul vasului?

— Căpitanul umilit să-și anunțe încă o dată prezența! se auzi același glas care le poruncise să arunce armele — un glas al cărui timbru trăda numai violență, brutalitate și cruzime.

La fel ca și ceilalți camarazi, Connor scrută puntea cu privirea, dar nu reuși să-și dea seama cine vorbise.

— Căpitanul umilit să-și anunțe încă o dată prezența! repetă același glas.

— Eu mi-am făcut deja cunoscută identitatea — ceea ce nu pot spune și despre dumneata, strigă Molucco Wrathe.

Connor îl privi pe căpitanul Wrathe. Deși se afla într-o situație dezastruoasă, Molucco nu-și pierduse nimic din grandoare. Era — așa cum va fi întotdeauna — o personalitate cu adevărat măreață.

Deodată, de undeva de sus se auzi un zgomot. Connor privi spre gabie, unde văzu un bărbat îmbrăcat în negru din cap și până în picioare — la fel ca și membrii echipajului său.

Când ceilalți pirați își ridicară și ei capetele spre vârful catargului, Connor, spre marea lui mirare, îl văzu pe căpitan cum sări de pe gabie și plonjă direct spre punte — atârnat de-o coardă elastică neagră și trecând fulgerător printre velele și greementul navei. Bărbatul se apropia vertiginos de punte — și de o moarte sigură —, dar coarda îl opri în ultimul moment și, pentru o clipă, atârnă nemișcat cu capul în jos, asemenea unui liliac adormit. În cele din urmă, căpitanul își scoase iataganul și reteză coarda dintr-o mișcare. Odată ce tăie funia elastică, făcu o

tumbă prin aer și ateriză perfect pe punte, la doar câțiva metri de Molucco.

Căpitanul misterios se apropie cu pași mari de Molucco și, când își trecu iataganul milimetric de gâtul căpitanului Wrathe, tăișul armei sclipi în razele soarelui ca muchia unui diamant proaspăt șlefuit. Molucco nici măcar nu tresări.

Căpitanul își desfășură cu cealaltă mână fâșia neagră ce-i acoperea chipul. Țesătura flutură ca o panglică în briza oceanului și căzu pe punte.

În acel moment, căpitanul Wrathe se albi la față și își pierdu impozanța staturii. Mut de uimire, înghiți în sec și, în cele din urmă, deschise gura și izbuti să îngaime:

— *Tu?!* Dar... cum e posibil?

Connor îl privi pe Jez și se întrebă dacă prietenul său știa oare ce se petrece. Jez Stukeley, pentru prima dată în viața lui, tăcu mâlc.

Capitolul 3

Diavolul și Albatrosul

Cei doi căpitani stăteau față în față — sau, mai bine zis, atât cât era posibil, căci căpitanul cargobotului era cu aproape un cap mai înalt decât Molucco Wrathe. Cu excepția unei cicatrice adânci, care îi diseca obrazul ca un râu purpuriu, chipul bronzat și osos al acestuia era fin ca o bucată de steatit.

— Narcisos Drakoulis, exclamă uimit căpitanul Wrathe. Credeam că scăpasem de tine.

— Sunt convins, Wrathe, zâmbi căpitanul Drakoulis fără pic de căldură. Au trecut multe ierni de când ne-am văzut în Itaca.

Connor îl privi când pe unul, când pe celălalt și se întrebă ce povești sumbre ascundeau cei doi.

— Echipajul s-a răzvrătit împotriva ta. Ți-au luat corabia și te-au lăsat pe o insuliță pustie. Cum de-ai reușit să scapi? E ceva..., glasul i se stinse încet

și căpitanul Wrathe privi ușor îngrijorat la hoardele de luptători ai lui Drakoulis, ale căror iatagane luceau în razele soarelui ca niște limbi de foc.

Ținându-și buzele strâns lipite, Drakoulis zâmbi încă o dată.

— Wrathe, eu am întotdeauna un plan de rezervă. Nu-i aceasta prima regulă a căpitanilor?

Ridicându-și iataganul în aer, le făcu semn luptătorilor să-i imite gestul, așa încât armele să-i înconjoare pe pirații de pe *Diablo* ca un gard mortal.

— Stați deocamdată liniștiți, le porunci Drakoulis.

Înfiorându-se, Connor își dorea să vadă ce reacție avea Jez, dar nu-și putea lua ochii de la căpitanul Drakoulis — al cărui glas indiferent și privire rece îl înfricoșau până în măduva oaselor. Connor își dădu seama că atacul se dovedise un eșec și se dojeni aspru pentru că fusese mai devreme atât de entuziast. Acum s-ar putea să n-o mai vadă niciodată pe Grace. După tot ce făcuse pentru a-și găsi sora, acum totul se putea sfârși pe puntea acestui vas — de mâna unuia dintre oamenii lui Drakoulis.

— Drakoulis, a fost o greșeală, spuse Molucco Wrathe. Știi bine că n-aș ordona niciodată atacarea unui alt vas de pirați.

Drakoulis clătină din cap:

— Eu văd cu totul altceva.

Molucco insistă, fără să se lase tulburat de tonul glacial al dușmanului său:

— Am crezut că este un cargou. Am fost informați greșit...

— Da, îl întrerupse Drakoulis zâmbind încă o dată. Ați fost informați greșit, adăugă el, făcând o pauză și cântărindu-și atent cuvintele. Este destul de ciudat cum de apar aceste... confuzii.

Connor privi spre Jez și își văzu prietenul încruntându-se.

— Am fost păcăliți, șopti Jez. Ne-a fost întinsă o capcană.

— A venit vremea să plătești pentru indisciplina ta, continuă Drakoulis. Wrathe, există un Cod al piraților, de care fie nu vrei să ții seama, fie te crezi mai presus de el. Ți-ai format probabil niște noțiuni fanteziste în privința numelui Wrathe — al tău și al fraților tăi. Navighezi după pofta inimii pe culoarele maritime ale altor căpitani — unde ba asediezi câte o navă, ba jefuiești tot ce-ți iese în cale. Asta s-o numi distracție pentru tine și... amicii tăi, nu?

Connor știa că nu erau primii pirați care se ridicau împotriva căpitanului Wrathe. Băiatul își aminti de prima sa vizită la taverna Ceaunul Mămicii, unde mai mulți căpitani își revărsaseră furia împotriva lui Molucco Wrathe. Situația fusese înfricoșătoare, dar,

de această dată, nimeriseră într-o conjunctură mult mai primejdioasă. Spre deosebire de pirații din cârciumă, care nu doriseră decât să-și descarce nervii, căpitanul Drakoulis plănuise și pusese în practică o capcană prin care să-l prindă pe căpitanul Wrathe și pe echipajul acestuia. Era clar că Drakoulis dorea să se răzbune pentru o rană din trecut. Oare ce-i făcuse Molucco Wrathe? gândi Connor, privindu-l cu alți ochi pe căpitanul căruia îi jurase credință.

— Drakoulis, de fapt ce dorești? întrebă căpitanul Wrathe, aducându-l dintr-odată pe Connor în situația dramatică în care se aflau cu toții.

— Ți-am spus deja, Wrathe. A sosit timpul să plătești pentru acțiunile tale.

— Omule, hai să ne înțelegem și să ne vedem fiecare de treburile noastre, spuse căpitanul Wrathe mai încrezător ca oricând.

Drakoulis îi răspunse pe același ton rece:

— Trebuie să plătești pentru nelegiuirile tale.

— Spune-ți prețul, zise Molucco. Și adu-mi și mie aminte, ce te încântă mai mult, aurul sau argintul?

Drakoulis îl privi dezgustat și clătină încet din cap. În acel moment, Connor observă că, în contrast cu stilul vestimentar al căpitanului Wrathe — care era plin de argint și safire —, căpitanul Drakoulis nu purta bijuterii. Uniforma îi era la fel ca și a restului echipajului — neagră, simplă și neîmpodobită.

— Wrathe, e tipic din partea ta să crezi că mi-aș dori aceleași recompense efemere ca și tine, îi spuse Drakoulis disprețuitor. Căpitane, prețul păcatelor și fărădelegilor tale nu poate fi plătit în metal, ci în singura monedă care contează cu adevărat — sângele.

La vorbele acestuia, luptătorii căpitanului își ridicară din nou toți odată iataganele în aer. Se vedea clar că Drakoulis îi antrenase foarte bine. Chiar dacă nu voia să se gândească la ororile ce puteau izbucni dintr-o clipă în alta, Connor știa că pirații lui Drakoulis erau pregătiți perfect, în timp ce el și camarazii săi aveau cât de curând să se zbată ca niște pești în noroi. Băiatul simți dintr-odată un val de mânie la adresa căpitanului Wrathe, pentru că îi pusese pe el și pe colegii lui într-un asemenea pericol. Furia însă îi dispăru în momentul imediat următor, când își aminti că Molucco Wrathe îl primise cu brațele deschise la bordul vasului, îi oferise un adăpost când se afla la mare ananghie și îi redase speranțele. Chiar dacă era un tâlhar indisciplinat, Molucco nu era un om rău la suflet — spre deosebire de căpitanul Narcisos Drakoulis.

— Un duel, îl lămuri Drakoulis. Prețul va fi plătit printr-un duel — pe viață și pe moarte.

Molucco tresări. Nu mai era pentru nimeni un secret faptul că perioada sa de glorie, ca luptător,

apusese cu multă vreme în urmă. Cu toate că rămăsese o forță de temut în lumea piraților, trecuse mult timp de când lăsase luptele principale în sarcina membrilor mai tineri ai echipajului său.

Connor își îndreptă privirea dinspre Molucco Wrathe către Narcisos Drakoulis. În lumina albă și intensă a soarelui, contrastul dintre cei doi era cât se poate de evident. Căpitanul Wrathe părea ușor supraponderal și chiar amuzat, în timp ce Narcisos Drakoulis, cu ale sale veșminte negre și strâmte, era suplu, musculos și pregătit de luptă. Molucco nu avea cum să-i facă față. Dacă se ajungea la duel, Connor și camarazii lui urmau să se întoarcă pe *Diablo* fără căpitanul lor.

Drakoulis îi zâmbi încă o dată lui Molucco:

— Desigur, nu mă gândesc să ne înfruntăm amândoi în luptă directă. Pentru o asemenea întrecere nici n-ar fi meritat să-mi ung sabia. Nu, Wrathe, ne vom trimite în luptă cei mai buni luptători pe care îi avem, îi zise Drakoulis mijindu-și ochii negri. Așa că, hotărăște-te iute pe cine alegi.

Molucco se încruntă și o căută pe Cate din priviri. Connor simți că i se taie răsuflarea. Să fi dorit căpitanul Wrathe să o aleagă pe ea pentru acest duel? Cate era unul dintre cei mai buni luptători de pe corabie, dar și cea mai bună tacticiană a lor — și ar fi

fost îngrozitor de riscant să o arunce în luptă. Connor, ca prieten și protejat al tinerei, se cutremură la acest gând.

— În regulă, strigă Drakoulis, câtă vreme stai să te codești, dă-mi voie să ți-l prezint pe combatantul meu. Gidaki Sarakakino, apropie-te!

În răstimpul ovațiilor piraților lui Drakoulis, din rândurile acestora ieși un bărbat care începu să mărșăluiască alene spre mijlocul punții. Auzind pașii greoi apropiindu-se, Connor se simți dintr-odată cuprins de valul copleșitor al fricii. Bărbatul trecu foarte aproape de el și duritatea mușchilor încordați ai piratului îi provocă băiatului o durere mistuitoare în umăr. Privindu-și umărul, Connor văzu cum pielea începuse deja să i se învinețească în locul loviturii. Când își ridică ochii, îl văzu pe Drakoulis zâmbind și întinzându-și brațul spre spadasinul pe care îl alesese. Sarakakino dădu mâna cu el, după care se întoarse să-și salute camarazii. Connor simți că i se înmoaie picioarele. Puțini erau pirații de pe *Diablo* care ar fi putut înfrunta un asemenea adversar.

Văzându-l pe Molucco absorbit într-o conversație cu Cate, căpitanul Drakoulis clătină din cap:

— Nici nu mai e de mirare că te chinui atât să iei o decizie.

Molucco dădu pentru prima oară frâu liber nervilor și se răsti iritat:

— Pe corabia mea este democrație și, în problema de față, trebuie să țin cont de opinia secundului meu.

Drakoulis îi aruncă o privire disprețuitoare, dar, pentru moment, nu mai adăugă nimic.

Era un chin pentru Connor să-l urmărească pe căpitanul Wrathe discutând cu Cate despre această situație critică. Știa cât de mult ar fi suferit amândoi dacă ar fi ales un pirat care să lupte singur într-o asemenea împrejurare. Viața pe *Diablo* era bazată pe munca în echipă și pe prietenie, o fraternitate ce trecea dincolo de scara ierarhică, fără s-o slăbească deloc. Nimeni pe *Diablo* nu considera că viața unui pirat ar putea fi irosită.

Într-un târziu, căpitanul Wrathe se întoarse și i se adresă lui Narcisos Drakoulis:

— Am luat o decizie.

Connor, la fel ca și restul echipajului din care făcea parte, aștepta verdictul.

— Nu vom alege un membru al echipajului care să se angajeze în acest duel.

Fără să răspundă, Drakoulis se întoarse către Sarakakino și începură amândoi să râdă în hohote. Drakoulis se liniști și își îndreptă din nou atenția spre Molucco.

— Te porți de parcă ai avea de ales, spuse Drakoulis. Ăsta nu-i un joc, căpitane. Ți-am spus — a sosit vremea să plătești.

Molucco, revigorat de un nou val de energie, se apropie de căpitanul Drakoulis:

— Căpitane, cu toate că ai adus mai înainte în discuție regulile pirateriei, văd totuși că-ți impui ordinele de parcă ai fi un semizeu.

— Semizeu?! pufni Drakoulis. Ei bine, nu-i fiecare vas un mic univers, și fiecare căpitan zeul care supraveghează bunul mers al lucrurilor?

Connor simți cum îi îngheață sângele în vene. Posedat de nebunie și orbit de violență, Drakoulis putea fi în stare de orice.

— Te voi raporta Federației de Pirați, spuse Molucco.

Drakoulis clătină din cap:

— Nu prea cred, Wrathe. Acum te afli pe vasul meu, *Albatros*.

Era un nume ciudat pentru o corabie, gândi înverșunat Connor. Pentru marinari, această impunătoare pasăre marină era un semn al răului — așa cum se dovedise de altfel și pentru *Diablo*. Era cert că, astăzi, nici măcar diavolul nu-i putea face față albatrosului.

— Ai ieșit din coridorul tău maritim, îi zise rece Drakoulis.

— Nici voi nu sunteți pe culoarul vostru.

— Asta nu contează, răspunse scurt Drakoulis. Wrathe, Federația Piraților te-a scăpat din mână. Cei

din Federație s-au săturat de fărădelegile tale și numai Dumnezeu știe cât s-au străduit să te aducă pe calea cea bună — chiar și cu prețul infiltrării unui spion în echipajul tău...

— Un spion?

Molucco încremeni, mut de uimire.

— Da, un spion! îl imită Drakoulis pe Molucco, bulbucându-și mirat ochii. E vorba de fiica lui Chang Ko Li. În timp ce tu erai probabil convins că își îndeplinea stagiatura pentru rangul de căpitan, de fapt, tânăra nu era interesată decât să te urmărească și să raporteze totul superiorilor de la Federație.

Acuzația nu era o surpriză doar pentru căpitanul Wrathe, ci și pentru Connor. Băiatul urmări pe chipurile camarazilor săi efectele acestei grave învinuiri. Deși cunoștea bine frustrările pe care le avea Cheng Li față de căpitanul Wrathe, Connor nu se gândise o clipă că tânăra ar putea fi iscoadă. Reflectând fulgerător la conversația celor doi căpitani, își dădu seama că informațiile se potriveau perfect. Ar fi fost mult mai bine dacă s-ar fi aflat acolo și Cheng Li, pentru a clarifica toate aceste nelămuriri. Connor însă nu o mai văzuse de aproape trei luni.

— Drakoulis, asta nu-i decât una dintre nebuniile tale, spuse căpitanul Wrathe clătinând din cap. Domnișoara Li a venit să-și completeze pregătirea

academică. Federația a hotărât să o trimită pe *Diablo* pentru a-și încheia ucenicia.

— Și acum unde este? întrebă batjocoritor Drakoulis.

— I s-a cerut să revină și să predea la Academie.

— Ah, ia te uită! A renunțat la postul de secund în favoarea unei oferte *excepționale* venite din partea Federației. Sau, mai bine zis, o fi dat greș în misiunea ei de a te aduce pe calea cea bună?

— Nu! strigă Molucco.

— Atunci de ce n-o întrebi chiar tu, data viitoare când o vei întâlni în taverna Ceaunul Mămicii? Sunt convins că domnișoara Li are să-ți spună multe povești interesante. Dar, bineînțeles, numai dacă va binevoi să mai discute cu tine.

Molucco înlemni. Connor se arătă și el la fel de perplex. Cunoștea puține lucruri despre Federația Piraților. Să fi fost oare adevărat că Federația îl spionase pe Molucco Wrathe și pe echipajul acestuia? Să fi acționat independent Narcisos Drakoulis, ori fusese angajat ca asasin plătit? Încercase oare cu adevărat Cheng Li — și dăduse greș — în sarcina ei de a potoli acțiunile banditești ale căpitanului Wrathe? De această dată, din câte se părea, lui Molucco i se înecaseră toate corăbiile.

— Gata, am pălăvrăgit destul, se răsti Drakoulis. E vremea să încheiem socotelile. Pe cine alegi să se dueleze cu Sarakakino?

Odată cu aceste vorbe, combatantul căpitanului Drakoulis își scoase cămașa și își descoperi pieptul masiv și brațele musculoase, voluminoase și brăzdate cu vene groase. Când cămașa lui Sarakakino căzu pe punte, bărbatul se întoarse și își încordă bicepșii. Pe spatele bronzat al piratului era tatuată o pasăre ale cărei aripi lungi se întindeau până pe omoplații acestuia. Connor observă că era vorba tot de un albatros — un tatuaj ce constituia un adevărat simbol al morții.

— Ți-am mai spus o dată, zise Molucco. Nu voi periclita viața niciunuia dintre pirații mei.

— Iar *eu* îți repet, răbufni înfuriat Drakoulis, dacă nu alegi un om care să lupte, voi dezlănțui iadul asupra întregului tău echipaj.

În acel moment, pirații își ridicară la unison iataganele.

În timp ce căpitanii se priveau încordați, deodată, spre marea lui surpriză, Connor auzi un glas familiar:

— Căpitane Wrathe, o să mă lupt eu cu el. Dați-mi voie să-l înfrunt!

CAPITOLUL 4
Oaspetele

Grace aștepta întinsă pe patul din cabina ei. Deasupra, pe puntea corabiei, era liniște deplină. Pirații participanți la atac plecaseră cu toții, iar cei rămași la bordul vasului nu puteau decât să aștepte. Acestea erau pentru Grace cele mai grele momente. Accepta destul de greu ideea că fratele ei participa la astfel de raiduri și — din moment ce nu putea să facă mai nimic pentru a împiedica acest lucru —, cât timp Connor era plecat, prefera să nu se gândească la această situație și căuta să-și treacă vremea cu altceva. De fiecare dată când era nevoie de ea, își ocupa timpul îndeplinindu-și îndatoririle, dar astăzi își terminase devreme sarcinile și îi rămăseseră câteva ore libere. Ar fi putut să-și ofere suplimentar ajutorul, dar la bordul vasului *Diablo* timpul liber era un lux ce

nu trebuia irosit. În plus, noaptea trecută nu dormise deloc bine și — întrucât se trezise dis-de-dimineață — se simțea frântă de oboseală.

Micuța cabină era mult mai modestă decât cabina grandioasă pe care o ocupase pe corabia vampiraților. Acolo dormise ca o prințesă din basme, într-un pat mare, plin cu perne pufoase și așternuturi fine. Acum stătea într-un pătuț unde nu avea decât o singură pernă veche și ponosită. Însă Grace nu se plângea. Chiar îi plăcea noul ei adăpost. Cabina era destul de confortabilă și era plăcut luminată natural — chiar dacă lumina se strecura înăuntru printr-un hublou cam soios. În plus, era mult mai convenabil să doarmă într-o cabină numai a ei, decât să împartă — așa cum era cazul lui Connor — un dormitor cu alți pirați, într-o ciudată simfonie de sforăituri, șuierături, tusete și vânturi.

În afară de pat, mai avea în cameră și alte piese de mobilier — un mic scaun de lemn, pe care îl folosea în timpul nopții în principal ca umeraș pentru haine, un dulăpior și câteva rafturi. Era însă o încăpere îndeajuns de spațioasă pentru puținele lucrușoare pe care le deținea Grace.

Întinzându-se, Grace se ridică, se dădu jos din pat și îngenunche pe podea. Vârându-și brațul sub pătuț, dădu la o parte o pătură și o cutie legată cu o sfoară

veche, obiecte ce aveau rolul de a ascunde de curioși micuța casetă pe care o dosise acolo.

După ce urcă înapoi în pat, fata privi o clipă caseta — cadou primit de la Darcy Flotsam. „Pentru că fiecare domnișoară are nevoie să-și țină undeva lucrurile secrete", își justificase Darcy gestul. Caseta, la drept vorbind, era o cutie pentru articole de toaletă, acoperită la exterior cu piele stacojie și căptușită în interior cu mătase trandafirie. Cutia fusese menită pentru păstrarea periilor, pieptenilor, pudrierelor, rujurilor și altor obiecte de uz personal. Grace nu deținea și nici nu-și dorea să aibă astfel de obiecte. Datorită compartimentelor ascunse, și mai ales a încuietorii, caseta era locul ideal unde își putea ține lucrurile secrete.

Grace roti cheița și, ridicând capacul, zâmbi la vederea carnețelelor și creioanelor pe care le luase cu ea la îndemnul căpitanului vampiraților. Scoase dinăuntru carnețelul cu coperți de piele, în care notase „poveștile transformării" câtorva dintre vampirați — însemnări ce descriau atât viața acestora în perioada când erau muritori, cât și modul în care trecuseră de la o lume la alta. Până atunci nu umpluse decât câteva pagini, unde consemnase povestea lui Darcy Flotsam — însemnată cu scrisul ei cel mai caligrafic — și istorisirea sinistră a lui Sidorio, mâzgălită în grabă, în circumstanțe mult mai diferite.

Grace citi încă o dată ultimele rânduri. Povestea locotenentului Sidorio era pe atât de captivantă, pe cât era de înfricoșătoare. Sidorio îi povestise cum, în urmă cu multe secole, îl răpise pe Iulius Cezar și, ulterior, fusese ucis de acesta. În ciuda fricii cumplite pe care o avea față de Sidorio, Grace era mulțumită că îi auzise povestea și o consemnase în carnețel. Fata reușise să-i smulgă un secret pe care puțini îl cunoșteau și, pentru ea, această reușită era atât de încântătoare, încât se simțea ca și cum ar fi presat între paginile carnețelului cea mai rară și mai prețioasă orhidee din lume.

Când dădu ultima pagină, Grace suspină. Își dorea nespus să adauge în jurnal noi povestiri. La bordul corabiei cu vampirați se hotărâse să transpună pe hârtie povestea fiecărui membru al echipajului. Deși știa bine că avea mici șanse să devină și realitate, acest gând o entuziasmă până în măduva oaselor.

Simțindu-și ochii tot mai obosiți, la fel ca și restul corpului, Grace închise jurnalul și îl așeză pe pat, alături de ea, după care se întinse și își închise ochii. Ridicându-și mâna, urmări cu degetul arătător lănțișorul ce-i atârna la gât, până la medalionul în formă de inimioară pe care i-l dăruise Connor. Dându-l la o parte, pipăi inelul Claddagh al lui Lorcan și, imediat ce-l atinse, se simți profund

mișcată de cadoul pe care Lorcan i-l făcuse înainte să părăsească vasul.

Inelul îi dădea cu adevărat speranțe și îi amintea de vorbele lui Lorcan, de accentul său irlandez, de felul în care o privea, de parcă ar fi trăit sentimente atât de profunde încât nici nu le putea da glas. Inelul era cel mai tainic secret al ei și îl ținea ascuns acolo unde nu-l putea vedea nimeni — în spatele medalionului. Câteodată, arareori, când cercul de metal îi apăsa pe claviculă, trăia o senzație stranie — ca și cum îl auzea pe Lorcan vorbindu-i și asigurând-o că totul era în regulă și că vor fi din nou împreună. Deodată, de parcă ar fi fost aievea, îi auzi din nou vorbele pline de tandrețe, ce păreau s-o poarte de pe vasul piraților în apele albastre și strălucitoare ale tărâmului visurilor.

— Grace! Grace, trezește-te!

— Ce e?

Grace plutea într-un vis fermecător și se simțea foarte relaxată și liniștită.

— Grace! se auzi mai tare același glas.

Grace recunoscu vocea, dar nu reuși s-o identifice. Visul era însă mult prea plăcut ca să-l părăsească și se împotrivi trezirii.

— Grace Tempest! Te rog, trezește-te!

Când glasul îi șopti direct în ureche, Grace deschise larg ochii. Cunoștea bine acea voce — acel accent cockney*, ciudat și chițăit.

— Darcy! exclamă ea, răsucindu-și capul pe pernă. Darcy Flotsam!

Oricât ar fi părut de incredibil, Darcy apăruse lângă patul ei. Fruntea tinerei era încruntată.

— Ei bine, trebuie să recunosc, ai un somn strașnic pentru o tânără domnișoară.

Încruntarea tinerei lăsă îndată loc zâmbetului.

Zâmbindu-i și ea, Grace se ridică în capul oaselor și își coborî picioarele pe marginea patului.

— Darcy! Nu-mi vine să cred! Cum de-ai ajuns aici?

— E o poveste mai lungă, răspunse Darcy. Nu știu cât pot sta, dar trebuia neapărat să te văd.

Grace radia de fericire. Nici că și-ar fi dorit o trezire mai plăcută. Cu numai câteva clipe în urmă visase corabia vampiraților, iar acum unul din prietenii ei apăruse nu doar pe vas, ci chiar în cabina ei! Grace se ridică fericită și își deschise brațele s-o îmbrățișeze. Darcy o întâmpină făcând un pas în față.

Când Grace își trecu brațele pe după mijlocul tinerei, fie Darcy se îndepărtă iute, fie se balansă

* Dialect vorbit în estul Londrei.

corabia — căci brațele ei se vânturară în gol prin aer. Grace își deschise din nou brațele. De această dată stăteau față în față. Darcy o privea curios. Grace urmări cum brațele îi trecură prin Darcy, de parcă tânăra ar fi fost o nălucă. Grace își ridică mâna spre chipul prietenei ei și, când îi atinse vârful nasului, degetul îi trecu prin nas ca prin abur. Grace se dădu înapoi și o privi mirată.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

Darcy își încrucișă serioasă brațele la piept.

— Grace, vezi tu, cu toate că mă aflu în fața ta, nu sunt în realitate aici.

— Nu înțeleg, spuse Grace. Poți să mă vezi?

— Da, bineînțeles, răspunse pășind în față. Și văd foarte bine cât de rău ai murdărit bluzița frumoasă pe care ți-am împrumutat-o.

Grace își coborî vinovată privirea. Într-adevăr, își murdărise bluza cu unsoarea pe care o folosise mai devreme la curățatul săbiilor.

— Îmi pare rău, spuse Grace. A trebuit să mă trezesc dimineață și am luat-o în grabă pe mine. Nu m-am gândit că aș putea s-o murdăresc.

— Eh, gata, să terminăm cu petele și murdăria, spuse Darcy ridicând un deget spre buzele fetei, dar fără să le atingă. Avem de discutat lucruri mult mai importante.

— Da, zise Grace.

Nu-și dădea concret seama cum ajunsese Darcy la ea, dar neliniștea de pe chipul tinerei îi arăta clar că venise pentru un motiv cât se poate de serios.

— Hai să ne așezăm, adăugă ea.

Grace se așeză pe pat și Darcy alături de ea, numai că, din câte observă Grace, Darcy nu ședea, ci, foarte curios, plutea puțin deasupra saltelei.

— Ce mai fac ceilalți? întrebă Grace. Ce mai face căpitanul? Lorcan?

Darcy își coborî capul pentru o clipă și, când îl ridică, ochii îi erau plini de lacrimi.

— Tocmai de-asta am venit, spuse ea. De când ai plecat, totul este pur și simplu îngrozitor.

Fetei i se făcu inima cât un purice:

— Ce vrei să spui? Ce s-a întâmplat?

Darcy nu mai izbuti să-i răspundă, căci lacrimile îi năpădiră obrajii și, amestecându-se cu fardul, începură să curgă pe tenul alb al tinerei asemenea unor mici petale negre.

— Stai puțin, se smiorcăi ea, căutând ceva în buzunar. Știam că am pe aici o batistă, adăugă Darcy scoțându-și mâna goală.

Grace își băgă mâna în buzunar și îi oferi instinctiv batista ei. Fetele se priviră pentru o clipă, după care Grace dădu drumul batistei și urmăriră amândouă cum batista trecu prin mâna eterică a tinerei și ateriză

pe podeaua cabinei. Împrejurarea le smulse amândurora un zâmbet. Darcy își trase nasul și își șterse cu dosul palmei lacrimile de pe obraji, după care își curăță mâna pe rochie — un gest atipic pentru cineva care punea atâta preț pe înfățișarea sa.

Darcy ridică din umeri:

— Grace, după cum ți-am spus, acum n-au nicio importanță petele și murdăria.

Grace o aprobă tăcută și-i zâmbi încrezătoare prietenei sale.

— Darcy, spune-mi ce s-a întâmplat. Poate vă pot ajuta. Ați fost cu toții foarte buni cu mine — de fapt, *aproape* toți — și voi face totul să vă ajut. Nici nu știi cât îmi doresc să mă întorc pe vasul vostru și, ca să vezi, cu puțin înainte să mă trezești...

Darcy se întristă:

— Nu te mai poți întoarce pe vasul nostru.

— De ce nu? întrebă mirată Grace.

— Nu mai e un loc sigur. Nici să nu te gândești să revii acolo.

— Nu mai e sigur? întrebă Grace. Am fost și eu acolo, când căpitanul l-a alungat de pe vas pe Sidorio — iar el era singurul vampirat rebel, nu?

Darcy clătină din cap:

— Nu *singurul*, ci *primul*.

— Primul?

Darcy îi confirmă:

— Într-adevăr, Sidorio a fost primul rebel, dar, după ce a fost izgonit — de la plecarea ta —, au început și alții să-i conteste căpitanului autoritatea. Aceștia nu mai vor să se mulțumească doar cu sângele primit la Ospăț. Vor mai mult sânge, mai multe Ospețe...

Darcy se opri și o podidiră din nou lacrimile.

— Și căpitanul ce spune? întrebă Grace.

— Nu a fost de acord cu ei și le-a zis că acestea sunt regulile pe vasul nostru. Așa cum au fost și vor fi întotdeauna.

— Căpitanul va ține lucrurile sub control, spuse Grace. Sunt convinsă de asta.

Darcy clătină din cap:

— Niciodată nu s-a mai întâmplat așa ceva. De când navighez pe acest vas, căpitanul a fost mereu tratat cu respect. Însă, după ce l-a izgonit pe Sidorio, ceva s-a schimbat. Nimeni n-a fost până atunci alungat de pe corabie.

Grace își aminti că se gândise în acele momente la riscul alungării lui Sidorio, dar căpitanul rămăsese de neclintit în hotărârea pe care o luase. Grace însă își făcuse mai multe griji în privința ticăloșiilor pe care Sidorio le-ar putea provoca în lume, decât la ceea ce s-ar putea întâmpla pe corabie după plecarea lui.

— Îmi doresc să vă pot ajuta, spuse Grace. Mi-ar plăcea să mă întorc la voi și să discut cu căpitanul.

Darcy clătină din cap.

— Nu, Grace. Trebuie să rămâi aici, unde ești în siguranță — alături de Connor.

Grace zâmbi:

— Darcy, dar ăsta-i un vas de pirați. Primejdiile ne pândesc la tot pasul. De exemplu, acum Connor participă la un atac.

— Voi doi aveți darul să vă faceți numai necazuri, spuse Darcy.

— Am dat din lac în puț, încuviință tristă Grace.

Fetele își zâmbiră și Grace își întinse brațul, s-o ia pe Darcy de mână.

— Nu putem să ne atingem, îi reaminti Darcy.

— Știu, spuse Grace ținându-și mâna întinsă. Dar cel puțin ne putem preface.

Darcy o aprobă, își întinse brațul și își așeză mâna fantomatică deasupra palmei prietenei ei.

— Spune-mi ce mai face Lorcan, zise Grace.

Când Darcy dădu să-i răspundă, imaginea tinerei începu să dispară.

— Mai stai puțin! o rugă Grace. Ce s-a întâmplat cu Lorcan?

Darcy clătină din cap și, când îi dădură din nou lacrimile, imaginea se volatiliză și Grace rămase singură.

Capitolul 5

Duelul

— Căpitane, mă voi lupta eu cu el, strigă încă o dată Jez Stukeley.

Connor își privi îngrozit prietenul, dar Jez începuse deja să-și facă loc prin mulțime. Mai în față, Connor văzu că și Bart era la fel de șocat ca și el. Era incredibil ce li se întâmpla celor Trei Corsari!

Câțiva luptători de-ai lui Drakoulis îi împiedicară lui Jez înaintarea, dar căpitanul Drakoulis îi dojeni imediat:

— Lăsați-l să treacă. Dați-i voie să vină în față.

Luptătorii în negru se dădură la o parte și Jez Stukeley trecu mândru printre aceștia, după care se opri în fața celor doi căpitani și a muntelui de mușchi ce purta numele Gidaki Sarakakino. Sarakakino privi în jos la Jez și rânji cu așa dușmănie, că nu trebuia să fii telepat pentru a ști ce gândește.

— Domnule Stukeley, spuse Molucco Wrathe așezându-și palma pe umărul tânărului pirat, ești un bărbat curajos și cinstit, dar nu pot permite să-ți pui viața în primejdie.

Jez clătină din cap:

— Este de datoria mea, căpitane Wrathe. Când am acceptat regulile vieții de pirat, m-am angajat să-mi apăr camarazii, căpitanul și corabia *Diablo*. De pe vasul ăsta nu vom avea scăpare, atâta vreme cât unul dintre noi nu se angajează în duel.

— Aici are dreptate, interveni Narcisos Drakoulis. Tot ceea ce doresc este ca unul dintre pirații voștri să se dueleze cu Sarakakino. Dacă nu ești de acord cu acest duel, nici tu și nici oamenii tăi nu veți mai ajunge înapoi pe *Diablo*.

Connor se înfioră la auzul amenințării lui Drakoulis, amenințare pe care iataganele luptătorilor o făceau cu atât mai tangibilă. Connor puse în evidență această situație și prietenia sa cu Jez. Trebuia să existe și altă cale. Nu-i revenea căpitanului Wrathe responsabilitatea de a aplana astfel de pericole? Nu era de datoria lui Jez să facă una ca asta.

Molucco Wrathe clătină din cap:

— Drakoulis, nu mi-a păsat niciodată de tine, dar știam că aveai cât de cât onoare. Nu știu pe unde ai putrezit în tot acest timp, însă e clar că anii petrecuți

în sălbăticie te-au transformat într-un ticălos infect. Acțiunile tale de astăzi nu puteau fi în niciun caz aprobate de Federația Piraților. Acționezi numai din dorința animalică de a te răzbuna pentru un incident mărunt, petrecut cu multă vreme în urmă.

În ciuda acestui asalt verbal, Drakoulis păstră tăcerea pentru câteva clipe. Chipul îi era ca o mască și nu-i trăda nici cea mai mică emoție. Într-un târziu, răspunse:

— Wrathe, dacă ți-ai terminat morala, hai să trecem la treburile noastre. Duelul va începe la cel de-al cincilea dangăt al clopotului vasului. Faceți loc în mijlocul punții, li se adresă el luptătorilor.

La ordinul acestuia, pirații se dădură în spate și formară în centrul punții un careu cam de mărimea unui ring de box. Și, la fel ca în preambulul unui meci de box, Drakoulis se retrase într-o parte și începu să șușotească cu Gidaki Sarakakino, care își înfășura mâinile cu două fâșii de pânză neagră.

Nu! ar fi vrut Connor să strige. Era o nebunie. De ce s-a angajat Jez în acest măcel? Și de ce nu a încercat să-l oprească nimeni?

Jez se apropie de Molucco și Cate, aflați în partea opusă a careului. Connor se folosi de mișcarea mulțimii și se strecură mai în față, unde îl văzu pe Bart și se apropie de el.

— Salut, prietene, îi spuse Bart forțându-și un zâmbet pe care nu reuși să-l mențină mai mult de o clipă, după care se întoarse și îl privi pe Jez vădit îngrijorat.

— Are vreo șansă? îi șopti Connor prietenului său.

— Sunt convins că va da tot ce are mai bun, răspunse Bart, dar uită-te și tu la Sarakakino. Pe lângă el, eu sunt un pirpiriu.

Connor se întrebă dacă nu cumva Bart intenționa să lupte în locul lui Jez. Dar, își reaminti el, cu toate că Bart era mai robust, Jez era un spadasin mult mai iscusit. În plus, Jez era destul de puternic și compensa lipsa robusteții prin tehnică și agilitate. Connor își aminti de lozinca pe care le-o repetase deseori Molucco Wrathe: „Antrenați-vă cu conștiinciozitate și să aveți parte de mult noroc". În următoarele minute, Jez Stukeley va avea nevoie de toată iscusința sa și de tot norocul din lume.

La primul dangăt al clopotului de pe *Albatros*, pirații își îndreptară cu toții privirile spre cei doi combatanți. Pentru Connor, următoarele momente se scurseră de parcă ar fi fost derulate cu încetinitorul.

Al doilea dangăt. Sarakakino își cufundă mâinile într-o găleată cu praf de talc, probabil pentru o priză mai bună pe mânerul sabiei. Când se aplecă în față, masivitatea mușchilor umerilor și spatelui deveni și mai evidentă — iar albatrosul tatuat pe spate părea gata să-și ia zborul.

Al treilea dangăt. Unul dintre oamenii lui Drakoulis îi oferi lui Jez găleata cu praf de cretă. Întorcându-se dinspre Molucco și Cate, Jez păși în față, își frecă palmele cu talc și scutură excesul de pudră. Își încleștă apoi degetele mâinii stângi pe mânerul floretei și aruncă o privire iute spre cer, probabil în dorința de a trimite o scurtă rugăciune printre panglicile trandafirii ale norilor.

Al patrulea dangăt. Cu spatele la adversar, Sarakakino aștepta nemișcat și se reculegea în tăcere, rostind probabil și el o rugăciune proprie. Jez aștepta calm, pregătit să țâșnească din clipă în clipă în orice direcție ar fi avut nevoie.

La al cincilea și ultimul dangăt se dezlănțui iadul.

Întorcându-se cu fața spre adversarul său, Sarakakino spintecă de câteva ori aerul cu iataganul, ca un avertisment față de ceea ce s-ar putea întâmpla în cazul în care tăișul sabiei l-ar atinge pe Jez. Fără să se arate deloc impresionat, ținându-și sabia pregătită, Jez se mișcă iute într-o parte și-n alta. Până și Connor știa că mișcările lui Sarakakino erau doar o componentă a luptei psihologice dintre cei doi. Cate îi instruise pe pirați să nu ia seama la astfel de bravade, și Connor nu uitase o clipă povața pe care i-o dăduseră Cate și Bart, când îl sfătuiseră să privească numai în ochii adversarului și niciun moment la vârful sau tăișul sabiei.

Sarakakino își opri mișcările și privi fix în ochii lui Jez, de parcă ar fi vrut să-l întrebe: *Chiar ai de gând să te angajezi în lupta asta? Ai impresia că mă poți învinge?* Drept răspuns, Jez îl privi foarte calm și, deodată, fandă brusc și îi răni lui Sarakakino antebrațul. În primul atac ieși victorios Stukeley — și *Diablo.* Connor privi picăturile de sânge ce pătaseră câteva scânduri pe punte.

— Ei, ca să vezi, șopti Bart. La *asta* chiar nu mă așteptam!

Connor zâmbi.

Sarakakino se arătă vădit surprins. Jez, fără să piardă vremea jubilând asupra triumfului, se mișcă sprinten în jurul matahalei și porni un al doilea atac. Sarakakino era însă pregătit și, asemenea unui monstru trezit din somn, urlă înfuriat și izbi cu toată puterea în floreta lui Jez. Săbiile se încrucișară zăngănind puternic și Jez își dădu toată silința să nu scape floreta din mână, când forța intensă a adversarului se transferă prin lama armei ca un șoc electric.

Săbiile combatanților se lipiseră ca doi magneți. Cel care s-ar fi retras primul din încleștare și ar fi îndrăznit să atace, risca să se expună pentru o clipă — o fracțiune de secundă, potențial decisivă.

Privirile le erau la fel de încordate ca și săbiile. După cum învățase și Connor, într-o luptă sunt întotdeauna necesare atât forța, cât și voința. Jez se

descurca foarte bine. Rana pe care i-o făcuse înfumuratului Sarakakino la braț, deși superficială, îi dăduse acestuia un avertisment și îl obligase să reevalueze forța adversarului său.

Jez riscă încă o dată și, ridicându-și floreta, îl împinse pe Sarakakino în spate, după care fandă și ținti spre pieptul adversarului. Sarakakino își reveni iute și pară floreta cu iataganul. Asta nu contează, gândi Connor. Jez lansă un nou atac și, la fel ca mai devreme, huiduma lui Drakoulis se văzu încă o dată nevoită să se apere. Prietenul său avea cu adevărat șanse de izbândă.

Aruncând o privire spre Narcisos Drakoulis, Connor spera să vadă în ochii acestuia măcar un mic semn al fricii, dar căpitanul nu-și trăda deloc emoțiile — spre deosebire de Molucco Wrathe, care zâmbea și își dorea ca Jez să aibă în continuare inițiativa. Alături de căpitan, Cate urmărea și ea foarte concentrată lupta. Connor știa că tânăra analiza cu atenție fiecare mișcare a lui Jez. Pentru ea, totul se rezuma numai la tactică — la fel ca într-un joc de șah. Cu toate că stătea deoparte, Cate se transpunea în locul lui Jez și se simțea de parcă ar fi mânuit chiar ea sabia. Connor se întrebă ce părere avea Cate despre felul în care se descurca Jez.

O nouă ciocnire violentă a săbiilor îi atrase lui Connor atenția spre duelliștii ale căror arme erau ridicate într-o poziție favorabilă uriașului Sarakakino. Știind bine că îi va domoli astfel lui Jez impetuozitatea, Sarakakino păstră poziția câteva clipe. Jez trebuia să facă rapid o mișcare — și chiar una grozavă —, căci numai așa putea reveni în avantaj. Își va asuma oare riscul de a-și retrage floreta din încleștare?

De parcă s-ar fi plictisit de acest atac încheiat cu o remiză, într-un târziu, Sarakakino cedă primul și, coborându-și sabia, sări iute din calea unui posibil atac. Mișcarea era un semn că, deși foarte masiv și robust, Sarakakino era la fel de sprinten ca și adversarul său. Fără să se scape o clipă din priviri, cei doi descoperiseră pe parcursul fiecărei mișcări că puterile le erau în mare măsură egale și, odată stabilit acest fapt, lupta continuă mult mai cursiv. Renunțând să mai adopte tot felul de posturi de intimidare, Sarakakino se concentră mai mult pe folosirea iataganului. Jez își dădu și el seama că nu era mai iute de picior decât mult mai musculosul său adversar.

Connor privi cum săbiile se roteau prin aer, se ciocneau și apoi zburau în direcții opuse. Nu mai văzuse niciodată o etalare atât de grozavă a tehnicilor de luptă. Simțindu-se dintr-odată asaltat de adrenalină, băiatul își dori să-și ia sabia și să încerce pe loc

câteva din uimitoarele mişcări pe care le vedea. Dintre toate sporturile pe care le practicase, scrima avea ceva aparte. Dar acesta nu era doar un simplu sport, își reaminti Connor.

Jez pară loviturile lui Sarakakino pe toată întinderea punții lăsate libere pentru duel. Când cei doi se opriră în fața căpitanului Drakoulis, Jez era încă în avantaj. Apoi, Sarakakino se dezlănțui și îl obligă pe Jez să se retragă până în dreptul lui Molucco și Cate. Înmărmurită, mulțimea rămăsese complet tăcută și singurele zgomote care se auzeau erau cele ale duelistilor: respirația anevoioasă a acestora, tropăitul ghetelor, ecourile infinite ale izbiturilor lamelor de oțel.

Cu toate că arătau ca două fiare sălbatice, Jez și Sarakakino se mișcau cu atât de mult calm, echilibru și stăpânire de sine, încât păreau să danseze. Deși adversari, erau parteneri în acest dans neobișnuit. Era un spectacol minunat, plin de grație și iscusință. Connor privea fascinat fiecare mișcare. Într-o bună zi, va lupta și el într-un astfel de duel.

Se auzi un nou sunet.

Un strigăt.

Jez Stukeley sângera abundent în regiunea pieptului. Tânărul se clătină pe picioare și căzu încet pe spate. Scândurile punții părură a se îndoi în întâmpinarea

lui Jez, care se prăbuși cu brațele și picioarele depărtate. Se întâmplase totul atât de fulgerător, încât de-abia în acel moment îl văzu Connor pe Sarakakino retrăgându-și lama sabiei pătate cu sângele lui Jez. Dansul luase sfârșit. Frumusețea amăgitoare a duelului dispăruse. Dansul se dovedise un dans al morții. Connor și ceilalți încremeniră cu privirea la Jez Stukeley, al cărui trup se zvârcolea ca un pește în cârligul undiței — și a cărui viață i se scurgea pe punte ca zbuciumul unui torent întunecat.

Capitolul 6

Moartea unui corsar

Lui Connor nu-i venea să-și creadă ochilor. Cursul luptei se schimbase fulgerător. Cu numai câteva minute înainte, urmărea admirativ tehnica de luptă a lui Jez, iar acum privea neputincios cum prietenul său zăcea pe punte, rănit mortal. Era cea mai cumplită imagine pe care o văzuse vreodată. Acest șoc paralizant îi provocă apariția unui val de adrenalină, care, pentru o clipă, îi dădu impresia că nu mai are mult și varsă. Simți în gură gustul amar al fierei, dar reuși să-și înfrângă senzația de vomă.

Connor se întoarse spre Bart și îl văzu pe acesta fugind în față. Doi din oamenii lui Drakoulis își ridicară îndată săbiile, pentru a-i opri înaintarea, dar Drakoulis le făcu semn să-l lase să treacă.

Bart se apropie de prietenul lor muribund, îngenunche și îl luă pe Jez de mână. Mâinile lui Jez se albiseră deja și viața i se scurgea din corp înspăimântător de iute. Deodată, Connor răsuflă pentru o clipă ușurat, când își aminti că albul mâinilor prietenului lor provenea de la praful de cretă ce încă îi rămăsese pe palme.

— Ai luptat bine, prietene, îl auzi Connor pe Bart, în timp ce acesta încerca să-i oprească sângerarea cu o batistă. Ești un erou adevărat.

Connor își îndreptă privirea spre Gidaki Sarakakino. Își dorea să-l urască de moarte pe ucigaș, însă descoperi că nu poate da curs unui asemenea sentiment. Lupta ar fi putut avea un cu totul alt deznodământ, iar cel întins acum la podea, într-o baltă de sânge, să fi fost Sarakakino și nu Jez. Învingătorul nu manifesta nici cea mai mică urmă de bucurie. El nu făcuse decât să îndeplinească ordinele căpitanului — așa cum ar fi făcut oricare alt pirat. Foarte serios, Sarakakino își desfăcu bandajele de pe încheieturi și își șterse apoi sabia, după care se închise în el însuși, pentru a se reculege și, probabil, pentru a-și justifica în sinea lui acțiunile și consecințele acestora.

Copleșit de ură, Connor se uită înfuriat la Narcisos Drakoulis. El era responsabil pentru această vărsare

de sânge și, cu toate că mâinile îi erau cât se poate de curate în lumina palidă trandafirie a apusului de soare, el era cel care își mânjise mâinile cu sângele lui Jez.

— Wrathe, acum ți-ai plătit prețul, îi spuse Drakoulis pe un ton complet indiferent. Tu și echipajul tău sunteți liber să plecați.

Molucco Wrathe fierbea de furie și nu se temu câtuși de puțin să-și arate ura:

— Drakoulis, băiatul ăsta și-a dat viața în zadar.

— Nu, se răsti Drakoulis. Și-a dat viața pentru a-ți reaminti că pirateria nu este un sport banal.

— Nu-mi ține mie morală despre ce înseamnă să fii pirat, răcni și Molucco. Nimeni de aici nu știe mai bine ca mine ce înseamnă să fii cu adevărat pirat.

În ciuda izbucnirii lui Molucco, Drakoulis își păstră calmul și continuă pe același ton indiferent și mecanic:

— Wrathe, acțiunile și fărădelegile tale nu sunt lipsite de consecințe. Sper ca această lecție să-ți fie învățătură de minte. Limitează-te la coridoarele tale maritime. Respectă teritoriile celorlalți căpitani și acordă atenție regulilor Federației. Data viitoare s-ar putea să fii tu cel care *își* varsă sângele pe această punte. Gata, strânge-ți echipajul și părăsiți *Albatrosul*.

— Căpitane! auzi Connor strigătul lui Bart.

Molucco și Drakoulis se întoarseră amândoi deodată.

— Căpitane *Wrathe*, se corectă Bart, Jez încă n-a murit. Pulsul îi este slab, dar cred că avem șanse să-l salvăm, dacă îl ducem imediat pe *Diablo* și îi îngrijim rana.

Molucco zâmbi, dar Drakoulis se postă imediat în fața lui, blocând cu spatele apusul ce părea să-i formeze o aură luminoasă în jurul corpului întunecat.

— Plecați acum, dar fără învins.

Molucco încremeni.

— Drakoulis, astăzi mi-ai dat o lecție pe care o voi ține minte. Acolitul tău aproape că l-a măcelărit pe acest băiat. Ești chiar atât de scrântit încât preferi să-l vezi murind pe puntea ta, decât să ne permiți să-l ducem pe vasul nostru și să lași soarta să hotărască pentru el?

— Omul tău a luptat într-un duel și a pierdut. Ar trebui să fie recunoscător că moartea îi va spăla acest eșec.

Molucco amuți pentru o clipă. Connor împietri. Exact când crezuse că bezna răutății lui Drakoulis nu putea fi mai deasă de atât, băiatul se simți de parcă s-ar fi cufundat și mai adânc în întunericul ferocității acestuia.

Bart sări imediat în apărarea prietenului său:

— Căpitane Drakoulis, vă rugăm, lăsați-ne să-l luăm cu noi. Ați realizat ce v-ați propus și, oricum, nu cred să mai reziste mult. Dați-ne voie să-l ducem cu noi și să ne luăm așa cum trebuie rămas-bun de la el.

Drakoulis părea de neclintit. Căpitanul îl privi rece pe Molucco:

— Amintește-le subordonaților tăi să nu mi se adreseze direct.

Cei doi căpitani își țintuiră privirile pentru o clipă și, în cele din urmă, Drakoulis îi zâmbi disprețuitor:

— Fie, ia-ți luptătorul, dacă așa dorești, dar pleacă odată de pe *Albatros*. M-am săturat de tine și de echipajul tău ticălos.

Drakoulis se întoarse și, îndepărtându-se, începu să dea ordine oamenilor săi. Luptătorii îmbrăcați în negru îi aliniară pe pirații de pe *Diablo* și-i conduseră spre punctele de debarcare.

Connor se alătură lui Bart și căpitanului Wrathe, aflat alături de Jez. Molucco își așeză o palmă pe umărul lui Bart și se apleca deasupra lui Jez. Căpitanul Wrathe își scoase pălăria și Scrimshaw — șarpele ce-i stătea mereu în păr — ieși din spatele câtorva șuvițe să vadă ce se întâmplă. Șarpele se întinse deasupra lui Jez. Chipul lui Stukeley era la fel de alb ca și praful de cretă ce-i rămăsese pe mâini. În ciuda eforturilor lui Bart, tânărul pierduse deja prea

mult sânge și era cert că suferința nu-l va mai chinui mult timp.

— Domnule Stukeley, astăzi ne-ai salvat dintr-o mare încurcătură, îi spuse Molucco. Ai fost la mare înălțime. Ești un mare erou, m-ai auzit? În cinstea ta vom trage multe salve de tun și, când vom ajunge din nou la Ceaunul Mămicii, fiecare pirat va închina în onoarea ta câte o cană cu rom. Ca în vremurile noastre bune, adăugă el cu lacrimi în ochi și de-abia mai putând să continue: Și ori de câte ori vom avea ocazia, vom vorbi despre Jez Stukeley ca despre unul dintre cei mai strașnici pirați din câți au existat vreodată. M-ai auzit?

— Da, căpitane, horcăi Jez, după care își îndreptă privirea spre Bart și Connor, și pe buzele-i vinețiii licări un surâs firav.

— Acestui corsar i-a sosit vremea să-și ia rămas-bun.

Jez închise ochii și capul îi căzu ușor într-o parte.

La vederea acestei imagini, Scrimshaw se retrase îngrozit, ascunzându-se printre șuvițele împletite ale stăpânului său.

— S-a dus, spuse încet Molucco punând și cealaltă mână pe umărul lui Bart.

Connor își întoarse posomorât capul. Camarazii lor începuseră să părăsească deja puntea și se retrăgeau în șiruri pe cele trei dorințe, înapoi pe

puntea vasului lor. Drakoulis dispăruse, dar Gidaki Sarakakino se apropie de ei, pășind apăsat pe podeaua corăbiei.

— A luptat foarte bine, le spuse surprinzător de încet. Nu s-a făcut câtuși de puțin de rușine.

Se vedea că nu-i fusese deloc ușor să rostească aceste cuvinte, gândi Connor. Posibil ca și această scurtă cuvântare să fi fost considerată lipsită de respect de căpitanul său. Bărbatul își aplecă scurt capul și se retrase.

— Dă-mi voie să te ajut să-l duci, îi spuse Connor lui Bart.

— Mulțumesc, prietene, zise Bart stăpânindu-și lacrimile. Hai, Stukeley, încetișor. A venit vremea să ne întoarcem acasă, prietene.

Grace auzi zgomote pe puntea vasului — semn că pirații se întorseseră la bord. De-abia aștepta să-l vadă pe Connor și să-i povestească despre apariția fantomatică a prietenei ei. Fata deschise larg ușa cabinei și alergă pe hol, spre puntea superioară.

Ieșind la aer, simți îndată că ceva nu era în regulă. Puntea era înțesată de pirații reîntorși din raid și de cei rămași la bordul corabiei. După tăcerea mormântală ce domnea pe punte, Grace își dădu seama că atacul nu fusese unul reușit. Fata își simți inima ca o

ancoră masivă cufundându-se vertiginos în adâncul oceanului. Unde era Connor? Trebuia neapărat să-l vadă.

Străduindu-se să-și înfrâneze spaima ce devenea tot mai cumplită, Grace porni în goană prin mulțime. Unde era Connor? Câteva clipe mai târziu, zări câțiva pirați care conduseseră atacul. Arătau cu toții nevătămați. Aveau doar câteva tăieturi și vânătăi, dar Grace, de când ajunsese la bordul corabiei *Diablo*, se obișnuise cu astfel de răni, căci vânătăile și tăieturile făceau parte din viața piraților.

— Unde este Connor? întrebă ea.

Pirații păreau cu toții năuciți.

— Unde-i Connor? repetă Grace. A pățit ceva?

În cele din urmă, unul dintre ei se dădu într-o parte și Grace îl văzu pe Connor în spatele acestuia.

— Connor!

Cămașa îi era pătată cu sânge. Deși ar fi trebuit să i se acorde îngrijiri, nimeni nu-i dădea fratelui ei nicio atenție...

— Grace!

Connor îi zâmbi trist și își deschise brațele. Fata alergă spre el fără s-o intereseze câtuși de puțin faptul că sângele îi va murdări rochia. Îmbrățișându-se strâns, îi simți puterea brațelor și bătăile alerte ale inimii și își dădu îndată seama că fratele ei era în regulă.

— N-am pățit nimic, îi șopti el în ureche. Sunt bine.

După câteva clipe, Connor își slăbi strânsoarea, dar continuă s-o țină aproape de el. Grace își coborî privirea spre cămașa însângerată a băiatului.

— Am crezut pentru o clipă că...

Nemaiputând continua, Grace se opri. Chiar și gândul în sine era mult prea neliniștitor. Încercase să-și păstreze cumpătul și să fie cât mai pragmatică în privința participării fratelui ei la atac. Însă nu se simțea deloc liniștită și nu mai dorea să-l vadă niciodată plecând la asemenea raiduri.

— Sunt bine, Grace, îi spuse Connor. Însă astăzi am pierdut un camarad.

Grace îi răspunse tăcută din cap. Bine că fratele ei nu pățise nimic. Asta era tot ce conta.

Connor făcu un pas în lateral și Grace îl văzu pe Bart îngenunchind pe punte, plin de sânge. Grace își regretă îndată gândul anterior. Bart o privi cu tristețe și își coborî privirea. Grace privi spre punte și văzu trupul inert și însângerat al lui Jez Stukeley. Ochii închiși ai tânărului îi lămuriră toate nedumeririle.

— Jez, rosti Grace, apropiindu-se și privind spre Connor, apoi spre Bart și înapoi la prietenul lor întins pe punte.

Grace știa bine cât de mult țineau cei trei prieteni unul la celălalt.

— O, nu se poate, adăugă ea. Îmi pare foarte, foarte rău.

Continuând să-l țină de mână pe Jez, Bart o aprobă trist din cap. Connor își îmbrățișă încă o dată sora:

— Să nu mă părăsești vreodată. Nu o să mă părăsești, da? Nu mă vei lăsa niciodată singur.

— Niciodată, îi zise Grace, amintindu-și deodată de Darcy, apoi de Lorcan și de corabia vampiraților.

Tremurând, Connor își strânse din nou sora în brațe.

— Îți promit, Connor, continuă Grace înlăturându-și din minte toate imaginile, nu te voi părăsi. Dar vreau să-mi faci și tu o promisiune.

Connor consimți tăcut.

— Nu vreau să mai lupți, ori să mai participi la atacuri. Gata cu lupta.

Fără să mai adauge nimic, băiatul o apropie de el și o sărută ușor pe creștetul capului.

În acea noapte — noaptea ce-a urmat morții lui Jez Stukeley, noaptea de dinaintea funeraliilor lui Jez —, Connor dormi în cabina surorii sale. După toate cele întâmplate, aveau nevoie să fie împreună.

Cu toate că stăteau destul de înghesuiți în patul îngust al fetei, nu se arătară deloc deranjați de acest lucru, simțindu-se la fel ca în anii copilăriei, când, de fiecare dată când unul din ei avea un coșmar, își împărțeau patul în camera lor din farul de pe malul golfului. Întrucât tatăl lor își petrecea majoritatea timpului în camera lămpii, gemenii învățaseră să-și găsească singuri alinare.

La lumina lumânării de lângă pătuț, Connor îi povesti totul despre atac și despre modul în care pirații de pe *Diablo* fuseseră păcăliți de maleficul Narcisos Drakoulis. Grace îl asculta tot mai îngrozită. Cum de se lăsaseră căpitanul Wrathe și secundul său, Cate, păcăliți atât de ușor? Mai existau oare și alte echipaje care plănuiau atacuri similare? Unde se vor sfârși toate acestea? Grace nu-și putu înlătura sentimentul că Molucco purta o parte din vină pentru moartea lui Jez — căci nu o dată fusese avertizat să nu mai pătrundă pe coridoarele maritime ale altor căpitani. Grace însă nu dădu glas acestor gânduri. Va veni o vreme când îi va putea împărtăși îngrijorările. În acea noapte, Connor avea nevoie de alinare, nicidecum de reproșuri.

— A fost foarte curajos, spuse Connor.

— Jez?

— Da.

— Connor, îi zise Grace, întinzându-și brațul și întorcându-i capul spre ea, dacă se mai întâmplă *vreodată* așa ceva, nici prin cap să nu-ți treacă să fii *tu* cel curajos.

Capitolul 7
Inelul Claddagh

Dimineața se ivi mult prea devreme. După un somn foarte agitat, Grace deschise ochii măcinată de gânduri. Connor stătea în fața ei și o privea cu ochii împăienjeniți.

— Trebuie să plec, îi spuse el. Vreau să particip și eu la pregătirile pentru funeralii.

Grace consimți dând din cap.

— Ne vedem acolo. Nu o să întârzii mult, îi zise ea, ridicându-se și îmbrățișându-l.

După ce Connor închise ușa în spatele său, Grace se așeză din nou pe pat. Lipsa somnului și neliniștile de care avea parte o făceau să nu se simtă deloc bine.

Grace se îmbărbătă și privi prin hublou. Nu avea prea multe de văzut, în afara cenușiului cerului și întinderii nesfârșite de apă, greu de demarcat una

de cealaltă. Era o vreme mohorâtă, potrivită funeraliilor lui Jez.

Deodată, Grace simți în ochi o durere pătrunzătoare, care o aruncă din fața hubloului și o trânti pe pătuț. Trăgându-și cu greu răsuflarea, își acoperi instinctiv ochii cu mâinile și încremeni pe pat. Ce se întâmplase? Când își deschise iar ochii, durerea o străfulgeră încă o dată. Grace își închise din nou ochii și se strădui să nu intre în panică. Nu putea înțelege ce se întâmplă.

Grace își coborî o mână spre inelul Claddagh dăruit de Lorcan și, imediat ce-l apucă între degetul mare și arătător, se simți mult mai liniștită. Să fi fost o simplă închipuire, sau inelul era într-adevăr ușor călduț? Când îl strânse, metalul deveni mai cald și, deodată, Grace auzi zgomote de pași și glasuri îndepărtate. Fără să-și deschidă ochii, știa că sunetele nu veneau de pe *Diablo.* Avea o nouă „viziune" — dacă îi putea spune așa, din moment ce nu vedea decât o ceață opacă și densă.

Când inelul se încălzi și mai mult, Grace avu impresia că începe să pășească. Pașii îi erau însă mai apăsați ca niciodată și se simțea de parcă ar fi purtat niște ghete grele, cu care tropăia neregulat pe scândurile punții. Își simți brațul împingând ceva. Era o ușă. Întinzând și mai mult mâna, își dădu seama că

ușa se deschise — moment în care auzi scârțâitul unei balamale vechi... și apoi un glas:

— Lorcan.

Numele o electriză.

Așteptând să recunoască vocea, Grace ascultă atentă.

— Lorcan, repetă același glas feminin. Ce cauți aici? E dimineață. E timpul să te odihnești.

În glasul fetei reuși să distingă prudență — și chiar frică.

Inelul se încinsese atât de mult, încât de-abia îl mai putea atinge. Grace, simțind că viziunea îi va dispărea imediat ce-și va retrage mâna, era hotărâtă să nu-și desfacă pumnul.

— Iartă-mă.

Grace recunoscu îndată accentul irlandez cald al lui Lorcan. Chiar și în aceste împrejurări, era o adevărată minune să-i audă glasul.

— Te-ai rătăcit? îl întrebă fata.

Frica din glasul acesteia lăsase locul milei. Grace o auzise clar cum își schimbase intonația. Dar ce voia să spună prin: *Te-ai rătăcit?*

Cât de bine ar fi fost dacă ar fi văzut unde se află. Grace strânse și mai tare inelul între degetul mare și arătător. Inelul începea deja s-o ardă. Cu toate că nu vedea nimic în afară de aceeași ceață, când metalul

începu s-o frigă tot mai puternic, reuși să audă mult mai clar cuvintele de pe vasul vampiraților.

— Îmi pare rău, spuse Lorcan.

— Nu face nimic, răspunse fata. Este în regulă, Lorcan. Dă-mi mâna și te ajut eu să ajungi la cabină.

— Mă pot descurca și singur, îi zise el, pe un ton neobișnuit de mândru și de nervos.

— Așteaptă!

Glasul tinerei se auzea tot mai îndepărtat. Grace simți cum se pune din nou în mișcare și începe să se deplaseze cu aceeași nesiguranță ca și mai devreme. Întinzându-și mâinile, simți deodată cum se prăbușește. Senzația de cădere îi provocă o profundă stare de rău. Inelul frigea tot mai puternic. Grace icni, își retrase mâna și, deschizându-și larg ochii, se văzu în continuare întinsă pe pătuțul din cabina de pe vasul cu pirați. Respirația îi era tot mai precipitată, iar inelul Claddagh îi provocase arsuri insuportabile. Și totuși, imediat ce-și ridică mâna, pe degete nu avea niciun fel de semne — absolut nimic. Nu putea înțelege ce se întâmplă.

Era convinsă că făcuse o călătorie pe corabia vampiraților — dar nu în genul celei pe care Darcy o făcuse pe *Diablo*. Aceasta semăna mai degrabă cu o viziune — la fel cum se întâmplase și prima dată, când Grace îl cunoscuse pe căpitanul vampiraților și

avusese o viziune a cărnii sfâșiate și a șuvițelor stacojii pe pielea neagră. Dar această nouă viziune era mult mai susținută și mai *liniară*. Acum însă se simțise de parcă ar fi intrat în mintea lui Lorcan. Reușise să-i audă foarte clar vorbele și îi simțise chiar și mișcările brațelor și picioarelor. Îi simțise chiar și suferința, o durere ce avea legătură cu ochii — ca și cum... of, nu... ca și cum ar fi avut un defect de vedere.

Un val de panică îi înghețǎ sângele în vene imediat ce amintirile o năpădiră ca o viitură. În dimineața când Connor coborâse pe corabia vampiraților, Lorcan rămăsese pe punte s-o protejeze. Lorcan zăbovise pe punte *după ce* Darcy sunase Clopotul Zorilor — semnal ce-i anunța pe vampirați să intre la cabine și să se adăpostească de razele soarelui. Lumina era periculoasă pentru vampirați — extrem de periculoasă — și numai căpitanul vampiraților putea rezista la lumina zilei. Lorcan însă rămăsese pe punte numai pentru ea. Să fi fost posibil să-și fi vătămat ochii? Să fi riscat orbirea doar pentru ea?

Ce-i scrisese Lorcan în bilețelul de rămas-bun? *Îți dăruiesc ceva care să-ți amintească de mine. Călătorește în siguranță.* Călătorește în siguranță! Să fi încercat Lorcan să-i trimită un mesaj prin intermediul inelului? *Trebuia* neapărat să se întoarcă pe vasul vampiraților. Dar cum să facă asta?

O salvă de tun răsună puternic. Grace tresări. Bubuitura tunului era semnalul de adunare pe puntea principală. Aveau cât de curând să înceapă funeraliile lui Jez, iar Grace deja întârziase!

CAPITOLUL 8

Înmormântare în mare

Primul lucru pe care-l observă Grace imediat ce ieși pe punte fu liniștea mormântală ce domnea pe vas — o liniște cu atât mai neobișnuită, cu cât întregul echipaj de pe *Diablo* se afla pe punte. Grace închise ușor ușa și se alătură mulțimii. Pirații îi făcură loc să treacă. Recunoscătoare, Grace își croi drum în față, de unde să poată vedea clar cum se desfășura ceremonia funerară.

Căpitanul Wrathe și Cate stăteau la pupa vasului, în dreapta coșciugului lui Jez, sicriu acoperit cu steagul cu craniu și oase încrucișate. În stânga sicriului erau purtătorii coșciugului, printre care se aflau Bart și Connor. Grace îi privi din mulțime și se întrebă cum rezista Connor. Ultima înmormântare la care participaseră fusese aceea a tatălui lor. Părea să fi trecut foarte mult timp de atunci, când stătuseră

amândoi în fața mulțimii, alinându-se unul pe altul. Grace privi atentă chipul fratelui ei. Connor arăta foarte distant. Pierderea lui Jez își pusese clar amprenta pe chipul fratelui ei.

Tunul bubui încă o dată și căpitanul Wrathe, îmbrăcat în haine de doliu din catifea neagră — cu margini argintii —, se întoarse și se adresă echipajului:

— Pirați de pe *Diablo*, aceasta este o dimineață cu adevărat mohorâtă — dar negura cerului de deasupra și a apelor de sub noi nu fac decât să oglindească întunericul ce ne-a cuprins inimile. Astăzi ne vom lua rămas-bun de la unul dintre cei mai buni oameni ai noștri, Jez Stukeley. Jez a venit la noi pe când era un puști — în urmă cu opt ani — și chiar de la început ne-a surprins cu iscusința și inteligența sa, cât și cu dragostea pe care o purta anecdotelor bune, adăugă Molucco zâmbind.

Mai mulți pirați îl aprobară din cap și unii chicotiră pe înfundate.

— Jez a fost unul dintre cei mai sociabili oameni ai echipajului nostru. Niciodată nu era prea ocupat pentru a-și ajuta un coleg la nevoie, fie la corvezile de pe punte, fie pe câmpul de luptă...

Grace tresări la auzul ultimelor cuvinte — *câmp de luptă.* În gura căpitanului părea o expresie nobilă — dar nu era nici pe departe.

— Acolo s-a remarcat Jez Stukeley cel mai mult și a demonstrat în repetate rânduri că este unul dintre cei mai curajoși, capabili și energici oameni ai noștri.

Molucco privi scurt spre Cate, care îl aprobă cu seriozitate din cap.

— Din nefericire, ieri acțiunile mele ne-au pus pe toți în mare pericol...

Grace ciuli urechile. Nu se așteptase la o asemenea sinceritate din partea căpitanului — dar poate îl subestimase.

— Regret profund cele întâmplate și vreau să vă asigur că mi-am mustrat conştiința și voi continua să o fac și după încheierea acestei ceremonii. Dar, indiferent de circumstanțe, bravul și demnul domn Stukeley ne-a sărit tuturor în ajutor și s-a aruncat în luptă pentru a ne salva. S-a luptat ca nimeni altul, cu iscusință și determinare. Putea să fie el câștigătorul... Cate dădu încă o dată din cap. Dar soarta ni l-a luat de lângă noi pe domnul Stukeley...

Grace reflectă pentru o clipă la vorbele căpitanului. Care să fi fost linia ce demarca voia sorții de greșelile propriilor acțiuni? Să fi fost Jez menit să piară pe puntea acelui vas, ori acțiunile lui Molucco au fost cele care l-au împins la un asemenea sfârșit?

— Suferim o pierdere cumplită, cu atât mai mult cu cât știm că nu vom mai avea parte de glumele sale și nu-l vom mai avea alături pe unul dintre cei mai capabili pirați...

Molucco își șterse cu o batistă ochii înlăcrimați și continuă:

— Bravi și scumpi camarazi, știu că aveți cu toții amintiri cu domnul Stukeley, de aceea, vă rog să păstrăm un minut de reculegere și să ne amintim de cele mai frumoase momente petrecute alături de el.

Puntea se învălui încă o dată într-o tăcere mormântală, nu se mai auzeau decât vuietul apelor de dedesubt și șuieratul velelor în bătaia vântului. Grace își ridică privirea spre gabie și își aminti de ziua în care îl cunoscuse pe Jez, chiar a doua zi după ce venise pe corabie, când, pe cât era de entuziasmată că se regăsise cu Connor, pe atât o dezorientase faptul că plecase în mare grabă de pe vasul vampiraților și îi părăsise pe prietenii pe care și-i făcuse acolo. În acea zi ieșise pe puntea corabiei piraților — așa cum ieșea câteodată și pe vasul vampiraților — și stătuse singură lângă balustradă, până când Jez i se alăturase cu două căni cu ceai fierbinte. Au stat împreună și au discutat — sau, mai bine zis, el îi turuise vrute și nevrute. Nu-și mai amintea exact tot ce-i spusese, dar ținea minte că fusese foarte amabil cu ea. Se

dovedise un camarad cordial și amuzant. Așa cum de altfel era întotdeauna. Își aminti că acelea au fost momentele când simțise că *Diablo* îi putea cu adevărat deveni un cămin.

Amintirea acelei zile îi înlăcrimă ochii. Scoțând din buzunar o batistă din dantelă, își șterse ochii și privi spre Connor. Băiatul îi zâmbi trist. Încerca să fie puternic, Grace știa bine acest lucru, dar și în ochii săi apăruseră lacrimile. Neavând o batistă la el, așa cum se întâmpla întotdeauna, Connor își ridică mâna și își șterse ochii cu dosul palmei.

— Așadar, spuse Molucco foarte încet, risipind deodată farmecul liniștii, am ajuns acum la următoarea parte a funeraliilor. Vechiul său camarad — și bunul său prieten — Bartolomeu Pearce va rosti acum Rugăciunea Piraților. Bartolomeu, te rog...

Căpitanul se întoarse. Bart, ținând în mână o foaie de hârtie, păși încet în față, își ridică privirea spre mulțime și începu să recite:

Ocean măreț și cer iubit,
Acest pirat își merită odihna.
A fost unul dintre cei mai buni
Lăsați-l să-și primească tihna.

Frate Soare, soră Lună,
Îmbăiați-l în lumina voastră caldă,
Căci de-acum el nu mai luptă —
Și din viață nu se mai înfruptă.

Fulger, tunet, vânt și ploaie
Lăsați-i sabia să ruginească,
Așa cum trupul țărână îi devine
Și-l scapă de ale vieții chinuri.

Flux, maree, noapte, zi
Și toate ce ne-nconjurați,
Un loc al său să-i oferiți
Unde griji să n-aibă veșnic.

Golfuri, porturi, recifuri, stânci,
Ape mici și ape adânci,
Dăruiți-i somnul cel de veci,
Suferința ne-o curmați.

Bart încheie fără să se fi uitat măcar o dată pe foaia pe care o ținea în mână. Grace bănuia că poemul era foarte vechi, dar Bart îl recitase cu atâta înflăcărare, încât dăduse prospețime și vigoare fiecărui cuvânt în parte. Până și vântul se potolise pentru o vreme, de parcă elementele naturii ar fi dorit să acorde atenție

rugăciunii piratului, rostită pentru camaradul pe care tocmai îl pierduseră cu toții.

Bart se întoarse și îi făcu semn lui Connor și celorlalți patru pirați de lângă el. Cei șase bărbați, cu banderole negre la braț, se așezară de-o parte și de alta a coșciugului. După o numărătoare în șoaptă, în timp ce steagul cu craniu și oase încrucișate flutura în briza oceanului, ridicară toți deodată sicriul și porniră încet și triști spre prora navei.

Au ținut pentru o clipă coșciugul ridicat în aer și apoi i-au dat drumul în apă. Când sicriul izbi bufnind suprafața apei, Grace tresări puternic. Sunetul fu însă îndată acoperit de câteva salve de tun, în răstimpul cărora Bart, Connor și camarazii lor își reluară pozițiile inițiale.

Odată cu încheierea salvelor, Molucco Wrathe se adresă din nou echipajului:

— Prieteni, trăim o zi tristă, dar moartea este întotdeauna jelită în două moduri — prima este tristețea și apoi urmează celebrarea vieții. În seara asta vom porni direct spre taverna Ceaunul Mămicii, să închinăm un pahar în cinstea domnului Stukeley.

Pe punte izbucniră o serie de urale și, cu toate că ovațiile erau mai potolite ca de obicei, zgomotele erau un semn că lucrurile aveau să revină la normal pe *Diablo.* Grace simțea că este mult prea devreme

pentru astfel de distracții, dar știa bine că așa decurgeau lucrurile la bordul corăbiilor cu pirați.

— Mergeți acum la treburile voastre, continuă căpitanul. Să nu zică nimeni că *Diablo* nu este cea mai faină corabie care navighează pe mările și oceanele lumii.

Connor stătea între Bart și Grace. În acele momente avea nevoie de ei mai mult ca oricând. Știa că viața de pirat poate fi scurtă. În prima noapte petrecută la bordul vasului, Bart îi spusese: *O să mă consider norocos dacă apuc să împlinesc treizeci de ani.* Connor ținuse minte aceste vorbe, dar de-abia în acele momente înțelese cât erau de adevărate. Cei Trei Corsari ar fi trebuit să fie invincibili. La numai douăzeci și trei de ani, Jez era mult prea tânăr să moară. Și totuși, gândi Connor, când te înrolezi ca pirat, accepți chiar și posibilitatea unui sfârșit la vârstă fragedă. Cu toate că avea doar paisprezece ani, știa că în următoarea bătălie el ar fi putut fi cel care să-și piardă viața. Nu putea însă risca să o lase pe Grace singură pe lume. Trebuia să înceteze să mai viseze și să revină cu picioarele pe pământ. Și, de asemenea, trebuia să fie mai atent la căpitanul Wrathe, deoarece, în ciuda apologiei căpitanului, nu-și putea alunga gândul că Jez Stukeley murise absolut degeaba.

Capitolul 9
Darul

Soarele asfințise. După o zi agitată și vijelioasă, noaptea era perfectă pentru surf. Surferul singuratic ieșise din nou la suprafață și înfrunta impetuos valurile. Noapte de noapte devenea tot mai puternic și mai experimentat — și, în ciuda voinței sale, noapte de noapte se simțea tot mai singur. Într-adevăr, accepta de-acum faptul că nu era menit să fie singur. Viața — și moartea — îl separaseră de ceilalți. El însă nu era omul care să se lase condus de soartă. Cu toate că depindea în acele momente de fluxul și refluxul mareei, cât de curând, el va fi cel care va dicta cursul evenimentelor. Așteptarea avea să ia sfârșit.

Luna se înălța pe firmament și își revărsa săgețile aurii pe apele întunecate ale oceanului. Atent să evite lumina, bărbatul își cârmea planșa prin porțiunile de apă slab luminate. De-acum lupta atât cu forța

mareei, cât și cu razele *arzătoare* ale lunii, dar, musculos fiind, le făcea față cu brio. Ținându-și ferm tălpile pe planșă, șerpuia în viteză de la stânga la dreapta și simțea sub el forța intensă a valurilor ce-l duceau spre un nou golfuleț pustiu.

Apele puțin adânci de la țărm erau pline de stânci care-i puteau avaria foarte ușor planșa, așa că sări în apa ce-i depășea cu puțin gleznele, ridică planșa înainte să o deterioreze și străbătu cei câțiva metri care îi mai rămăseseră până la uscat. Ca întotdeauna, imediat ce ieși din apă, hainele și pielea i se uscară instantaneu.

Țărmul era la fel de stâncos ca și apele micului golf. După ce sprijini atent planșa de un bolovan colțuros, urcă pe creasta falezei, de unde, învăluit în siguranță în întuneric, începu să scruteze liniștit întinderea de apă.

În depărtare, o corabie intră în raza sa vizuală. Imaginea navei îl făcu să reflecteze nostalgic la toate vasele pe care le lăsase în urmă. În viitor va avea parte de alte corăbii și, atunci, el va fi căpitan. Nu va mai sta la ordinele nimănui. Acesta este adevăratul său destin — de asta era absolut sigur.

Când vasul trecu mai departe, torțele de pe punte luminară steagul cu craniu și oase încrucișate. Era un vas pirateresc — deloc neobișnuit în aceste ape.

Și totuși, corabia îi părea cunoscută. Bărbatul își închise ochii, pentru a nu mai fi deranjat de lumină și pentru a gândi mai limpede. Cufundat în bezna lăuntrică a minții, văzu o fată. Aceeași fată care îi scăpase mai demult. Grace. Da, ăsta îi era numele. De ce își amintea de ea — de acea fetiță neînsemnată căreia îi spusese povestea vieții sale? Zdrobi imaginea mentală a fetei — de parcă ar fi fost o gâză ce îndrăznise să-i aterizeze în palmă — și deschise ochii.

După ce corabia ieși din raza sa vizuală, un obiect ce se izbea de pietrele din apa puțin adâncă a țărmului îi atrase imediat atenția. Era un obiect ce unduia în spuma mării, luminat sporadic de razele zdrențuite ale lunii. Aplecându-se în față, răzbi cu vederea întunericul și, observând că era vorba de o cutie de lemn, hotărî să vadă mai îndeaproape darul pe care i-l oferea oceanul.

Imediat ce sări de pe faleză, intră cu pași mari în apă și evită cu iscusință pietrele colțuroase de pe fundul apei. Cutia se izbea ca o minge de fotbal între două stânci identice. O apucă de margini. Lada era mult mai mare decât arăta privită de sus și avea lungimea unui om. Chiar dacă pentru alții ar fi fost aproape imposibil s-o urnească din loc, el o eliberă cu ușurință dintre cele două roci și ridică sicriul din apă, după care îl cără agale spre sanctuarul micuței plaje a golfului.

Așezându-l pe nisip, nesigur de ce-ar putea să facă în continuare, privi în jurul său, pentru a găsi ceva pe care să șadă și să reflecteze în liniște. Dându-și seama că sicriul ca atare era un loc tocmai potrivit, se așeză pe capacul acestuia și privi încă o dată spre mare. Sub greutatea masivă a bărbatului, lemnul șubred al coșciugului începu să trosnească și să crape. Sărind iute în picioare, examină stricăciunile pe care le provocase.

Sicriul nu era în condiție bună. Indiferent de unde venise, voiajul pe apă nu fusese unul lin, iar scrijeliturile pe care le avea de jur împrejur erau semne clare ale izbiturilor de care avusese parte cu stâncile marine. Într-un colț avea chiar și o gaură, o scobitură spre care bărbatul își apropie un ochi și privi în bezna din interior.

Nu desluși mare lucru. Sicriul luase ceva apă — nu îndeajuns cât să-l scufunde, dar suficientă pentru a nu-i permite să vadă clar ce este înăuntru. Îndepărtându-se puțin, se gândi că nu strica să mai lărgească întru câtva gaura. *Trosc.* Lemnul trosni între degetele bărbatului ca un baton de ciocolată și îi oferi o imagine mai bună a interiorului. Privind din nou prin gaură, văzu de această dată o gheată — o gheată de marinar, ale cărei șireturi erau legate strâns. Nu putea spune că era o imagine dintre cele

mai interesante — mai ales după ce se holbase la ea timp de cinci minute.

Mi-ar fi prins mai bine să fi fost rupt celălalt capăt al coșciugului, gândi el, ridicându-și privirea. Cealaltă extremitate era însă intactă. Dacă ar mai fi stat doar câteva minute în apă, lemnul ar fi cedat cu siguranță și acolo. Și, într-adevăr, când îl atinse încet cu degetul, fără să apese câtuși de puțin, își dădu seama că lemnul putea ceda chiar și fără să-l forțeze...

Trosc. Lemnul fragil crăpă în mâinile butucănoase ale bărbatului și îi îndoi o unghie. Aplecându-se deasupra, văzu pe fața unei perne de in alb un obraz și un ochi închis, cu gene lungi și ude.

Își dorea să vadă mai mult și, cum lemnul coșciugului era deja spart, consideră că nu făcea nimic rău dacă îl desfăcea și mai mult, așa încât să vadă mai bine chipul mortului. O clipă mai târziu observă că era vorba de un tânăr ale cărui trăsături erau complet imobile. Colțurile gurii îi erau ușor ridicate, într-un surâs înghețat, de parcă ar fi avut un vis frumos. Dar ce-ar fi putut visa? Dacă ar putea vorbi, poate i-ar răspunde la această întrebare — și la unele asemănătoare.

În timp ce gândurile îl asaltau cu aceeași violență și repeziciune ca și mareea, desfăcu rapid resturile capacului și aruncă pe nisip bucățile de lemn, ca pe

niște coji de portocale. Odată ce dezmembră coșciugul, văzu înăuntru un tânăr marinar, pe care aerul nopții îl răcorea așa cum o făcuse de multe ori când tânărul fusese în viață.

Acesta nu era doar un dar, gândi el — ci un semn. Un semn care părea să-i transmită că soarta se întorcea în favoarea sa — că planurile sale erau cele corecte și adevărate. Zâmbi mulțumit și își dezvălui încă o dată caninii aurii.

Surferul știa câteva lucruri deosebite — lucruri pe care i le spusese cineva, dar pe care nu și le mai amintea prea bine. Își dorea să fi dat mai multă atenție acelor gesturi și incantații care — dacă se străduia să și le reamintească — l-ar putea conduce la un rezultat favorabil. Coborându-și privirea, își dădu îndată seama că tânărul era pirat — chiar dacă brațele nu-i erau încrucișate deasupra unei săbii și nu avea legat la încheietura mâinii un steag cu craniu și oase încrucișate.

Cât de bine mi-ar fi prins să-mi amintesc procedura corectă, gândi el, scărpinându-și pielea rasă a capului. Trebuia să încerce să-și aducă aminte. Îi datora acest lucru tânărului decedat. Deoarece îi tulburase odihna, trebuia cel puțin să încerce să-l ajute. Închizându-și ochii, își îndepărtă din minte toate distracțiile și, cutreierând prin pasajele întunecate ale

amintirilor, în căutarea incantației potrivite, se văzu deodată transpus într-un bârlog întunecos și plin de fum, unde tămâia îi pătrunsese cândva toate simțurile. Ajunsese din nou în acel întuneric, unde mirosul de cedru și de santal îi liniștea mintea și unde văzu în beznă chipul celui care îl învățase ritualul. Cuvintele îi reveniră în minte, dar nu le rosti, ci doar le auzi și îl lăsă pe celălalt să i le spună așa cum i le recitase cu multă vreme în urmă.

Simțea în mână o presiune tot mai puternică. Nu-și putea însă deschide ochii, căci ritualul nu era complet. Palma îi era strânsă din ce în ce mai tare, ca și cum... nu... ca și cum... într-adevăr — ca și cum altcineva îl apucase de mână.

Deschizându-și, în cele din urmă, ochii, își văzu brațul întins spre coșciug, din bezna căruia îl apucase o palmă mai puțin cărnoasă ca a sa. Brațele celor doi pulsau de parcă ar fi fost vitalizate de o singură inimă.

Privi figura din sicriu și căută alte semne de viață. Observă câteva mici unduiri în spatele măștii chipului adormit, dar nu-și putu da seama dacă nu erau cumva rodul propriei sale imaginații. Avu pentru o clipă impresia că viața — sau oricum ar fi dorit să-i spună acestui fenomen — începu să inunde mușchii membrelor inerte ale piratului și își imagină cum

viața — sau alternativa acesteia — începe să palpite prin organele țepene din toracele tânărului. Simțea în continuare mirosul cedrului și al lemnului de santal și își dădu seama că ritualul nu era complet.

În cele din urmă, auzi un suspin — la început la fel de slab ca susurul valurilor ce izbeau stâncile marine în depărtare, apoi tot mai puternic. Rămas cu gura căscată, surferul privi curios cum genele umede ale piratului se deschiseră tremurând ușor, iar albul globilor oculari scânteie ca luciul perlelor în două stridii negre.

Buzele pal-violete ale tânărului se deschiseră și ele. După ce dădură afară o gură de aer și câteva de apă, se auzi un glas, surprinzător de clar și de puternic.

— Gata, a și sosit timpul să mă trezesc? Și visam atât de frumos!

Capitolul 10

Locotenentul Stukeley

— Ești în regulă, prietene? Arăți de parcă ai fi văzut o stafie!

Sidorio îl privi pe piratul întins în coșciug. Mort cu numai câteva clipe în urmă, tânărul, înviorat, se întindea și îi zâmbea bucuros, de parcă l-ar fi avut în față pe cel mai bun prieten al său.

— Sunt ud tot, spuse tânărul.

Micuțul strat de apă din sicriu îi udase hainele și îl făcuse să miroasă puternic a apă de mare.

— Hai, zise Sidorio, întinzându-și încă o dată brațul. Piratul îi apucă mâna și Sidorio îl ajută să se ridice pe picioare.

Piratul stătu o clipă nemișcat, după care începu să se clatine puternic pe picioare. Sidorio îi sări iute în ajutor și îl împiedică să se prăbușească și să se rănească în țepușele ascuțite ale coșciugului.

— Mulțumesc, prietene, spuse piratul, ținându-se strâns de el. Mă simt tare ciudat — de parcă aș fi băut prea mult rom!

Sidorio îl ținu până când i se păru că tânărul se putea ține și singur pe picioare.

— Ah, acum e mult mai bine. Da. Gata, mi-am revenit!

Imediat ce Sidorio își retrase brațul, picioarele marinarului începură să tremure puternic și tânărul se prăbuși pe o mică movilă de nisip.

— Poate ar fi mai bine să stau jos o clipă, până îmi mai revin.

— O idee bună.

Sidorio se dădu în spate și, uluit de realizarea sa, îl privi încă o dată pe pirat. Reușise să-l readucă de pe țărmurile lumii întunericului. El, Sidorio, izbutise să ducă la bun sfârșit ritualul. Era un semn că puterile îi creșteau și lucrurile începeau deja să curgă în favoarea sa.

— Ești un tip uriaș, spuse piratul ridicându-și privirea.

Sidorio ridică din umeri.

— Cum te cheamă?

— Sidorio, dar îmi poți spune căpitane.

— Am înțeles, căpitane. Iar eu sunt Stukeley, Jez Stukeley și îmi poți spune Jez.

— De-acum înainte te voi striga Stukeley, îi zise Sidorio. Eu îți voi fi căpitan, iar tu vei fi locotenentul meu.

— Locotenent? repetă impresionat Jez. Frumoasă avansare!

Sidorio ezită, căci piratul părea oarecum neîmpăcat cu această situație. Își amintise destul de bine ritualul, dar nu mai ținea deloc minte ce trebuia să facă în continuare. Ce trebuia să le spună celor întorși din moarte? Că erau încă foarte fragili? Dar acum, odată ce Stukeley se obișnuise iar să respire, nu mai părea câtuși de puțin fragil. Hainele i se uscaseră deja și, îndreptându-și spatele, începuse să-și desfacă nasturii cămășii.

— Vreau să văd ce s-a întâmplat, spuse el. Până acum n-am avut această ocazie.

Despre ce vorbea? se întrebă Sidorio, privindu-l pe Stukeley desfăcându-și nasturii de sus și descoperindu-și pieptul palid ca o bucată de marmură, pe care era o tăietură adâncă, indigo.

— Deci asta era, spuse Stukeley dând din cap. Asta-i rana fatală. Sunt un pic dezamăgit, trebuie să recunosc. Mă așteptam la ceva mai dramatic.

Sidorio se ghemui în fața lui.

— Așadar, știi... știi că ai fost ucis?

În timp ce ochii îi luceau puternic în lumina lunii, Stukeley îl privi lung.

— Eu... ucis? Nu... Ce tot vorbești acolo?

Sidorio amuți uimit, până când Stukeley izbucni în râs:

— Bineînțeles că știu că am fost omorât. Doar nu mă ascund prin sicrie pentru a mă amuza, ori pentru că oi fi vreun vampir!

— Adevărul e că... începu Sidorio.

— Nu! exclamă Stukeley. Glumești! Eu — vampir? Este imposibil. Vorbești serios? Am și colți?

— Încă nu, dar vei avea — dacă totul merge așa cum trebuie.

— Nu se poate! Se întâmplă să ai cumva o oglindă la tine?

— Dacă vrei, te poți privi în apă.

Stukeley nu mișcă pentru o clipă, după care se ridică și porni clătinându-se spre marginea apei. Sidorio îl privi cum se apleacă în față și încearcă să-și surprindă imaginea în apele agitate ale oceanului. Piratul se întoarse spre el și îl privi șocat.

— Nu-mi pot vedea chipul.

Sidorio încuviință zâmbind:

— Așa e. Ești schimbat — vezi?

— Da, căpitane, îi răspunse el pe un ton diferit — plin de respect și teamă.

Sidorio reflectă la acțiunile sale. Se petrecea totul foarte repede. Cu nici un ceas în urmă se gândea

cum să schimbe mersul lucrurilor, cum să aibă pe cineva care să-i țină companie, iar acum avea deja un locotenent la ordinele sale. Entuziasmul pe care i-l insuflară puterile de care dispunea lăsă repede loc simțului apăsător al responsabilității. Stukeley se îndepărtă de ocean și fugi zâmbind spre Sidorio.

— Nu-mi vine să cred că am revenit la viață. Mulțumesc, spuse zâmbind. Îți mulțumesc că m-ai adus înapoi.

— Cum a fost dincolo?

— Ai fost și tu acolo, nu? Trebuie să știi cum este.

— Pentru fiecare este diferit.

Stukeley ridică din umeri:

— Sincer, nu-mi prea mai amintesc. Știu doar că am pierdut un duel — complet inechitabil, dacă stau bine să mă gândesc — și, în timp ce zăceam pe punte, simțeam cum mă îndepărtam tot mai mult de camarazii mei și le auzeam glasurile din ce în ce mai slab. După aceea nu mai știu nimic. Totul s-a cufundat în întuneric.

Stukeley se întoarse și privi rămășițele coșciugului, după care zâmbi din nou:

— Se pare că mi-au făcut onoarea înmormântării în ocean. Nu oricine are parte de așa ceva. Foarte frumos din partea lor. Ah, și mi-l amintesc pe căpitan spunând că vor da o petrecere în cinstea mea, la taverna Ceaunul Mămicii...

— Care căpitan? întrebă Sidorio. De pe ce corabie?

— *Diablo*, corabia căpitanului Wrathe, răspunse Stukeley.

— *Diablo*, zici? Diavolul, spuse Sidorio zâmbind. Exact genul meu de navă.

Stukeley îl privi nedumerit:

— Cât timp am fost plecat?

Sidorio clătină din cap:

— Nu știu. Dar nu cred că sicriul ar mai fi rezistat mult.

— În ce zi suntem?

— Nu mă interesează să țin socoteală scurgerii timpului.

— Prietene, spui lucruri tare ciudate. Nu vreau decât să-mi dau seama cât a trecut de când am sfârșit.

— Părerea mea, spuse Sidorio, este că nu... sfârșiseși cu prea mult timp în urmă. Dar ce importanță mai are?

— Știi unde este cârciuma Ceaunul Mămicii?

— Da, am mai fost acolo, răspunse Sidorio după ce se gândi o clipă.

— Ei bine, se pare că acolo îmi vor face pomana în noaptea asta.

Sidorio zâmbi.

— Și... ai vrea să participi?

Stukeley îi întoarse zâmbetul:

— Ar fi nepoliticos din partea mea să pierd acest eveniment, nu?

Sidorio făcu o pauză.

— Dacă vom merge acolo, nu trebuie să te vadă nimeni. Nimeni și nimic nu trebuie să-mi strice... să *ne* strice planurile.

— Și care *sunt* aceste planuri?

— Toate la timpul lor, locotenente. Toate la timpul lor.

— Cum dorești, șefu'.

— Cum doriți, *căpitane.*

Stukeley îi confirmă dând din cap:

— Cum doriți, căpitane.

— Ăsta e doar începutul, continuă Sidorio. Începutul unor vremuri noi — pe care le-am așteptat de foarte mult timp. Iar când voi termina ce mi-am pus în gând, oceanul întreg se va înroși de sânge. Acum, în sfârșit, începe domnia terorii.

Capitolul 11

Reuniunea de la Ceaunul Mămicii

Grace privea alături de Connor și Cate cum *Diablo* se apropia de un afloriment stâncos.

— Acolo e! spuse Connor.

În zare apăru lumina unui neon ce pâlpâia intermitent în întuneric.

— Taverna Ceaunul Mămicii, citi Grace.

— Grace, sper că ești pregătită, spuse Cate.

— E vreodată cineva pregătit pentru cârciuma asta? întrebă Connor zâmbind.

După suferința provocată de înmormântarea lui Jez, pirații păreau să-și fi recăpătat întru câtva buna dispoziție. Cu toate că îi venea greu să uite de tristețea care o stăpânea, Grace începu să-i dea dreptate căpitanului Wrathe, care spusese că moartea este jelită întotdeauna în două feluri — prin suferința

despărțirii de cel drag și, apoi, prin celebrarea vieții. Era însă aproape insuportabil gândul că viața unui om fusese distrusă atât de vremelnic.

Odată ce corabia acostă la chei, echipajul se grăbi entuziast să debarce prin partea din față a punții și Grace se văzu nevoită să fie atentă să nu se piardă de Connor și de ceilalți prieteni ai lor. Pentru câteva clipe, își ținu capul plecat și se chinui să nu-și piardă echilibrul în mulțimea ce se îmbulzea să coboare cât mai repede. Connor o luă de mână și o ajută să înainteze prin învălmășeală. Când își ridică privirea, Grace văzu în lumina lunii taverna și roata uriașă cu zbaturi a acesteia. Deasupra acoperișului, steagul cu craniu și oase încrucișate flutura în bernă.

— Din respect pentru Jez, spuse mândru Bart.

Grace îl aprobă și îl strânse încurajatoare de braț, după care urcară cu toții treptele primei platforme a terasei.

— Ai grijă să nu cazi, îi spuse Connor.

Grace privi podeaua și văzu în lemnul pardoselii goluri amenințătoare, ce dădeau direct spre apele întunecate, dar liniștite, ale oceanului. Văzându-și oglindirea chipului în apă, avu pentru o clipă impresia că în adâncul acesteia este prinsă o altă Grace, care aștepta să fie salvată. Intensitatea mirajului îi dădu pentru moment imboldul de a-și cufunda mâna în

apă ca să verifice, dar, cum ceilalți înaintau cu pași repezi, hotărî că e mai bine să nu rămână în urmă.

Membrii echipajului își continuară înaintarea, până în sectorul unde aveau rezervate mesele.

— Uite, spuse Connor arătând spre placarda din lemn pe care scria *Diablo* și care le marca teritoriul. Doar cei mai renumiți căpitani au parte de așa ceva.

Connor îi zâmbi și Grace îi răspunse printr-un surâs. Lumea piraților era pentru el foarte ușor de înțeles și Connor părea să accepte cu mare ușurință regulile dure ale vieții.

Pirații se așezară la mese și gălăgia crescu în intensitate imediat ce începură să se tachineze atât între ei, cât și cu pirații de la mesele învecinate.

Alături de căpitanul Wrathe apăru un bărbat distins, cu mustață albă și barbă tunsă îngrijit.

— Molucco, îmi pare rău pentru cele întâmplate.

— Mulțumesc, Gresham.

— Drakoulis ăla e un nemernic. Credeam că scăpasem definitiv de el.

— Și eu, spuse Molucco dând ușor din cap. Așa credeam și eu.

— Dă-mi voie să-ți cinstesc echipajul cu un rând de rom, spuse căpitanul Gresham, întorcându-se și strigând: Servește cineva pe-aici? Hei, vine cineva și aici...

— Ce-i hărmălaia asta?

Între cei doi căpitani apăru o femeie îmbrăcată într-o rochie largă de pânză neagră, decorată cu cranii albe și oase încrucișate. Connor o înghionti ușor pe Grace:

— Ea este...

Grace însă nu mai avea nevoie de prezentări, căci își dădu imediat seama că femeia era Ma Kettle. Asortat la rochie, Ma purta un văl din dantelă pe care și-l ridică oferindu-și pe rând căpitanului Wrathe obrajii.

— Norocosule, îmi pare foarte rău, spuse ea. Trăim vremuri tulburi.

— Într-adevăr, Kitty, trăim vremuri foarte tulburi, spuse Molucco strângând-o pe Ma Kettle în brațe.

Ma Kettle se întoarse spre restul echipajului:

— Fetelor, băieți, în noaptea asta băuturile sunt gratis. E un gest al dragostei și respectului pe care i-l port lui Jez, și vouă, tuturor.

Urmară câteva aplauze furtunoase și, în timp ce Ma Kettle trimise o bezea mulțimii aprobatoare, ospătărițele începuseră deja să înșire pe mese păhărele pline cu rom. Grace privi mirată paharul ce-i stătea în față. Nu mai băuse niciodată rom. N-a fost însă nevoită să se uite prea mult, căci Ma Kettle era o persoană mult prea neobișnuită pentru a-ți lua ochii de la ea.

— Bartolomeu, zise ea, strângându-l pe Bart la pieptu-i foarte dezvoltat, pentru tine este o lovitură îngrozitoare. Știu că erați ca frații.

Bart o aprobă:

— Pentru toți este cumplit, dar mai ales pentru mine și Connor.

Ma dădu tristă din cap, după care își întoarse privirea spre Connor.

— Ah, ia te uită, ne vedem din nou, domnule Tempest. Cât te-ai schimbat în aceste ultime luni! Ești un pirat în toată regula! Am auzit multe despre tine și — din ce se spune — se pare că ești un erou în devenire!

Connor roși mai ceva ca o pătlăgea pârguită. Știind bine că fratele ei ar muri de rușine într-o ipostază asemănătoare celei în care se aflase Bart, Grace se întrebă dacă Ma Kettle îl va îmbrățișa și pe el — dar Ma își întinse mâna și își așeză palma pe umărul băiatului.

— Nu mă îndoiesc că suferi amarnic, spuse ea. E cumplit când pierdem un camarad apropiat — un prieten... E o suferință a naibii de grea.

Connor încuviință tăcut — dar Ma încă nu terminase:

— Ma o să-ți dea acum un sfat — o povață pe care, dragul meu, ești liber să o asculți, sau nu. În primul

rând, în ceea ce privește moartea, nu vei trece niciodată cu ușurință peste așa ceva. Indiferent că ai paisprezece ani, ori ești de vârsta mea... la fel de bătrână ca un recif de corali... pierderea cuiva drag va fi întotdeauna o lovitură chinuitoare. În al doilea rând... nu-ți înăbuși sentimentele — dă-le frâu liber. Asta e unul dintre motivele pentru care și organizăm astfel de petreceri.

Ma arătă spre mesele din tavernă și continuă:

— Când dispare un pirat atât de merituos ca Jez, trebuie să-i celebrăm viața, să bem în cinstea lui, să râdem și să ne amintim de vremurile petrecute împreună. Unii consideră dezgustătoare această practică și cred că ar trebui să fim posomorâți, stoici și să umblăm toată ziua îmbrăcați în negru din cap și până în picioare. Noi însă am ales să celebrăm viața, înțelegi? Viața! Cea mai minunată comoară, scumpul meu. O fi avut Jez Stukeley doar douăzeci și trei de ani, dar în scurta lui viață a reușit să devină renumit. A lăsat în urma lui o mulțime de oameni care îl iubesc și care își vor aminti mereu de el. În definitiv, asta este ceea ce sperăm cu toții să lăsăm în urma noastră. Norocosule, ce zici, am dreptate?

Molucco se opri în spatele ei, îi ridică mâna și o sărută cu gingășie:

— Ai fost elocventă ca întotdeauna, Kitty. Nici eu n-aș fi putut rosti vorbe mai adevărate.

Ma îi zâmbi lui Connor:

— Connor Tempest, îți doresc viață îndelungată. Dar, mai importantă decât aceasta, îți doresc o viață plină de dragoste, veselie, prietenie și atât de multe aventuri, încât să nu te plictisești nici măcar pentru o clipă.

Ma își sărută palma și o frecă apoi de obrazul băiatului.

— Un vechi obicei pirateresc, îi spuse ea zâmbind, după care își întoarse privirea spre Grace. Și cine este frumusețea asta deosebită?

De această dată, fu rândul fetei să roșească.

— Grace, sora geamănă a domnului Tempest, o prezentă Molucco.

— Da, spuse Ma Kettle apropiindu-se, mi s-a părut mie că-i semeni. Ești o tânără domnișoară foarte frumoasă, adăugă ea întinzându-și brațul și coborându-și degetul pe obrazul fetei. Ce piele minunată — fină ca mătasea. Când mă gândesc că și eu am avut cândva un ten ca al tău... iar acum, uită-te la mine, arăt ca o monstruozitate marină, bătrână și zbârcită.

Deodată, imediat ce Molucco, Bart și ceilalți începură s-o asalteze cu complimente, toți își îndreptară atenția spre Ma Kettle. Grace o privi fascinată pe femeia extraordinară care îi stătea în față.

— Da, bine, gata, băieți, nu mai faceți atâta zarvă pentru o epavă ca mine. Ajung atâtea laude. Ce-ați

zice să vă așezați liniștiți? Fetele noastre v-au pregătit ceva deosebit — o mică distracție, care să vă mai aline suferința.

Întorcându-se, Ma Kettle strigă — sau, mai degrabă, chițăi puternic — peste umăr:

— Sugar Pie, ești gata?

— Într-o clipă, Ma! se auzi un glas mai cristalin.

— Hai, vino odată. Oameni buni, așezați-vă — așa... Norocosule, șezi, te rog, lângă mine.

Ma Kettle își foșni spre scaun faldurile largi ale rochiei și, în timp ce luminile scădeau din intensitate și cufundau cârciuma în obscuritate, deodată, în acordurile ritmate ale unui acordeon, un fascicul de lumină dezvălui pe scenă prora unei corăbii, la pupa căreia era fixată o minunată figură de galion — reprezentată chiar de Sugar Pie. Tânăra purta pe cap o pălărie de căpitan și avea îndreptată spre cei de față o lunetă. Grace nu putu să nu se gândească în acele momente la Darcy Flotsam — mai ales când Sugar Pie îndepărtă ocheanul și clipi șmecherește spre audiență.

Două noi cercuri luminoase dezvăluiră la dreapta și la stânga scenei alte două figuri de galion. Sărutările simbolice ale celorlalte tinere stârniră în rândurile audienței strigăte aprobatoare. În sunetele armonioase ale acordeonului acompaniat de-acum și de alte instrumente, cele trei fete se desprinseră de pupele

navelor, descinseră alunecând de-a lungul mai multor panglici alb-albastre și se opriră între valurile simbolizate pe scenă. Spectacolul era atât de bine organizat, încât păreau să fi nimerit într-un teatru adevărat, și nu într-o cârciumă oarecare, gândi Grace.

Mulțimea izbucni în aplauze. Fata din centru, purtând în continuare pălăria de căpitan, își puse un deget pe buze și, deodată, se făcu liniște deplină.

— Ea e Sugar Pie, îi șopti Connor surorii sale, privind-o visător.

— Serios? spuse Grace zâmbindu-i. Și, mă rog, de unde o cunoști?

— Ah, e... Connor își pierdu însă cuvintele.

— E o prietenă mai veche, interveni Bart.

Savurând din toată inima stânjeneala lui Connor, Grace zâmbi și dădu din cap.

În acel moment, Sugar Pie își puse mâinile în șolduri și începu să cânte:

M-au plictisit viața de marinar și călătoriile pe mare,
Căci oceanul, pentru mine, nu-i deloc ceea ce pare.
Promisiunile de bogății și averi nebănuite, s-au dovedit a fi doar vorbe deșarte,
Și visele vieții pe mare au ajuns simple vorbe goale.

Mi s-a spus că marea-i locul aventurilor...

La aceste cuvinte, fata clipi șmecherește.

... Și câștigurilor nemăsurate.
Zi și noapte am navigat în căutarea unui căpitan vestit,
Dar am găsit doar stânci golașe și golfuri pustii.

Odată n-am ieșit din cuvântul superiorului,
Hangerul mi-a fost uns mereu și gata de atac.
O fată însă nu poate aștepta o veșnicie — și deja nu mai suport!
Așa că-mi iau catrafusele și am plecat.

Din mulțime izbucniră câteva ovații.

Visam să găsesc un căpitan
Și pe a sa corabie să mă-nrolez.
Să navigăm pe oceanele lumii, să jefuim după bunul-plac
Și bogățiile împreună să le-mpărțim!

Visam să mă mărit cu-n căpitan,
Să-i fiu la bord secundul de încredere
Și echipajul să-mi respecte rangul — căci altfel peste bord cu ei!
Dar aș fi fost corectă — și categorică întrucâtva — cu toți pirații mei.

La auzul acestor cuvinte, Ma Kettle strigă:
— Așa, zi, fato!

Visele de dragoste mi-au rămas neîmplinite —
Căci niciun căpitan de pirați nu pare să-și dorească o soață.
Așa că-i timpul să las această navă și viața de pirat —
Gata, marinăria mi-a ajuns cu vârf și îndesat!

Am sperat la o frumoasă viață de marinar
Dar visele mi-au fost zadarnice.
Gata, marinăria mi-a ajuns cu vârf și îndesat!
Zău, m-am săturat până peste cap!

Spunând acestea, Sugar Pie își scoase pălăria de căpitan, își lăsă liber părul lung și blond și zâmbi larg audienței.

Grace zâmbi — deși nu simțea cu adevărat acest lucru. Părea să aibă totuși ceva în comun cu Sugar Pie, gândi ea ușor ironică. Bine ar fi fost și pentru alții să renunțe atât de ușor la viața de pirat!

În apropierea tavernei, o barcă mică tocmai acosta la chei. În luntre erau trei persoane — barcagiul și doi pasageri.

— Am ajuns, îi înștiință luntrașul.

— Excelent, spuse cel mai voinic dintre pasageri. Stukeley, tu poți să cobori, până negociez eu prețul transportului.

Stukeley nu așteptă să i se mai spună o dată.

— Taverna Ceaunul Mămicii! spuse el sărind pe debarcader. Nu credeam că o să te mai vizitez vreodată!

— Să nu te îndepărtezi! îi strigă celălalt pasager. Trebuie să avem mare grijă.

— Am înțeles, căpitane. Vă aștept chiar aici.

— Foarte bine, locotenente, răspunse celălalt, întorcându-și apoi atenția spre barcagiu. Sunt convins că aurul ăsta îți poate cumpăra tăcerea, dar, mă întreb, putem avea cu adevărat încredere în tine?

Barcagiul îi confirmă nerăbdător din cap și, imediat ce-și întinse mâna să-și capete răsplata, pasagerul strânse aurul în pumn.

— Mă tem însă că am început iarăși să am probleme cu încrederea în oameni, spuse acesta oftând.

Barcagiul îl privi surprins. Simțea că era ceva în neregulă. Mirarea i se transformă dintr-odată în indignare și, apoi, într-o spaimă cumplită.

Copleșit de amintiri, Stukeley privea splendida roată cu zbaturi ce se învârtea în depărtare și asculta clipocitul familiar al apei. Deodată, în apropiere se auzi ceva căzând în apă. Stukeley se întoarse și-l văzu pe căpitanul Sidorio apropiindu-se cu pași mari.

— Ce-a fost zgomotul ăla? întrebă Stukeley.

Sidorio ridică din umeri:

— Ce zgomot?

— De pe luntrea cu care am venit. Unde-i barcagiul?

Sidorio se întoarse.

— Ah, da. Luntrașul se pare c-a dispărut. Foarte straniu, spuse el, ștergându-și gura și scobindu-se între dinți. Hai să mergem, locotenente, adăugă el, întorcându-se și punându-i lui Stukeley o mână pe umăr. Dacă mai întârziem mult, o să ratăm petrecerea.

Cu toate că era ușor îngrijorat, Stukeley știa bine că lui Sidorio nu-i plăcea să-i fie puse la îndoială ordinele. Și, în definitiv, Sidorio fusese cel care îl readusese la viață. Sidorio îi era căpitan și era firesc să-i asculte comenzile — indiferent cum ar fi fost acestea. Primise o a doua șansă — și Stukeley intenționa să fie un locotenent model și loial.

Imediat ce pirații începură s-o ovaționeze entuziaști pe Sugar Pie, fata își ridică un deget în dreptul buzelor și le ceru să păstreze tăcerea, după care își ridică pălăria și se pregăti s-o arunce.

— Cine o prinde va primi un sărut de la mine!

Tânăra o aruncă într-un arc înalt, pe deasupra piraților zgomotoși, ale căror brațe fluturară după pălărie ca niște trestii în bătaia vântului. Pălăria zbură

dincolo de aceştia, spre mesele rezervate piraților de pe *Diablo.* Când pălăria își începu vertiginos coborârea, toate privirile se îndreptară spre aceasta. Connor și Bart își ridicară îndată mâinile, și Grace se aplecă în spate, pentru a le face loc. Bart, având avantajul înălțimii, o înșfăcă înaintea lui Connor.

— Mult noroc data viitoare, prietene, chicoti Bart, punându-și pălăria pe cap și împingându-l în glumă pe Connor, după care porni cu pași mari să-și primească premiul.

— Atât de aproape și totuși atât de departe, spuse Grace, înghiontindu-și în glumă fratele.

Deși începuse să se simtă mult mai bine, imediat ce se gândi la Jez, amintirea îi provocă totodată o senzație de vinovăție. Își aminti apoi sfatul pe care i-l dăduse Ma Kettle. Se strânseseră acolo pentru a celebra viața lui Jez și nu avea nicio îndoială că și Jez ar fi dorit același lucru — căci, în definitiv, dacă s-ar fi aflat și el cu ei, ar fi fost un rival serios pentru Bart și Connor în câștigarea atenției tinerei Sugar Pie!

Odată ce spectacolul luă sfârșit, luminile se reaprinseră și Grace văzu pe masă un rând proaspăt de băuturi. Dacă pentru ea fusese de ajuns o gură de rom, ceilalți pirați toastară veseli și dădură pe gât licoarea tare din pahare.

— Eu ies să iau puțin aer, îi spuse Grace fratelui ei.

— Bine, răspunse el, strângând-o ușor de mână. Dacă ai nevoie de mine, strigă.

Grace îi confirmă tăcută și plecă de la masă. Când aruncă o scurtă privire peste umăr, văzu că una dintre dansatoarele care o acompaniaseră pe Sugar Pie venise la masă, și Connor, la fel ca și ceilalți, înmărmuri la apariția tinerei. Clătinând amuzată din cap, Grace se întoarse și plecă mai departe.

Ieșind din tavernă, păși atentă printre golurile din pardoseala terasei și, privind încă o dată în undele de sub ea, își văzu din nou chipul sub apă — părând să se înece, la fel ca și în ziua naufragiului, când Lorcan o salvase în ultimul moment.

Lorcan. Fata își ridică instinctiv mâna spre lănțișorul de la gât și apucă între degete inelul Claddagh. Metalul era rece, dar, odată ce îl strânse între arătător și degetul mare, inelul începu să se încălzească. Urma să aibă o nouă viziune? se întrebă ea, simțindu-se entuziasmată și înfricoșată deopotrivă. Își dorea mai mult ca orice să afle adevărul, să știe ce se întâmplase cu Lorcan. Și totuși, se temea de ceea ce ar putea descoperi.

În timp ce inelul continua să se încălzească, fata se așeză pe podea și închise ochii, așteptând senzația de greață pe care o simțise la prima viziune. Dar, cu toate că inelul devenea tot mai cald, Grace nu simțea

nimic deosebit și, în plus, nu auzea niciun sunet și nu-și simțea deloc mintea încețoșată. Ce fel de viziune să fi fost aceasta? Să fi greșit ea ceva? Grace deschise ochii nedumerită și, deodată, simți că i se oprește răsuflarea.

În apa de sub dușumeaua terasei îl văzu pe Lorcan bâjbâind pe holul corabiei vampiraților. Grace icni. Părea să aibă parte de aceeași scenă ca și în prima viziune, doar că de această dată o percepea ca un observator extern. Era dureros să-l vadă pe Lorcan chinuindu-se și își dorea să-l ia de braț și să-l ajute. Fără să dea drumul inelului, care devenea din ce în ce mai cald, își întinse cealaltă mână spre suprafața apei. Chiar dacă era o mișcare stângace, Grace nu putu rezista imboldului de a atinge apa.

Imediat ce Grace perie ușor cu degetele suprafața întunecată a apei, imaginea lui Lorcan dispăru și apa oglindi încă o dată chipul tulburat al fetei și luminile tavernei din spatele ei. Grace se încruntă.

Apa se întunecă din nou. Așteptând să revadă imaginea lui Lorcan, Grace se apleca și, în schimb, văzu un chip care o înfioră. Sidorio. Vampiratul o privea direct în ochi — la fel cum o privise și în noaptea aceea fatidică, pe puntea vasului vampiraților. La fel ca și atunci, ochii îi deveniră goi și, deodată, căpătară incandescența unor văpăi ucigătoare. Vampiratul își deschise gura într-un zâmbet oribil și incisivii tăioși

ai acestuia păreau să fi săltat prin apă, direct spre gâtul fetei.

— Nu! strigă ea.

Inelul Claddagh începea să frigă tot mai puternic. Dorea să-i dea drumul, dar simțea că nu putea face asta. Deodată, mâna i se smuci parcă de la sine în față și smulse inelul din lănțișor. Grace continuă să-l strângă între degetul mare și arătător și, deși nu știa cât mai putea să-l țină, își dădu seama că fierbințeala metalului o va obliga din clipă în clipă să-i dea drumul. *Nu!* Oricât ar fi fost de dureros, nu-și permitea să-l scape în apă. Inelul era ultima ei legătură cu vasul vampiraților — și cu Lorcan. Dacă îl pierdea, risca să nu se mai poată întoarce niciodată pe corabie și să nu-și mai poată ajuta prietenul. Acest gând, în ciuda durerii, o îmboldi să nu dea drumul inelului, chiar și cu prețul arsurii ce părea să-i paralizeze întregul corp.

În apă, Sidorio continua s-o privească și, la un moment dat, chiar îi zâmbi. Ce să fi însemnat aceasta? Să fi fost o nouă viziune? Era în apropiere? Venea oare după ea?

Deodată, simți pe ceafă încleștarea unei mâini care o trase cu putere în spate. În acel moment inelul se răci brusc și Grace căzu pe spate, icnind ușurată și slăbită — dar și copleșită de teamă.

Capitolul 12
Destăinuiri

— Ei, ia te uită pe cine avem aici.

Grace își deschise ochii și văzu deasupra ei un chip familiar.

— Cheng Li! exclamă ea.

— Bună, Grace, o salută Cheng Li așezându-se pe vine. Mă bucur să ne întâlnim — deși nu o facem în circumstanțe dintre cele mai favorabile. Dacă intenționezi cumva să practici exerciții de echilibristică, presupun că poți exersa în locuri mult mai adecvate.

Grace o privi din nou. Cheng Li părea mai blândă decât și-o amintea Grace. Pe *Diablo* nu se întâlniseră decât de câteva ori și impresia pe care și-o făcuse despre ea fusese întru câtva umbrită de cuvintele dure pe care Molucco Wrathe le spusese la adresa fostului său secund.

— Nu făceam niciun fel de exerciții, spuse Grace.

— Nici n-aș fi crezut una ca asta, zise Cheng Li. Dar, indiferent ce făceai, arăți totuși foarte palidă. Mă duc să-ți aduc ceva de băut.

— Crezi că poți găsi pe aici și băuturi nealcoolice? întrebă Grace. Am băut o gură de rom și îmi e puțin greață.

— Hmm, e și normal să-ți fie greață, din moment ce-ți apleci atât de mult capul deasupra apei! Oricum, ce anume făceai aici?

Grace zâmbi:

— E o poveste lungă.

— Exact genul de povești care-mi plac.

Cheng Li îi zâmbi și își întinse brațul, grațioasă și categorică:

— Draga mea, hai, vino să bem un ceai de crini-de-mare. Din câte se spune, licoarea asta o să te îmbujoreze pe loc.

Cheng Li o conduse pe Grace înapoi în tavernă. În față, în sectorul rezervat oaspeților de seamă, pirații de pe *Diablo* deveniseră tot mai gălăgioși. Grace îl văzu pe Connor în mijlocul acestora, dar băiatul era mult prea ocupat ca să-și mai remarce sora. Cheng Li o luă pe Grace de mână și o conduse spre o scară întunecată. După ce urcară împreună treptele înguste, ieșiră într-un balcon împărțit în separeuri

delimitate prin panouri de lemn, sculptate artistic cu imagini de corăbii în mijlocul valurilor.

Separeul semăna cu un confesional, avea vederea spre barul de jos și era prevăzut cu o draperie din catifea roșie, care putea ține la distanță privirile indiscrete și putea diminua totodată gălăgia din tavernă.

— Gata, spuse Cheng Li, după ce trase brusc draperia. Acum putem vorbi în liniște.

În semiobscuritatea din separeu, chipul tinerei era luminat de o lumânare ce licărea în globul unei lămpi din mijlocul mesei. Lumina slabă a lumânării îi atenua tinerei trăsăturile și îi reaminti surorii lui Connor că, în ciuda impozanței și a rangului acesteia, partenera ei era doar cu câțiva ani mai mare ca ea.

Cheng Li arăta diferit față de cum și-o amintea Grace. Părul negru și lucios îi crescuse destul de mult în lunile de când nu se mai văzuseră și tânăra nu și-l mai aranjase la fel de auster ca mai demult. Apoi, Grace observă că Cheng Li nu mai purta la spate cele două katane. Să fi renunțat oare la săbii, în favoarea predării la Academia Piraților?

— Mai așteptăm mult până vine cineva să ne servească? întrebă Cheng Li scoțându-și brațul din separeu și pocnind din degete. Grace observă în acel moment katanele întinse pe bancă. Nu renunțase la ele, ci doar le lăsase să se odihnească puțin.

Spre surprinderea fetei, la intrarea în separeu nu-și făcu apariția una dintre fetele cârciumăresei, ci un băiat, care le salută aplecându-se respectuos:

— Cu ce vă pot servi?

— Câte un ceai de crini-de-mare, spuse Cheng Li.

— Imediat, domnișoară Li!

Băiatul plecă numaidecât și Cheng Li îi zâmbi fetei:

— E o surpriză cu adevărat plăcută să ne întâlnim. M-am gândit deseori la tine.

Grace roși la auzul acestor cuvinte.

— Și eu mă bucur să te văd, spuse ea, ușor stânjenită.

Chelnerul reveni iute cu o tavă plină cu boluri, pahare și cutiuțe de diferite mărimi. Să fi fost toate acestea numai pentru ele două? Era clar că aveau să aibă parte de un ceremonial al ceaiului.

Grace simțea că e privită de Cheng Li, dar nu-și îndreptă ochii spre ea, ci îl urmări pe băiat cum așază pe masă două pahare frumos decorate și, apoi, lasă în mijloc un ceainic înalt de sticlă. Aplecându-se, băiatul deschise o cutiuță de onix, plină cu muguri, din care luă doi cu ajutorul unui cleștișor de argint și le dădu drumul în ceainic. După ce închise cutiuța, ridică un elegant urcior de argint și turnă de sus, arcuit, apă fierbinte peste muguri, până umplu aproape complet ceainicul de sticlă.

— De-acum, răbdare! zâmbi băiatul luând cutiuța și tava. Ah, era să uit, aveți aici și puțină miere, adăugă el, lăsând pe masă un mic borcan negru, de sub al cărui capac ieșea coada unei lingurițe.

Cheng Li lăsă pe tavă o monedă.

— Trage draperia după tine, îi spuse ea.

Băiatul zâmbi, făcu o nouă plecăciune și dispăru, dar nu înainte de a trage draperia în jurul separeului. Cele două fete erau izolate complet.

— Fii atentă, spuse Cheng Li, arătând spre ceainicul de sticlă.

Grace îi urmări privirea și văzu că apa curată din ceainic căpătase o palidă nuanță de roz, în mijlocul căreia, prin licoarea transparentă, se spirala o culoare mai intensă — ca și cum cineva tocmai ar fi curățat înăuntru un penel. Grace observă cum cei doi mici muguri de pe fundul vasului se răsuceau ca două mici viețăți marine. Apoi, foarte încet, mugurii începură să se deschidă, formând mici petale în evantai, asemenea unor brațe ce se întind după un somn reconfortant. În timp ce petalele se răsfirau, cele două flori se atingeau cu gingășie și apa devenea tot mai trandafirie — asemenea soarelui la asfințit.

Când mugurii se deschiseră complet, florile se ridicară și plutiră ca pe suprafața unui ocean roz-violet.

— Uau! exclamă Grace, fascinată de acest mic spectacol.

— Acum e numai bun de băut, spuse Cheng Li ridicând ceainicul și turnând ceaiul în pahare.

Grace mirosi aburii fierbinți ai licorii. Ceaiul avea o mireasmă neobișnuită și îmbătătoare.

— Unora le place să adauge și o linguriță de miere, zise Cheng Li arătând din cap spre borcănașul negru de pe masă. Dar eu îl prefer simplu.

Grace urmă exemplul tinerei și ridică paharul la gură.

— Așteaptă, spuse Cheng Li. Grace se opri și se întrebă cât avea să mai dureze acest ritual. Pentru o prietenie nouă!

— Pentru o prietenie nouă! repetă Grace.

Tinerele își ciocniră încet paharele, după care Grace luă o înghițitură din ceaiul de crini-de-mare.

— Ei, cum ți se pare? întrebă Cheng Li, ai cărei ochi fumurii străluceau puternic. Ce părere ai?

— Cred că-i cea mai delicioasă băutură pe care am gustat-o vreodată, răspunse Grace.

Cheng Li o aprobă din cap și zâmbi:

— Bănuiam eu că o să-ți placă. Crinii-de-mare sunt delicatese rare, pline de vitamine. Sunt însă și foarte greu de găsit... dar Matilda Kettle are legăturile ei.

— Matilda? întrebă mirată Grace. Credeam că-și spune „Ma” de la „mamă”.

Cheng Li clătină din cap:

— Nu, draga mea, numele ei este Matilda.

— Dar Molucco i-a spus mai devreme Kitty.

— Oamenii o strigă în multe feluri, însă pe ea o cheamă Matilda.

Grace își dădu seama că Cheng Li cunoștea foarte multe secrete. Fata luă o nouă înghițitură de ceai și simți cum dulceața și căldura licorii i se răspândesc în corp și îi anihilează toată încordarea. Aproape că nu-i venea să creadă că, după numai două guri din acel ceai rafinat și parfumat, licoarea avea un efect atât de puternic și de rapid.

— Eh, acum, povestește-mi totul, spuse Cheng Li.

De unde să înceapă? Avea atât de multe să-i spună, atât de multe amintiri și trăiri ce stăteau să răbufnească și să-i elibereze inima. Avea însă și foarte multe întrebări.

Dar putea oare să aibă încredere în Cheng Li? Cunoștea bine reputația de care se bucura fostul secund al căpitanului. Cheng Li era recunoscută pe *Diablo* ca o persoană înfricoșătoare și ușor disprețuitoare. Cu toate acestea, Connor vorbise foarte frumos despre ea — și o descrisese ca pe o fire dură, dar corectă — și opinia fratelui ei conta pentru Grace mai mult decât părerile căpitanului Wrathe și ale subordonaților ușor influențabili ai acestuia. Însă

Connor îi spusese un lucru care o pusese cu adevărat pe gânduri, și anume despre insinuarea căpitanului Drakoulis, care o acuzase pe Cheng Li de spionaj împotriva lui Molucco și a echipajului său — acesta fiind și motivul pentru care tânăra sosise pe *Diablo*, după care plecase la fel de subit precum venise.

— Ce-ai vrea să știi? spuse, în cele din urmă, Grace, hotărând s-o lase pe partenera ei să imprime direcția discuției. Trebuia să aibă totuși grijă să continue precaută și să decidă singură dacă putea sau nu să aibă încredere în Cheng Li.

Cheng Li ridică din umeri:

— Ei bine, pentru început, cum ți se pare viața pe *Diablo*?

Chiar dacă întrebarea era simplă, Grace reflectă pentru o clipă la răspuns. Cheng Li așteptă și luă o nouă înghițitură de ceai.

— Îmi place destul de mult, răspunse Grace.

Ochii migdalați și strălucitori ai tinerei se ridicară spre Grace. Era clar că dorea să audă mai multe. Grace hotărî să-și încerce norocul.

— Dar nu cred că o să rămân mereu aici.

— Serios? spuse Cheng Li ridicându-și întrebătoare o sprânceană. Corectează-mă dacă greșesc, dar n-a semnat Connor legământul de pirat?

Grace o aprobă din cap.

— Ba da, răspunse Grace rezervată.

Cheng Li sorbi o nouă gură de ceai.

— Eh, în cazul ăsta s-ar putea să existe o problemă.

Grace știa bine acest lucru. Legământul de pirat era pentru ea ca un ghimpe în coaste.

— Acest legământ este considerat un angajament făcut pentru tot restul vieții, spuse Cheng Li privind-o intens pe Grace. Dar există întotdeauna metode prin care să fie ocolite aceste mici probleme.

Grace tresări. Să încerce oare Cheng Li să o ajute?

— Spune-mi, cum îi merge lui Connor pe vas?

— Destul de bine, răspunse Grace.

Cheng Li zâmbi:

— Doar *atât*? În lumea piraților se aude că este un pirat de un talent rar!

— Se descurcă foarte bine, continuă Grace. Acum e zguduit însă de moartea lui Jez. Așa cum suntem cu toții. Dar Jez și Connor... și Bart... erau foarte apropiați.

— Da, spuse Cheng Li sorbind contemplativă din ceai. Da, știu — își spuneau Cei Trei Corsari.

Grace îi confirmă:

— Connor o să-și revină, căci este foarte fericit de viața de pirat.

— Dar tu nu pari deloc mulțumită.

— Ba, și mie îmi place.

— Grace, ai mai folosit această expresie. De ce ești atât de prudentă? Nu ai încredere în mine?

Oho! Era mai bine s-o lase pe Cheng Li să treacă direct la subiect.

— *Nu* ai încredere în mine, continuă ea. Văd clar acest lucru. Dar e în regulă, Grace. M-am obișnuit să fiu privită pe *Diablo* drept „iscoada cea vicleană".

Grace se arătă impresionată de francheţea tinerei și se simţea foarte bine să discute cu cineva despre necazurile ei. În ciuda îndoielilor pe care le avea în privinţa onestităţii companioanei ei, se simţea totuși destul de apropiată de Cheng Li și intuia că aceasta ar putea să o ajute.

— E vorba despre... Grace se opri, deși își dădea seama că trebuie să continue. E vorba despre acuzaţiile pe care ţi le-a adus căpitanul Drakoulis.

— Înţeleg. Ce anume a spus Narcisos Drakoulis? Și cui anume?

— I-a zis căpitanului Wrathe... ei bine, de fapt, tuturor piraţilor — că ai ajuns sub acoperire pe *Diablo*... că ai fost trimisă de Federaţia Piraţilor, pentru a-l spiona pe Molucco Wrathe și că l-ai păcălit că te afli la bord pentru a-ţi satisface stagiul de pregătire ca secund, în timp ce adevăratul tău ţel era să acţionezi ca agent al Federaţiei.

Cheng Li o aprobă din cap, după care îi umplu din nou paharul.

— Te rog, continuă, draga mea.

— Rolul tău era să-l aduci pe căpitanul Wrathe pe calea cea dreaptă, dar, eșuând în această misiune, ai fost imediat rechemată la Academia Piraților.

Cheng Li o privi atât de concentrată, încât Grace se întrebă îngrijorată dacă nu cumva întrecuse măsura cu aceste destăinuiri.

— Este perfect adevărat, spuse Cheng Li.

Grace înmărmuri.

— Îți spun aceasta întrucât sunt sigură că vei înțelege. Lucrez într-adevăr pentru Federația Piraților. Am fost recrutată cu mulți ani în urmă, la Academia Piraților, iar de atunci, am lucrat numai în slujba lor.

— Ce anume este această Federație?

— Ajung și la asta, răspunse Cheng Li. Rolul Federației este acela de a sprijini cauza piraților în lume și de a întări puterea pe care o avem pe oceane, precum și de a dezvolta o rețea globală de flote piratești, care să coopereze în liniște și pace.

Era un țel admirabil, gândi Grace.

— În ceea ce-i privește pe conducătorii Federației, Molucco Wrathe nu face altceva decât să le dea permanent dureri de cap, continuă Cheng Li.

Molucco este un pirat al vremurilor trecute, care nu vrea să dispară tăcut în noapte și, în ciuda avertismentelor noastre, pur și simplu nu vrea să respecte regulile pirateriei. Într-adevăr, se încăpățânează să acționeze de unul singur, nu respectă câtuși de puțin coridoarele maritime ale celorlalți căpitani și, pentru a-și satisface eul, se lasă motivat numai de câștiguri rapide și de aventuri care mai de care mai pitorești. Grace, adăugă după o pauză Cheng Li, chiar dacă ți se par extrem de dure aceste cuvinte, mă tem că disprețul lui Wrathe față de Federație a fost cauza care a condus la moartea lui Jez Stukeley.

Grace dădu din cap. Și ea ajunsese la aceeași concluzie, cu toate că până în acel moment nu cunoscuse toate amănuntele.

— Narcisos Drakoulis e un tâlhar scăpat de sub control, continuă Cheng Li. Dacă ar fi să folosesc un limbaj mai drastic, aș putea spune că este „psihotic". Nu e cu siguranță un exponent al Federației Piraților, dar a fost pe deplin îndreptățit în această dispută cu Molucco Wrathe. Prin comportamentul său nebunesc, Wrathe i-a înfuriat pe mulți căpitani. Acest incident a fost provocat din două motive. În primul rând, Drakoulis și Wrathe au avut dispute și în trecut, în Grecia, pe seama unei comori, care l-a condus pe Wrathe să-i scufunde lui Drakoulis corabia.

În al doilea rând, Drakoulis a hotărât să facă ceva în privința greșelilor recente ale lui Wrathe. Să nu mă înțelegi greșit. Nu aprob acțiunea lui Drakoulis. Nici cei din Federație nu o aprobă — dar căpitanul Wrathe a provocat acest atac. Dacă nu ar fi venit din partea lui Drakoulis, mai devreme sau mai târziu ar fi venit cu siguranță din partea unuia dintre sutele de căpitani față de care a greșit. Iar dacă nu-și revizuiește comportamentul, în viitor va avea mai mult ca sigur parte de același lucru.

Cheng Li o privi pe Grace foarte serioasă.

— Și, data viitoare, cel rănit ar putea fi Connor.

Grace știa că tânăra spunea adevărul.

— Da, ai dreptate, spuse ea. Crede-mă, știu că ai dreptate. Dar ce pot face? Connor e absolut hotărât să-și continue cariera de pirat.

Cheng Li clătină din cap:

— Problema nu o constituie faptul că fratele tău vrea să fie pirat. Adevărata problemă o reprezintă căpitanul pe care l-a ales.

Cheng Li era foarte directă cu Grace și foarte încrezătoare în destăinuirea tuturor acestor informații. Dar, mai mult decât atât, era clar că dorea să o ajute. Timpul era însă esențial. Hotărând să aibă încredere în ea, Grace inspiră profund.

— Există *vreo* modalitate prin care să-l scăpăm pe Connor de legământul dat căpitanului Wrathe? Avem vreo șansă să scăpăm amândoi de pe *Diablo*?

— Bineînțeles, răspunse foarte practică Cheng Li. Ajungeam imediat și la asta.

Capitolul 13

Decizii

— La Academia Piraților? repetă Connor. Vrei să părăsim corabia și să ne înscriem la *Academia Piraților*?

— Nu părăsim nicio corabie, spuse Grace. Totul va fi cât se poate de corect și nu vom lipsi decât o săptămână. Căpitanul Wrathe ne va aproba transferul...

Connor își privi îndoielnic sora pe deasupra ceainicului gol. Cheng Li coborâse la bar și, între timp, Grace îl chemase pe Connor în separeu.

— Gracie, tu chiar vorbești serios? Știi bine că eu și școala... nu e deloc o combinație prea bună.

Grace zâmbi:

— Știu, Connor, dar aici nu vorbim despre liceul din Crescent Moon, ci despre Academia Piraților. Uită complet de vechile examene și lecturi obligatorii. Vom lua lecții de luptă, de navigație și SME...

— Ce-i SME?

Grace zâmbi încă o dată:

— Supraviețuire Maritimă Extremă! îl lămuri ea mândră.

Connor izbucni în râs:

— Uau! Cheng Li te-a îmbrobodit de tot... Dar mai e un lucru, adăugă el după o scurtă pauză. Să presupunem că aș fi de acord cu această idee — deși nu spun că sunt —, dar să presupunem că aș aproba această idee... tu chiar crezi că ne va permite căpitanul Wrathe să plecăm, știind bine că Cheng Li este cea care ne-a făcut această propunere și că tot ea va avea acolo grijă de noi?

Grace încuviință dând din cap.

— M-am gândit la asta. Nu putem pretinde că Cheng Li nu e implicată. Căpitanul Wrathe nu-i câtuși de puțin prost. Dar putem minimaliza rolul ei în această chestiune și îi putem spune că dorim să vedem cum este la Academie — de unde vom reveni pe *Diablo* cu noi cunoștințe... și poate chiar cu un recrut sau doi!

— Nu cred să înghită așa ceva, spuse Connor clătinând din cap.

— Tu-l cunoști mai bine decât mine, recunoscu Grace, dar îl rugăm mai întâi să ne acorde o permisie de o săptămână...

— Mai întâi? Ce vrei să spui?

Grace inspiră profund.

— Connor, vreau să mai vorbim despre un lucru, îi zise ea, remarcând pe chipul fratelui ei o umbră de îndoială, după care strânse din dinți și continuă: E vorba de legământul tău.

— Ce-i cu el?

— Vreau... Ei bine, îmi doresc să nu fi semnat atât de repede acest legământ.

— Molucco mi-a salvat viața, Grace.

— Iar acum ți-o periclitează serios.

— Ce vrei să spui?

Grace își dădu seama că fusese puțin cam aspră, dar, din moment ce deschisese acest subiect, trebuia să-și păstreze în continuare sinceritatea.

— Cheng Li mi-a spus că e doar o chestiune de timp până când vor începe și alți căpitani să se întoarcă împotriva lui Molucco...

— Drakoulis e un nebun, Grace, un descreierat, un psihopat. În ziua aia am avut ghinion...

— Jez a fost mai mult decât ghinionist, îl întrerupse fata, întristându-și brusc fratele. Îmi pare rău, Connor, dar îmi fac griji pentru tine. Cred că suntem în mare pericol dacă rămânem pe *Diablo.*

Connor îi zâmbi larg:

— Hei, puștoaico, primejdiile nu fac decât să ne călească și mai mult.

Grace nu putu să-i întoarcă zâmbetul.

— Connor, te rog, trebuie să mă iei în serios. Personal, nu am nimic împotriva lui Molucco Wrathe. Îi sunt chiar recunoscătoare — pentru că ne-a oferit amândurora un cămin. Dar Cheng Li spune că nu va mai dura mult și *Diablo* va fi atacat și de alte vase piraterești. Îmi fac foarte multe griji când știu că participi la astfel de atacuri și riști să fii... ucis.

Connor își întinse mâna spre ea:

— Îți înțeleg foarte bine îngrijorarea și, în ceea ce mă privește, după moartea lui Jez m-am gândit și eu la aceste lucruri. Molucco nu e un om rău, dar felul în care se comportă nu face decât să ne creeze numai probleme. Nu aș spune nimănui acest lucru, însă cred totuși că Jez a murit în zadar.

Grace îl strânse de mână. Nu se așteptase să audă acest lucru din gura fratelui ei. După separarea lor — și după tot ce li se întâmplase ulterior — era câteodată foarte ușor să dea uitării legătura puternică dintre ei. Era însă liniștitor să știe că aceasta nu dispăruse.

— Așadar, îl vei întreba pe Molucco? insistă ea.

— Dacă ne acordă o permisie de o săptămână, pentru a vizita Academia Piraților?

Grace încuviință tăcută.

— O să-l întreb. Dar nu cred să ne aprobe această plecare.

— Mulțumesc, Connor. În plus, ne va prinde bine să mai schimbăm puțin atmosfera și să discutăm despre viitor, despre ce vrem să facem și încotro s-o apucăm.

— Gracie, îl voi ruga pe căpitanul Wrathe să ne acorde o permisie de o săptămână, dar după aceea trebuie să mă întorc pe *Diablo*.

— Iar eu voi fi obligată să te urmez, răspunse ea, fără să-și mai poată înfrâna aceste cuvinte.

Connor se încruntă:

— Ce vrei să spui?

— Connor, tu ai semnat legământul pirateresc. Eu nu.

— Încă nu, spuse Connor. Dar îl vei semna, nu? Căci cel mai important lucru este să fim împreună.

Grace îi dădu drumul mâinii.

— Connor, dacă se întâmplă cumva să fii ucis în timpul unui atac, *nu* vom mai fi împreună. Și mă cunoști destul de bine, pentru a înțelege că nu voi aștepta să fiu martora unei asemenea tragedii.

— Și ce vei face? Unde te vei duce? o întrebă el, privind-o profund în ochi.

Grace nu-i putu răspunde, însă băiatul îi înțelese numaidecât gândurile.

— Ah, nu! Grace, *nu*! Te gândești cumva să te întorci pe corabia vampiraților?

Grace oftă:

— Sunt acolo câțiva oameni care au nevoie de mine.

— Nu oameni, o corectă clătinând din cap. Vampiri. Monștri. Demoni.

— Ai dreptul la propriile tale păreri, spuse ea liniștită.

Connor se înfurie:

— Nu-mi vine să cred că-mi faci morală și mă dojenești că nu sunt în siguranță, în timp ce plănuiești în secret să te întorci pe o corabie al cărei echipaj doarme ziua, iar noaptea se hrănește cu sânge.

— Nici nu știi ce vorbești, îi spuse ea enervată.

Într-adevăr, Connor nu știa mai nimic despre vasul vampiraților. De-ar fi știut cât de mult suferea Lorcan — și câtă nevoie avea de ea.

— Grace, nu-mi vine să cred... nu pot să cred că purtăm o asemenea discuție.

— Uite ce e, spuse Grace categorică. Nu vreau să ne certăm. Pentru mine, tu ești cea mai importantă persoană din lume — știi bine acest lucru. Și, într-adevăr, ai dreptate — trebuie să rămânem împreună. Dar sunt unele lucruri despre care nu am vorbit... lucruri despre care nu am avut *timp* să vorbim — având în vedere toate cele întâmplate în ultima vreme. Dacă l-ai putea convinge pe Molucco să ne

dea voie să plecăm pentru o săptămână, poate vom avea ocazia să vorbim despre ele.

Connor clătină resemnat din cap. Într-un fel sau altul, Grace reușea întotdeauna să-l convingă să-i dea ascultare.

— În regulă, spuse Connor. Bine, o să mă duc și o să-l întreb — dar să nu te aștepți la miracole.

Connor trase draperia și, aplecându-se peste balconul separeului, îl văzu pe Molucco șezând alături de Ma Kettle și hrănindu-l cu aperitive pe Scrimshaw.

— Căpitane Wrathe! strigă băiatul. Căpitane Wrathe! Pot discuta ceva cu dumneavoastră?

— Firește, băiatul meu. Coboară!

În separeul alăturat, Sidorio și Stukeley auziră strigătul lui Connor. Stukeley se ridică brusc în picioare:

— Ăsta-i Connor, spuse el. Și Molucco.

Stukeley își ridică instinctiv brațul spre draperia ce le bloca vederea spre barul de la parter.

— Ți-am mai spus. Nu!

— Bine, gata. Au, mă doare!

— Scuze, bombăni Sidorio eliberându-și strânsoarea și împingându-i brațul pe masă. Lasă perdeaua la locul ei.

— Nu-i deloc plăcut, spuse Stukeley. Absolut deloc.

— Nu? întrebă Sidorio privindu-și locotenentul.

— Nu, pentru că nu pot să beau, nu pot să înghit nimic, răspunse Stukeley bătând în halba plină pe trei sferturi cu bere, în timp ce al patrulea sfert era împrăștiat pe masă.

— Lucrurile se schimbă înăuntrul tău, îi spuse Sidorio. Ai răbdare.

Stukeley se încruntă și ridică încă o dată halba cu capac.

— Nu! răcni înfuriat Sidorio.

Stukeley ridică sfidător halba și luă o nouă gură de bere. Când Stukeley se înecă din nou și începu să tușească, Sidorio clătină frustrat din cap, după care se aplecă și îl bătu pe locotenent pe spate.

— Au! Încetează odată să mai dai în mine!

— Încetează să te mai chinui să bei, pentru că nu poți face acest lucru.

— De ce?

Sidorio oftă plictisit:

— Ai răbdare.

— *Ai răbdare! Nu te grăbi! Nu te uita la nimeni. Nu vorbi cu nimeni. Nu mai bea bere*... Căpitane, începi să semeni din ce în ce mai mult cu maică-mea.

Sidorio clătină încă o dată din cap. Să fi sosit vremea să scape de acest trăsnit? Nu — era prea

devreme. Și el trecuse printr-o metamorfoză similară, dar cu atât de multă vreme în urmă, încât nu putea ști ce se va întâmpla în continuare. Dacă va avea răbdare să vadă ce se întâmplă și va privi totul ca pe un experiment, poate că data viitoare lucrurile vor fi mult mai ușoare și următorul pe care îl va trezi va fi mult mai docil — la fel și celălalt care îi va urma și va face parte din armata lui Sidorio, din echipajul său imbatabil. Sidorio se mai liniști și se înveseli puțin la aceste gânduri.

— Lasă berea în pace. Plecăm, îi spuse Sidorio, ridicându-se categoric în picioare.

— De ce? Unde mergem? Ce surprize îmi mai pregătești?

Sidorio izbucni în râs.

— Surprize? O să vezi cât de curând! Căci știu bine de ce ai nevoie.

Sidorio ieși cu pași mari din separeu. Stukeley își luă haina și porni grăbit în urma stăpânului său.

— Ce vrei să spui? Unde mergem? De ce anume am nevoie? întrebă Stukeley la un pas în spatele său.

Sidorio se opri în dreptul scărilor, încremeni pentru o clipă și se întoarse apoi spre chipul istovit al locotenentului.

— Sânge, Stukeley. Ai nevoie de sânge.

*

— Ei bine, spuse Connor odată revenit alături de Grace. Gata, am rezolvat totul.

— A fost de acord?

— Firește, tună Molucco Wrathe, apărând în spatele lui Connor. Căpitanul a spus da.

Grace roși încurcată:

— Îmi cer iertare, căpitane Wrathe. Nu v-am văzut. Însă, vă mulțumesc... pentru că ne lăsați să plecăm. Este o veste minunată.

Căpitanul Wrathe îi făcu semn să nu-și mai bată capul cu scuzele.

— Ultimele zile au fost foarte grele pe vas, răspunse el. Și sunt sigur că v-ar prinde bine o mică pauză.

Fetei nu-i venea să creadă că Molucco accepta cu atâta ușurință plecarea lor.

— Ei, ia te uită, ce întâlnire neașteptată, interveni Cheng Li revenind de la bar.

— Domnișoară Li, spuse căpitanul Wrathe. Ce surpriză *ne*plăcută!

— Ha! Ha! Ha! Ha! râse sarcastic tânăra. Mă bucur să aflu că recentele evenimente nu v-au anihilat voioșia tăioasă ca o rapieră.

Molucco o fixă cu privirea:

— Domnișoară Li, cel care nu știe să râdă este un om cu adevărat sărac.

Cate și Ma Kettle apărură de-o parte și de alta a căpitanului, după care, în spatele acestora, începură să se strângă tot mai mulți pirați. Știau cu toții că aceasta era prima întâlnire între căpitan și fostul său secund — după ce Drakoulis o acuzase pe Cheng Li de spionaj.

Cheng Li, fără să se arate deloc intimidată, ignoră mulțimea și i se adresă direct căpitanului Wrathe:

— Îmi pare nespus de rău pentru ce s-a întâmplat cu Jez Stukeley. A fost un pirat pe cinste, adăugă ea, după care își îndreptă ochii cenușii spre Cate: Felicitări pentru ocuparea postului de secund. Sper să nu fie prea împovărătoare responsabilitățile suplimentare care îți revin de-acum încolo.

Tinerele se priviră câteva clipe. Grace observase că succesoarea fostului secund se obișnuia repede cu noul ei rol și devenea pe zi ce trece tot mai încrezătoare și mai autoritară. Însă, de această dată, aflată față în față cu predecesoarea sa, Cate nu mai părea atât de sigură pe ea.

Molucco își puse un braț pe după umărul tinerei:

— Cate e un secund de nădejde. În sfârșit, am alături pe cineva de încredere.

Cheng Li zâmbi:

— Și în mine puteați avea încredere deplină.

— Într-adevăr, râse Molucco, eram întotdeauna convins că trebuia să obiectezi la planurile mele, să-mi pui tot felul de piedici, să-mi pui la îndoială argumentele și autoritatea... Da, în astfel de situații te consideram o persoană pe care puteam pune bază.

— Căpitane, spuse Cheng Li zâmbind, umorul de care dați dovadă mă lasă fără grai. Acum însă trebuie să vă părăsesc, pentru că trebuie să le pregătesc gemenilor sosirea la Academie. Asta... bineînțeles dacă aveți încredere să-i lăsați în grija mea.

Ce voia de fapt să spună Cheng Li? se întrebă îngrijorată Grace. Cuvintele tinerei erau mai provocatoare ca o pânză roșie fluturată în fața unui taur!

— Nu am încredere în tine nici cât negru sub unghie, spuse Molucco păstrându-și calmul surprinzător de bine. Am însă încredere deplină în Grace și Connor, căci își doresc foarte mult să viziteze Academia și nu văd niciun motiv pentru care să nu le aprob această rugăminte.

— La Academie, noi avem viziuni diferite în privința pirateriei, îi spuse Cheng Li. Nu vă temeți că i-am putea corupe și i-am putea atrage de partea noastră?

În timp ce Molucco izbucni în râs, Grace simți încă o dată fiorul tăios al panicii.

—Domnișoară Li, la fel ca și tine, metalele obișnuite degenerează mult mai iute decât noblețea aurului

acestor gemeni, răspunse el, ridicându-și brațul de pe umărul lui Cate și așezându-și imediat palmele pe umărul băiatului și surorii lui.

— Prieteni, mergeți și distrați-vă. Sunteți încă tineri și meritați mult mai mult decât această permisie. Veți întâlni la Academie câțiva oameni foarte buni. Ascultați-le sfaturile și veți învăța multe de la ei, le spuse el, strângându-i sugestiv de umeri. Și reveniți apoi pe *Diablo*, unde veți putea învăța cu adevărat ce înseamnă viața de pirat.

Căpitanul Wrathe o luă pe Ma Kettle de mână și se îndepărtă. După câțiva pași, se opri și se întoarse:

— Domnișoară Li, Grace și Connor sunt membri ai echipajului meu — nicidecum sclavi. Pe vasul meu voi încuraja întotdeauna libertatea de exprimare și îi voi susține mereu pe cei ce gândesc liber. Scumpul tău director, Kuo, și ceilalți profesori pot spune același lucru?

Molucco o privi cu asprime și o luă din nou pe Ma Kettle de braț.

— Ei bine, vom vedea, spuse Cheng Li. Ah, căpitane Wrathe, era să uit. Căpitanul Quivers m-a rugat să vă transmit salutări.

— Lisabeth Quivers, spuse Molucco luminându-se brusc. Eh, ăsta-i un nume de care n-am mai auzit de luni bune! adăugă el, întorcându-se spre gemeni.

Lisabeth Quivers! N-a existat pe vremuri căpitan mai fain ca ea!

— Da, chițăi Ma Kettle, cel mai fain căpitan și, totodată, cea mai *seducătoare* femeie — mai ales cu ochii ei și cu al ei păr roșu aprins. Norocosule, se pare că Lisabeth v-a jucat pe degete atât pe tine, cât și pe frații tăi! O femeie de primă clasă! Ce distracții am trăit în acele vremuri!

— Așa e, spuse melancolic Molucco. Într-adevăr, au fost niște vremuri grandioase. Transmite-i, te rog, căpitanului Quivers cele mai bune urări.

— Urări! exclamă Ma Kettle. Pfui! Transmite-i toată *dragostea* noastră! Și spune-i să mai treacă pe aici, să bem împreună un păhărel.

Ma Kettle îl luă pe Molucco de braț și îl conduse către un locșor mai retras.

Dându-și seama că disputa luase sfârșit, pirații începură și ei să se împrăștie. Cate îl luă pe Connor de mână și porni în căutarea lui Bart. Grace se întoarse spre Cheng Li.

— De ce l-ai ironizat atât de mult? întrebă ea.

— O să înțelegi mai târziu, spuse Cheng Li făcându-i cu ochiul. În definitiv, a zis că puteți pleca, nu? Cine s-ar fi așteptat la una ca asta? Cheng Li îi zâmbi: Mâine-dimineață, la nouă fix, voi veni să te iau pe tine și pe Connor. Pregătiți-vă un bagaj mic și așteptați-mă pe punte.

În ciuda tonului sever din glasul tinerei, Grace nu-și putu reține un zâmbet.

— Am reușit cu adevărat.

Cheng Li o aprobă din cap:

— Da, Grace. Mâine pe timpul ăsta, tu și Connor veți fi departe de *Diablo* și vă veți pregăti pentru prima voastră noapte la Academia Piraților.

Capitolul 14

Academia Piraților

Portul Academiei era înconjurat de un dig a cărui intrare era marcată printr-un arc înalt din piatră, ce se înălța grandios din apă. Când Cheng Li cârmi barca spre intrare, Grace și Connor văzură pe arcadă o inscripție, pe care Grace o citi cu voce tare:

Belșug și Sațietate,
Veselie și Confort,
Libertate și Putere.

— Aceasta este maxima Academiei, spuse foarte mândră Cheng Li. Cuvintele aparțin unui renumit căpitan de odinioară.

— Ce înseamnă sațietate? întrebă Connor.

Cheng Li zâmbi.

— Să ai parte de tot ce dorești și chiar mai mult decât atât.

Ochii băiatului se luminară brusc, dar Grace nu putu să nu se încrunte, când își aminti de pofta neostoită a lui Molucco Wrathe pentru bogății.

— În zilele noastre, pirateria a devenit foarte complexă și subtilă, continuă Cheng Li, în timp ce Grace o privea atentă, așteptând o lămurire suplimentară. O să înțelegeți totul, după câteva zile petrecute la Academie, încheie Cheng Li întorcându-se la vele.

Când Cheng Li cârmi barca pe sub arc și intră în port, Grace și Connor rămaseră muți de uimire la vederea împrejurimilor. Academia era ca o oază pitorească — o îngrămădire de clădiri vechi, vopsite în galben-deschis, roz și portocaliu, ridicate printre grădini luxuriante ce se întindeau până în apropierea docului. În timp ce se apropiau de doc, pe lângă ei trecu o flotilă de veliere mici, pline de copii și tineri — cu o excepție.

— Căpitane Avery! strigă Cheng Li.

Bătrânul tresări și își ridică privirea, după care zâmbi și o salută ridicându-și pălăria.

— Îi învață pe tineri cum să navigheze, le spuse ea gemenilor, moment în care ucenicii o observară și ei pe Cheng Li și începură să-i facă cu mâna. Deodată, câteva veliere se apucară să vireze și să iasă din rând.

— Concentrați-vă! le strigă exasperat căpitanul Avery. Fiți *mai atenți* la navigație și *mai puțin* la domnișoara Li, ne-am înțeles? Hai, domnule McLay, mai cu viață! Iar dumneata, domnișoară Conescu trage odată parâma — așa. Foarte bine, domnișoară Webber, bună recuperare. Ți-ai îmbunătățit mult stilul! Foarte bine!

Grace și Connor priveau cum elevii marinari încercau — cu mai multe sau mai puține șanse de reușită — să-și reîntoarcă velierele în rând. Între timp, Cheng Li cârmise ambarcațiunea la chei și se pregătea să sară și să lege parâma, când, pe doc, apăru un bărbat care întinse mâna și îi spuse:

— Dă-mi voie să te ajut.

— Vă mulțumesc, comodor Kuo, spuse Cheng Li aruncându-i parâma.

Bărbatul prinse frânghia și o înfășură cu îndemânare în jurul stâlpului de ancorare, după care își întinse brațul și o ajută pe Cheng Li să coboare.

Comodorul Kuo purta o pereche elegantă de pantaloni de stambă și cizme negre de piele, ce luceau imaculate în lumina soarelui. Peste cămașa albă și răcoroasă — deschisă atât cât să se vadă porțiunea superioară a pieptului bronzat și musculos — purta o vestă din mătase roșie. La gât avea un lanț cu patru amulete. Părul cărunt-argintiu îi ajungea până deasupra

umerilor, la fel ca și lui Molucco, dar — spre deosebire de căpitanul Wrathe — părul îi era curat, pieptănat îngrijit și vizibil lipsit de reptile. Chipul simpatic îi era bronzat, iar ochii căprui-închiși sticleau la fel de strălucitor ca razele soarelui pe luciul apei.

Cheng Li se opri în dreptul său și li se adresă gemenilor:

— Grace, Connor, am marea plăcerea să vi-l prezint pe comodorul John Kuo, decanul Academiei Piraților.

Connor sări din barcă pe chei.

— Bun venit, domnule Tempest, îl întâmpină comodorul Kuo, strângându-i ferm mâna. Connor, am auzit deja foarte multe despre tine — atât de la domnișoara Li, cât și de la ceilalți. Este o adevărată încântare să te avem printre noi.

Comodorul Kuo își întinse apoi mâna s-o ajute pe Grace să coboare.

— Domnișoară Tempest, bun venit la Academia Piraților.

Când decanul se aplecă în față, Grace văzu mai bine lănțișorul de aur, de care erau atârnate patru talismane — o sabie, o busolă, o ancoră și o perlă. Directorul observă privirea fetei.

— Ah, văd că mi-ai remarcat lănțișorul, îi spuse el, trecându-și un deget în lungul lanțului. Fiecare

talisman are o semnificație aparte. Acestea simbolizează cele trei calități esențiale pentru un pirat de succes. Sabia reprezintă abilitatea de a lupta și a fost modelată după sabia mea de Toledo. Busola reprezintă măiestria în navigație. Ancora ne reamintește că trebuie să ne înrădăcinăm în istoria piraților. Iar perla... ei bine, perla este probabil cea mai importantă dintre toate și simbolizează capacitatea de a trece prin cele mai sumbre și mai neplăcute situații și de a găsi comoara ascunsă înăuntrul acestora.

Grace știa câte ceva din ce-i spusese directorul.

— Așadar, ce mai așteptăm? continuă acesta punându-le ușor mâna pe umăr și îndemnându-i să înainteze. Haideți să mergem!

Cei patru porniră pe o potecă ce șerpuia printre grădinile frumos mirositoare ale Academiei. După ce respiraseră săptămâni la rând numai aer de mare, parfumul copacului jacaranda din apropierea docului era atât de îmbătător, încât aproape că îi amețise pe gemeni. Ramurile atârnau împovărate sub greutatea ciorchinilor încărcați cu flori albastre. Trunchiul copacului era înconjurat de o băncuță circulară pe care ședeau doi băieți, absorbiți în lectura unei cărți.

Când trecură pe lângă ei, băieții își ridicară capetele și-și îndreptară spatele.

— Sebastian, Ivan, spuse comodorul Kuo. Recuperați pentru orele de literatură?

— Da, domnule! răspunse primul băiat arătându-i coperta.

— Ah, *Cartea Celor Cinci Hangere*, zise comodorul. Un roman clasic al literaturii piraterești!

— Domnișoara Li mi l-a recomandat, spuse entuziast băiatul.

— Într-adevăr, confirmă Cheng Li. Sebastian a progresat foarte mult la orele de luptă și m-am gândit că va găsi captivantă biografia căpitanului Makahazi.

— O lectură pretențioasă — și violentă — pentru un băiat de numai zece ani! exclamă decanul. Dar cartea se pare că l-a prins atât pe Sebastian, cât și pe tânărul Ivan.

— Așa este, domnule, răspunse celălalt băiat.

— Foarte bine, zâmbi comodorul Kuo. Ei bine, atunci să mergem mai departe și să nu-i mai deranjăm pe tinerii noștri *pirați*.

Băieții zâmbiră larg la auzul ultimului cuvânt și își reluară lectura sub bolta albastră a copacului. Să fi existat un loc mai ideal ca acesta? se întrebă Grace la umbra ramurilor, îmbătată de parfumul florilor și privind spre luciul sclipitor al apei portului.

— Haide odată, mocăito, îi strigă Cheng Li, așteptând-o mult mai în față, în dreptul unei fântâni orbitoare, din scoici de mare și sticlă colorată.

Grace se grăbi să o ajungă din urmă.

— Este absolut fenomenal, spuse ea oftând ușor.

— Așadar, îți pare bine c-ai venit?

— Ah, normal, răspunse Grace, în ai cărei ochi larg deschiși se puteau vedeau clar încântarea și uimirea.

— Acum ești foarte departe de *Diablo*, îi zise Cheng Li luând-o de braț.

Când trecură amândouă pe lângă fântână, stropii de apă ce dansau în aer îi reîmprospătară fetei chipul bronzat și încălzit de soarele dimineții. După foarte, foarte mult timp, Grace simțea că se poate relaxa cu adevărat.

Connor și directorul Kuo merseseră mai repede și, absorbiți de conversație, se opriseră în fața intrării unei clădiri înalte, cu dom din teracotă. Grace observă că fratele ei și comodorul începuseră deja să se înțeleagă foarte bine. Se simțea foarte optimistă. Era un nou început. Cheng Li o ajutase să-l salveze pe Connor de la o moarte sigură și îl scăpase din mâinile căpitanului Wrathe.

Cheng Li și Grace se alăturară băiatului și decanului Kuo, la intrarea în clădire, în fața unor uși mari de lemn, sculptate minuțios.

— Aceste uși, le spuse Cheng Li gemenilor, au fost aduse de unul dintre căpitanii fondatori ai Academiei, după un raid încununat de succes în largul coastei Rajastanului. De câte ori le văd, mă simt ca acasă, adăugă ea atingând ornamentele frumos sculptate ale ușilor.

— Academia este căminul tuturor studenților noștri — vechi sau noi, spuse comodorul Kuo deschizând ușile. Și, indiferent cât de departe ați călători în lume, ușile noastre vor fi întotdeauna deschise și vă vom primi din aventurile voastre cu brațele deschise.

După ce le spuse acestea, directorul păși în spate, Grace și Connor se pomeniră în pragul unei spațioase săli circulare, scăldate într-o liniștitoare lumină albastră.

— Aceasta e Rotonda, spuse decanul, dar elevii noștri i-au găsit un nume mai drăguț, și anume Caracatița — datorită coridoarelor ce seamănă cu niște tentacule, zâmbi el, arătându-le numeroasele holuri ce porneau din centrul încăperii.

Grace își ridică privirea. Bolta cupolei Rotondei era plină de ferestre circulare în toate nuanțele de albastru — de la turcoaz-deschis, la albastru-aprins și până la violet-închis. Filtrate prin sticla geamurilor, razele soarelui se revărsau în Rotondă și îi scăldau într-un fermecător ocean azuriu. Efectul era uluitor

și le dădea impresia că se aflau chiar pe fundul oceanului.

Urmând privirea surorii sale, Connor se uită și el în sus, dar atenția îi fu numaidecât atrasă de cu totul altceva.

Mai multe cutii de sticlă atârnau din vârful cupolei suspendate în sârme de oțel și arătau ca o uriașă structură decorativă. În cutiile suspendate la doar câțiva metri deasupra capetelor, Connor văzu că în fiecare se afla câte o sabie. Era ciudată — dar deloc tulburătoare — imaginea acelor săbii ce pluteau într-un ocean de lumină ca un banc de pești foarte frumoși, dar complet lipsiți de viață.

— Uau, spuse Connor. Ce-i cu aceste săbii?

— O imagine impresionantă, nu? răspunse directorul Kuo. Suntem foarte norocoși să avem la Academie săbiile câtorva dintre cei mai faimoși căpitani ai zilelor noastre. Majoritatea săbiilor ne-au fost lăsate moștenire odată cu retragerea din activitate a căpitanilor, dar sunt și cazuri când săbiile sunt cele care se retrag primele din activitate! Uite, de exemplu aia a fost cândva folosită de prietenul tău, căpitanul Molucco Wrathe. O vezi?

Decanul îi arătă spre una dintre cele trei săbii închise împreună într-o cutie.

— Care dintre ele?

— Ah, da, sunt aproape identice, dar, vezi tu, acele trei săbii au aparținut cândva celor trei frați Wrathe — Molucco, Barbarro și Porfirio. Cea din mijloc a fost rapiera lui Molucco. Dacă te uiți atent, poți vedea în mâner safirul caracteristic săbiilor sale.

Connor se arătă surprins că Molucco dăruise Academiei o sabie, având în vedere cât de disprețuitor vorbea despre acest loc. Connor îl cunoștea însă pe căpitan îndeajuns de bine, cât să știe că era o persoană schimbătoare. În plus, Bart îi spusese chiar din prima zi când se cunoscuseră că Molucco și frații săi proveneau dintr-o familie piraterească regală — fapt pentru care era și normal ca săbiile fraților Wrathe să fie foarte dorite la Academie.

— Dar sabia *aia* a cui este? întrebă Connor fixând cu privirea o sabie mai simplă și mai lungă, cu mâner strălucitor de piele.

— Domnișoară Li, nu le-ai oferit oaspeților noștri toate informațiile necesare? o întrebă zâmbind comodorul Kuo.

Cheng Li îi reîntoarse zâmbetul și dădu negativ din cap.

— Ce vreți să spuneți? întrebă Connor.

— Aceea este vechea *mea* sabie, îi răspunse *Kuo.* Sabia mea de Toledo, un aliat de nădejde în multe conflicte. Este o armă destul de neobișnuită.

Directorul privi alături de Connor sabia ce atârna deasupra lor.

— Este forjată într-un mod cu totul excepțional, îl lămuri comodorul. Fierarii iberici stăpânesc la perfecție această artă — iar prin crearea sabiei mele pot spune că s-au întrecut pe ei înșiși. Lama are miez din fier, ceea ce o face neobișnuit de rezistentă. Tocmai de aceea, Hannibal însuși a ales tot o sabie de Toledo, la fel ca mulți alți regi și lideri istorici.

Comodorul Kuo se opri și o privi scurt pe Cheng Li.

— Până și samuraii japonezi veneau la Toledo, pentru a-și forja acolo renumitele lor katane și wakizashi. Așa cum am făcut și eu.

Comodorul Kuo își așeză o palmă pe umărul lui Connor și continuă:

— O asemenea armă este făurită printr-un proces foarte complex, pe parcursul căruia fierarii forjează simultan oțeluri tari și moi, la temperaturi extrem de ridicate. După aceea, sabia este răcită în apă sau ulei, așa încât cele două materiale să se îmbine perfect. Făurarul care a creat această sabie, pentru a-i da o consistență perfectă, a bătut-o de peste douăzeci de mii de ori. Numai închipuie-ți ce muncă! Tocmai de

aceea nu face mai mult de trei săbii pe an. Și vezi mânerul? E de piele de pisică-de-mare — un material foarte durabil și impermeabil. Tot dintr-o astfel de piele sunt făcute și cizmele pe care le port.

Grace își coborî privirea spre cizmele decanului și își dădu seama că, într-adevăr, nu erau dintr-o piele obișnuită — așa cum crezuse inițial. Acest lucru îi aminti de o confuzie similară, când crezuse același lucru despre mantia căpitanului vampiraților și despre velele misterioasei sale corăbii. Chiar dacă și cizmele comodorului Kuo străluceau în lumină, era foarte puțin probabil ca acestea să licărească asemenea vinișoarelor din mantia căpitanului și velelor corabiei vampiraților. Cu toate acestea, Academia i se părea foarte asemănătoare vasului vampiraților, cel puțin într-o privință — căci și aceasta părea să aibă multe secrete ce așteptau să fie descoperite.

Connor nu-și mai putea lua ochii de la sabia de Toledo. I se părea uluitoare. Deodată, îi trecu prin minte un gând.

— Comodore Kuo, voi avea și eu ocazia să încerc una?

— Mă tem că nu, îi spuse categoric directorul, deși glasul îi era în continuare blând și cald. Săbiile sunt scoase din cutii doar o dată pe an, cu ocazia Zilei Săbiilor, când celebrăm întemeierea Academiei și

realizările studenților noștri. Cei care au strălucit la învățătură pe tot parcursul anului sunt recompensați cu marea onoare de a lupta demonstrativ cu aceste săbii. Din păcate, această oportunitate este accesibilă numai *studenților* noștri, *nu* și oaspeților.

Connor se simți ușor dezamăgit și frustrat. În acel moment ar fi dat orice să țină o astfel de sabie în mână, chiar și cu prețul înscrierii pentru un an la cursurile Academiei.

— În Academie avem comori pentru toate gusturile, continuă directorul, al cărui glas răsuna puternic în Rotondă. În următoarele zile sunteți liberi să explorați tot ce vă atrage și vă stârnește entuziasmul. Veți primi orice doriți, asta dacă este posibil, se opri el ridicându-și privirea spre sabia de Toledo. Domnișoara Li va fi ghidul vostru, iar ușa biroului meu vă este mereu deschisă. Acum, din păcate, trebuie să plec, pentru a revizui ultimele modificări aduse programei de navigație. Domnișoară Li, vrei, te rog, să-i conduci spre camerele lor?

— Bineînțeles, domnule director.

Comodorul Kuo porni de-a lungul unuia din coridoare și, deodată, cuprins parcă de un gând însuflețitor, se întoarse și îi privi înflăcărat:

— Cândva am fost căpitanul unui echipaj neîntrecut. Acum sunt conducătorul celor mai strălucitoare

stele din lumea piraților. Dacă după câteva zile simțiți că vreți să vă alăturați nouă, ei bine, sunt sigur că vom găsi o modalitate prin care să rezolvăm această chestiune. Am dreptate, domnișoară Li?

— Da, firește, domnule director.

Comodorul Kuo se întoarse și, de această dată, dispăru printr-unul dintre tentaculele șerpuitoare ale Caracatiței, în timp ce cizmele de piele de pisică-de-mare îi răsunau tot mai îndepărtat pe dalele în carouri ale sălii.

Connor își ridică din nou privirea spre cele peste o sută de săbii piraterești — arme care, dacă și-ar fi putut destăinui poveștile, cu siguranță l-ar fi încântat cu aventurile și luptele la care fuseseră martore.

În timp ce Connor scruta entuziast ornamentele săbiilor, cutiile începură să se pună încet în mișcare, ca un carusel amețitor, iar săbiile se înălțau și coborau tot mai repede, asemenea unor călușei la bâlci. Băiatul sorbi avid din priviri semnele, simbolurile caracteristice fiecărui căpitan — câte o piatră prețioasă pe un mâner, câte o lamă cu gravuri misterioase... Curând, săbiile începură să se învârtă atât de iute, încât Connor nu mai putu desluși niciun detaliu de pe acestea. Scăpaseră de sub control. Săbiile se învârteau din ce în ce mai repede și, deodată, cutiile din sticlă se sparseră și revărsară

asupra băiatului o ploaie de cioburi. Mult prea fascinat să mai simtă vreo durere, Connor nu se clinti din mijlocul acelei mici averse meteorice. Apoi, ridicându-și încă o dată privirea, văzu și auzi clar tumultul unei bătălii în toi. În razele strălucitoare ale soarelui, văzu sclipirile fulgerătoare ale oțelului lamelor, unduirile velelor albe, scârțâitul punții și catargului; auzi încleștarea săbiilor, sfâșierea greementului, salvele tunurilor și strigătele piraților ce se încăierau frenetic. Connor ascultă mai atent strigătele.

— Căpitane, auzi el. Căpitane Tempest.

Nu! Nu era posibil una ca asta.

— Căpitane Tempest, veniți.

Apoi, glasul repetă cu aceeași claritate ca și mai devreme:

— Veniți... Căpitane Tempest. E rănit. Are nevoie de...

Connor încercă să vadă mai clar ce se petrece, dar privirea îi era încețoșată și strigătele deveneau tot mai estompate. Apoi, văzu deasupra lui cum săbiile își reluară poziția inițială și încremeniră închise în cutiile lor de sticlă. Coborându-și fulgerător privirea spre dușumeaua Rotondei, observă că aceasta era perfect curată. Nu căzuse peste el nici urmă de ciob.

— Haideți să mergem... căpitane Tempest!

Connor se uită la Cheng Li și văzu că tânăra îl privea zâmbindu-i. Connor clipi mirat. Să-i fi spus *„căpitan"*?

— O să amețești dacă te mai uiți mult la săbiile alea, și, cine știe, s-ar putea să-ți scrântești și gâtul, spuse ea. Hai să mergem să luăm masa de prânz.

Connor o auzi și o văzu vorbind, dar cuvintele tinerei îi păreau aproape ininteligibile. Încă era confuz de la viziunea pe care i-o provocaseră săbiile. Doar să-și fi imaginat — sau chiar avusese o viziune a viitorului? Oare va ajunge cu adevărat căpitanul unui echipaj de pirați?

— *Prânzul*, Connor, repetă Cheng Li ușor scoasă din sărite. Până și talentele trebuie să mai mănânce din când în când. Iar bucătarul-șef al Academiei pregătește cele mai delicioase găluște și mere în aluat pe care le-ai gustat vreodată.

Capitolul 15
O școală neobișnuită

— Ei bine, spuse Cheng Li, ridicându-și cana cu ceai de iasomie, încă o dată bun venit la Academia Piraților.

Connor și Grace își ridicară și ei cănile cu ceai și ciocniră împreună cu Cheng Li, pe terasa Academiei, unde luau prânzul în compania altor studenți și profesori, în căldura încântătoare a soarelui amiezii. În timp ce Grace discuta însuflețită cu Cheng Li, Connor admiră împrejurimile. Era o instituție de învățământ cum nu mai văzuse niciodată, deși, la drept vorbind, singura școală pe care o văzuse fusese liceul din Crescent Moon — o clădire urâtă și neîngrijită, cu personal plin de prejudecăți.

— Câți studenți aveți aici? își auzi sora întrebând-o pe Cheng Li.

— O sută cincizeci, răspunse Cheng Li, cu vârste cuprinse între șapte și șaptesprezece ani. Grupele de zece ani sunt alcătuite din câte cincisprezece studenți, iar datorită raportului echilibrat profesor/student, fiecărui învățăcel i se oferă cele mai bune metode de învățământ. În această privință — ca și în multe altele — Academia Piraților nu e o școală obișnuită.

— De unde vin toți acești studenți? întrebă Grace.

— O întrebare foarte bună, spuse Cheng Li. Elevii noștri provin din cele mai destoinice familii de pirați, dar, credeți-mă, nu-i deloc ușor să-ți asiguri un loc la academia noastră, căci avem interviuri riguroase și examene de admitere foarte dificile. Aici nu te poți înscrie prin simpla donare a unei corăbii-școală, ori a câtorva lăzi cu săbii. Fiecare student în parte trebuie să intre în Academie prin propriile sale merite.

— Dar trebuie totuși să fii și foarte bogat, spuse Connor.

Cheng Li ridică din umeri:

— Cele mai de succes familii de pirați sunt prin definiție bogate. Căci nu te poți numi cu adevărat pirat, din moment ce nu le poți acorda copiilor o educație potrivită, nu? Cu toate acestea, în cazuri mai speciale — așa cum este de pildă și situația voastră — asigurăm burse de studiu și celor săraci.

Connor ridică din umeri:

— Eh, oricum, noi am venit aici doar în vizită.

Cheng Li îl aprobă din cap:

— Da, uitasem pentru o clipă acest lucru.

Grace remarcă în glasul tinerei o nuanță care îi arăta că Cheng Li nu uitase câtuși de puțin.

— Pirații preferă să-și trimită copiii aici, în loc să-i antreneze și să-i perfecționeze pe corăbiile lor? întrebă Grace.

— Ia gândește-te, răspunse Cheng Li. Adu-ți aminte cât de primejdioasă și de agitată este viața pe *Diablo*. Un pirat nu are acolo timpul necesar educării copiilor. Desigur, cel mai bine pentru tinerii pirați este să învețe tehnicile de luptă pe puntea corăbiilor, dar acolo nu pot avea parte de educația vastă pe care le-o putem oferi aici — în istorie și navigație, în strategie și arta conducerii militare. Oferta noastră este foarte simplă: pirații ne încredințează copiii lor și, peste zece ani, îi pot avea din nou lângă ei — nu doar pregătiți să devină membri de încredere ai echipajului lor, ci și pe deplin pregătiți să-și asume rolul de căpitan.

— Acum mi-e clar, spuse Grace. Nu, Connor?

Connor nu-i răspunse. Copleșit de gânduri, se gândea la viziunea pe care o avusese în Rotondă — când se auzise strigat cu titlul de căpitan.

— Tu ce crezi, Connor? repetă Grace.

— Ce anume? Ah, da... ăăă, firește. Nu era întru totul sigur ce-l întrebase Grace, dar sora lui părea mulțumită de răspuns.

— Ei, și-acum, zise Cheng Li, înmânându-le câte o broșură împăturită, aveți aici orarul lecțiilor la Academie. Acesta este programul orelor pe care le-ați avea dacă ați fi studenți în anul opt — alături de ceilalți elevi în vârstă de paisprezece ani. V-am subliniat lecțiile pe care am considerat că le-ați îndrăgi cel mai mult, dar alegerea rămâne la latitudinea voastră. Sunteți oaspeții noștri și v-am invitat aici pentru a vă face o idee despre acest loc, așa că sunteți liberi să participați la orice cursuri doriți.

Când Grace desfăcu broșura, Connor, îmboldit de ultimele cuvinte ale tinerei, examina deja foarte entuziast programul orar. Nici măcar un curs nu părea plictisitor! Începând cu istoria piraților, predată în diminețile de luni, și până la orele de luptă de vineri după-amiază, fiecare zi de cursuri era încărcată cu lecții care mai de care mai interesante. Într-adevăr, era liber să aleagă sau să renunțe la cele două ore de biologie marină de marți dimineață, dar de-abia aștepta să participe la lecțiile de piraterie practică, la istoria navigatorilor și, mai ales, la Supraviețuirea Maritimă Extremă. Connor îi zâmbi larg surorii sale — complimentând-o în tăcere pentru sugestia de a vizita împreună acest loc. Grace îi întoarse zâmbetul.

Singurul lucru care îl deranja era programul cam lung al zilelor de studiu. În fiecare dimineață trebuiau să se trezească la ora 7 fix și să efectueze un program de exerciții numit „Vigoare, tărie și motivație", iar ziua de studiu se încheia oficial fix la 8:00 p.m. — cu toate că mai aveau după cină o oră rezervată aprofundării cunoștințelor acumulate peste zi, ori participării la reuniuni sau la alte evenimente sociale. Aveau ore și sâmbătă dimineață și chiar duminică după-amiază, când Cheng Li îi învăța pe elevi să mediteze. Cu toate acestea, reflectă Connor, din moment ce studenții se pregăteau să-și petreacă viața pe o corabie de pirați, așa cum era și *Diablo*, era normal să se învețe de mici cu zilele lungi de lucru. În orășelul din golful Crescent Moon, el nu fusese niciodată o persoană matinală, dar de când semnase legământul și îi promisese lui Molucco Wrathe că rămâne pe *Diablo* și începuse deja să muncească în schimburi, la fel ca și ceilalți pirați, răsăritul soarelui nu mai era pentru el o cunoștință întâmplătoare.

Connor luă o ultimă înghițitură din bucatele chinezești de pe masă și, savurând aroma delicioasă a ghimbirului și ierbii de lămâie, așeză bețișoarele în suportul lor din ceramică. Cheng Li avea dreptate: mâncarea era delicioasă și porțiile foarte generoase. Ridicând la gură cana cu ceai de iasomie, se simți

dintr-odată copleșit de o stare amețitoare de bună dispoziție și, pentru o clipă, gândurile i se îndreptară fulgerător spre *Diablo*. Însă corabia nu mai exercita asupra sa o influență prea mare, căci Connor știa că va reveni cât de curând la bordul vasului și, între timp, avea la dispoziție o mulțime de lucruri noi cu care să se desfete — de la mâncarea delicioasă și copioasă servită la ora meselor, până la orele de studiu extrem de interesante...

— Connor, ce crezi...? Connor!

Ridicându-și privirea, le văzu pe Grace și pe Cheng Li fixându-l cu privirea și își dădu seama că se lăsase atât de absorbit de gânduri, încât pierduse complet firul discuției.

Cheng Li zâmbi:

— Tocmai spuneam că nu e nevoie să participați la orele din această după-amiază. În schimb, vă pot arăta împrejurimile și vă pot ajuta să vă instalați în camerele voastre. Diseară veți participa alături de profesori la un dineu special. Dascălii noștri sunt cu toții foști căpitani — adevărate legende în lumea piraților — și de-abia așteaptă să vă cunoască pe amândoi.

Connor radia de fericire.

— Deja am început să mă obișnuiesc cu statutul de vedetă, le spuse el, întinzându-și brațele și căscând oarecum plictisit.

Grace și Cheng Li dădură dezaprobatoare din cap, dar Grace, în sinea ei, era încântată că fratele ei se arăta atât de entuziast în privința Academiei. De asemenea, se simțea foarte recunoscătoare față de Cheng Li, pentru pregătirile pe care tânăra le făcuse pentru ei într-un răstimp atât de scurt. Dineul în compania căpitanilor de pirați era cu adevărat o mișcare impresionantă. Grace cunoștea bine felul în care gândea Connor și știa că șansele de a-l convinge să nu se mai reîntoarcă pe *Diablo* erau cu atât mai mari cu cât Connor simțea că trebuie să-și continue pregătirea la Academia Piraților. Se simțea oarecum vinovată față de prietenii pe care îi lăsau la bord — în special față de Cate și Bart —, dar interesul ei principal îl reprezenta siguranța fratelui ei. Nu era pregătită să-l vadă pe Connor împărtășindu-i soarta lui Jez Stukeley. În cele din urmă, o vor înțelege cu toții.

După ce-și lăsară bagajele în camere, gemenii o urmară pe Cheng Li afară din clădire, pentru a vizita împrejurimile Academiei.

— Și, cum vi se par camerele pe care vi le-am repartizat? întrebă Cheng Li. Vă plac?

— Chiar foarte mult, răspunse Grace.

Grace nu se așteptase să primească o cameră atât de mare, prevăzută cu tot strictul necesar, precum

și cu balcon propriu, cu vedere direct spre port. Camera lui Connor, la fel de spațioasă, avea vedere spre curtea interioară, spre o grădină izolată, pe a cărei peluză îngrijită un grup de copii practica exerciții de arte marțiale.

Cu toate că, de pe terasă, împrejurimile Academiei păreau foarte mari, când gemenii și Cheng Li începură să le străbată, acestea li se părură mult mai întinse decât la prima vedere. Copacii și arbuștii ce păreau de sus să delimiteze hotarele Academiei, ascundeau de fapt noi terenuri și clădiri — toate zugrăvite în aceleași nuanțe calde și vesele ca și clădirile principale.

Cheng Li le dădu lămuriri despre fiecare clădire în parte — începând cu dormitoarele studenților și locuințele profesorilor, până la arhive, săli de sport, amfiteatre și săli de cursuri. Academia era o lume în sine și aveau multe de văzut, îndeosebi în căldura soporifică a începutului după-amiezii. Grace nu mai dădu atenție câtorva dintre detaliile monologului entuziast pe care îl rostea Cheng Li, dar se arătă impresionată de sentimentul profund de mândrie pe care tânăra îl avea în privința Academiei. Connor remarcă și el acest sentiment. Cheng Li părea cu totul diferită față de tânăra pe care o cunoscuse pe *Diablo*. Aici era mult mai calmă și părea să se simtă în largul ei.

— Uau! exclamă Connor. Ce-i *aia*?

Oprindu-se mai în față, Connor se întoarse și le așteptă pe Grace și pe Cheng Li. Când fetele îl ajunseră din urmă, Grace văzu că fratele ei le arăta spre un amfiteatru impresionant, situat în apropierea portului. Amfiteatrul nu era însă unul obișnuit, căci în locul scenei se afla un bazin cu apă scânteietoare, în mijlocul căreia plutea o corabie — un galion nu foarte diferit de *Diablo*, ori de corabia vampiraților.

— Laguna pieirii! spuse Cheng Li, ai cărei ochi scânteiau la fel de orbitor ca și apa. Ei bine, continuă ea râzând, cel puțin așa îi spun elevii. Folosim acel vas pentru exersarea atacurilor și pentru demonstrații de luptă. Este unul din locurile care îmi plac cel mai mult la Academie!

Vasul pustiu arăta ca o corabie fantomă. Privindu-l, Connor și-i imagină pe pirați alergând agitați pe punte și își aminti de viziunea pe care o avusese în Rotondă. Puntea care îi apăruse în viziune semăna izbitor cu aceasta. Poate că acolo, pe acea punte — în „laguna pieirii" —, va învăța cum să devină căpitan.

— E timpul pentru un mic aperitiv, spuse Cheng Li, oprindu-se sub coroana deasă a unui rodier și, întinzându-și brațele, luă de pe ramuri două fructe și le oferi gemenilor.

Când Grace strânse în palmă fructul încălzit de razele soarelui, Cheng Li rupse și pentru ea o rodie,

apoi scoase una din katane, aruncă fructul în aer și îl tăie dintr-o mișcare, după care prinse cele două jumătăți în cealaltă mână. Zâmbind, repetă cu iscusință aceeași operație, pentru Grace și apoi pentru Connor. În lumina soarelui, semințele sclipeau ca niște mici rubine. Cei trei se așezară pe iarbă, să-și savureze în liniște gustarea. Odată ce fructul o răcori și îi potoli setea provocată de arșiță, Grace își îndreptă privirea spre vasele din port, unde căpitanul Avery se pregătea să înceapă o nouă lecție de navigație, cu altă grupă de studenți. Din câte observă Grace, această perspectivă nu-i prea făcea deloc plăcere.

— Nu, nu, *nu*, domnule Webb! îl auzi pe căpitan strigându-i unuia din tinerii săi ucenici.

În apropierea lor, un grup de studenți mai mari străbăteau hotărâți aleea portului, către o clădire zugrăvită în auriu-deschis.

— Acolo este amfiteatrul principal, le spuse Cheng Li. Iar ei sunt elevi în ultimul an — cel de-al zecelea — și merg acum la cursul căpitanului Larsen, dacă nu mă înșel.

— Bună ziua, domnișoară Li, îi strigă politicos unul dintre studenți. Ceilalți se întoarseră și ei și o salutară respectuoși din cap.

— Domnule Blunt, îl chemă Cheng Li, domnule Blunt, vino, te rog, o clipă.

Un băiat înalt și arătos, rumen în obraji și cu păr galben-pai se întoarse spre ei și își ridică întrebător sprâncenele. Renunțând la conversația captivantă pe care o avea cu colegii săi, tânărul se desprinse dintre aceștia și veni să o salute pe Cheng Li.

— Iarăși ai furat rodii? o întrebă zâmbind pe Cheng Li. Ești foarte neascultătoare! Îți promit însă că nu le voi divulga nimic grădinarilor.

— Vreau să-ți fac cunoștință cu Connor și Grace Tempest, spuse Cheng Li, ignorându-i obrăznicia. Ți-am vorbit despre ei, îți aduci aminte?

— Ah, firește! zise băiatul întinzându-i mâna lui Connor. Salut, Connor, eu sunt Jacoby Blunt, zâmbi el. Domnișoara Li mi-a spus că ești un spadasin *strălucit.*

— Jacoby este probabil *cel* mai bun luptător pe care îl avem la Academie, spuse Cheng Li. Cred că voi doi ați fi foarte echilibrați în luptă.

Ochii gri-albaștri ai tânărului erau atât de reci și de sticloși, încât Connor simți pentru o clipă cum îi îngheață sângele în vene. Cheng Li îi făcuse să se simtă rivali încă de la început. Connor știa din proprie experiență cum sfârșeau astfel de rivalități — la fel cum se întâmplase nu de puține ori în liceul din Crescent Moon! Apoi, deodată, spre surprinderea lui, Jacoby Blunt îi zâmbi larg și îi spuse:

— Ar fi splendid să mai am și eu din când în când pe cineva care să-mi poată face față.

Cheng Li râse mulțumită:

— Ei bine, Jacoby, sunt convinsă că tu și Connor veți avea ocazia să verificați acest lucru. Connor va rămâne aici o săptămână întreagă și, după cum te-am rugat mai înainte, aș dori să ai grijă de el și de sora lui, Grace.

Cheng Li arătă spre Grace, și Jacoby se aplecă și îi strânse fetei mâna:

— Grace, îmi face mare plăcere această sarcină.

Grace roși la auzul acestor cuvinte și la zâmbetul chipeșului băiat.

— Gata, acum du-te la curs, îi spuse Cheng Li. Să nu uiți că diseară ești invitat alături de Connor și Grace la dineul oferit de căpitani. Comodorul Kuo s-a gândit că nu ți-ar displăcea să-i aduci tu pe gemeni în biroul său, la șapte și jumătate fix.

— No problemo, zise Jacoby zâmbind relaxat. Grace, Connor să aveți parte de-o după-amiază plăcută... și ne vedem puțin înainte de orele nouăsprezece și treizeci de minute! Să vă îmbrăcați impecabil!

Zâmbind larg, porni cu pași repezi să-și ajungă din urmă colegii.

— Haideți să mergem, spuse Cheng Li ridicându-se. Pauza s-a terminat! Trebuie să ne continuăm

turul, căci nici nu mă gândesc să nu vedeți piscina noastră!

— De-abia aștept! zise Connor sărind în picioare și urmând-o pe Cheng Li.

După ce parcurseră o distanță scurtă, își dădură seama că Grace nu îi urmase pe potecă.

— Grace! strigă Connor.

— Grace! strigă și Cheng Li. Unde ești?

Întorcându-se înapoi la ea, o văzură șezând pe iarba micuței coline, unde privea pierdută spre port. Chipul îi împietrise, iar singurul lucru care le arăta că aveau în față o ființă umană și nu o statuie erau șuvițele lungi ce se ridicau și fluturau haotic în briza mării.

— Grace! strigă neliniștit Connor.

Sora băiatului nu schiță niciun gest și, deodată, corpul fetei se moleși și se prăbuși în iarbă.

— Grace! strigară împreună Connor și Cheng Li, pornind în fugă să vadă ce se întâmplă cu ea.

Capitolul 16
Călătoria

— N-am nimic. Sunt bine, spuse Grace, deschizându-și ochii și văzându-i pe Connor și pe Cheng Li privind-o îngrijorați.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Connor. Cu numai o clipă înainte priveai captivată portul, iar o clipă mai apoi te-ai prăbușit inertă la pământ.

— Nu știu, răspunse Grace clătinând ușor din cap.

Căderea o luase și pe ea prin surprindere. Leșinul fusese precedat de un val copleșitor de senzații — unele familiare, altele nu —, dar Grace nu avea de gând să le împărtășească aceste lucruri.

— Lasă-mă să văd dacă te-ai lovit la cap, spuse Cheng Li. Trebuie să mergi la infirmerie.

— Nu, sunt în regulă, insistă Grace, în timp ce tânăra îi palpa porțiunea din spate a capului. Dar mi-ar prinde bine să stau puțin liniștită.

— Nu pari să ai cucuie sau umflături, spuse Cheng Li. Dar, chiar și așa, aș dori să te consulte și sora Carmichael.

— N-ai de ce să-ți faci griji în privința mea, zise Grace. Vreau să mă odihnesc puțin. Continuați-vă turul Academiei, căci Connor de-abia așteaptă să vadă piscina!

— Asta nu mai contează, răspunse precipitat Connor. O pot vedea și mai târziu, adăugă el, dar fără să izbutească să-și mascheze dezamăgirea din glas.

— Nu, nu. Mergeți fără mine. O să-mi revin numaidecât.

Grace văzu puțin mai în față băncuța rotundă din jurul copacului jacaranda și îi veni o idee:

— Dacă mă ajutați să ajung acolo, o să mă odihnesc la umbră și o să-mi revin repede.

— Da, nicio problemă, spuse Connor aplecându-se s-o ridice. Cheng Li, mă ajuți și tu?

După ce-o ridicară împreună, îi trecură brațele pe după umeri și o conduseră încet la băncuță.

— Ce rușinos! spuse Grace.

— Nu mai spune așa ceva, clătină din cap Cheng Li. Este o zi toridă. Oricare dintre noi ar fi putut păți același lucru.

Imediat ce-o așezară pe băncuță, Grace se simți mult mai bine sub bolta albastră a copacului, departe de arșița și strălucirea soarelui.

— Uite, ia câteva înghițituri, spuse Cheng Li scoțând dintr-un mic rucsac o sticlă cu apă.

— Mulțumesc, îi zise Grace, apucând recunoscătoare sticla și sorbind o gură de apă rece. Gata, mi-e mai bine. O să stau puțin aici. Voi mergeți mai departe.

Cheng Li își puse palma pe fruntea fetei:

— Mie încă îmi pare că arzi. Fie, voi merge cu Connor mai departe, dar ne vom întoarce peste un ceas, să vedem cum te simți.

Deși încuviință dând din cap, Grace se simți ușor deranjată de privirea insistentă a tinerei — căci, de fapt, nu-și dorea decât să rămână câteva minute singură.

Când Cheng Li și Connor se îndepărtară, Grace se trase mai în spate pe băncuță, dedesubtul ramurilor copacului jacaranda, ale cărui flori în formă de pâlnie își răspândiră și mai puternic dulceața parfumului, când fata, în mișcare, le șterse ușor cu brațele. Simțindu-se protejată ca într-un cocon, își îndreptă privirea spre port, unde căpitanul Avery reușise în sfârșit să-i coordoneze pe ucenici și să îndrepte velierul spre digul portului. Fascinată de scânteierile unduirilor apei, simți dintr-odată cum o cuprinde o puternică senzație de slăbiciune. Era aceeași senzație pe care o simțise înainte să leșine. De această dată nu i se mai împotrivi, ci se lăsă în voia ei.

Închizându-și ochii, simți încă o dată cum o cuprinde moleșeala, dar, de data aceasta, apucă să se întindă pe bancă, înainte de a-și pierde cunoștința. Câteva clipe mai târziu se simți de parcă ar fi plutit pe o suprafață mult mai pliabilă decât scândura băncii — posibil chiar pe unduirile valurilor oceanului.

Ochii îi erau închiși, dar, chiar și așa, Grace se văzu zburând fulgerător prin aer — dincolo de doc și de port, dincolo de dig și de arcul Academiei —, în necuprinsul oceanului.

Viteza era, pe cât de uluitoare, pe atât de amețitoare. Coasta stâncoasă a țărmului se pierdu fulgerător în depărtare, vremea se schimbă dintr-odată, cerul senin lăsă locul norilor și ploii, și, la fel de iute, redeveni senin. Continuând să respire profund, Grace lăsă acest ciudat torent s-o poarte oriunde dorea. Nu știa însă dacă să se teamă, ori să se bucure de această călătorie.

La un moment dat, pierdu complet senzația de viteză și se văzu învăluită într-o ceață albă și catifelată, în care nu mai putea distinge absolut nimic. Senzația de amețeală se dispersă într-un profund sentiment de liniște. Grace se simțea în siguranță. Simțea că este protejată și călăuzită de cineva nevăzut. Fata așteptă.

Ceața se ridică încet și, așa cum se aștepta, Grace se văzu pe puntea corabiei vampiraților. Deși stătea în picioare, nu simțea sub tălpi scândurile punții și nici legănarea ritmică a vasului. Acest lucru îi dădu de înțeles că nu se afla cu adevărat acolo — nu în adevăratul sens al cuvântului. Grace își aminti de vizita pe care i-o făcuse Darcy în cabina de pe *Diablo* și își dădu seama că, într-un fel sau altul, reușise de una singură să facă această călătorie eterică! Oare cum izbutise așa ceva? Cum se va întoarce? Încântată de această realizare, își îndepărtă din minte toate întrebările.

Fiind zi, se așteptase ca puntea corabiei să fie pustie. Se opri pentru o clipă sub velele negre ale vasului, ce fluturau și se umflau ca niște aripi în briza oceanului. Grace își întinse o mână spre textura ciudată, ca de piele, a acestora, dar nu le putu atinge — așa cum nici Darcy nu reușise să atingă nimic pe durata vizitei ei pe *Diablo*. Degetele fetei trecură prin pânză ca printr-o hologramă, dar, chiar și așa, când o atinse, o scânteie de lumină fulgeră prin ițele materialului. Grace urmări cum luminița se înălță și explodă ca un foc de artificii. Imaginea o încântă și-o fascină peste măsură. Se simțea nespus de bine să fie din nou la bordul corabiei.

Străbătu scândurile roșii, familiare ale punții, până la prora corabiei, unde Darcy — în întruparea pe care o lua în timpul zilei, ca minunată figură de

galion — plutea deasupra valurilor și scruta orizontul cu ochii ei mari, fardați puternic. Grace se apleca peste balustradă, dar un tampon invizibil o împiedică să se atingă de aceasta. Vântul puternic îi suflă câteva șuvițe în ochi, iar Grace le dădu la o parte și privi părul perfect pictat al figurii de galion.

— Bună, Darcy, strigă ea, nesigură dacă prietena ei o putea auzi în șuieratul vântului și fâlfâitul puternic al velelor.

— Grace! auzi încântată accentul cockney al tinerei. Grace, te-ai întors. Nu trebuia! Ți-am spus să nu o faci... dar sunt fericită că ai venit!

— Și eu, spuse Grace aproape sugrumată de emoție. Ce mai faci? Ce fac ceilalți?

Urmă o pauză și, posibil, un oftat — deși putea să fi fost foarte bine un pleoscăit al valurilor.

— Grace, lucrurile se înrăutățesc tot mai mult.

— De ce? Darcy, ce s-a întâmplat?

— Nu... nu sunt eu în măsură să-ți răspund, Grace. În plus, de-abia te pot auzi. În timpul zilei, mintea îmi e copleșită de vuietul valurilor. Urechile și gura îmi sunt împietrite până la amurg și nu mi-e deloc ușor să vorbesc. Iar ca lucrurile să fie și mai rele, căpitanul s-a înfuriat cumplit când a aflat de vizita pe care ți-am făcut-o.

— S-a înfuriat? De ce? întrebă Grace.

— Spune că trebuie să te lăsăm în pace, pentru că vasul ăsta este numai pentru făpturi ca noi, nicidecum pentru fete ca tine. Zice că trebuie să te lăsăm să-ți vezi de viața ta.

— Dar cum aș putea să trăiesc liniștită, când știu cât suferiți... când știu cât de mult se chinuie Lorcan?

— Asta i-am spus și eu, Grace, răspunse Darcy, dar s-a înfuriat și mai mult și chiar m-a dat afară din cabină, spunându-mi că sunt... enervantă. Așa mi-a zis, suspină ea, că sunt doar o amărâtă bucată de lemn... enervantă și inutilă!

Grace rămase șocată. Nu s-ar fi așteptat niciodată să audă din partea căpitanului cuvinte atât de crude. Ușor înfiorată, se întrebă ce-ar zice oare căpitanul dacă ar afla că venise și ea pe corabia lor. Probabil știa deja acest lucru. Puține erau lucrurile pe care căpitanul să nu le afle. Oare cât mai avea la dispoziție din această călătorie?

— Darcy, mă duc să văd ce face Lorcan.

— Bine, Grace. Dar ai mare grijă!

— Grijă? La ce?

— Fii atentă, atât.

Grace simți că era ceva în neregulă. Dar cum să nu-l vadă pe Lorcan, dacă tot ajunsese până aici?

— Darcy, vorbim mai târziu, îi spuse Grace, întorcându-se și pornind pe punte.

Observând că ușa căpitanului era închisă, trecu de aceasta și deschise ușa care dădea în culoarul principal. În lumina slabă a lămpilor, Grace porni spre cabina lui Lorcan și, imediat ce dădu colțul, văzu două chipuri necunoscute — un negru înalt și robust, cu păr scurt, argintiu, și un bărbat mai plăpând, cu glugă și chip gălbejit. Își dădu seama că cei doi erau vampiri, nu donatori. Absorbiți în conversație, nu-i remarcară prezența nici după ce trecu foarte aproape de ei și își continuă drumul pe culoarul îngust al vasului. Foarte ciudat!

Oprindu-se în fața cabinei lui Lorcan, se simți dintr-odată copleșită de emoții. Îmbărbătându-se, își ridică brațul să bată la ușă. Chiar dacă nu reuși să atingă lemnul panoului, ușa se deschise, și Grace trecu pragul camerei cufundate în beznă.

— Bună, spuse ea, forțându-și ochii să se obișnuiască cu întunericul.

După o clipă de tăcere, se auzi un glas familiar:

— Bună, străino.

— Lorcan! se entuziasmă ea, străduindu-se totodată să-și înăbușe emoțiile. Cât mă bucur să-ți aud din nou glasul.

— Și eu mă bucur să te aud, zise el. Ce mai faci?

— Sunt bine, dar mi-e foarte dor de tine — și de ceilalți, bineînțeles.

— Și noi îți simțim foarte mult lipsa, Grace.

Glasul i se stinse încet.

Cu toate că ochii i se obișnuiseră cu întunericul, Grace nu putea distinge decât conturul capului și corpului tânărului. Perdelele patului cu baldachin o împiedicau să vadă dincolo de acestea. Grace ocoli patul, dar, indiferent din ce unghi îl privea, chipul lui Lorcan era mereu întors, de parcă tânărul nu ar fi vrut să-i permită să-l vadă. În cele din urmă, se așeză resemnată pe marginea patului. La fel ca și atunci când Darcy se așezase pe patul din cabina ei de pe *Diablo*, Grace se văzu plutind — și chiar foarte confortabil — la doar doi-trei centimetri deasupra patului.

— Darcy mi-a spus că lucrurile n-au mai mers deloc bine după plecarea mea.

— Darcy ar trebui câteodată să gândească mai mult și să vorbească mai puțin, spuse Lorcan, din al cărui glas dispăruse tonul jovial de mai înainte.

— Nu, Lorcan. Vreau să știu ce nu e-n regulă. Vreau să vă ajut.

— Ești foarte drăguță, Grace, îi spuse el pe un ton istovit. Mi-e teamă că de această dată nu ne poți ajuta. Până și puterile căpitanului sunt puse la grea încercare.

— Ce vrei să spui? E cumva vorba despre vampirații rebeli?

— Ce-ai aflat despre ei?

— Darcy mi-a spus câte ceva în acest sens și mi-a zis că Sidorio nu era *singurul* vampirat care s-a revoltat împotriva căpitanului. Spunea că el a fost *primul* rebel și că, acum, au început și alții să-i conteste autoritatea. Vor mai mult sânge. Vor mai multe Ospețe.

— Grace, nu trebuie să te amesteci în astfel de lucruri. Nici măcar nu te mai gândi la ele.

Cât își dorea să se întoarcă spre ea, ori să aprindă măcar o lumânare.

— Dar vreau să vă ajut, insistă Grace. Ați fost cu toții atât de buni cu mine... dar îndeosebi tu și căpitanul.

— Este mai bine să ne rezolvăm singuri problemele, spuse Lorcan pe un ton încărcat de dezamăgire. Tu ai fost doar un oaspete aici și cunoști foarte puține lucruri din lumea noastră.

— Așa e, dar vreau să aflu mai multe.

— E prea periculos. Te-ai apropiat de noi mai mult ca oricare alt muritor. Nici măcar nu știu cum de-ai reușit să te întorci... astfel.

Grace respiră adânc. Să fi ajuns acolo doar prin puterea voinței?

— Grija pe care v-o port m-a adus aici, îi răspunse ea cu un tremur în glas.

Lorcan oftă:

— Atunci, trebuie să încetezi să-ți mai faci griji în privința noastră. Grace, trebuie să ne lași în pace.

— Cum? Cum aş putea face una ca asta? Să-mi înăbuş cu sânge-rece tot ce simt și să uit complet de voi?

— Da.

Glasul îi devenea tot mai slab.

— Lorcan, n-ai o lumânare? întrebă ea copleșită de dorința de a-i vedea chipul. Este foarte întuneric aici. Dacă ai aprinde măcar o lumânare...

— Nu, Grace, răspunse foarte brutal Lorcan. N-am nicio lumânare. Asta e și diferența dintre noi. Eu am nevoie de întuneric, nu de lumină.

— Lorcan, te rog, nu vorbi așa. Credeam că o să-ți facă plăcere să mă vezi.

Tânărul îi răspunse printr-un nou oftat. Cuvintele păreau să devină pentru el din ce în ce mai istovitoare.

— Lorcan, nu ești bucuros că mă vezi?

Lorcan nu-i răspunse.

Deodată, camera se umplu de fum. Nu, era prea rece pentru a fi fum. Apăruse din nou ceața de mai devreme și, oricât încerca s-o risipească, pâcla devenea

tot mai deasă. Copleșită de frustrare, Grace își vântură energică brațele și încercă să răzbată prin perdeaua care o separa de dragul ei prieten.

Încercările îi erau însă zadarnice. Grace era doar un oaspete și, indiferent cum ajunsese pe corabie, nu stătea în puterile ei să decidă cât anume să rămână acolo. Ceața o învălui complet și îi umplu ochii, urechile și nările. Apoi, dintr-odată, Grace se văzu din nou în mișcare — de această dată în direcția din care venise. Înălțându-se de pe punte cu ușurința unui fulg, zbură deasupra oceanului și lăsă în urma ei, cu o viteză amețitoare, roci marine, recifuri și lagune. Într-un târziu, totul se cufundă în întuneric și Grace simți o liniște profundă și o mireasmă îmbătătoare, pe care, deși familiară, nu o putu recunoscu.

Deschizându-și ochii, Grace se văzu holbându-se la o boltă albastră, care îi aminti de ziua când se trezise pe corabia vampiraților și privise pentru prima oară în albastrul intens al ochilor lui Lorcan Furey. Albastrul de față era însă diferit. Focalizându-și privirea, observă culoarea separându-se într-o mulțime de flori în formă de pâlnii. În acel moment își aminti: era întinsă pe băncuța de sub coroana copacului jacaranda. Ridicându-se în coate, respiră profund și se minună de strania călătorie pe care

tocmai o făcuse. Să fi fost oare cu adevărat pe corabie sau doar își închipuise? Trăirea păruse însă cât se poate de reală.

— Grace.

Glasul melodios se auzi de undeva din apropiere. Grace își întoarse capul.

Cheng Li ședea lângă ea și îi ținea deasupra frunții o pungă mică.

— Ți-am adus o pungă cu gheață, spuse tânăra. Sora Carmichael s-a gândit că te va mai liniști și mi-a recomandat să te duc în cameră, să te odihnești puțin. Crezi că poți să mergi, dacă te ajut și eu?

Grace se ridică. Nu se simțea deloc rău, ci era doar puțin amețită și confuză, dar și copleșită de o mulțime de întrebări rămase fără răspuns.

— Pot să merg fără probleme, spuse Grace.

— Bun, zise Cheng Li luând-o de mână. Atunci, hai să mergem.

Fetele se priviră o clipă, după care Cheng Li continuă:

— Iar pe drum îmi poți povesti totul.

— Ce vrei să spui? întrebă Grace, privind-o mirată pe Cheng Li.

— Grace, să știi că nu suferi de insolație, spuse Cheng Li. Cu tine se petrece ceva mult mai complicat. Să știi că te vei simți mult mai bine dacă îmi

povestești totul. Secretele, tainele nu fac decât să ne mănânce, să ne macine din interior.

Grace tremură la acest gând, când își imagină cum secretele perioadei petrecute pe corabia vampiraților — secrete pe care nu i le dezvăluise decât lui Connor — se înfruptau lacome din ea și o măcinau din interior. Senzația de mistuire i se părea cât se poate de reală. Și, în plus, mai erau și secretele pe care nu le știa nici măcar Connor — respectiv faptul că putea comunica și călători pe vasul vampiraților, cel puțin în imaginația ei.

Cheng Li zâmbi cu tandrețe și o luă pe Grace de braț.

— Draga mea, nu ai de ce să-ți faci griji. Nu te voi *forța* să spui nimic, dacă nu vrei. Te înțeleg perfect, dacă *preferi* să păstrezi tăcerea și continui să nu ai *încredere* în mine, spuse Cheng Li, ai cărei ochi cenușii o priveau concentrați. Aș vrea să știi însă că sunt o ascultătoare excelentă — dacă îmi permiți lipsa de modestie. Când și dacă te hotărăști să-ți deschizi inima, te încredințez că nu-ți va părea rău dacă *mi* te vei destăinui.

Putea oare să aibă cu adevărat încredere în Cheng Li? Într-adevăr, s-ar simți foarte ușurată dacă și-ar deschide inima. În plus, tânăra se arătase față de ea foarte binevoitoare.

— Mulțumesc, răspunse Grace de îndată ce o porniră la drum. O să țin minte.

În timp ce urcau în tăcere colina, Grace se simțea încă istovită, dar și foarte bucuroasă în privința călătoriei pe care o făcuse pe corabia vampiraților. Era de asemenea impresionată de posibilitatea de a-și deschide inima și de a-i destăinui tinerei toate secretele. Avea disperată nevoie să discute cu cineva — chiar și numai pentru a afla ce părere ar avea altcineva despre întrebările și necunoscutele ei. Gândurile însă i se învârteau în cerc, asemenea unui banc de rechini, și reveneau de fiecare dată asupra aceleiași întrebări: să aibă sau nu încredere în Cheng Li?

La ușa camerei fetei, Cheng Li își luă la revedere și-i spuse:

— Odihnește-te, Grace. Astăzi ai trecut prin multe și trebuie să fii odihnită pentru dineul de diseară.

Cheng Li o bătu prietenește pe umăr și dădu să plece.

— Stai puțin! spuse Grace mult mai răspicat decât ar fi dorit. Cheng Li se întoarse și își ridică mirată o sprânceană. Grace inspiră profund și continuă: Ce-ai zice să intri? Vreau să discutăm ceva.

Cheng Li dădu din cap și deveni dintr-odată foarte serioasă.

— Încrederea pe care mi-o acorzi este pentru mine un mare privilegiu, îi zise ea. Și, cu toate că nu mai este nevoie să o spun, totuși o voi face: indiferent ce-mi vei destăinui, conversația noastră va fi confidențială și totul va rămâne numai între noi.

Capitolul 17

Confidenta

Odată ce Grace începu să i se destăinuie, fata descoperi cu surprindere că-i era foarte ușor să discute cu Cheng Li despre vampirați. Adevărul era că se simțea foarte ușurată să discute cu *oricine* altcineva în afara lui Connor, care era mult prea grijuliu și veșnic pregătit să-i condamne pe vampirați — până la ultimul — fără ca măcar să încerce să-i înțeleagă.

Spre deosebire de Connor, Cheng Li n-o întrerupse pe Grace cu propriile ei judecăți de valoare, ci, în schimb, o ascultă cu atenție și, în rarele ocazii în care o opri, o făcu numai pentru a-și clarifica unele lucruri. În cea mai mare parte a discuției, Grace fu cea care vorbi și Cheng Li o asculta răbdătoare, aprobând-o în tăcere și îndemnând-o încurajatoare să continue și să-i împărtășească tot mai mult din trăirile ei.

Privind la un moment dat ceasul de lângă pat, Grace își dădu seama că, deși vorbise aproape fără întrerupere timp de un ceas și jumătate, mai avea încă multe de povestit. Inițial, se gândise să cenzureze experiențele extreme pe care le trăise, dar, în cele din urmă, hotărî să-i dezvăluie tinerei totul, pentru că, din moment ce se hotărâse să aibă încredere în ea și să-i ceară ajutorul, trebuia să-i spună povestea de-a fir a păr — căci, în definitiv, ori ai încredere deplină în cineva, ori deloc.

Și astfel, Grace își reaminti totul cu voce tare, începând cu apariția ei pe corabie și până la înțelegerea faptului că Lorcan, scumpul ei Lorcan, nu era un tânăr de șaptesprezece ani, ci un vampir în vârstă de șapte sute nouă ani! Povesti apoi cum ieșise din cabină și se dusese să-l înfrunte pe căpitanul vampiraților, care nu era nici pe departe monstrul pe care și-l imaginase. După aceea îi relată tinerei tot ce știa despre Ospăț, despre donatori și despre întâlnirea înfiorătoare cu Sidorio.

— Pare o creatură fascinantă! spuse Cheng Li. Înspăimântătoare, dar totodată fascinantă. Mă întreb, unde o fi acum?

— Nici nu vreau să mă gândesc, spuse Grace. Speram să dispară complet din ziua când l-a surghiunit căpitanul, dar am sentimentul că nu s-a întâmplat

acest lucru. Acum au apărut și alți rebeli la bordul corabiei. Îmi doresc să-mi pot ajuta prietenii.

— Grace, dar ce-ai putea face?

Era o întrebare foarte bună. Grace se gândi câteva clipe.

— Nu știu, răspunse ea. Chiar nu știu, dar am sentimentul că-i pot ajuta. Și vreau din toată inima să fac acest lucru. Vezi tu, cred că *eu* sunt de fapt responsabilă pentru tot ce s-a întâmplat.

— Cum așa?

— Ei bine, Sidorio a fost exilat din pricina faptului că m-a atacat. Dacă nu aș fi ajuns la bordul vasului, el s-ar fi putut afla și acum pe corabie.

Cheng Li clătină din cap:

— Nu, Grace. Ești nedreaptă cu tine însăți. Sidorio n-a fost pedepsit doar pentru că te-a luat ostatică și te-a amenințat. Ai uitat că și-a ucis donatorul? Acesta a fost un act prin care a contestat vădit autoritatea căpitanului. Și, din câte mi-ai spus, căpitanul l-a exilat în primul rând pentru fapta lui, indiferent dacă te aflai sau nu la bordul vasului.

Cu toate că o liniști întru câtva răspunsul tinerei, Grace simți din nou povara îngrijorării:

— Da, poate fi adevărat ce spui, dar ce zici atunci de Lorcan?

Grace îi povestise mai devreme cum o apărase Lorcan în dimineața când Connor și ceilalți pirați veniseră după ea, iar tânărul zăbovise pe punte după dangătul Clopotului Zorilor. Grace îi povesti apoi despre cele două misterioase viziuni în care îi apăruse Lorcan, precum și despre felul în care se comportase acesta în timpul călătoriei eterice pe care o făcuse la bordul corabiei.

— Ei bine, știu că nu aștepți un astfel de răspuns din partea mea, dar să știi că sunt de acord cu tine, îi spuse Cheng Li. Într-adevăr, se pare că lumina dimineții i-a vătămat lui Lorcan vederea.

— Dacă este așa, atunci e numai vina mea, spuse Grace.

— Grace, ești prea dură cu tine însăți. Sunt convinsă că Lorcan știa bine la ce pericol se expune și numai lui i-a aparținut hotărârea...

— De a mă proteja cu orice preț!

— A fost totuși doar alegerea lui.

Reflectând la cele spuse, fetele păstrară pentru câteva clipe tăcerea și, în cele din urmă, Cheng Li întrebă:

— Cum îi erau ochii când l-ai văzut azi?

Grace clătină din cap:

— Mi-a fost greu să-i văd. În cabină era întuneric, și Lorcan, ascuns în spatele perdelelor patului, și-a

ținut permanent chipul îndreptat în altă parte, zâmbi ea tristă. M-am simțit de parcă eu aș fi avut probleme cu vederea.

— Grace, spuse Cheng Li într-un târziu, această călătorie neobișnuită te-a luat prin surprindere — ceea ce era și normal. Te-ai descurcat foarte bine acolo, dar, pentru liniștea ta, data viitoare când mai reușești o astfel de călătorie, pune mai multe întrebări. Încearcă să afli ce a pățit Lorcan. Caută să descoperi cum îi poți ajuta. Poate ei știu deja acest lucru. Probabil tocmai de aceea te și cheamă la ei.

Grace o privi mirată:

— Crezi că mă cheamă ei?

— Da, bineînțeles, îi răspunse Cheng Li. Gândește-te — mai întâi te-a vizitat Darcy, apoi ai avut două viziuni cu Lorcan...

— Dar ambele au apărut prin intermediul inelului, îi reaminti Grace. Viziunile au apărut numai după ce-am atins inelul Claddagh și l-am încălzit. De fapt, inelul se încălzise chiar și înainte de a-și face Darcy apariția. Atunci am simțit aceeași senzație de amețeală și, imediat ce am deschis ochii, am văzut-o în fața mea.

Cheng Li se gândi câteva clipe:

— Așadar, prima viziune pe care ai avut-o după ce-ai părăsit corabia s-a produs prin inelul Claddagh

pe care ți l-a dat Lorcan. Când atingi inelul, se pare că acesta declanșează, atrage un răspuns din partea prietenilor tăi.

Grace îi confirmă.

— Da, sunt sigură că ei au plănuit aceste lucruri, spuse Cheng Li. Sunt convinsă că tocmai din acest motiv ți-a dăruit Lorcan inelul.

— Mi-a lăsat și un bilețel, zise Grace. Mi-a spus că este un dar care să-mi amintească de el. Și mi-a mai scris... mi-a spus „călătorește în siguranță".

— Ei bine, e clar, zise Cheng Li triumfătoare. Grace, de fapt el ți-a spus la ce să te aștepți. Aceasta era modalitatea prin care te puteau ajuta să te întorci pe nava lor.

Cheng Li făcu o pauză, pentru a-i permite unei idei proaspete să-i înflorească în minte, și continuă:

— Când ai călătorit singură pe corabie, când ai realizat acea călătorie eterică sau astrală, i-am putea spune, ai inițiat-o tot prin atingerea inelului? Inelul s-a încălzit ca și de dățile anterioare?

Grace clătină din cap:

— Cred că de data asta n-a avut nimic de-a face cu inelul.

— Fascinant, spuse Cheng Li. Bun. În cazul acesta, înseamnă că legătura, conexiunea cu ei devine tot mai puternică. Cred că s-au folosit de inel numai

pentru a-ți atrage atenția, pentru a te pregăti, ca să spun așa. Iar acum...

— Acum ce? întrebă Grace, nerăbdătoare să audă opiniile prietenei ei.

— Acum se pare că sunt pregătiți să te cheme din nou la ei.

— Așadar, să aștept să mă cheme din nou?

Cheng Li se gândi pentru o clipă.

— Hai să încercăm ceva, vrei? Atinge puțin inelul.

Grace îl strânse între arătător și degetul mare.

— E rece, spuse ea.

— Ține-l în continuare între degete, spuse Cheng Li. Să-mi spui dacă începe să se încălzească.

Grace strânse inelul Claddagh, așa cum o făcuse de multe ori înainte. Cheng Li așteptă răbdătoare și, după câteva minute, o întrebă pe Grace:

— Ei bine, s-a încălzit?

Grace negă.

— În regulă, spuse Cheng Li. Se pare că inelul nu mai e de actualitate și de-acum trebuie să aștepți până când te cheamă ei. Să fii pregătită, pentru că acest lucru se poate întâmpla în orice moment.

— Dar cum să ajung pe corabie *așa cum trebuie*? întrebă Grace.

— Asta nu mă întreba pe mine, răspunse zâmbind Cheng Li. Întreabă-i *pe ei*! Data viitoare când

ajungi pe vasul lor, caută să afli răspunsul la această întrebare.

Grace încuviință dând din cap. Cheng Li avea dreptate.

— S-a făcut târziu, continuă Cheng Li. Este uluitor ce mi-ai spus, dar, Grace, cred că ar fi bine să te odihnești puțin înaintea dineului. Vom mai vorbi despre aceste lucruri și, între timp, o să mă gândesc la tot ce mi-ai zis. Ori de câte ori vei dori să vorbim, spune-mi și voi fi pregătită să te ascult.

— Îți mulțumesc, spuse Grace. Îți mulțumesc că m-ai ascultat.

— Nu, Grace, zise Cheng Li. Eu îți mulțumesc pentru că ai avut încredere în mine. Acest lucru înseamnă enorm pentru mine.

Cheng Li zâmbi și porni spre ușă, după care se întoarse:

— Sfatul meu este să nu le spui și căpitanilor despre aceste lucruri. Vor dori cu siguranță să afle câte ceva despre trecutul tău, dar încearcă să nu le dezvălui nimic despre vampirați. Nu toată lumea este la fel de receptivă ca mine.

Grace confirmă din cap. Cheng Li se opri lângă ușă și o privi scrutătoare.

— Ce e? întrebă Grace. La ce te gândești?

— La faptul că partea cea mai fascinantă din tot ce mi-ai spus este conexiunea pe care încă o păstrezi cu ei. Alții ar fi bucuroși că au scăpat cu viață de acolo. Dar tu... tu vrei să te reîntorci de bunăvoie.

— Da, firește! răspunse Grace. Tu nu ai face la fel?

Cheng Li se gândi o clipă:

— Sincer, nu știu. Grace, eu sunt o supraviețuitoare și, la fel ca și tine, vreau să aflu cât mai multe despre lume și despre misterele ei. Dar să mă arunc de bunăvoie în brațele pericolului... Nu cred că aș putea face una ca asta... Mi-aduc aminte că l-am întrebat pe fratele tău câte ceva despre tine și, după felul în care te-a descris, păreai să fii o persoană cu adevărat extraordinară.

Grace roși surprinsă, dar și încântată.

— Iar acum, continuă Cheng Li, odată ce-am ajuns să te cunosc personal, Grace Tempest, pot spune că ești exact așa cum te-a descris.

Cu aceste cuvinte, Cheng Li ieși zâmbind pe hol. Grace se simțea frântă de oboseală. O istovise atât călătoria, discuția de mai devreme, cât și ușurarea pe care o simțea odată ce-și deschisese inima. Odată cu închiderea ușii, Grace se întinse pe pat, își lăsă capul pe pernele moi și adormi imediat.

Capitolul 18

Dineul căpitanilor

Fix la șapte și treizeci de minute, Jacoby Blunt bătu la ușa comodorului Kuo.

— Intră, se auzi glasul decanului.

Jacoby deschise ușa, îi invită înăuntru pe gemeni și îi urmă apoi în biroul decanului.

— Bună seara, tuturor, spuse comodorul Kuo ridicându-și privirea de pe birou, unde părea să aibă în continuare destul de mult de lucru. Directorul era îmbrăcat în aceleași haine, cu deosebirea că acum purta și o pereche de ochelari micuți. Așteptați numai un moment, le spuse coborându-și ochii asupra unui document.

Vădit mulțumit, semnă actul cu cerneală turcoaz și îl așeză în tăvița cu documente soluționate. După ce puse capacul stiloului, își luă ochelarii de la ochi și îi așeză pe birou.

— Munca unui decan nu se termină niciodată, zise el ridicându-se, împingând scaunul în spate și îndepărtându-se de tăblia imaculată a biroului. Haideți s-o ușchim repede, înainte să mai apară ceva care să mă rețină.

Punându-și peste vestă un smoching, le zâmbi gemenilor și îi întrebă:

— Cum v-a plăcut prima după-amiază la Academie?

— A fost excelent! spuse Connor. Am vizitat aproape toate locurile. M-am plimbat prin tot portul, am văzut „laguna pieirii" și corabia pentru antrenamente, după care am făcut o baie în piscină. A fost superb.

— Minunat, zise comodorul Kuo. Grace, ție ți-a plăcut?

Roșind, Grace își aminti ce-i spusese Cheng Li cu privire la discreția răspunsurilor pe care să le ofere celorlalți.

— Ah, da, a fost minunat, răspunse ea, sperând să scape ușor cu acest răspuns vag. Din câte se părea, de această dată reușise.

— Splendid, spuse directorul, conducându-i spre ferestrele-uși din spatele biroului. Mă gândeam să cinăm pe terasă în această seară superbă, adăugă el deschizând ușile, din spatele cărora îi întâmpină murmurul mesenilor. Din câte se părea, oaspeții erau așteptați.

— De-acum nu mai aveți cale de întoarcere, le șopti Jacoby din spate.

Comodorul Kuo porni pe terasă, urmat îndeaproape de Grace, Connor și Jacoby, până în apropierea unei mese lungi, luminată de lumânări și încărcată cu mâncare — mormane de crevete uriașe, platouri pline cu crabi și homari asezonați, boluri ce fierbeau pe plite la foc mic, încărcate cu orez și tăiței ce-și răspândeau mirosul dulceag de curry și alte mirodenii.

Ceilalți profesori ședeau deja la masă, unde degustau câte un pahar cu vin și ronțăiau aperitive cu caviar și brânză. La masă, din câte observă Connor, erau patru locuri goale, câte două în fiecare capăt — suficiente pentru decan, Jacoby, Connor și Grace.

— Jacoby, spuse comodorul Kuo, în răstimpul în care îi prezint pe Grace și pe Connor, șezi, te rog, aici.

Jacoby se conformă și se așeză, moment în care comodorul Kuo bătu din palme și spuse:

— Colegi, îmi acordați puțină atenție?

Cei zece bărbați și femei își întoarseră privirile. Majoritatea tăcuseră deja și priveau curioși spre gemeni. Una din femei tocmai își termina conversația:

— ... niciodată n-aș accepta așa ceva. Este un nonsens, dacă mă întrebi pe mine.

Comodorul Kuo îi zâmbi larg:

— Căpitane Quivers, ard de nerăbdare să aflu despre ce vorbeați.

— Sunt convinsă.

— În fine, poate vom discuta mai târziu despre asta, dar mai întâi dați-mi voie să vi-i prezint pe Grace și Connor Tempest.

Așezați pe ambele laturi ale mesei, profesorii îi salutară din cap și le zâmbiră. Apoi, comodorul Kuo își apropie palmele și începu să aplaude, gest urmat și de ceilalți meseni, deși nu în mod uniform. Grace observă că ultimul care începu să aplaude și primul care încetă aplauzele se dovedi căpitanul Quivers. Grace își dori ca și ceilalți să fi fost la fel de indiferenți. Situația devenea chiar stânjenitoare! Connor însă nu părea câtuși de puțin jenat de această izbucnire. De fapt, părea chiar să-i placă faptul că i se acorda atât de multă atenție.

— Iar acum, continuă comodorul Kuo, după cum știm cu toții, gemenii Tempest sunt oaspeții noștri pentru o săptămână. Domnișoara Li le-a oferit această invitație din partea noastră, iar Grace și Connor au fost de acord să-și ia o pauză de la îndatoririle prețioase pe care le au pe *Diablo*, pentru a ne vizita și a-și face o părere despre instituția noastră. Și, de asemenea, sunt convins că-i sunteți recunoscători lui Molucco Wrathe pentru că le-a acordat o permisie acestor tineri pirați.

— În cinstea lui Molucco! strigă înflăcărat căpitanul Quivers, ridicându-și paharul cu vin și stropind ușor fața imaculată de masă. O, scuze!

— Da, în cinstea lui Molucco, spuse mult mai calm comodorul Kuo, ridicându-și paharul, chicotind și trecând iute la alt subiect: Ei bine, cred că ne vom distra de minune la acest fermecător ospăț. Dar înainte să trecem la distracție, aș dori să fac unele precizări.

Directorul își plasă mâinile pe umerii gemenilor și începu să-i prezinte pe fiecare dintre căpitanii adunați în jurul mesei.

— Grace, Connor... dânsul este René Grammont, fost căpitan pe *Troubadour*...

— *Bonsoir, monsieur et mademoiselle Tempest*, îi salută căpitanul Grammont, aplecându-și politicos capul în direcția gemenilor.

— Alături de René se află Francisco Moscardo, căpitan pe *Santa Anna* și *Inferno*...

— *Buenos noces*, gemeni Tempest.

— Apoi, continuă comodorul Kuo, urmează Lisabeth Quivers, fost căpitan pe *Floarea Suferinței*.

— Bună, Grace. Salut, Connor — este o deosebită plăce...

— Lângă ea se află căpitanul Pavel Platonov, de pe *Moscovite*.

— *Dobri vecer*, spuse căpitanul Platonov, ridicându-se și făcând o plecăciune exagerată, reverență care îi smulse un chicot căpitanului Quivers.

— Sper să continuăm în aceeași atmosferă veselă, râse decanul. Urmează apoi căpitanul Apostolos Solomos, de pe *Seferis*.

— *Kalispera*, Connor. *Kalispera*, Grace, îi salută zâmbind larg căpitanul Solomos.

— Domnișoara Li nu mai are nevoie de nicio prezentare, adăugă directorul, în timp ce tânăra îi salută rezervată, de parcă ea și Grace n-ar fi avut puțin mai devreme acea discuție privată.

Grace era însă mulțumită — Cheng Li își juca rolul fără să trezească absolut nicio suspiciune.

— Domnișoara Li va prelua cât de curând comanda unui vas, dar știm cu toții că viitorul îi va fi la fel de ilustru ca al oricăruia dintre noi. Și, de fapt, aș putea merge până într-acolo încât să afirm că va eclipsa reputația multora dintre noi.

— Eu urmez la rând! strigă o femeie de lângă Cheng Li.

— Permiteți-mi să v-o prezint pe Kirstin Larsen, căpitan pe *Castelul Krönborg*.

Grace nu mai văzuse niciodată un păr mai blond ca al căpitanului Larsen, nuanță intensificată de un bronz profund și de doi ochi albaștri ca un pârâu de

munte. Căpitanul Larsen își ridică paharul și-l goli dintr-o înghițitură.

— În continuare îl avem pe căpitanul Floris van Amstel, de pe *Koh-i-Noor*.

— Bună seara.

— Și căpitanul Shivaji Singh, de pe *Nataraj*.

Căpitanul Singh se aplecă respectuos. Grace se simți pentru o clipă tentată să-i imite gestul, dar, fiind mult prea inhibată, se mulțumi doar să-și aplece capul în semn de salut, după care privi scurt spre Connor, care zâmbea cu gura până la urechi. Fratele ei era vădit bucuros de întâlnirea cu toți acei căpitani care, după cum spusese Cheng Li, erau printre cei mai renumiți pirați ai lumii. Și, mai mult decât atât, păreau foarte nerăbdători să-i întâlnească pe Connor și pe Grace!

— Iar ultimul, dar nu cel din urmă, căpitanul Wilfred Avery, de pe *Corsarul Barbar*.

De când sosiseră la Academie, Grace și Connor îl văzuseră de câteva ori de la distanță pe căpitanul Avery, dar, de această dată, șezând chiar în fața lor, îi observară mult mai bine chipul bronzat, ce contrasta puternic cu șuvițele albe ale părului și mustății.

— Până la desert o să vă punem la grea încercare cu numele noastre, le zâmbi el gemenilor.

Grace îl simpatiză îndată pe căpitanul Avery. Îi zâmbi, la rândul ei.

— Grace, șezi aici, spuse comodorul Kuo, trăgând un scaun între Cheng Li și căpitanul Solomos, după care porni spre celălalt capăt al mesei și îl invită pe Connor să șadă între el și căpitanul Grammont. Jacoby, aflat de cealaltă parte a mesei, începuse deja să se înfrupte din bucate.

— Connor, vrei să-ți pun puțin curry verde? întrebă căpitanul Avery. Este un sos delicios.

— Da, vă rog, spuse Connor.

— Ce zici de o caridă? îi urmă imediat exemplul căpitanul Grammont.

O caridă? La ce să fi făcut oare referire? se întrebă Connor.

Căpitanul îi întinse băiatului o țepușă de lemn, în vârful căreia se afla un crevete uriaș.

— Vrei o caridă? repetă el.

— Ah, da — mulțumesc.

Privind cum farfuria i se umplea încet-încet, Grace se alătură și ea ospățului copios organizat de căpitani. Oare așa cinau în fiecare seară? se întrebă ea, hotărând să-l întrebe mai târziu pe Jacoby acest lucru. Bănuia însă că studenții ceilalți, care cinaseră cu aproximativ un ceas în urmă, nu avuseseră parte de un meniu la fel de select.

— Spune-ne câte ceva despre tine, Connor, îi zise căpitanul Grammont. Cu excepția debutului

impresionant pe care ți l-ai făcut pe *Diablo*, știm foarte puține despre tine.

— Da, povestește-ne despre tine, spuse vecinul lui Grammont, căpitanul Moscardo. Ți-ai dorit dintotdeauna să devii pirat?

— De fapt, vrea să te întrebe dacă nu cumva glorioasele noastre fapte de arme sunt cele care te-au îndemnat să-ți dorești să devii pirat, interveni căpitanul Avery.

Connor negă din cap.

— Nu, nicidecum.

Căpitanul Moscardo se arătă dezamăgit, dar comodorul Kuo râse la răspunsul lui Connor:

— Connor, spune-ne de unde sunteți de loc.

— Ei bine, ne-am născut în golful Crescent Moon...

La auzul răspunsului, câțiva meseni oftară compătimitori.

— Cunoașteți orășelul?

— Connor, meseria noastră este să cunoaștem fiecare golf, recif și estuar de pe hartă, răspunse încet căpitanul Avery.

— Da, firește. Ei bine, tatăl meu era supraveghetorul farului din golf. După ce a murit, nu am mai avut pe nimeni în oraș, așa că eu și Grace...

— Unde este mama voastră? o întrebă căpitanul Quivers pe Grace.

— Nu ne-am cunoscut mama, răspunse cu tristețe Grace. A murit la... nașterea noastră.

— Ce cumplit... pentru amândoi.

— Așadar, continuă căpitanul Moscardo, nu vă mai rămăsese nimic în acel golf uitat de Dumnezeu.

— Într-adevăr, răspunse Grace. Așa că am luat iahtul tatei și am ieșit în larg.

— Încotro voiați să vă îndreptați? întrebă căpitanul Grammont.

— Nu știam, răspunse Connor. Tot ce doream era să plecăm cât mai repede de acolo. Ne gândisem că, dacă navigăm în paralel cu țărmul, vom ajunge undeva, în cele din urmă.

Ochii căpitanului Avery sclipiră brusc:

— Ăsta e primul semn că prin vene vă curge sânge de pirat.

— Și unde ați ajuns? insistă căpitanul Moscardo.

— N-am mai ajuns nicăieri, pentru că ne-a prins o furtună, care ne-a sfărâmat vasul, răspunse Connor. Atunci am crezut că până acolo ne-a fost.

— Vai! exclamă căpitanul Quivers. Sărmanii de voi!

— Dar, continuă Connor, eu am fost salvat de domnișoara Li și așa am ajuns pe *Diablo*.

— Iar tu, Grace? întrebă căpitanul Larsen, îndreptându-și spre Grace ochii albaștri ca de cleștar.

Grace, deși nu o privea pe Cheng Li, simțea că prietena ei era foarte atentă la ea. Ceilalți căpitani își îndreptară și ei privirile spre Grace. Fata inspiră profund și continuă:

— Eu am fost salvată de alt vas.

— Care anume? insistă căpitanul Larsen. Cunoaștem destul de bine toate corăbiile care navighează pe aceste ape.

— Nu era un vas pirateresc, răspunse Grace.

— Dar ce? Un vas privat?

— Ceva de genul ăsta, spuse Grace sperând să-i sară în ajutor Cheng Li. Ajutorul însă îi veni din cu totul altă parte.

— Așteptăm cât mai multe detalii, spuse zâmbind căpitanul Avery. Lucrul cel mai important este că ați fost salvați amândoi și ați ajuns, în cele din urmă, pe *Diablo.* Rogu-vă, cum vi s-a părut prima oară căpitanul Wrathe?

Connor își dădu seama că trebuia să-și măsoare bine cuvintele, întrucât nu știa ce sentimente nutreau ceilalți față de căpitanul Wrathe. Cum Molucco nu era un admirator al Academiei, profesorii ar fi putut avea și ei sentimente asemănătoare în privința lui. Pe de altă parte, vechea sabie a lui Molucco își avea locul de onoare în Rotondă.

— Căpitanul Wrathe a fost foarte bun cu mine... cu amândoi, răspunse Connor.

— Într-adevăr, știe întotdeauna să recunoască tinerele speranțe, interveni căpitanul Quivers.

— Connor, insistă Moscardo, nu ți-a fost deloc frică să iei lecții de luptă cu sabia?

Grace simți că atenția mesenilor se îndreptase de-acum spre Connor și, cu toate că era ușor nemulțumită de acest lucru, în mare parte era împăcată cu gândul că nu se mai afla în centrul atenției — căci, cu cât îi puneau mai puține întrebări, cu atât mai bine. Profitând de această întorsătură, fata schimbă un ușor zâmbet cu Cheng Li.

Cheng Li îi făcu încurajatoare cu ochiul, după care îi oferi platoul cu calmari condimentați.

— Nu, chiar doream să învăț, răspunse Connor. Aceste lecții au fost, de fapt, o recompensă.

— Pentru ce?

— Pentru ajutorul pe care i l-am acordat căpitanului Wrathe într-un atac.

— Căpitani, interveni comodorul Kuo, vă mai amintiți că Wrathe a jefuit reședința guvernatorului Acharo în portul Hazzard, după care băieții lui Acharo s-au furișat pe *Diablo*, cu intenția de a se răzbuna pe căpitan.

— Ah, desigur, spuse căpitanul Grammont.

— Connor l-a apărat atunci pe Wrathe, adăugă comodorul Kuo. I-a salvat viața, fără doar și poate.

— Din nefericire, bombăni căpitanul Singh, observație care îi dădu lui Connor de înțeles că exista la masă cel puțin un căpitan care nu-l agrea deloc pe Molucco.

Observând expresia ce i se întipări lui Connor pe față, comodorul Kuo nu pierdu timpul să-i răspundă:

— Vei auzi și alte opinii diferite în privința căpitanului Wrathe, dar sunt sigur că nu ești străin de aceste lucruri.

Connor recunoscu în sinea lui că vorbele comodorului erau adevărate.

— Sincer vorbind, continuă directorul zâmbind, căpitanul Wrathe a stârnit întotdeauna opinii divergente. Așa cum de altfel se întâmplă cu toate persoanele de renume. Ai auzit probabil că Federația Piraților are reguli foarte stricte în privința coridoarelor maritime, nu?

— Da, firește, răspunse Connor.

Grace asculta concentrată și urmărea atentă expresiile schimbătoare ale fratelui ei, în dorința de a vedea dacă el mai nutrea încă aceleași simpatii ferme față de căpitanul Wrathe.

— Ei bine, Academia cooperează îndeaproape cu Federația, continuă comodorul Kuo. Mulți dintre cei de față au funcții importante în Federație, unde ne împărtășim și ne prezentăm liberi convingerile —

cum sunt de pildă cele referitoare la respectarea culoarelor maritime ale celorlalți căpitani. De asemenea, adăugă decanul, ne străduim să clădim și să dezvoltăm relații fructuoase cu liderii tereștri, cum este și guvernatorul Acharo, mai ales că Acharo a fost întotdeauna îngăduitor cu noi. Atacul întreprins de căpitanul Wrathe a fost un... să-i spunem inconvenient major, căci, în lunile ce au urmat atacului, Acharo și-a schimbat radical atitudinea și politica față de noi. Acest lucru nu ne-a cauzat probleme doar în apele sale teritoriale, ci și în apele puternicilor săi aliați din nord. Prin urmare, atacul necugetat al căpitanului vostru a provocat valuri chiar și în ape foarte îndepărtate.

Connor înțelegea foarte bine ce i se spunea, dar era hotărât să nu-și trădeze căpitanul, mai ales după cât de multe făcuse pentru el Molucco Wrathe. Deodată, ceilalți căpitani începuseră să vocifereze cu toții pe aceeași temă.

— Cu cât căpitanul Wrathe acționează mai nesăbuit, interveni căpitanul Singh, cu atât își va periclita mai mult viața și își va pune în primejdie echipajul. Uite ce s-a întâmplat în urmă cu numai câteva zile, când s-a văzut confruntat cu căpitanul Drakoulis.

Connor își coborî trist capul.

— Da, știu, am fost acolo, spuse băiatul.

Grace își dădu numaidecât seama că fratele ei își amintise de Jez.

— Îngrozitor, spuse trist căpitanul Avery.

— Am fost acolo, repetă Connor, și mi-am văzut camaradul... bunul meu prieten... murind.

— Un asemenea necaz este un punct de răscruce în viața unui tânăr pirat, dădu trist din cap căpitanul Avery.

— Vremurile se schimbă, spuse comodorul Kuo așezând pe masă un platou gol. Lumea progresează cu pași repezi, pirateria se află în plină transformare și crește de la zi la zi.

— Vremea lui Wrathe se apropie de apus, se pronunță căpitanul Singh. Viitorul nu mai aparține atacurilor individuale, ci coordonării, alianțelor și strategiilor bine puse la punct.

Connor reflectă o clipă la vorbele lui Singh. Cuvintele căpitanului erau încărcate cu o tensiune asemănătoare celei pe care Connor o simțise încă din prima zi când ajunsese pe *Diablo*, când Bart îi spusese totul despre divergențele de opinie între Molucco Wrathe și Cheng Li. Acum însă își dădu seama că, în jurul lui, atmosfera era în spiritul domnișoarei Li și a celorlalți căpitani — și, mai important decât atât, împotriva lui Molucco. Această

atitudine îl făcu să se teamă pentru căpitanul Wrathe și echipajul acestuia — și, totodată, îi stârni multe întrebări referitoare la viitorul său. El însă făcuse legământ să rămână pe *Diablo* și nu-și mai putea retrage cuvântul dat. Își luase angajamentul să rămână toată viața sub comanda lui Molucco — o decizie care, după cum îi spusese și Grace, începea să se dovedească mult prea pripită.

Comodorul Kuo aplaudă încă o dată:

— Prieteni, gata cu această discuție. Mă tem că... *observațiile* noastre referitoare la căpitanul Wrathe îl pun pe Connor într-o postură destul de neplăcută.

Connor ridică din umeri:

— Nu face nimic, pentru că nu-i ceva ce să nu fi auzit și înainte — la taverna Ceaunul Mămicii.

Căpitanul Larsen își forță un hohot de râs:

— Este însă o mare diferență între bârfele pe care la auzi într-o cârciumă și opiniile prezentate într-o astfel de companie augustă.

E clar, gândi Connor, *Larsen este încă o persoană de care e bine să nu mă apropii. Învăț, încet-încet.*

— Ei gata, Kirstin, interveni directorul. Hai să nu ne revărsăm plângerile asupra tânărului Connor, căci vrem cu toții să aibă parte de-o vizită plăcută la Academie, nu?

— Bineînțeles, strigară în cor căpitanii Quivers și Avery, aprobați de alți câțiva căpitani de la masă.

— Și, adăugă decanul, când va lua sfârșit această scurtă vizită, Connor, vrem să discutăm despre viitorul tău.

Grace își mușcă buza. Nu se așteptase ca directorul să-i facă atât de repede o ofertă lui Connor. Cum îi va răspunde fratele ei? Grace îl urmări atentă, dar Connor nu făcu decât să zâmbească, fără să spună nimic.

— Iar acum un toast pentru Connor și Grace, continuă directorul. Vă rog, umpleți-vă paharele.

Mesenii își plimbară de la unul la celălalt o carafă plină cu lichid negru ca smoala și-și umplură paharele.

— Gata? V-ați umplut toți paharele cu tescovină de sepie? întrebă comodorul Kuo. Excelent. Ridicați-vă în cinstea gemenilor Grace și Connor Tempest, care au biruit cele mai sumbre împrejurări și au reușit singuri să-și facă un renume în lumea piraților. Grace, Connor, vă mulțumim că ați venit să petreceți o săptămână la Academie. Vă dorim o ședere plăcută, edificatoare și, în cuvintele unui pirat mult mai măreț decât mine, vă urez *Belșug și Sațietate, Veselie și Confort, Libertate și Putere.*

Căpitanii îi ovaționară urarea. Connor și Grace recunoscură îndată mottoul Academiei și-i priviră pe căpitani cum dădeau peste cap tescovina din

pahare — o licoare ce arăta și mirosea dezgustător. Grace era mulțumită că nu primise și ea un pahar.

După toast, abătându-și atenția dinspre Connor și Grace, căpitanii începură să discute despre problemele Academiei, la fel ca orice alt grup de profesori — cu excepția faptului că dascălii de față aveau săbii atârnate la brâu.

Într-un târziu, comodorul Kuo își privi ceasul și spuse:

— S-a făcut destul de târziu. Copii, ar trebui să mergeți la culcare.

— Mai ales dacă doriți să participați mâine la cursul FRM, spuse zâmbind căpitanul Platonov.

— FRM? întrebă mirată Grace.

— Forță, Rezistență și Motivare, o lămuri căpitanul rus.

— Este primul curs al zilei, interveni Cheng Li. Profesorii predau cu rândul acest curs, așa că lecțiile variază de la diferite exerciții de yoga și discursuri însuflețitoare, până la...

— O cursă rapidă de zece kilometri! o întrerupse căpitanul Platonov. Mâine-dimineață pornim din parc la ora șapte fix.

— Splendid! spuse Connor, în timp ce Jacoby zâmbi larg.

Grace zâmbi și ea, dar hotărî să-și înceapă cursurile într-un mod mult mai relaxant.

— Aș vrea acum să mă retrag, spuse Grace ridicându-se. Vă mulțumesc că ne-ați invitat la acest dineu. Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc.

— Și nouă, draga mea, spuse căpitanul Quivers.

Ceilalți căpitani dădură aprobatori din cap.

Connor se ridică:

— În numele meu și al surorii mele, vreau să vă mulțumesc tuturor pentru invitația de a vizita Academia.

Grace zâmbi. Nu era obișnuită să-și vadă fratele adoptând o atitudine atât de politicoasă.

— N-ai pentru ce, Connor, răspunse comodorul Kuo. Nu te lăsa influențat de măruntele noastre nemulțumiri în privința căpitanului Wrathe. Știm cu toții cât de bun a fost cu voi și vă respectăm loialitatea pe care o aveți pentru el.

Connor izbuti să zâmbească, dar chipul îi masca o serie de gânduri tot mai apăsătoare. De-abia aștepta să ajungă în camera lui, unde să poată reflecta în voie la cele auzite. În plus, se simțea destul de neliniștit în privința angajamentului care îl lega de căpitanul Wrathe. Deodată, temerile surorii lui îi deveniră cât se poate de elocvente. Connor aruncă o privire mesenilor. La masă erau cei mai influenți

pirați din lume și cu toții păreau să creadă că zilele de glorie ale lui Molucco Wrathe se apropiau de sfârșit. Cu toții păreau convinși că el, Connor, era o persoană foarte specială. Connor își aminti de viziunea în care se văzuse căpitan. Era hotărât să realizeze acest lucru, dar, totodată, pe viitor trebuia să fie mult mai atent în selectarea aliaților și mentorilor.

— Grace, hai să mergem în camerele noastre, spuse el odată ajuns în dreptul surorii sale.

— Cum? Ah, da. Jacoby, vii și tu cu noi?

— De fapt, interveni comodorul Kuo, vreau să discut ceva cu tine, domnule Blunt.

Jacoby încuviință tăcut la cererea decanului, iar Grace și Connor îi spuseră prietenului lor noapte bună, după care traversară parcul în direcția clădirii ce avea să le ofere găzduire peste noapte. În lumina lunii, continuară să meargă tăcuți, fiecare absorbit în lumea gândurilor sale.

Capitolul 19

Powder Creek

În lumina lunii pline înălțate pe firmament, o bărcuță înainta lin de-a lungul unui estuar.

— Căpitane, ne apropiem de uscat, spuse Stukeley. Ăsta-i locul?

— Da, răspunse Sidorio. De ce? Ți-e foame?

— Da, căpitane. Sunt lihnit.

— E bine, râse cu șiretenie Sidorio.

Sidorio cârmi barca spre apele mici ale golfului și, în apropierea țărmului, sări în apă și trase ambarcațiunea pe prundișul plajei. Stukeley sări și el din barcă.

— Unde suntem, căpitane?

— În Powder Creek, îi răspunse Sidorio.

— Căpitane, cunoașteți ca-n palmă această coastă, spuse impresionat Stukeley.

Sidorio porni înainte, lăsând în urmă panoul de lemn ce zdrăngănea ușor în briza oceanului și pe care scria:

BUN VENIT ÎN POWDER CREEK — „LĂSAȚI ÎN SPATELE VOSTRU URMELE PAȘILOR ȘI LUAȚI CU VOI DOAR AMINTIRILE".

— Hai să nu mai pierdem vremea, se răsti Sidorio, înaintând hotărât.

Părea să știe bine încotro se îndreaptă, gândi Stukeley, sforțându-se să țină pasul cu Sidorio. Ceva îi captase căpitanului atenția, și Stukeley învățase deja că, în astfel de situații, cel mai bine era să-i stea aproape și să aștepte indicații suplimentare.

Până în acel moment — luând în calcul toate cele întâmplate — lucrurile nu decurseseră deloc rău. Cu toate că discutaseră mult despre un viitor glorios, despre o armată și o flotilă de corăbii, momentan nu aveau decât o bărcuță furată și două planșe de surf. Chiar și așa, trebuiau să înceapă de undeva, gândi Stukeley. Bine cel puțin că Sidorio avea vise — vise *foarte mărețe.*

Sidorio se opri. Să aștepte oare să-l ajungă din urmă? Un gest foarte frumos din partea lui, gândi Stukeley, căci, de obicei, nu manifesta astfel de amabilități. În timp ce alerga spre căpitan și își simțea ude degetele de la picioare, Stukeley își aminti că vechile lui cizme văzuseră zile și mai bune.

Apropiindu-se de căpitan, observă că Sidorio discuta cu două tinere. Odată cu sosirea lui Stukeley, una dintre fete se uită la el și izbucni în râs.

— Ah, ia te uită! Pirpiriul ăsta cine mai e?

— Locotenentul meu, Stukeley, spuse Sidorio.

— Încântat de cunoștință, zise Stukeley, aplecându-se ușor.

— Ei bine, formați o pereche tare nostimă, răspunse fata, înghiontindu-și încet prietena, care începu să chicotească.

— Cum de stau afară la această oră două fete atât de încântătoare ca voi? întrebă Stukeley zâmbind.

— Nu-i limpede? răspunse plictisită una din ele. Așteptăm sosirea vasului nostru.

Sidorio zâmbi și arătă peste umăr, spre ocean:

— Poate că vasul vostru a sosit deja.

Stukeley remarcă în zâmbetul căpitanului ceva ce tinerele nu reușiseră să observe. Nici nu s-ar fi așteptat să observe. Stukeley însă mai văzuse și înainte acel semn — indiciu care îi spunea că începuse jocul.

— Eu nu văd niciun vas, spuse fata, fără să-și poată da seama ce urma să i se întâmple. Doar o barcă amărâtă.

— *Amărâtă?* repetă Sidorio, ca întotdeauna iute la mânie. Stukeley își dădu seama că, la fel ca întotdeauna, lui îi revenea sarcina de a fi amabil și seducător.

— E totuși suficient de încăpătoare cât să le asigure unor două frumoase domnișoare un voiaj de neuitat sub clar de lună, interveni Stukeley. Cu condiția să dăm afară planșele de surf.

— Faci și surfing? întrebă prima fată, devenind dintr-odată foarte curioasă.

— Amândoi facem surfing, îi confirmă mândru Stukeley, deși el învățase de curând acest sport.

— Atunci, hai să vă vedem în acțiune, spuse fata.

Se vedea că-l place. Stukeley își dădu seama imediat de acest lucru. Știa că femeile se simțeau atrase de el.

— Nu, zise Sidorio clătinând din cap. Nici vorbă de surfing.

— De fapt, căpitanului i-ar plăcea mai întâi să ne plimbăm puțin cu barca, interveni Stukeley. Cât mai este calm oceanul.

— Este chiar atât de calm? spuse tânăra apropiindu-se de Stukeley.

— Barca noastră este cam micuță, zise Stukeley, dar o să avem suficient loc, dacă ne înghesuim puțin.

— În felul ăsta ne mai și încălzim puțin, nu? chicoti ea, luându-l de braț pe Stukeley.

Băiatul începu să tremure. În vremurile de demult, într-o asemenea împrejurare ar fi simțit zeci de alte dorințe — dar acum nu avea decât o singură poftă.

— Lily, hai să facem o plimbare cu barca prin estuar, spuse fata privindu-și prietena peste umăr. Eu îl iau pe David, iar tu pe Goliat.

Prietena fetei, Lily, chicoti și se apropie de Sidorio. Când căpitanul îi zâmbi și își dezvălui caninii aurii, fetei i se tăie răsuflarea la pericolul iminent pe care prietena ei nu-l presimțise. Paralizată de frică, Lily îl lăsă pe Sidorio să o conducă spre barcă.

Ajuns primul în dreptul bărcii, Stukeley luă planșele de surf și le aruncă pe prundiș. Tânăra îl urmărea liniștită, fără să acorde vreo atenție groazei întipărite pe chipul prietenei ei.

— Eu sunt Pearl, se prezentă ea, iar Lily e verișoara mea. Băieți, voi de unde ați apărut așa, brusc, în miez de noapte?

— Din iad! spuse Sidorio ridicând-o pe Lily în barcă.

— Amicul tău se crede tare glumeț, spuse Pearl, în timp ce Stukeley o ajută să urce, după care împinse barca în apa.

— Da, îi răspunse Stukeley. Căpitanul este un bătrân tare șugubăț.

Pleoscăitul celor două trupuri inerte nu avea cui să atragă atenția în acel estuar pustiu, învăluit în negura nopții. Apele ca de melasă ale oceanului înghițiră

trupurile spre un loc al veșnicei odihne. Nu era însă un amănunt asupra căruia să insiste.

Luminată de razele lunii, barca plutea lin pe suprafața apei.

— A mers bine, spuse Stukeley lingându-și buzele și savurând ultima picătură de sânge.

— Înveți repede, zise Sidorio.

— Ceea ce înseamnă că facem o pereche strălucită.

— Posibil.

— Cum aș putea să mă simt vreodată singur, în compania unui amic atât de hazliu și de guraliv?

Sarcasmul lui Stukeley nu avu niciun efect asupra lui Sidorio. Probabil era mai bine așa, gândi Stukeley. Foarte relaxat și liniștit, Sidorio părea să adoarmă cât de curând.

Stăteau întinși amândoi într-o parte și alta a bărcuței ce se legăna ușor pe apele uleioase ale golfului Powder Creek. A mai trecut o noapte, odată cu o nouă micuță aventură, gândi Stukeley punându-și brațul sub cap. Privind luna, urmări cum norii cenușii învăluiau încet globul luminos al nopții și cufundau totul în beznă. Ignorând sforăiturile lui Sidorio, Stukeley închise ochii și se cufundă într-un vis feeric.

Capitolul 20

Atașamente

Connor trase fermoarul treningului negru-auriu, specific studenților Academiei, și privi ceasul de pe noptieră. Era 6:50 a.m. Se trezise deja de douăzeci de minute. Pe când învăța la liceul din Crescent Moon, nici nu s-ar fi clintit din pat la o asemenea oră. Dar aici, la Academie, cu toate că se culcase târziu, se trezise mai mult decât nerăbdător să-și înceapă ziua — la fel ca și pe *Diablo.* Sau chiar mai mult decât acolo, gândi el cu părere de rău. Să fi trecut doar două zile de când plecase de pe corabie? Lumea din care plecase părea mai îndepărtată ca oricând, reflectă băiatul, simțind și mai acut junghiul neloialității. Și totuși, își reaminti Connor, căpitanul Wrathe își dăduse acordul și chiar îi binecuvântase vizita la Academie.

Ar fi fost probabil mult mai bine să nu fi venit la Academie, căci, în acest fel, nu ar fi cunoscut decât viața de pe *Diablo*. Connor însă începea să-și schimbe impresiile față de lumea pirateriei și, după cum îi spusese deseori Cheng Li, lumea piraților era mult mai mare decât ceea ce cunoștea el — o lume care începea să-i devină tot mai accesibilă. De-acum nu mai trebuia decât să îndrăznească să se aventureze în acest nou mic univers.

Un ciocănit în ușă îl trezi din reverie. Deschizând ușa, îl văzu în prag pe Jacoby, îmbrăcat într-un trening similar cu al său. Costumul avea pe bluză emblema cu însemnele Academiei: pumnalul, busola, ancora și perla — aceleași simboluri pe care comodorul Kuo le purta la gât ca pe niște adevărate talismane.

— Bună dimineața! îl salută Jacoby. Sper că ești gata pentru săpuneală!

— Ca întotdeauna, răspunse Connor zâmbind.

— O luăm și pe Grace? întrebă Jacoby odată ce porniră pe hol.

Connor dădu negativ din cap, adăugând:

— Surorii mele nu-i prea plac exercițiile matinale.

— Da, în cazul ăsta, cu siguranță nu s-ar simți prea bine, dacă ar vedea ce ne-a pregătit Platonov.

Urmându-l pe Jacoby afară din clădire, Connor îl văzu în parc pe Platonov, însoțit de o mulțime de

studenți care își făceau încălzirea, îmbrăcați cu toții în treninguri. O tânără drăguță le zâmbi și le făcu cu mâna.

— Bună, Jasmine, o salută Jacoby zâmbind fâstâcit. El este Connor Tempest. Connor, ea este Jasmine Peacock — cea mai fermecătoare fată din academie, adăugă el în șoaptă.

Când Jasmine îi zâmbi, fascinat de ochii verzi și părul negru mătăsos al fetei, Connor căută să-și mascheze cât mai repede stânjeneala și bălmăji încurcat:

— O vreme perfectă pentru alergat, nu?

Zâmbindu-i, fata își îndoi trupul cu capul în jos, și îi zâmbi încă o dată printre picioare. Connor roși, dar tânăra părea să nu fie deloc deranjată de faptul că băiatul nu-și putea lua ochii de la ea. Sărindu-i involuntar în ajutor, căpitanul Platonov suflă în fluier și bătu de câteva ori din palme, după care își chemă studenții să vină în pas alergător și să se alinieze pe pajiște în spatele său. Jacoby, aflat în spatele lui Connor, îi șopti la ureche:

— Tempest, să știi că te place! Peacock și-a arătat clar intențiile.

Connor clătină din cap și mări viteza. Studenții începuseră alergarea în jurul grădinilor Academiei și, după cum era de așteptat, Platonov impunea

cursei un ritm tot mai alert. Connor simțea cum i se dezmorțeau picioarele și inima îi bătea tot mai puternic. Nici că și-ar fi putut începe ziua într-un mod mai plăcut.

Coborând colina spre port, Connor privi spre balconul camerei surorii sale. Ferestrele-uși de la balcon erau închise. Connor zâmbi în sinea sa. Grace dormea probabil buștean. Leneșă ca întotdeauna!

Cincizeci de minute mai târziu, alergătorii lui Platonov se apropiaseră de ultimele sute de metri. Căpitanul le ceruse să strângă rândurile și să continue alergarea în grupuri de câte trei. Connor îl avea pe Jacoby în stânga și pe Jasmine în dreapta. Pașii li se mișcau în perfectă concordanță. Nu mai aveau mult până la linia de sosire. Cu toate că se simțea pe punctul de a ceda fizic, Connor știa că avea încă forța necesară continuării alergării. Era o chestiune de voință.

— Haideți să cântăm, spuse căpitanul Platonov.

Exact distracția de care avea nevoie, gândi Connor, auzindu-i în acel moment pe căpitan și pe studenți începând să cânte în alergare:

— Pirații-s stăpânii mărilor, începu Platonov.

— *Pirații-s stăpânii mărilor*, repetară în cor studenții.

— Spaima tuturor corăbiilor!

— *Spaima tuturor corăbiilor!*

— Sabia de atac mi-e gata.

— *Sabia de atac mi-e gata.*

— Nimeni n-o va-mpiedica.

— *Nimeni n-o va-mpiedica.*

Connor zâmbi cu gura până la urechi și începu și el să scandeze.

— Steagul nostru-l înălțăm.

— *Steagul nostru-l înălțăm.*

— Semn cu care vă-nfricoșăm!

— *Semn cu care vă-nfricoșăm!*

— Echipajul nostru-i cel mai crud.

— *Echipajul nostru-i cel mai crud.*

— Înfruntă-l și vei fi pierdut.

— *Înfruntă-l și vei fi pierdut.*

Connor îl privi mai întâi pe Jacoby și apoi pe Jasmine. Se simțea minunat în grupul lor.

— Largul mării-l stăpânim.

— *Largul mării-l stăpânim.*

— Tot ce prindem cucerim.

— *Tot ce prindem cucerim.*

— Suntem neîndurători, vezi bine.

— *Suntem neîndurători, vezi bine.*

— E vremea noastră și oceanul ne aparține.

— *E vremea noastră și oceanul ne aparține.*

Elevii tăcură, iar căpitanul Platonov strigă:

— Cine-s cei mai răi?

Fără o clipă de ezitare, studenții strigară în cor:

— *Noi suntem!*

Căpitanul Platonov continuă:

— Cine-s cei mai cruzi?

Connor se alătură studenților și strigă odată cu ei:

— *Noi suntem!*

Platonov continuă:

— Cine-s stăpânii oceanului?

Connor, Jacoby, Jasmine și colegii lor răcniră din toți plămânii:

— *Noi suntem!*

În acel moment, Connor se simți puternic și de neînvins. Ei erau viitorul pirateriei. În anii ce vor veni, dacă totul decurgea bine, fiecare dintre ei va conduce câte o flotilă de corăbii și va avea sub comandă mii de pirați. Atât oceanul, cât și mare parte din uscat vor fi numai ale lor. Era o perspectivă amețitoare.

Când ajunseră înapoi în parc, Platonov se întoarse și bătu scurt din palme:

— Studenți, a fost o cursă foarte bună. Acum relaxați-vă în voie, după care mergeți la dușuri și apoi la micul dejun. Și aveți grijă să nu întârziați la prima lecție a zilei!

Capitolul 21
Rana

Grace deschise ochii și se regăsi într-o confuzie totală. Dormise neîntoarsă — dar cât de mult? Cât să fi fost ceasul? Și, în plus, unde se afla?

Camera spațioasă în care se trezise îi era complet necunoscută. Dalele alb-negre ale pardoselii se întindeau spre două uși-ferestre ale căror perdele diafane unduiau în briza caldă ce sufla dinspre balcon. Unde se afla? Era oare posibil să nici nu se fi trezit și să fie de fapt cufundată într-unul din acele vise neobișnuite ce se desfac asemenea unor păpuși rusești și te ademenesc să crezi că ești treaz, când, de fapt, ești adânc absorbit în mrejele somnului?

Sprijinindu-și spatele pe câteva perne și privind încăperea, își simți dintr-odată capul foarte greu. Chiar dacă dormise pe săturate, somnul nu o înviorase, ci, dimpotrivă, părea chiar s-o fi amețit. Luă de pe

noptieră o carafă cu apă și își umplu un pahar. Simțind răcoarea apei, goli paharul din câteva înghițituri și îl umplu din nou. După ce își potoli setea, aruncă o privire în încăpere.

Camera era bine luminată și aerisită. Într-o parte se afla un șifonier de culoarea fildeșului, din ale cărui uși cu oglinzi se reflecta imaginea unei comode de aceeași culoare. De cealaltă parte era o măsuță de toaletă făcută complet din oglinzi ce amplificau și mai mult lumina în mijlocul camerei. Ușile din sticlă ale unui dulap înalt, plin cu cărți, erau și ele scăldate în lumină și, opacizate de razele soarelui, o împiedicau pe Grace să citească titlurile pe cotorul volumelor. Pereții erau acoperiți cu hărți de navigație și tablouri cu vase și splendide corăbii vechi. Deasupra unui scrin atârna o impunătoare gravură ce reprezenta o corabie.

Grace dădu la o parte așternuturile și se uită mai atentă la gravură. Cu toate că își simțea în continuare capul foarte greu, era îndeajuns de lucidă cât să-și dea seama că se afla în camera ei de la Academia Piraților.

În timp ce privea corabia, în minte îi apăru deodată o amintire. În partea de jos a gravurii scria *Pequod.* Asta era! se entuziasmă Grace, recunoscând îndată baleniera din *Moby Dick* — una dintre cărțile

preferate ale tatălui ei, carte pe care gemenii o citiseră de foarte multe ori. Tatăl lor avea un exemplar vechi, foarte frumos, cu xilogravuri similare gravurii atârnate pe perete. Posibil să existe un exemplar asemănător și în dulapul cu cărți. Păși pe dalele reci de marmură și se opri în fața dulapului. Ușile de sticlă erau închise, dar în încuietoare se afla o cheiță pe care Grace o răsuci și descuie broasca. Lemnul era puțin încovoiat și Grace se văzu nevoită să ridice un pic ușa pentru a o deschide.

Rafturile erau pline cu cărți, unele cunoscute — printre care și *Moby Dick*, ce părea să facă parte din aceeași ediție ca și exemplarul tatălui ei —, altele mai puțin. Ochii îi poposiră asupra unui volum vechi, ce purta titlul *Viețile celor mai Renumiți Pirați*. Coperta era acoperită într-o pânză bleumarin, iar pe cotor erau conturate în auriu o corabie și steagul cu craniu și oase încrucișate. După ce o luă de pe raft, observă că volumul era păstrat într-o cutie cu trei laturi. Pesemne că era vorba de un volum foarte vechi și prețios, gândi fata, scoțându-l cu atenție din cutie și deschizându-i grijulie paginile galbene.

Deodată, auzind zgomot de pași, Grace se întoarse și tresări la vederea unei alte fete, în cealaltă parte a camerei. Fata se arătă la fel de surprinsă ca și Grace și, pentru o clipă, încremeniră și se măsurară tăcute.

Un moment mai târziu își dădu seama că, de fapt, își privea propria imagine în oglinzile șifonierului. Se simți foarte prost. Era încă adormită, gândi ea, apropiindu-se de oglindă și examinându-și chipul. Arăta însă deplorabil — ochii îi erau roșii, iar părul îi stătea răvășit în toate părțile. Ținând în continuare cartea, își ridică cealaltă mână și încercă să-și aranjeze cât de cât părul. Cum pentru această operație avea nevoie de ambele mâini, Grace lăsă atentă cartea pe podea și reveni în fața oglinzii, unde continuă să tragă de șuvițe, până când părul căpătă o formă acceptabilă — dar nu suficient de satisfăcătoare pentru Darcy, gândi ea, zâmbind. „O tânără domnișoară trebuie să-și perie părul de cel puțin o sută de ori pe noapte", îi spusese mai demult Darcy. Grace îi urmase inițial sfatul, dar, în cele din urmă, ajungea să se plictisească, pierdea șirul numărătorii și se simțea nespus de somnoroasă — așa cum se simțea și în acele momente.

După câteva minute de stat în picioare, se simțea mai istovită ca oricând — așa cum se simțise în primele zile la bordul corabiei vampiraților. Dacă nu ar fi putut vedea în spatele perdelelor, dacă nu ar fi putut vedea balconul și portul în depărtare, ar fi putut crede că se află din nou pe vasul vampiraților. Savură însetată apele turcoaz ce scânteiau fermecător

în razele soarelui și, văzând direcția din care băteau acestea, își dădu seama că era dimineață.

Simțindu-se din nou amețită, hotărî să se așeze, ori să se întindă din nou în pat, unde să se relaxeze citind. După ce se aplecă și luă cartea de pe podea, porni greoaie spre pat și, odată întinsă pe cuvertură, închise ochii și se simți de parcă ar fi început să se miște patul.

În timp ce ședea întinsă și își simțea membrele ca paralizate, mișcările patului păreau să devină tot mai puternice. Senzația, deși neobișnuită, i se părea totuși familiară. Entuziasmată, Grace își dădu brusc seama că era din nou purtată la bordul vasului vampiraților. Însă, de această dată, patul era cel care o ducea într-acolo!

Spre marea ei surprindere, patul de fier se ridică de pe marmura podelei, pluti câteva clipe deasupra dalelor și, deodată, luând viteză, zbură spre balcon. Dându-și seama că patul era mult prea lat pentru a ieși prin deschizătura îngustă a ușilor și așteptându-se din clipă în clipă la un impact nimicitor, Grace închise ochii și își ținu răsuflarea — dar, spre mirarea ei, nici patul nu se micșoră și nici ieșirea nu se lărgi. Câteva clipe mai târziu, Grace văzu balconul din exterior, în timp ce patul se înălța tot mai sus și își continua zborul, mult deasupra parcului Academiei.

Simțindu-se mult mai liniștită decât în momentele când se aflase în cameră, Grace se ridică în capul oaselor. Revigorată de această subită întorsătură, savură briza oceanului și priveliștea uluitoare a grădinilor Academiei. Văzu copacul jacaranda și amfiteatrul din port, în apropierea căruia alergau un grup de studenți. Amintindu-și de cursa de dimineață condusă de căpitanul Platonov, Grace se uită după Connor prin mulțime, dar cum toți studenții erau îmbrăcați la fel, și deoarece se afla la o înălțime mult prea mare, nu reuși să-l vadă în grupul compact al alergătorilor. Se întrebă în acel moment ce ar crede studenții dacă și-ar ridica privirile și ar vedea-o în înaltul cerului. Deși spera în sinea ei să nu o vadă nimeni, își dorea totuși ca fratele ei să arunce o privire spre cer și să-i fie martor la această călătorie extraordinară.

Câteva clipe mai târziu, neobservat de nimeni, patul zbură dincolo de țărm, traversă în viteză portul și, trecând de arcul înalt al portului, țâșni fulgerător în largul oceanului. Priveliștea se schimbă cu aceeași rapiditate ca și în ultima ei călătorie. Oceanul se contopi cu stâncile și cu cerul, într-un flux continuu de lumină.

Apoi o învălui ceața, deasă și rece ca o zăpadă proaspăt așternută. Simțindu-se ușor înfrigurată, își

ridică instinctiv brațele la piept. Nu-i era însă chiar atât de frig încât să nu se bucure de această experiență și să nu se lase cuprinsă în brațele catifelate ale ceții. Totul se sfârși însă foarte rapid și Grace se văzu într-o altă încăpere, plutind la doar câțiva centimetri deasupra patului. Ridicându-și privirea, văzu deasupra capului un baldachin din mătase, cu ornamente ce-i erau familiare. Își dădu seama în acel moment că nu se mai afla pe patul din camera Academiei, ci în cabina în care stătuse pe vasul vampiraților — ca și cum nu ar fi plecat niciodată de acolo.

Cu excepția faptului că lumânările nu erau aprinse — cel puțin nu toate. Când Grace stătuse în acea cabină, zi și noapte fusese înconjurată de lumânări aprinse. De această dată era aprinsă una singură, ce ardea într-o lampă de pe noptieră. Atmosfera o puse pe gânduri. Lumânările fuseseră un mister pentru ea, căci nu se consumau și, chiar și atunci când le stingea, se reaprindeau câteva clipe mai târziu. Înțelesese atunci că nu putea avea niciun control asupra acestora. Dar ce să însemne toate acestea acum — din moment ce părăsise corabia —, ce să însemne acea lumânare aprinsă?

Dornică să-și reîmprospăteze amintirile, coborî din pat și se apropie de biroul de pe care luase la plecare câteva creioane și carnețele. Restul creioanelor și

carnețelelor erau împrăștiate pe birou și în jurul acestuia, iar borcanul în care stătuseră creioanele zăcea pe podeaua camerei. Instinctiv, Grace se aplecă să-l ridice, dar, la fel ca și în celelalte dăți, nu reuși să atingă vreun obiect de pe navă. Dezordinea rămase neschimbată.

Același deranj domnea și în cealaltă parte a camerei, unde peria și alte obiecte căzuseră de pe măsuța de toaletă. Corabia trecuse probabil prin ape foarte agitate, căci altfel n-ar fi putut apărea în încăpere o asemenea harababură. Pernele erau și ele căzute de pe pat, și Grace se aplecă într-o nouă încercare de a face ordine — dar degetele i se strânseră în gol.

Privirea i se îndreptă spre un gramofon și un teanc de plăci vechi, îngrămădite alături. Deși Grace nu auzise până atunci sunetele, observă pe aparat un disc ce se învârtea și reda un glas feminin — ciudat de familiar — ce cânta pe fundalul viorilor și scârțâiturilor vechii înregistrări:

Îmi doresc să te pot uita,
Dar a te uita înseamnă a-mi uita propriul nume...

Cum de nu auzise melodia când intrase în cameră? se întrebă ea. Ceața nu-i diminuase doar văzul, ci și auzul — și, în timp ce o transporta în această lume

magică, o învăluise probabil într-o stare de inerție. Acum însă se simțea copleșită de melodie și de glasul ascuțit și gâfâit al cântăreței:

A te uita înseamnă a uita să zâmbesc
Și chiar a uita cum să vorbesc...

Grace se apropie de gramofon și, urmărind rotațiile discului negru, încercă să descifreze ce scria pe eticheta din mijlocul acestuia. Nu-și putea da seama, însă avu pentru o clipă impresia că recunoaște numele cântăreței. Se așeză pe marginea patului și așteptă încheierea cântecului.

... Da, a te uita,
Ar fi mai rău, mult mai rău decât dacă nu te-aș fi întâlnit.

În cele din urmă, discul își încetini rotația și apoi se opri. Grace privi eticheta și își dădu seama că nu se înșelase:

Cântece de dragoste, interpretate de Miss Darcy Flotsam, acompaniată de orchestra teatrului de revistă Royal Palm.

Grace zâmbi. Așadar, Darcy Flotsam scosese și un disc. Era straniu să audă vocea prietenei sale pe acea

placă veche — disc care avea mai mult de cinci sute de ani vechime! Era o minune că rezistase atât de mult timp. Întrebându-se cât de mult distorsionase înregistrarea vocea prietenei sale, Grace își dădu seama că va primi răspuns la această nedumerire numai dacă o va auzi pe Darcy cântând de față cu ea. Data viitoare când o va vedea, o s-o roage să-i cânte.

Deodată, observă că nu era singură în cabină. De această dată ochii nu-i mai jucaseră feste — căci nu se mai găsea în fața unei oglinzi. Pe deplin atentă, aflându-se chiar într-o stare de intensă concentrare, Grace văzu în apropiere un scaun pe care ședea Lorcan. Cum de nu-l remarcase până atunci? Tânărul părea să doarmă, învelit într-o pătură pe care o luase probabil de pe pat. Părea să nu stea deloc confortabil, căci o mână îi atârna de o parte a scaunului, iar pe cealaltă și-o ținea deasupra frunții și ochilor.

Grace se apropie. Lorcan respira neregulat și tresărea din când în când, de parcă l-ar fi chinuit un coșmar teribil. Să-l trezească? Somnul părea să nu-i fi fost deranjat nici de apariția ei și nici de cântecul prietenei sale. Privindu-l, Grace spera să se trezească singur. Cât de mult își dorea să-i vadă iar albastrul ochilor — acei ochi care o liniștiseră în dese rânduri. Când Grace vizitase ultima oară corabia, Lorcan nu

o privise nici măcar o dată și își păstrase chipul ascuns în întuneric. De această dată, văzându-l ținându-și brațul pe ochi, fata simți aceeași frustrare ca și data trecută. Cât s-ar bucura dacă s-ar trezi, gândi ea.

Grace se dădu în spate, se așeză pe colțul patului și prinse să-l vegheze, la fel cum — știa bine — o veghease și Lorcan mai demult. Era ciudat să se uite la cineva care dormea și se simțea ca un intrus care invadează intimitatea unei persoane și o surprinde în momentele sale cele mai lipsite de apărare. Când privești pe cineva în astfel de momente și îi vezi corpul inert, nu poți să nu te întrebi — chiar și pentru o clipă — dacă respectiva persoană mai trăiește sau nu, și să începi să cauți cu disperare un semn de viață.

Grace își aminti de sfaturile pe care i le dăduse Cheng Li, referitor la întrebările pe care să i le pună lui Lorcan. Când a purtat cu Cheng Li acea discuție, în camera ei de la Academie, i s-a părut perfect logic să-i pună lui Lorcan și celorlalți câteva întrebări edificatoare, dar acum, odată ajunsă la bordul vasului, importanța acelor întrebări dispăru definitiv. Tot ce-și dorea era să-l vadă deschizându-și ochii.

Deodată, Lorcan gemu puternic și corpul i se contorsionă spasmodic. Să se fi trezit? Nu, doar trecuse într-o etapă diferită a somnului, căci se așeză mai

bine pe scaun și împietri brusc — de parcă ar fi jucat amândoi „leapșa pe încremenite". Brațul îi căzu de pe ochi atârnându-i de cealaltă parte a scaunului. O umbră întunecată îi acoperi în acel moment chipul. Aplecându-se să-l vadă mai bine, Grace își dădu îngrozită seama că aceea nu era o umbră, ci o vânătaie plumburie ce-i acoperea toată zona ochilor — rozalie pe margini și aproape neagră în centru. Sprâncenele îi erau arse și — observă Grace cutremurându-se — deasupra pleoapelor și sprâncenelor, pielea palidă a tânărului era și ea arsă și plină de bășicuțe. Rana trebuie să fi fost extrem de dureroasă.

Simțind o durere acută în piept, Grace își aminti de momentele când Lorcan, la ultima lor întâlnire, nu-i dăduse voie să-i vadă rana. Tocmai de aceea — cu toate că o lăsase să intre în cabină —, Lorcan preferase să stea în întuneric și să-și țină chipul ascuns. Dorise de fapt s-o protejeze — la fel ca întotdeauna.

Grace nu mai suporta să privească chipul desfigurat al tânărului. Când se încumetă totuși să arunce o nouă privire, era deja prea mult. Grace se întoarse suspinând și, în acel moment, simți o mână pe umăr.

— Grace?

— Of, Lorcan, spuse ea, întorcându-se încet spre el.

Se așteptase pentru o clipă să-l vadă deschizându-și ochii, dar, cu toate că se trezise, Lorcan își ținea în continuare ochii strâns închiși.

— Grace, ce cauți aici? De ce te-ai întors?

Cum de ce? Nu o chemase *el*? gândi ea nedumerită.

— Lasă-mă pe mine. Ce mai faci *tu*? întrebă ea, fără să-și poată înăbuși lacrimile ce-i podideau ochii.

Știind însă că trebuia să lupte cu emoțiile și să fie puternică pentru el, căută cuvintele care să le distragă amândurora atenția.

— Dar tu ce cauți în cabina *mea*? întrebă ea forțându-și un zâmbet.

Lorcan își forță și el un zâmbet, ridicându-și colțurile gurii, în timp ce ochii îi rămăseseră strâns închiși.

— Eh, ia te uită ce posesivă ești. Da, mai vin câteodată pe aici... să mă gândesc... la unele lucruri.

— Și să asculți discuri vechi? întrebă Grace, profund îndurerată.

— Darcy are o voce minunată, nu?

— Da, într-adevăr, răspunse Grace.

— Ar trebui să o auzi pe viu.

— Lorcan, ce s-a întâmplat cu ochii tăi? întrebă ea, trecând direct la subiect.

Lorcan îi răspunse ridicând din umeri.

— Spune-mi, insistă ea.

— Nu-i chiar atât de rău, îi zise el. O să-mi revin cu timpul.

Grace îl privi din nou:

— Nu arăți deloc bine, îi spuse ea. Nu-ți poți deschide ochii nici măcar puțin?

— Încă mă dor, dar nu trebuie să-ți faci griji în privința asta.

— De când ești așa? întrebă Grace, deși știa foarte bine răspunsul. Ce s-a întâmplat? adăugă ea, știind bine că nu mai era nevoie să întrebe.

Lorcan nu-i răspunse și își ridică din nou brațul la ochi. Grace nu-și dădu seama dacă acest gest era pentru a o scuti de imaginea rănii sau dacă îl deranja până și lumina slabă a lumânării.

— Totul s-a petrecut acum trei luni, nu? îi spuse Grace, fără să-și mai poată reține această întrebare. Mai exact, în dimineața când Connor a venit pe corabie. Atunci, Darcy sunase Clopotul Zorilor, dar tu ai rămas pe punte, cu toate că începuse să se lumineze. Ai rămas afară pentru... a mă proteja. Este numai vina mea, încheie ea cu lacrimi în ochi.

— Nu, Grace. Nu-i vina nimănui.

— Ba da. Tu nu poți suporta lumina. Doar căpitanul poate ieși la lumină. Și totuși, ai rămas afară pentru a mă proteja.

— Aveai nevoie de mine.

Grace clătină din cap. Era un om atât de nobil. Numai că, își reaminti ea, Lorcan nu era totuși om. Era o ființă nemuritoare și, acum, mulțumită ei, avea

să trăiască orb o veșnicie. Deodată, un gând sumbru o neliniști și mai mult. Ce se întâmpla când un vampirat se rănea atât de grav ca el? Oare Lorcan ar fi putut muri a doua oară?

Inima îi bătea puternic și capul îi vâjâia ametitor. Trebuia să-l vadă neapărat pe căpitan. El va avea cu siguranță răspuns la această întrebare. Dar, în acest caz, cum de-l lăsa pe Lorcan să sufere atât de mult? Când se văzuseră ultima oară, Lorcan îi spusese că până și puterile căpitanului sunt puse la grea încercare. Să fi însemnat asta că nu-l putea ajuta pe Lorcan? Era ceva îngrozitor, pur și simplu terifiant.

Grace se uită din nou la Lorcan, dar ceața începuse deja să-i învăluie și să-i despartă. Fata își îndreptă deznădăjduită brațele spre el și, cu toate că nu putea vedea, Lorcan îi simți gestul și își întinse și el mâinile. Degetele însă nu li se atinseră. O perdea invizibilă îi ținea în continuare separați. Ceața începu să se aștearnă tot mai deasă.

— Nu! strigă ea. Nu acum. Nu vreau să plec acum.

Ceața deveni atât de deasă, încât nu-l mai putea vedea. Cu toate acestea, știind bine că era zadarnică o asemenea încercare, Grace căută să-i atingă mâinile. În acel moment începu mișcarea în sens invers și, smulsă de lângă el, de această dată fără pat, Grace se văzu zburând înapoi, de parcă ar fi plonjat în cele mai năvalnice valuri.

De ce? se întrebă ea. De ce sunt îndepărtată, când eu îmi doresc să rămân acolo?

Asaltată tot mai mult de gânduri, Grace deschise ochii și se văzu dintr-odată în camera ei de la Academie, întinsă pe pat, deasupra pernelor și cuverturii.

Auzind un ciocănit în ușă, își dădu seama după tăria și insistența acestuia că, indiferent cine ar fi fost, persoana respectivă bătea de ceva vreme.

— Intră, strigă ea, ridicându-se în capul oaselor.

— Grace! Connor năvăli în cameră, trecu repede pe lângă pat și trase perdelele de la balcon. Grace, încă mai stai în pat? E o dimineață splendidă. Am fost la alergare și...

Connor își privi în cele din urmă sora.

— Grace, arăți foarte rău. Ce s-a întâmplat?

Grace oftă:

— N-am dormit deloc bine. Se prea poate să nu-mi fi priit... mâncarea de seara trecută.

Connor râse:

— Ei, gata, acum mergi și fă un duș — hai, mai repede! După micul dejun suntem invitați la ora de făcut noduri. Lecția o ține căpitanul Quivers și, chiar dacă este numai pentru cei mici, trebuie să fie totuși foarte distractivă. Hai, Grace. Mișcă-te odată, căci nu vreau să pierdem micul dejun!

Grace își privi fratele. Connor habar n-avea prin ce trecuse. Dorea foarte mult să-i spună, dar nu o

putea face. Deocamdată nu i se putea destăinui, fiindcă știa că nu ar fi înțeles-o. El nu voia să mai audă de vampirați. În plus, era foarte bine că-și concentra atenția și energia asupra vieții la Academie. Câte o bătălie pe rând, își spuse ea. Odată ce va fi sigură că fratele ei nu se va mai întoarce pe *Diablo*, atunci — și numai atunci — va încerca să-i povestească despre neobișnuitele ei aventuri.

Capitolul 22
Noduri

Jacoby, Jasmine și alți doi elevi li se alătură gemenilor pentru a lua micul dejun pe terasă. Era o dimineață splendidă, ce anunța o zi foarte călduroasă, și Grace era mulțumită că avusese prezență de spirit și apucase să-și ia ochelarii de soare, când Connor o trăsese în mare viteză pe ușă.

Deși nu-i stăteau gândurile la Academie, Grace răspunse pe scurt la întrebările prietenești puse de Jacoby — dar răspunsurile laconice ale fetei păreau să nu-l deranjeze câtuși de puțin pe acesta. Era un coleg foarte de treabă, gândi Grace ciugulind dintr-o brioșă și sorbind câteva guri de suc de portocale, în vreme ce copiii din jurul ei devorau lacomi ouă prăjite, șuncă și cârnați, clătite și fructe.

— Ar fi bine s-o luăm din loc, îi anunță Jacoby imediat ce se auzi clopoțelul școlii.

Grace își aminti de Clopotul Zorilor de la bordul vasului vampiraților — clopot care îi trimitea pe aceștia la adăpost; clopot pe care Lorcan îl ignorase, pentru a o salva pe ea. Se simțea vinovată că purta în acele momente ochelari de soare și nu avea niciun fel de probleme, spre deosebire de prietenul ei — căruia îi provocase o suferință îngrozitoare.

— Connor, unde ziceai că faceți prima escală? îi întrerupse gândurile sumbre glasul zglobiu al lui Jacoby. Tristețea o făcea să se simtă și mai singură într-o companie atât de veselă.

— La ora căpitanului Quivers, îi răspunse Connor prietenului său.

Jacoby râse:

— Ah, începeți cu lucrurile de bază. Bine, hai că vă conduc eu. Hai să mergem, Grace. Apropo, cum te descurci la împletitul nodurilor de plasă?

Grace îl privi ironică din spatele lentilelor negre ale ochelarilor.

Jacoby râse din nou:

— Hmm, s-ar putea ca pentru lecția asta să fi trebuit să beți cafea, în loc de suc.

Câteva minute mai târziu, Jacoby îi conduse pe Grace și pe Connor pe unul dintre coridoarele Caracatiței, până într-o clasă mică, bine luminată, plină cu băncuțe joase și copii zburdalnici, ce chițăiau și

râdeau gălăgioși. Grace își dădu seama că trebuie să-și scoată ochelarii și, îndată ce făcu acest lucru, ochii îi fură asaltați de culorile vii ce se năpusteau de pe toate suprafețele încăperii — de la desenele și colajele ce umpleau pereții, până la rafturile pe care erau expuse zeci de sculpturi ce înfățișau diverse creaturi marine. Ridicându-și privirea, observă că elevii imitaseră structura decorativă din Rotondă și își pictaseră cu toții săbiile dorite, alături de care își scriseseră mândri numele. Zâmbind, Grace citi unul din nume: căpitanul Samara Pescudo, de pe *Meltimo.*

În fața clasei, căpitanul Quivers înmâna copiilor — cu vârste cuprinse între șase și șapte ani — coșuri cu funii colorate. Lângă dascăl, unul dintre elevi le împărțea colegilor un fel de făcălețe foarte subțiri. Odată ce copiii se întoarseră la locurile lor, fiecare cu câte un coș și un băț, căpitanul Quivers își îndreptă privirea spre gemeni și le zâmbi:

— Bună dimineața, Grace și Connor. Cum vă simțiți în această splendidă zi?

— Minunat, răspunse Grace, zâmbind veselă, deși nu se simțea deloc binedispusă. O plăcea însă pe învățătoare.

— Vă mulțumim că ne-ați primit neinvitați la cursul dumneavoastră.

— Nu-i nicio problemă, răspunse căpitanul Quivers, căci avem aici cincisprezece copii și zeci de metri de funie. Sper să vă pricepeți la desfacerea nodurilor! chicoti ea. Dragii mei, mergeți și ocupați două locuri goale, adăugă ea, întorcându-se spre elevi. Atașați acum bețele la măsuțe. Haideți, copii, căci de-acum știți să faceți și singuri acest lucru. Arătați-le oaspeților noștri cât suntem noi de isteți și de îndemânatici.

Copiii prinseră să fixeze tijele din lemn în partea din față a băncilor, iar cei mai ordonați dintre ei se apucaseră deja să întindă pe mese bucăți de funie colorată. Grace simțea apariția inevitabilă a spiritului de competiție între câțiva dintre micii viitori pirați. Ea și Connor își zâmbiră și se așezară. Grace începea deja să revină la viață, să se lase absorbită de atmosfera Academiei.

— În regulă, spuse căpitanul Quivers, sunteți cu toții pregătiți? Bun. Luați acum frânghia albastră și arătați-mi cum se face jumătate de nod.

Mâinile micuților își începură îndată lucrul și, ridicând capetele frânghiilor, le înnodară cu iscusință în jurul tijelor de lemn fixate în fața băncuțelor.

— Minunat. Cu funia roșie, arătați-ne un nod în opt.

Copiii ridicară fulgerător frânghiile și le răsuciră cu deosebită îndemânare în jurul bețelor. Căpitanul

Quivers își aruncă ochii în clasă și își aprobă elevii dând încurajatoare din cap.

— Puțin mai strâns, Nile, spuse ea, zâmbindu-i unuia dintre băieței.

Elevul încuviință serios din cap și strânse mai bine nodurile.

— Iar acum..., continuă căpitanul Quivers, oprindu-se și privindu-și ucenicii.

Păstrând tăcerea, copiii așteptau cu sufletul la gură să afle ce funie vor alege și ce nod vor trebui să facă în continuare. Grace își înăbuși un chicot. Era minunat să vadă acea exuberanță a copilăriei — vivacitate ce o făcu să se simtă dintr-odată foarte bătrână. Am doar paisprezece ani, gândi ea. Nu cu multă vreme în urmă eram și eu școlăriță, ca și ei. Acum însă... diferența vastă de experiență dintre ea și acești copii sclipitori o făcea să se simtă aproape la fel de în vârstă ca și căpitanul Quivers.

— ... luați funiile verzi și arătați-mi un... un nod de împreunare.

Copiii ridicară îndată frânghiile verzi și, răsucindu-le și învârtindu-le cu abilitate între degete, îndepliniră cu ușurință și ultima provocare a căpitanului Quivers.

— Minunat! Splendid! spuse căpitanul Quivers. Copii, după cum vedeți, astăzi avem în clasă doi oaspeți deosebiți. Salutați-i, vă rog, pe Grace și Connor

Tempest. Grace și Connor au sosit de la bordul renumitei corăbii *Diablo*. Da, ați auzi bine: *Diablo*. Așadar, cine-mi poate spune cum se numește căpitanul acelui vas?

Elevii își ridicară fulgerător brațele, unii dintre ei înălțându-le atât de mult, încât mai aveau puțin și le luxau.

— Da, Mika, ascult.

— Căpitanul Molucco Wrathe, răspunse fata cu o dicție perfectă.

— Așa este, Mika. Foarte bine. Gata, lăsați mâinile jos.

Privindu-i mai atenți pe Grace și Connor, elevii începură să discute entuziaști.

— Așadar, din moment ce-i avem printre noi pe Grace și pe Connor, m-am gândit că n-ar strica să faceți o pauză și să-i întrebați cum este viața pe o corabie de pirați. Ei, ce ziceți, sunteți de acord? întrebă profesoara întorcându-se spre gemeni, moment în care elevii își ridicaseră deja brațele cât putuseră de mult.

— Cum este căpitanul Wrathe? întrebă din fața clasei un băiat micuț, cu păr castaniu.

— Bună întrebare, Luc, spuse căpitanul Quivers.

— Este un om minunat, răspunse Connor. Amintiți-vă toate povestirile extraordinare pe care le-ați auzit despre el și puneți și ceva în plus!

— E adevărat că are un șarpe ca animal de companie? întrebă o fetiță din mijlocul clasei.

— Bineînțeles, îi confirmă Connor. Îl cheamă Scrimshaw și stă numai în părul căpitanului.

În clasă izbucniră murmure de uimire și o șoaptă puternică:

— Ți-am spus eu!

Căpitanul Quivers arătă din cap spre o fată:

— Da, Samara, vrei să întrebi ceva?

— Vreau să o întreb pe Grace dacă și-a dorit dintotdeauna să fie pirat.

Grace clătină din cap:

— Nu, nu chiar. Totul s-a petrecut întâmplător.

Fetița se arătă dezamăgită.

— Dar tu, ți-ai dorit mereu să devii pirat?

— Da, răspunse numaidecât Samara. Eu sunt Samara Pescudo și, într-o bună zi, voi deveni căpitan de pirați, la fel ca mami și tati.

Ceilalți copii o aprobară tăcuți. Erau cu toții bine îndoctrinați, gândi Grace.

— Ai luptat în multe atacuri? îl întrebă un băiat pe Connor.

— Da, răspunse Connor. Pe corabie trebuie să fii întotdeauna pregătit să ataci și să-ți aperi viața.

— Ce săbii folosești? întrebă alt băiat, mult prea entuziast să-și mai ridice și brațul. Copiii își îndreptară numaidecât privirile spre Connor.

— O rapieră, răspunse el.

— Doar o rapieră? insistă băiatul.

— Da.

— Noi învățăm aici tehnici de luptă cu două tipuri de săbii, interveni căpitanul Quivers. Mai târziu îi veți vedea pe elevi la antrenament.

Grace încremeni. Nu erau totuși prea mici să mânuiască săbii?

— După-amiază avem lecțiile de luptă, adăugă unul dintre elevi. Veniți și voi să ne vedeți?

Connor ridică din umeri:

— Nu știm. Tu ai vrea să venim?

— Da! strigă fericit băiatul, susținut numaidecât de colegii săi.

— Astăzi avem o lecție mai specială, spuse căpitanul Quivers. Chiar merită să veniți, căci avem o mică surpriză pentru micuții noștri pirați.

— Ce surpriză, căpitane Quivers? întrebă micuța Samara.

— Dacă v-aș spune, n-ar mai fi o surpriză, nu?

— Înseamnă că azi ne primim săbiile!

— Ești pe aproape, Luc, dar nu mai spun nimic altceva. Buzele-mi sunt de-acum pecetluite, spuse căpitanul Quivers, mimând că le închide ca pe un fermoar.

— Fie ne primim săbiile, fie domnul Tempest ne va face o demonstrație.

— Ei bine, zise căpitanul Quivers, va trebui să aveți răbdare. Așadar, mai aveți întrebări pentru Connor și Grace, sau ne întoarcem la lecția noastră?

Un elev ridică o mână.

— Da, Mika?

— Spune-ne, te rugăm, ce tipuri de noduri știți să faceți pe *Diablo*?

— Sincer vorbind, răspunse Connor zâmbind, nu cunosc decât nodurile în opt, cele pentru terțarolă... și nodurile de scot. Așa că, prieteni, voi mă întreceți cu mult.

Copiii râseră veseli.

— Ei bine, ce-ați zice să vă punem la încercare? zâmbi căpitanul Quivers, înmânându-i lui Connor un coș și un băț. Uite și câteva bucăți de funie, Connor. Grace, ia și tu un set, adăugă profesoara. În continuare, o să vă arăt tuturor cum se face un nod nou, foarte folositor — numit nod de plasă...

Existau lucruri mult mai puțin plăcute de făcut într-o dimineață însorită, decât acela de a sta într-o clasă cu copii veseli și de a te relaxa cu înnodarea a tot felul de funii colorate, gândi Grace. Elevii erau foarte amuzanți și prietenoși, iar Mika, alături de care ședea, era pur și simplu fermecătoare. La nici

șapte ani, era o învățătoare înnăscută și îi arăta răbdătoare fiecare nod pe care îl anunța căpitanul Quivers — noduri de plasă, bucle lasou, noduri de scaun simplu...

Cu toate că nu putea să-și dea seama dacă relaxarea și buna dispoziție de care avea parte erau provocate de atmosfera caldă din clasă, de ambianța prietenoasă creată de căpitanul Quivers, ori de energia de nestăvilit a copiilor, Grace știa însă că savura din plin acele momente — pentru prima oară, după foarte mult timp. Concentrarea necesară împletirii nodurilor îi îngăduise să mai uite pentru câteva clipe de problemele pe care le avea. Destinderea era probabil rodul simplicității alegerii cu rapiditate a funiilor colorate și de a le înnoda cât mai iute. Uneori, îi ieșeau din prima — alteori, nu. Dar, chiar și atunci, o greșeală nu constituia o problemă — căci era suficient să desfaci nodul greșit și să încerci imediat altul. Cât de bine ar fi fost dacă și viața ei ar fi fost la fel de simplă.

Grace simți deodată un profund sentiment protector față de Mika și tinerii ei colegi de clasă. Fata le aruncă o privire înflăcăraților ucenici pirați, ce visau la vastitatea oceanelor scăldate în razele soarelui și la aventuri nebănuite. La Academie însă nu-i păștea niciun pericol, căci tot ce aveau de făcut era să

înnoade funii colorate, să modeleze caracatițe în lut, să facă structuri decorative din săbii pictate pe planșe, ori chiar să învețe arta navigării de la căpitanul Avery, pe corăbiile din port. Totuși, dincolo de digul portului, îi aștepta o lume cu totul diferită — o lume pe care Grace nici măcar nu și-o închipuise la o vârstă atât de fragedă ca a lor. Acea lume îi va schimba cu siguranță, așa cum a schimbat-o și pe ea, și pe fratele ei.

Privindu-l pe Connor, se amuză copios văzându-și fratele încurcându-se în câteva funii colorate. Aflându-se în vădită dificultate, lui Connor îi săriră în ajutor doi dintre tinerii ucenici ai căpitanului Quivers. Connor probabil doar se distra cu ei. Era însă foarte plăcut să-l vadă glumind și râzând împreună cu elevii, într-o sală de clasă unde săbiile erau din carton și, în cel mai rău caz, nu puteau să le provoace decât cel mult câteva zgârieturi superficiale. Deodată, Grace își dădu seama că tristețea nu-i era provocată de soarta copiilor din clasă, ci de ceilalți doi copii — doi copii care, prin forța împrejurărilor, se văzuseră nevoiți să se maturizeze mult prea repede.

Capitolul 23
Porumbeii

După ce clopoțelul anunță începerea orelor de după-amiază, Jacoby îi conduse pe Grace și Connor pe terenurile însorite ale Academiei, până în sala de sport, sub al cărei tavan înalt și bine luminat o găsiră pe Cheng Li, desculță și îmbrăcată complet în alb. Ca de obicei, tânăra nu-și ridică privirea să-i salute. Chipul îi era aplecat deasupra unui bol cu tămâie, iar în mâini ținea o cărticică legată în coperți de piele.

— Vă rog, luați loc, le spuse ea fără să-și ridice ochii.

Jacoby își scoase încălțările și îi îndemnă pe Grace și Connor să-i urmeze exemplul, după care porniră împreună spre un șir de scaune situate în lateralul sălii.

Cheng Li traversă atentă podeaua sălii, aprinse un nou bol cu tămâie și așteptă ridicarea fumului.

Clopoțelul școlii răsună încă o dată. În scurt timp, pe ușa sălii intrară cincisprezece copii îmbrăcați cu toții în alb, la fel ca și profesoara lor. Erau foarte drăguți și arătau ca niște pui de porumbei, gândi Grace — în timp ce copiii își ocupau locurile, răspândindu-se uniform pe salteaua cauciucată a podelei —, deși, în loc de aripioare, aveau la spate două bețe scurte de bambus, prinse în curele. După ce se așezară în liniște, Cheng Li se întoarse spre ei și începu să le vorbească foarte calmă.

— Verificați-vă poziția capului. Acesta nu trebuie să fie nici prea ridicat, nici prea coborât. Nu-l îndoiți și nu-l aplecați într-o parte. Capul trebuie să fie relaxat și perfect drept, asemenea globului luminos al lunii pline. Ochii, adăugă ea după o scurtă pauză, nu trebuie îndreptați nici spre stânga, nici spre dreapta, ci trebuie să rămână exact în centru. Extindeți-vă privirea din centru spre margini, dar *fără* să mișcați ochii. În spatele ochilor fizici, în spatele pleoapelor există un ochi lăuntric, care percepe profunzimea oricărei situații în care v-ați afla. Permiteți-i acestui ochi atotvăzător să intre în funcțiune.

Copiii încremeniră ca niște statui și profesoara începu să-i măsoare rece, unduind printre ei ca o briză lină printre flori.

— Îndreptați-vă acum atenția spre gât și umeri..., continuă Cheng Li să-și instruiască elevii cu formule

similare, până când corpurile acestora adoptară o postură perfectă.

Din când în când se oprea și corecta cu gingășie poziția unui gât, ori a unei coloane vertebrale. Grace se arătă uimită de autocontrolul la care ajunseseră acei mici elevi. Fie aveau un talent înnăscut pentru astfel de exerciții, fie se antrenaseră riguros. Indiferent cum ar fi stat lucrurile, era o imagine impresionantă — dar totodată ușor înfricoșătoare. Dacă la lecția căpitanului Quivers arătaseră ca niște copii obișnuiți, de această dată, Cheng Li părea să-i modeleze în mici luptători desăvârșiți.

— Relaxați-vă umerii, mențineți spatele drept — fără să scoateți șezutul în afară — și mutați-vă punctul de sprijin de pe genunchi în partea din față a picioarelor. Umflați-vă ușor abdomenul, dar numai atât cât să nu vă îndoiți șoldurile.

Micuții pirați adoptară îndată modificările infinitezimale indicate de Cheng Li, care, vădit mulțumită de postura corectă a elevilor, dădu din cap și se întoarse în fața clasei.

— Impresionant. Ați învățat foarte bine aceste lecții și v-ați consolidat deja temelia care vă va ajuta să deveniți nu doar pirați, ci și luptători adevărați.

Cheng Li se întoarse și luă de jos cartea cu coperte de piele.

— Iar acum, adăugă ea, să exersăm noi strategii de atac. Împărțiți-vă în grupurile de luptă...

La auzul acestor cuvinte, copiii se rearanjară cu repeziciune pe salteaua de luptă, și Cheng Li își continuă instrucția:

— Astăzi vom învăța o nouă tehnică de a para și de a eschiva sabia adversarului. În continuare o să vă arăt cum să executați o lovitură descendentă în diagonală.

După câteva murmure de entuziasm, când Cheng Li își continuă indicațiile, Grace se aplecă spre Jacoby:

— Nu sunt prea mici să învețe deja lovituri în diagonală?

Jacoby îi zâmbi și clătină din cap:

— Acesta sunt exerciții fundamentale. Când se vor întoarce pe corăbiile părinților lor, vor trebui să știe să se apere singuri.

— Da, înțeleg, spuse Grace, dar au doar șapte, opt ani, nu? Nu crezi că ar trebui mai bine să fie lăsați să se joace, la fel ca toți copiii?

Jacoby clătină încă o dată din cap:

— Grace, ei nu sunt niște copii obișnuiți. Acești puști au fost aleși să devină viitorii lideri ai oceanelor. Într-o bună zi, fiecare dintre ei va avea câte o flotilă sub comandă! Trebuie să înceapă de la vârste fragede și, în plus, ți se pare cumva că nu le place deloc ceea ce fac?

Nici pe departe! Acest lucru o deranja cel mai mult pe Grace. În fața ei, Mika, Samara, Nile, Luc și ceilalți se transformaseră, din copiii veseli și gălăgioși pe care îi văzuse la lecția de dimineață, în mici mașinării aducătoare de moarte. Iar când loveau în sus și-n jos cu cele două bețe din bambus, arătau ca niște roboței ucigași.

— Connor, cum ți se pare? întrebă Jacoby.

Connor nu-i răspunse. Băiatul îi urmărea foarte atent pe copii și mima cu mâinile manevrele pe care Cheng Li le făcea cu cele două katane.

Jacoby zâmbi, dar Grace se încruntă și se lăsă pe spătarul scaunului, continuând să urmărească exercițiile în tăcere și să reflecteze la propriile ei acțiuni. Îl adusese pe Connor la Academie, pentru a-l salva de la o moarte sigură pe *Diablo.* Dorea ca fratele ei să fie fermecat de Academie și, din câte observa, Connor dădea semne că este foarte atras de această instituție. Dar, se întrebă Grace tresărind, dacă prin aceasta nu făcuse altceva decât să-l scoată din lac și să-l arunce în puț? Chiar nu exista nicio cale prin care să-l scape de riscul de a muri sfârtecat?

Problema însă nu o reprezentau luptele cu sabia, își reaminti fata. Îl adusese pe Connor la Academie pentru că această instituție îi învăța pe tinerii pirați să acționeze mai strategic, mai coordonat. Dacă

fratele ei stătea aici și îmbrățișa învățăturile profesorilor, va deveni cu siguranță un pirat mult mai chibzuit și se va întoarce pe oceane în funcția de căpitan, nu ca simplu pion ce învârte o rapieră în primele rânduri ale bătăliilor. Și totuși, acest gând nu-i oferi prea multă alinare. Indiferent dacă rămânea pe *Diablo*, sau se înscria la cursurile Academiei Pîraților, pe Connor îl aștepta într-un final aceeași soartă. Se va duela zilnic și viața îi va fi din nou pusă în pericol. Singura ei șansă de a-l salva era să-l convingă să renunțe la gândul de a deveni pirat. Aceasta era însă o posibilitate foarte puțin probabilă.

— Nu-i așa că este uluitor? întrebă el, întorcându-se brusc spre ea. Academia e un loc excelent. Îți mulțumesc pentru că ai insistat să venim aici. Acest loc mi-a deschis larg ochii.

Grace zâmbi, dar în sinea ei nu se simțea deloc bucuroasă. Lucrurile aveau să stea însă și mai rău.

— Vă descurcați excelent, spuse Cheng Li stând în fața elevilor. Ați învățat foarte bine tot ce v-am predat. Dar să nu vă culcați pe-o ureche. Sunteți asemenea unor păsări tinere, aflate la începutul unei călătorii îndelungate. Chiar dacă azi v-ați mai apropiat cu un pas de ținta vizată, mai aveți foarte mult de zburat.

Odată cu aceste cuvinte, ușa sălii se deschise și comodorul Kuo intră, îmbrăcat într-o fină robă roșie de mătase și purtând la gât însemnele Academiei, reprezentate de pumnal, busolă, ancoră și perlă. În spatele directorului, doi studenți din ultimii ani de studiu împingeau pe roți o ladă înaltă, lăcuită impecabil.

Copiii din clasa primară se întoarseră entuziaști și începură să discute gălăgioși, dar Cheng Li îi reduse la tăcere dintr-o privire.

— Comodor Kuo, i se adresă ea decanului, această grupă de elevi se descurcă admirabil.

— Mă bucur să aud asta, răspunse zâmbind comodorul Kuo, după care înaintă cu pași mari pentru a se adresa elevilor, dar nu înainte de a-i saluta prietenește din cap pe Grace și Connor. Tinerii mei luptători, începu el, a sosit momentul să treceți într-o nouă etapă a studiilor. Cei doi colegi mai mari vor trece pe la fiecare și vă vor lega la ochi cu eșarfe de mătase.

Imediat ce rosti aceste cuvinte, studenții porniră printre elevi și, ridicându-i pe rând în picioare, începură să-i lege la ochi. Câteva clipe mai târziu, toți elevii aveau ochii acoperiți cu eșarfe roșii de mătase, de aceeași nuanță ca și roba decanului.

— Amintiți-vă ce v-am spus mai devreme, zise Cheng Li. Percepția este de două feluri: fizică și

subtilă. Pentru a vedea cu adevărat nu este neapărat nevoie să aveți pleoapele deschise. Trebuie să simțiți sabia inamicului, chiar și atunci când nu o puteți vedea.

În acel moment, directorul scoase o cheie și descuie cufărul pe care îl adusese cu el. Cei doi elevi de serviciu îl ajutară la deschiderea lăzii ce adăpostea înăuntru mai multe săbii cu lame strălucitoare.

— De-acum folosiți-vă numai capacitatea de percepție lăuntrică și pregătiți-vă fără să faceți un zgomot, își îndrumă Cheng Li elevii.

Connor se întoarse spre Jacoby:

— Uau! Ce se întâmplă acum?

Jacoby îi zâmbi:

— Așteaptă și ai să vezi, prietene. Vei vedea numaidecât!

Grace se înfioră la auzul răspunsului și trăi un acut sentiment de panică. Dar, în ciuda acestei presimțiri, nu putu să-și ia ochii de la comodorul Kuo.

Directorul îi făcu semn lui Connor să se apropie și, mașinal, băiatul se ridică și porni iute spre el. După ce decanul îi șopti ceva la ureche, Connor încuviință și comodorul Kuo scoase din cufăr două săbii mici. Connor luă săbiile, se apropie de unul dintre copiii de pe salteaua cauciucată a sălii și le întinse ținându-le de mânere.

O clipă mai târziu, elevul își înălță mânuțele și apucă săbiile de mâner. Connor le dădu drumul. Odată ce simți în pumni mânerele săbiilor, micuțul elev zâmbi larg.

Între timp, studenții mai mari și cei doi adulți împărțiră celorlalți copii „cadouri" similare, așa că până la urmă, legați în continuare la ochi, toți elevii așteptau în linie, strângând ferm în pumni mânerele lamelor ascuțite. Grace observă că micuții își înăbușeau cu greu zâmbetele de fericire.

Când studenții de serviciu închiseră cufărul, Connor se așeză alături de Grace. În timp ce comodorul Kuo aștepta în fața micuților săi luptători, Cheng Li trecea iute prin spatele acestora și le desfăcea eșarfele. Ochii copiilor scânteiară ca nestematele la vederea săbiilor.

— Prețuiți aceste săbii ca pe cea mai scumpă comoară posibilă, li se adresă comodorul Kuo. Săbiile pe care le vi le-am dăruit reprezintă încrederea noastră în voi și convingerea că sunteți cu adevărat viitorul pirateriei. Nu mânuiți aceste săbii la furie sau mânie și nici pentru câștiguri necuvenite, ci folosiți-le cu precizie și onoare, în spiritul învățăturii dascălilor voștri. Aceste săbii vă pun în legătură cu nobilii voștri predecesori și vă leagă de viitorii pirați ce vor veni după voi. Dar, cel mai important, vă leagă

unii de ceilalți — de colegii voștri de la Academie și din Federația Piraților.

Directorul făcu o plecăciune în fața elevilor, după care porni spre Connor și Grace.

— Mă bucur foarte mult că ați fost martori la această ceremonie, le spuse el. Este unul dintre cele mai importante momente pe care le avem pe parcursul unui an școlar.

De teamă să nu spună ceva greșit, Grace se mulțumi doar să dea din cap.

În fața ei, studenții de serviciu începuseră să-i alinieze din nou pe micuții elevi.

— Acum ce mai urmează? întrebă Grace.

— Ei bine, răspunse comodorul Kuo, îi conducem pe elevi la magazia de arme, căci nu le permitem la o vârstă atât de fragedă să-și țină săbiile cu ei. Nu vrem să avem parte de cine știe ce accidente.

Odată lecția încheiată, Cheng Li se alătură și ea oaspeților.

— Tocmai le spuneam cât mă bucură faptul că Grace și Connor au fost martori la acest eveniment, o informă directorul.

— Într-adevăr, spuse Cheng Li.

— Parcă a fost ieri ziua când o tânără foarte talentată, în vârstă de numai șapte anișori, aștepta în această sală și își întindea brațele să-și primească

săbiile, zâmbi comodorul Kuo. Iar acum, uită-te la tine, Cheng Li.

Tânăra zâmbi la fel de ca fiecare dată când se simțea ușor stânjenită.

Decanul își îndreptă privirea spre gemeni:

— Așadar, Grace, Connor, cu toate că nu ați venit la timp, pentru a beneficia de toată pregătirea pe care v-o putem oferi, avem încă multe lucruri pe care vi le putem împărtăși, dacă doriți să vă prelungiți șederea.

Grace îl privi pe Connor. Oare ce gândea fratele ei? Ea deja nu mai știa în ce direcție ar fi dorit să-l îndrepte pe Connor. Sosise probabil timpul să nu se mai amestece și să-și lase fratele să hotărască singur. Își aminti însă de problemele pe care și le făcuse Connor prin semnarea jurământului față de căpitanul Wrathe. De asemenea, era convinsă că se pricepea mult mai bine decât el în luarea deciziilor care să-i favorizeze pe amândoi. Dar unde îi conduseseră deciziile pe care le luase până în acel moment? La o academie unde copiii de șapte ani se antrenau să devină mașini de ucis. În plus, nu-și terminase micuța problemă pe care o avea cu „vasul demonilor". *Da,* gândi ea, *sunt binecuvântată cu calități deosebite în luarea deciziilor.*

— Grace, arăți puțin cam palidă, spuse Cheng Li.

Grace o privi și o văzu pe Cheng Li zâmbindu-i.

— Vrei să ne plimbăm puțin? o întrebă Cheng Li.

Grace reflectă o clipă la propunerea tinerei și își dădu seama că fata îi propusese mai mult decât o plimbare. Vor avea astfel ocazia să discute în liniște și să-i povestească despre ultima ei vizită pe corabia vampiraților. Cu toate că era o ofertă ispititoare, Grace simți o puternică dorință de a rămâne singură.

— Nu, mulțumesc, răspunse ea. Mă gândisem să înot puțin înaintea mesei de seară.

— Să înoți? întrebă amuzată Cheng Li.

— Da, îi confirmă Grace. Am lipsit azi-dimineață de la alergarea organizată de căpitanul Platonov și nu mi-ar strica să fac puțină mișcare.

— O idee excelentă! spuse Connor. Hai că venim și noi — ești de acord, Jacoby?

— Firește, răspunse Jacoby. S-o întrebăm și pe Jasmine dacă vrea să ne însoțească, adăugă el, după care se aplecă și-i șopti lui Connor la ureche: Nu vreau să pierd niciodată șansa de a o vedea în bikini.

Comodorul Kuo le zâmbi celor trei și le spuse:

— Splendid, prieteni. Să vă distrați de minune.

După ce tinerii ieșiră din sală, imediat ce ușa se închise în spatele lor, comodorul Kuo se întoarse spre Cheng Li:

— E chiar plăcut că Grace și Connor și-au făcut atât de repede prieteni noi, nu crezi?

— Bineînțeles, domnule director, răspunse zâmbind Cheng Li.

— Ce zici, te-aș putea provoca la un mic duel înainte de cină? întrebă el. În amintirea vremurilor de odinioară.

— John, știi bine că te pot desființa din numai câteva lovituri.

Comodorul Kuo râse cu poftă:

— Cel puțin aș muri ca un om fericit.

— Moartea e moarte, John. Indiferent că mori cu zâmbetul pe buze, ori cu ochii înlăcrimați, moartea se reduce la un singur numitor comun: stingerea, dispariția în neființă.

CAPITOLUL 24
Exilul

După ce se relaxă înotând, Grace luă cina împreună cu Connor, Jacoby și Jasmine. De această dată nu mai avură parte de-o masă atât de îmbelșugată ca în seara dineului oferit de căpitani, dar atmosfera se arătă mai relaxantă și bucatele la fel de savuroase. Cu toate acestea, Grace nu luă întru totul parte la cină, căci gândurile o purtau numai spre corabia vampiraților. Dacă îndrepta lucrurile acolo, probabil va începe să se simtă în largul ei la Academie. În definitiv, nu acesta este modul în care acționează karma*?

După cină, Jacoby le propuse să joace o partidă de biliard. Connor se arătă încântat de această idee, iar

* În hinduism și budism, lege universală care determină soarta omului, în funcție de acțiunile înfăptuite; numită și legea cauzei și efectului.

Jasmine le promise că li se va alătura mai târziu, după ce-și va fi terminat temele pentru lecțiile de a doua zi.

— Pe cât e de frumoasă, pe atât e de deșteaptă, îi spuse Jacoby lui Connor, imediat ce Jasmine ieși din încăpere. Grace, ce zici, vii și tu la biliard?

Grace zâmbi și negă din cap:

— Sunt foarte obosită. Cred că în seara asta mă voi culca mai devreme.

Jacoby se arătă ușor dezamăgit.

— Înseamnă că rămânem numai noi, îi spuse el lui Connor.

Grace își luă la revedere de la băieți și, când porni spre camera ei, îl auzi pe Jacoby spunându-i lui Connor:

— Ce-ai zice dacă am face partida și mai interesantă și am juca pe o miză...

Grace zâmbi. Cei doi erau incorigibili.

Traversând parcul, Grace văzu o siluetă familiară ce privea tăcută portul.

— Cheng Li.

Tânăra se întoarse și o salută:

— Bună, Grace. Te duci deja la culcare?

— Da, răspunse Grace. A fost o zi lungă.

Cheng Li clătină din cap:

— Grace, acum nu vorbești cu decanul Kuo. Nu ai de ce să te ascunzi de mine. Am promis că nu

împărtășim *totul*, îi zise ea, punându-i prietenește mâna pe umăr. O mică plimbare în jurul grădinilor Academiei n-o să-ți strice. Poți astfel să-ți descarci sufletul și, în plus, aerul proaspăt te va ajuta să dormi neîntoarsă. Hai să mergem.

— Cheng Li, nu cred să mă potrivesc aici. Connor pare a fi în mediul lui, dar eu nu. Credeam că va fi în siguranță odată ce va pleca de pe *Diablo*, dar, de când am venit aici, pare să-și dorească și mai mult să devină pirat. Nici aici nu suntem în siguranță, așa cum nu eram nici pe corabia căpitanului Wrathe!

— Pe Connor l-am adus aici deoarece știm amândouă că acesta era cel mai bun lucru pentru el, spuse Cheng Li. Iar dacă va hotărî să rămână la Academia Piraților, va avea cu siguranță un viitor glorios. Peste câțiva ani se va întoarce pe mare în rangul de secund, la fel ca și mine.

— Dar va fi în siguranță? insistă Grace.

Cheng Li se opri și zâmbi:

— Aveți amândoi o dorință admirabilă de a vă proteja unul pe celălalt. Este însă de înțeles, având în vedere prin câte ați trecut. Dar, Grace, în această lume, în lumea noastră, nimic nu este în siguranță.

— Te referi la lumea piraților, o corectă Grace. Noi însă nu am fost născuți în această lume. Poate nu este potrivită pentru noi.

— Și atunci, ce puteți face? întrebă Cheng Li. Spune-mi ce altceva ați putea face? Ai prefera să vă întoarceți la viața searbădă din golful Crescent Moon? Da? Asta ți-ar plăcea? Dacă îți dorești cu adevărat acest lucru, aș putea chiar mâine-dimineață să iau un mic velier și să vă conduc în orașul vostru natal. Iar până la ora ceaiului de după-amiază, vă putem înscrie și la orfelinat!

Grace o privi încruntată.

— Nu, răspunse ea după o pauză îndelungată.

— Ce-ai spus? Grace, te rog repetă, căci eu sunt cam tare de urechi.

— Am spus, NU! repetă Grace. Nu îmi doresc așa ceva.

— Firește că nu! exclamă Cheng Li. Chiar dacă nu v-ați născut în lumea piraților, aceasta v-a revendicat pe amândoi... sau, cel puțin, pe Connor cu siguranță. Trebuie de-acum să vedem ce anume ți-ar plăcea și unde anume te încadrezi. Și te asigur că vom reuși să aflăm acest lucru.

Grace oftă. Cuvintele tinerei erau pe cât de însuflețitoare, pe atât de liniștitoare.

— Grace, odihnește-te, continuă Cheng Li. Ai avut parte de-o zi grea, iar mâine nu va fi deloc diferită. Viața la Academie nu este deloc ușoară. Ce-ai zice dacă am exersa mâine câteva tehnici de luptă?

Am auzit că ești destul de talentată în această direcție și, în plus, exercițiile te vor ajuta să te mai detensionezi puțin.

— Da, ar putea fi distractiv, consimți Grace zâmbind.

— În regulă. Mâine-dimineață o să te simți mai bine. Până atunci, odihnește-te și promite-mi că nu-ți mai faci griji în privința lui Connor. Totul va decurge așa cum am plănuit.

— Cum am plănuit amândouă, o completă Grace.

— Da, exact asta am și spus.

În camera ei, Grace încercă să adoarmă cât mai repede, dar, cu toate că era foarte obosită, imediat ce se schimbă în cămașa de noapte și urcă în pat, se simți mai trează ca oricând. Închizându-și ochii și încercând zadarnic să-și potolească iureșul gândurilor, își duse instinctiv mâna la inelul Claddagh. Inelul o ajutase în câteva rânduri să se liniștească — înainte de apariția viziunilor —, dar, de această dată, când îl strânse între arătător și degetul mare, nu simți absolut nimic. Temperatura metalului rămase constantă și nu-i provocă nicio viziune. Se părea că Cheng Li avusese dreptate. Inelul își îndeplinise rolul. Chiar și așa, faptul că-l atingea o ajuta să se simtă mai aproape de Lorcan și, concluzionă ea, acesta nu putea fi decât un lucru benefic.

Amintindu-și în acel moment de vorbele cuiva, care spusese că, dacă nu poți adormi, cel mai rău lucru este să continui să stai în pat, Grace dădu la o parte pătura și porni spre balcon. Deschise obloanele și ieși în aerul răcoros al nopții, unde își înălță chipul în briza oceanului și admiră terenurile și portul. Academia arăta minunat pe timpul nopții. Câțiva studenți își scoseseră în parc instrumentele muzicale și se destindeau cântând. Tinerii se descurcau destul de bine și, cu toate că interpretau o melodie cu ritmuri obsesive, aproape tribale, muzica era totuși liniștitoare și se potrivea perfect nopții. Grace îi privi câteva clipe, după care închise ochii și lăsă melodia să-i învăluie simțurile și să-i evoce imagini cât mai plăcute.

Deodată, fetei îi răsună în minte o muzică diferită și totuși similară — o melodie pe care o auzise la bordul vasului vampiraților, ca uvertură înaintea începerii Ospățului. Grace încremeni și își dădu dintr-odată seama că urma să aibă parte de o nouă viziune. Din câte se părea, viziunile începeau fiecare diferit.

În minte îi apăru imaginea vampiraților și donatorilor îmbrăcați cu toții în veșminte dintre cele mai fine, coborând spre sala Ospățului, aflată la câteva niveluri sub puntea corabiei. Grace realiză că nu putea fi vorba de o viziune proaspătă, ci era mai

degrabă o amintire — căci rememoră fastul și eticheta banchetului la care participase; revăzu porțelanurile fine, cristalurile și pânzeturile de la masă, precum și aranjarea ciudată a tacâmurilor, doar într-o parte a mesei. Își aminti de sutele de chipuri pe care nu le mai văzuse vreodată — perechi de vampirați și donatori ce discutau încet de o parte și de alta a mesei, după care se ridicau și părăseau sala, pentru a merge la cabine, unde donatorii își dăruiau de bunăvoie sângele. Connor se arătase dezgustat de această practică. Să fi fost însă chiar atât de oribilă? Vampirații aveau o nevoie vitală, iar căpitanul, în nețărmurita sa înțelepciune, găsise o cale umană prin care să le asigure acestora tot ce le era necesar.

O cascadă de râs îi atrase din nou atenția către copiii din parc. În timp ce tinerii se amuzau între cântece, deodată, Grace auzi din nou aceeași muzică stranie și gândurile i se îndreptară fulgerător spre corabia vampiraților. Era oare posibil să țină un Ospăț chiar în acea seară? se întrebă ea.

Simțind o smucitură bruscă, Grace se aplecă în față și se poticni în balustrada balconului. Când se sprijini de balustradă și își îndreptă spatele, își dădu seama că balconul se rupsese din clădire și plutea deasupra parcului, în apropierea tinerilor muzicanți.

Unul dintre aceștia își ridică privirea și zâmbi, dar nu părea să o fi remarcat. Grace se ținu strâns de balustradă, iar balconul se năpusti spre port și dispăru în noapte.

De această dată, chiar dacă simțea și mai intens fiorul vitezei, Grace savură încântată călătoria. Vântul îi sufla puternic prin păr și o făcea să se simtă de parcă ar fi străbătut spațiul și timpul cu propriul ei car zburător. Cerul era la amurg și, pretutindeni în jur, lumina muribundă a zilei o înconjurase cu pete roz-portocalii aprinse, de parcă uscatul și marea fuseseră cuprinse de flăcări prin care Grace răzbea fulgerător — complet detașată.

În cele din urmă, când vâlvătăile lăsară locul unui întuneric catifelat, Grace pierdu complet senzația de viteză și se văzu învăluită în beznă. Apoi, la fel de subit, cerul se acoperi de stele și, în timp ce balconul continua înaintarea, strălucirea stelelor și lunii pur și simplu o uluí. Trăia în acele momente cel mai năvalnic val de adrenalină pe care îl simțise vreodată și se simțea binecuvântată să experimenteze astfel de lucruri, căci, în definitiv, gândi Grace, câți oameni aveau parte de asemenea trăiri?

Când balconul intră în ceața inevitabilă a călătoriei și stelele începură să dispară, Grace se întristă puțin la despărțirea de cerul înstelat al nopții, dar,

știind că aceasta era doar o simplă etapă în neobișnuita ei călătorie, se lăsă învăluită de ceața care acționa ca o anticameră ce o conducea la bordul corabiei vampiraților. În câteva secunde avea să ajungă din nou acolo. Grace oftă în așteptarea unei noi întâlniri cu Lorcan. De această dată, hotărî ea, va discuta negreșit cu căpitanul vasului. De această dată era hotărâtă să afle mai multe despre rana lui Lorcan și despre modalitățile prin care l-ar putea ajuta.

Ceața se risipi și Grace se văzu încă o dată pe puntea corabiei. La fel ca și în situațiile anterioare, nu-și simțea tălpile pe scândurile punții — ci părea să plutească foarte puțin deasupra acestora. Era noapte, și Darcy aprinsese deja toate felinarele. Se auzea muzică — o melodie cunoscută, percutantă. Grace se înfioră la gândul că avusese dreptate: *era* noaptea Ospățului.

Puntea era plină de vampirați îmbrăcați în veșminte fine, ce se perindau ca la promenadă și așteptau începerea Ospățului. De parcă nici n-ar fi văzut-o, mai mulți vampirați îi ieșiră brusc în față, și Grace sări într-o parte — exact la țanc. Dacă ar fi întârziat chiar și numai o clipă, cu siguranță ar fi călcat-o în picioare. Fata se întoarse și îi privi trecând pe lângă ea. Păreau să nici n-o fi observat — probabil datorită foamei care îi acaparase în întregime și pe care aveau să și-o astâmpere în doar câteva ore.

Grace privi un nou grup de vampirați trecând pe lângă ea. Unul dintre aceștia se holbă la ea și își răsuci capul într-atât de mirat, încât n-ar mai fi avut mult până să-și scrântească gâtul. Grace se înfioră încă o dată și își aminti că-l văzuse pe bărbat la Ospățul la care participase și ea. Nu-i cunoștea numele, dar chipul acestuia o înspăimântase în aceeași măsură în care o îngrozea și acum. Din fericire, vampiratul dispăru o clipă mai târziu și foarte aproape de ea trecu un nou grup de vampirați, dar niciunul nu privi în direcția ei.

Relaxându-se în apropierea balustradei, cu toate că simțea bariera invizibilă ce o împiedica să se sprijine de aceasta, era foarte bucuroasă că se întorsese pe corabie. Și, de această dată, avea să primească răspunsurile mult așteptate.

— Ei, ia te uită cine ne vizitează!

Un binecunoscut accent cockney o smulse brusc din reverie.

— Darcy!

Darcy Flotsam stătea în fața ei îmbrăcată într-o splendidă rochie de șifon azuriu, împodobită cu paiete aurii.

— Ziua, figura galionului, noaptea, emblema distracțiilor! exclamă Darcy pornind s-o îmbrățișeze.

Brațele tinerei trecură însă direct prin ea.

— Of! suspină Darcy. Speram ca de această dată să te fi întors în carne și oase!

Grace clătină din cap:

— Și eu, Darcy. Nu știu însă cum de se petrec aceste lucruri. Tu, ce spui?

— Va trebui să-l întrebi pe căpitan. Tot ce știu este că, ori de câte ori vii într-o astfel de vizită — așa cum te-am vizitat și eu pe corabia piraților —, singurele persoane care te pot auzi și te pot vedea sunt cele cu care ai avut legături directe. Căpitanul nu mi-a spus nimic mai mult.

Grace pricepu îndată motivul pentru care unii din vampirați priveau direct prin ea, în timp ce alții — ca Darcy și Lorcan — o vedeau ca fiind cât se poate de reală.

— Darcy, spuse Grace, după ce ne-am văzut ultima oară, am făcut exact ce mi-ai zis și l-am vizitat pe Lorcan.

Darcy îi confirmă abătută:

— Este într-o stare foarte gravă.

— Știu, Darcy — și totul e numai din vina mea.

— Nu, Grace. Lorcan știe că ai această impresie, dar tu nu ai absolut nicio vină.

— Ba da, insistă Grace. O să caut să-l ajut. Voi găsi o modalitate prin care să revin cu adevărat pe vas și voi găsi un leac pentru el.

Darcy o privi copleșită de tristețe.

— Ce este? S-a mai întâmplat și altceva?

— În afară de faptul că ochii nu dau semne să i se vindece, lucrurile stau mai rău decât atât, îi răspunse Darcy. Nu mai vrea să bea sânge și a devenit atât de slăbit, încât nu se mai poate da jos din pat. Of, Grace, nu știu cât o să mai supraviețuiască. În această noapte vom avea un Ospăț, dar Lorcan nu va ieși din cabina sa. Se pare că nu mai vrea să trăiască.

Grace se înfioră la auzul acestor vești. Trebuia neapărat să-l ajute — dar cum ar fi putut face acest lucru? Nu știa cât va mai rămâne pe vas și, în plus, faptul că nu putea atinge absolut nimic în jurul ei devenea din ce în ce mai frustrant.

— Trebuie să plec, spuse Darcy. Mi-ar fi plăcut să mai putem discuta, dar trebuie să merg să-mi ocup locul la masă.

— Da, bineînțeles, îi zise Grace. Mergi liniștită. Eu o să aștept atât cât pot. Vino mai târziu, tot aici.

Darcy încuviință tăcută. Obrajii tinerei erau scăldați în lacrimi.

— Ai o rochie fantastică! îi strigă Grace.

Darcy se întoarse și, zâmbindu-i printre lacrimi, îi răspunse printr-o reverență grațioasă.

În timp ce puntea se golea și muzica stranie a Ospățului devenea tot mai intensă, Grace și-i imagina

pe vampirați și pe donatori cum intrau ordonat în sala banchetului și își ocupau locurile la masă. Își dori să-i urmeze și să asiste încă o dată la acel ritual, dar ceva o reținu locului — o forță pe care nu și-o putea explica.

Ochii aproape că i se închideau de oboseală, dar era ferm hotărâtă să lupte și să nu se lase purtată înapoi — mai ales după o vizită atât de scurtă. Pleoapele însă nu-i dădură ascultare și, nemaiavând ce face, închise ochii și se cufundă într-o stare de relaxare profundă — parcă ar fi plutit iarăși pe apele întunecate ale oceanului. Știind bine că nu avea niciun control asupra acestui proces, nu se mai împotrivi și, deodată, auzi un plânset sau mai degrabă un răcnet. Deschizând larg ochii, spre marea ei surpriză, se văzu tot pe puntea vasului vampiraților. Nu fusese purtată în altă parte, ci doar adormise puțin. Nu-și putu da seama cât timp trecuse, dar cum muzica încetase, bănuia că Ospățul luase sfârșit și vampirații și donatorii se aflau în cabinele lor, unde avea loc partea a doua a banchetului.

— Încetați!

Grace recunoscu imediat glasul. Nici vorbă să se fi înșelat. Cu toate că era puternic și ferm, glasul nu depășea totuși nivelul sonor al unei șoapte.

Fata scrută puntea și îl văzu pe căpitan mergând cu pași mari și strigând către cineva:

— Am spus să vă opriți!

Când privi în direcția spre care se îndrepta căpitanul, Grace văzu că acesta se adresa unui grup de trei vampirați. Cei trei își întoarseră chipurile spre căpitan. Grace se dădu îngrozită în spate. Ochii le erau ca flăcările și, cu toate că-l văzuse și pe Sidorio într-o astfel de ipostază, faptul că avea în față un grup de vampirați turbați era mai mult decât terifiant. Pe doi dintre ei îi recunoscu și își aminti că-i văzuse discutând — conspirând, se corectă Grace — în călătoria ei anterioară pe corabie.

Imediat ce deschiseră gurile, cuvintele le izbucniră ca niște văpăi devastatoare îndreptate spre căpitan:

— Vrem mai mult sânge. Mai mult...

— Nu! spuse căpitanul. V-ați primit porția. Și chiar mai mult decât aveați nevoie.

— Vrem mai mult...

Cei trei se întoarseră în direcția ei și Grace văzu că vampirații țineau strâns în brațe trei donatori îngroziți de moarte.

— Opriți-vă! repetă căpitanul. Dați-le drumul donatorilor și întoarceți-vă în cabinele voastre.

Drept răspuns, vampirații scoaseră câteva cuvinte neinteligibile și șuierară înfuriați. Grace se cutremură, dar era totuși mulțumită că nu se afla în raza vizuală a acestora. Cu toate că nu credea că o pot

vedea, hotărî totuși să nu-și asume niciun risc în privința asta.

— Vă mai spun o singură dată, continuă căpitanul. Dați-le drumul donatorilor.

— Și dacă nu vrem? grohăi unul dintre ei.

— Nu aveți altă alegere, răspunse calm căpitanul. Singura voastră opțiune este să le dați drumul.

— Căile căpitanului nu sunt singurele pe care să le urmăm, șuieră unul.

— Căpitanul nu-i singurul din lume, grohăi altul.

— Corabia asta nu-i unică pe mări, adăugă al treilea.

— Ajunge! Dați-le drumul! spuse căpitanul.

Odată cu aceste cuvinte, în fața lor fulgeră un cerc luminos. Vampirații săriră din calea acestuia și-și retraseră brațele pentru a și le proteja. În acel moment, donatorii se apropiară imediat de lumină.

— Mergeți înăuntru, le spuse căpitanul calm, dar imperativ. Cu toate că erau foarte slăbiți, oamenii nu mai așteptară să li se repete ordinul.

Vampirații se aruncaseră pe punte și căpitanul se apropie încet de ei. Odată restabilit întunericul, creaturile se ridicară. Cu toate că ochii le erau la fel de arzători, văpăile turbării de dinainte dispăruseră.

— Am avut multă răbdare, spuse căpitanul, dar răbdarea mea are o limită.

Vampirații îl priviră copleșiți de teamă și regrete. În urmă cu numai câteva clipe, arătau ca niște monștri, iar acum semănau mai degrabă cu trei școlari muștruluiți de profesor, gândi Grace. Nu-i era însă deloc greu să-și amintească oroarea pe care o trăise puțin mai devreme.

Unul dintre ei i se adresă lingușitor căpitanului:

— Nevoia de sânge ne scapă câteodată de sub control, căpitane.

— Nu suntem la fel de disciplinați ca dumneavoastră, adăugă al doilea.

— Această dorință pare câteodată să ne macine din interior, grăi și al treilea.

— Știu bine toate aceste lucruri, răspunse calm căpitanul, pe același ton șoptit și cumpătat.

— Atunci ajutați-ne, șuieră primul.

— Lumar, tu mi-ai respins ajutorul, răspunse cu tristețe căpitanul. Nu mai pot face nimic pentru tine. A sosit vremea să părăsești această corabie.

— Nu, căpitane. Nu spuneți asemenea lucruri, se milogi Lumar în fața căpitanului.

— Dacă pleacă Lumar, vom pleca și noi cu el, interveni unul dintre colegii acestuia.

Răutatea de mai devreme părea să revină în glasurile lor, iar aripile amenințării se deschideau precum aripile unei molii.

— Într-adevăr, nici nu mă gândisem la altă variantă, spuse neînduplecat căpitanul.

— Dar încotro să mergem? întrebă al treilea vampirat — o tânără.

— În căutarea lui Sidorio, șuieră lacom unul din colegii acesteia. Sidorio ne va ajuta să căpătăm tot ce avem nevoie.

Grace se înfioră. Așadar, știau — sau cel puțin bănuiau — că Sidorio aștepta în noapte apariția și a altor vampirați. Era oare înțelept din partea căpitanului să le permită acestora să se alieze cu primul exilat de pe corabie? Nu amplifica oare riscul constituirii unei forțe inamice?

— Mergeți și găsiți-vă propriul drum, spuse căpitanul.

Dezamăgit, căpitanul se întoarse și porni spre cabina sa.

În apropierea balustradei, cei trei vampirați păreau să caute o altă ieșire.

— Am spus să plecați!

Căpitanul se întoarse brusc și porni în goană spre ei. În acel moment, vinișoarele din mantie se aprinseră fulgerător, velele corabiei străluciră puternic și începură să fluture, iar puntea fu inundată de un potop de săgeți orbitoare.

Grace închise ochii în fața acelei izbucniri incandescente și, când și-i deschise din nou, vampirații dispăruseră.

Căpitanul se opri lângă balustradă și își cufundă capul în palme.

Grace ieși din adăpostul unde se ascunsese și se apropie de el.

Căpitanul nu-i remarcă prezența decât în momentul când Grace se opri alături și își întinse brațul spre materialul ciudat al mantiei. Dar, spre frustrarea ei, nici măcar pe aceasta nu reuși să o atingă.

— Grace, șopti el. Grace, ce cauți aici? întrebă el pe un ton ce-i dădu fetei de înțeles că nu era deloc bucuros s-o vadă.

— Am venit să vă ajut, spuse ea. Știu că lucrurile nu merg deloc bine. Vreau să vă ajut.

— Nu ne poți ajuta, îi șopti categoric. Trebuie să pleci de îndată și nici să nu te mai gândești să revii.

— Căpitane, dar...

— Grace, așa trebuie să decurgă lucrurile, o întrerupse el fără să o privească și continuând să-și țină chipul mascat spre largul oceanului.

— Căpitane, insistă Grace cu lacrimi în ochi, Lorcan e rănit foarte grav — și totul a fost numai din vina mea...

— Da, spuse el întorcându-se, în cele din urmă. Da, așadar, cunoști de-acum și efectele sosirii tale pe corabie. De aceea trebuie să stai cât mai departe.

Lacrimile începuseră să-i curgă șiroaie pe obraji, dar Grace era hotărâtă să nu renunțe.

— Vă rog, căpitane. Dacă aș ajunge în realitate pe vas, poate că v-aș putea ajuta.

— Tu chiar crezi că-i poți vindeca orbirea? Cum anume te-ai gândit să-l tămăduiești? Te rog, luminează-mă și pe mine!

Glasul, deși șoptit, căpătase vădit tonul furiei.

— Vorbește, copilă!

— Nu știu, căpitane. Nu știu concret cum și *dacă* l-aș putea ajuta pe Lorcan.

— E foarte simplu, Grace, răspunse căpitanul. Există o singură modalitate prin care îi poți fi de ajutor. Întoarce-te și nu mai veni aici.

Fetei nu-i venea să-și creadă urechilor. Așa să se sfârșească totul? Pe puntea pustie a vasului? Să-i fi fost oare sortit lui Lorcan să rămână pentru totdeauna orb? Ce se va întâmpla cu el, din moment ce refuză să mai bea sânge? Grace nu suporta să lase lucrurile așa și să nu știe nimic de soarta lui. Căpitanul fusese însă cât se poate de clar și, încheind discuția, se întoarse și porni încet spre cabină.

Grace încremeni la marginea punții. Lacrimile îi curgeau șiroaie când ceața începu s-o învăluie încet, pentru a o duce departe de corabia vampiraților — unde nu se va mai întoarce niciodată.

CAPITOLUL 25
Zanshin

— Grace! Grace! Sunt Connor!

— Ce vrei?

— Pot să intru?

— Stai puțin.

Connor și Jacoby așteptau afară.

Grace deschise ușa și își scoase capul prin deschizătură.

— Bună dimineața, somnoroaso! o întâmpină Connor întinzându-și brațul să-i ciufulească părul.

— Încetează! se răsti Grace. Știi bine că nu-mi place!

— Sor'meo, iar ești urâcioasă? Ce-i cu tine?

— N-am dormit deloc bine. Ești mulțumit? Cât e ceasul?

— Șapte fără zece. Eu și Jacoby mergem la FRM. Azi învățăm *T'ai Chi*[*] cu căpitanul Solomos. Ce zici, vii și tu?

Grace clătină din cap.

— Puțin mai încolo, răspunse Grace închizând ușa.

Connor ridică din umeri și îi zâmbi lui Jacoby:

— Ți-am spus că nu-i plac deloc diminețile!

Connor bătu încă o dată la ușa surorii sale și așteptă.

— Da? se auzi un glas istovit.

— Grace, eu sunt!

Băiatul auzi zgomot de pași. O clipă mai târziu se deschise ușa.

— Ți-am zis că nu vin la FRM...

— Grace, am și terminat FRM-ul. E aproape opt și jumătate. Pe ce planetă ești în dimineața asta?

— Sunt doar obosită, bine?

— Arăți foarte tulburată.

— Da, pentru că m-ai trezit la șapte dimineața! Și acum m-ai trezit iarăși! Vreau să mă odihnesc mai mult. E chiar atât de greu de înțeles?

— Dar s-a făcut deja ora micului dejun. După masa de dimineață, comodorul Kuo ne va preda o lecție despre arta duelării. Cu toate că lecția este

---

[*] *T'ai Chi Chuan* este o formă străveche a artelor marțiale, un ansamblu de exerciții atât fizice, cât și mintale.

pentru studenții din ultimul an, ne-a invitat să participăm și noi.

— Nu cred că o să particip astăzi la vreo lecție, răspunse Grace. Sau, cel puțin, nu în dimineața asta.

— Grace, dar invitația a venit chiar din partea directorului...

— Mergi sănătos! îi spuse fata trântindu-i ușa în față.

Connor se încruntă. Cu toate că era o adevărată onoare să primească o asemenea invitație din partea comodorului Kuo, știa bine că, odată ce lua o hotărâre, Grace era de neînduplecat în schimbarea deciziei. Eh, asta e, o s-o lase să doarmă! Nu-și va strica el ziua din cauza ei, gândi Connor, întorcându-se și pornind îndată în căutarea lui Jacoby.

De cealaltă parte a ușii, Grace se prăbuși la podea și își cuprinse fața între palme. Gândurile i se îndreptau numai spre corabia vampiraților — la starea precară de sănătate a lui Lorcan și la cuvintele dure pe care i le adresase căpitanul, cuvinte ce-i străpunseseră inima mai ceva ca un pumnal.

Când Connor și Jacoby intrară în sala de clasă, comodorul Kuo îi salută din cap, spunându-le:

— Domnule Tempest, domnule Blunt, bună dimineața. Prieteni, vă rog, luați loc.

Connor se întrebă dacă ar fi trebuit să justifice cumva absența surorii sale, dar cum directorul nu părea deloc deranjat de lipsa fetei, hotărî să nu spună nimic în acest sens.

Comodorul stătea lângă un podium pe care așezase câteva hârtii și o carte micuță, legată în coperte de piele. Cu toate că sala era suficient de încăpătoare cât să-i primească pe toți studenții Academiei, în această dimineață, în fața clasei, în apropierea podiumului se afla un semicerc format doar din șaisprezece scaune. Connor și Jacoby se așezară pe cele două locuri rămase libere în centru. La câteva scaune distanță, Jasmine Peacock îi salută discret cu mâna și Connor îi răspunse zâmbind și aplecându-și ușor capul.

Decanul păși în fața podiumului și își scrută audiența. Cei șaisprezece adolescenți își priveau dascălul nerăbdători.

— Astăzi, începu directorul, vom învăța câte ceva despre termenul *zanshin*... Dar, înainte de asta, pentru cei dintre voi care nu l-ați cunoscut, permiteți-mi să vi-l prezint pe tânărul nostru oaspete la Academie, Connor Tempest.

Când studenții din anul zece își întoarseră cu toții chipurile spre el, Connor se simți mai stânjenit decât dacă ar fi fost în mijlocul unei scene, luminat puternic de reflectoare.

— Connor și sora sa, Grace, continuă comodorul Kuo fără să remarce sfiala băiatului, au petrecut trei luni la bordul vasului *Diablo*, sub comanda căpitanului Molucco Wrathe.

Din încuviințările și murmurele înăbușite ale elevilor, Connor, zâmbind în sinea lui, își dădu seama că devenise dintr-odată mult mai apreciat în ochii acestora. Era cert că, indiferent de reținerile pe care personalul didactic le avea în privința pirateriei practicate de căpitanul Wrathe, nemulțumirile acestora nu ajunseseră la urechile corpului studenților. Pentru colegii lui Connor, Molucco Wrathe era doar un pirat celebru, a cărui faimă se revărsa acum și asupra lui Connor. Cu toate că elevii erau cu doi-trei ani mai mari ca el, Connor avea față de ei un avantaj semnificativ, întrucât cunoscuse pe propria piele ce înseamnă viața de pirat.

— Și îndrăznesc să spun că, în aceste trei luni, Connor aproape că și-a desăvârșit tehnica de mânuire a sabiei. Connor, greșesc cumva?

Connor negă dând din cap, sperând din tot sufletul ca directorul să nu-l cheme cumva să facă o demonstrație.

— Îmi împrumuți puțin sabia? îl întrebă comodorul Kuo.

Connor, deși surprins, îi confirmă din cap și, ridicându-se, își scoase rapiera din teacă. Apoi, așa cum îl învățase Cate, apucă sabia de la baza mânerului și o întinse decanului, cu vârful lamei îndreptat într-o parte.

Comodorul Kuo își întinse brațul drept și își așeză mâna deasupra palmei lui Connor. Când Connor își desfăcu palma stângă, directorul încuviință din cap și strânse mânerul în pumn.

Connor păși în spate și se așeză.

— Se vede că ești antrenat foarte bine, zâmbi comodorul Kuo.

Cate îl învățase multe din ritualurile mânuirii sabiei și îi spusese că, în anumite tradiții, înmânarea sabiei cu brațul drept este un gest de cruzime și agresivitate. De aceea, în rarele situații când trebuie să-ți oferi altcuiva sabia, cel mai bine este să faci acest lucru numai cu mâna stângă.

Comodorul Kuo își luă mâna stângă de pe rapieră și scoase din buzunar o batistă de mătase, pe care o întinse în palma stângă, după care așeză lama sabiei pe ea, așa încât pielea să nu-i atingă metalul armei. Cu toate că acest gest depășea învățăturile pe care i le dăduse Cate, Connor își dădu seama că și aceste mișcări trebuie să fi făcut parte din tradițiile străvechi — și veșnic fascinante — ale artei mânuirii sabiei.

— Între voi și domnul Tempest există o diferență, spuse comodorul Kuo ridicându-și privirea dinspre lamă. Iar diferența este următoarea: noi v-am învățat tehnici de luptă încă din prima zi când ați ajuns la Academie și v-am înmânat câte două bețe din bambus.

Studenții zâmbiră nostalgici la această amintire.

— Odată ce ați progresat și v-ați însușit tehnicile de bază, ați ajuns la ziua când ați primit câte o sabie adevărată — o zi pe care sper să nu o uitați și pe care să o prețuiți pentru tot restul vieții.

Observând pe chipurile studenților un profund sentiment de recunoștință, Connor își aminti de entuziasmul pe care copiii din clasele primare îl trăiseră cu o zi în urmă, când își primiseră pentru prima dată săbiile.

— Voi sunteți crema absolvenților noștri, continuă directorul. Sunteți de-acum în ultimul an de studiu și așteptăm lucruri mari de la voi. Academia noastră este edificiul în care se instruiesc căpitanii de mâine — cei mai buni dintre cei mai buni —, iar aceștia sunteți chiar voi. În doar câteva luni, veți părăsi această instituție și veți începe ucenicia pe corăbii adevărate.

— Asta o mai puteți spune o dată! izbucni Jacoby fără să-și mai poată stăvili entuziasmul.

— Așa este, domnule Blunt, răspunse comodorul Kuo întorcându-se spre el. Veți excela fără îndoială în rangul de secund și, după aceea, în scurt timp, veți deveni căpitani în toată regula.

Connor își reaminti viziunea pe care o avusese cu două zile în urmă — când trăise parcă aievea scena aceea ciudată la bordul unui vas, unde, în calitate de căpitan, era chemat în ajutorul unui coleg rănit.

— Ați învățat foarte multe lucruri de când studiați la Academie, dar lecțiile cele mai importante vor veni de-abia de-acum încolo, iar una dintre acestea va apărea în ziua când veți fi nevoiți să vă folosiți sabia — nu în antrenamente și exerciții, ci în realitate —, pentru a vă apăra propria viață.

Lumina soarelui ce pătrundea în cameră se reflectă din lama rapierei lui Connor direct pe chipul comodorului Kuo. Apoi, imediat ce Connor își fixă privirea în razele scânteietoare ale soarelui, glasul decanului se pierdu în fundal și Connor se văzu din nou pe puntea unui vas, în toiul unei bătălii.

În încleștarea săbiilor, Connor văzu greementul sfâșiat al vasului și, odată cu salva tunului, auzi strigătele încrâncenate ale piraților.

— Căpitane, se auzi el strigat. Căpitane Tempest!

Connor zâmbi la auzul titulaturii de „căpitan". Era nemaipomenit — și cât se poate de just. Dar, o clipă mai târziu, viziunea se schimbă subit.

— Veniți, se auzi un glas tulburat. Căpitane Tempest... Veniți... Căpitane Tempest. Este rănit... Are nevoie...

Cuvintele erau aceleași, dar viziunea era de această dată mai clară. Prima dată avusese impresia că este vorba despre un membru al echipajului. Acum îi era limpede că el era cel rănit.

Connor auzi încă o dată strigătul răzbind printre suspine:

— Căpitanul Tempest e rănit. Veniți... vă rog, săriți în ajutor... pierde mult sânge... Nu se știe cât va mai rezista...

Connor simți cum îi îngheață sângele în vene. Viziunea era foarte clară. Să-i fi prevestit astfel propria moarte? Nu putea crede una ca asta!

— Domnule Tempest. Connor... Connor!

Connor se trezi brusc și își dădu seama că directorul tocmai îl întrebase ceva.

— Iertați-mă, domnule director.

— Ți-ai amintit de vremurile copilăriei? îi zâmbi comodorul Kuo.

— Îmi pare rău, se scuză încă o dată Connor. Lumina mi-a luat ochii și...

— Tocmai te întrebasem, îl întrerupse directorul, dacă în aceste trei luni ai fost cumva nevoit să-ți folosești sabia pentru a-ți apăra viața.

În răstimpul acestor vorbe, comodorul Kuo îi înapoie rapiera, ținându-i mânerul cu mâna stânga.

— Da, răspunse Connor, apucând mânerul peste mâna comodorului Kuo.

Mâna începu să-i tremure — probabil ca efect al viziunii — și, concentrându-se să o potolească, observă că decanul îi remarcase și el tremurul brațului. Connor își stăpâni reacția cu celălalt braț și băgă apoi rapiera în teacă. Comodorul Kuo îi puse pe umăr o mână, a cărei fermitate îl mai liniști puțin.

— Înainte să te așezi, vrei te rog să ne împărtășești și nouă ce sentimente trăiești când mânuiești rapiera în luptă?

Connor își aminti atât de primul atac la care participase alături de pirații de pe *Diablo*, cât și de raidul nefast de pe *Albatros*.

— Sunt trăiri destul de contradictorii, răspunse Connor.

— Continuă, îl încurajă comodorul Kuo.

— În primul rând, este emoționant. După antrenamente asidue, îți dorești foarte mult să-ți folosești sabia cât poți de bine. E o provocare — la fel ca în orice sport.

— Normal! exclamă din nou Jacoby mimând o lovitură cu sabia.

— Dar, continuă Connor ținându-și mâna pe mânerul rapierei, încă din primul moment când pui mâna pe o sabie, îți dai seama că acesta nu este un sport ca oricare altul. Această armă nu-i o jucărie, ci un instrument al morții. Prin aceasta deții în propriile mâini o putere extraordinară, dar și o responsabilitate colosală. De aceea trebuie să acorzi mare respect sabiei și să-ți onorezi adversarii.

— Bun, spuse comodorul Kuo. Și toate aceste gânduri apar în toiul luptelor?

— Nu, răspunse Connor clătinând din cap. Înainte. Aceste gânduri îmi apar întotdeauna înainte. Cutlass Cate — antrenoarea noastră pe *Diablo* — ne-a învățat însă cum să ne liniștim și să ne golim mintea înaintea atacurilor.

— Excelent, spuse comodorul Kuo. Foarte bine, Connor, te rog, așază-te.

Bucuros să scape din centrul atenției, Connor nu mai așteptă o invitație suplimentară și se așeză. Era încă zguduit de premoniția pe care o avusese — dacă fusese cu adevărat o presimțire. Posibil să nu fi fost nimic de acest gen. Probabil fusese doar o banală închipuire.

Imediat ce se așeză, Jacoby se aplecă și îi șopti:

— Se pare că te-ai cam speriat mai devreme. Ce-a fost cu tine? Ți-a zâmbit cumva Jasmine?

Connor negă dând din cap și-i spuse:

— N-am avut nimic.

Chiar dacă mâinile încă îi mai tremurau ușor, trebuia să creadă cu tărie în acest răspuns.

Când Connor își înălță privirea, observă că directorul scrisese un cuvânt pe tabla albastră din fața clasei — un cuvânt ciudat, pe care comodorul Kuo îl mai rostise și înainte.

zanshin

Decanul își privi elevii prin lentilele ochelarilor.

— Connor ne-a spus mai devreme că, înaintea fiecărui atac, trebuie mai întâi să-și golească mintea. Acesta este unul dintre modurile în care poate fi perceput conceptul *zanshin*. După cum bine știți cu toții, la Academie noi ne inspirăm din multe tradiții militare antice, iar noțiunea de *zanshin* își are originea chiar la începutul înfloririi artelor marțiale japoneze, sau *bujutsu*. Așadar, continuă directorul după ce caligrafie pe tablă cuvântul *bujutsu*, vă mai amintiți din lecțiile noastre anterioare care este termenul japonez ce desemnează angajarea în luptă?

Privind în clasă și văzând mai multe mâini ridicate, decanul confirmă din cap spre unul dintre elevi:

— Da, Aamir.

— *Kamae*, spuse încrezător băiatul.

— Foarte bine, zise comodorul Kuo, adăugând și termenul *kamae* în lista de pe tablă.

— *Zanshin* este o starea a minții, indispensabilă combatanților valoroși înaintea angajării în *kamae* sau luptă. Este o stare de maximă atenție, în care sunteți gata să vă apărați și să atacați în orice direcție, la trei sute șaizeci de grade în jurul corpului. Prin *zanshin* nu veți avea niciun punct de slăbiciune, zâmbi ușor directorul. *Zanshin* fuzionează cu tehnica impecabilă de luptă a combatantului, pentru a da naștere unor mișcări perfecte și unei izbânzi neîndoielnice.

Directorul se întoarse și mai scrise pe tablă câteva cuvinte. Pășind într-o parte, arătă spre acestea și întrebă:

— Cine îmi poate spune ce este conceptul „victorie dintr-o lovitură"?

Connor își dori să fi putut răspunde, dar, cu toate că îi erau familiare cunoștințele menționate de director, limbajul pe care îl auzea era pentru el complet nou.

— Da, Jasmine, spuse comodorul Kuo imediat ce elevii își ridicară brațele.

— Victoria dintr-o lovitură este un concept ce datează tot de la începuturile *bujutsu*, răspunse Jasmine, și, mai exact, face referire la tehnica *iaijutsu*, sau metoda tăierii cu sabia imediat ce aceasta este scoasă din teacă, adăugă ea, zâmbindu-i lui

Connor, după care se întoarse din nou spre comodorul Kuo și continuă: În arta *iai-jutsu* adversarul este doborât dintr-o singură mișcare a sabiei. Orice altă lovitură suplimentară constituie un eșec în realizarea perfectă a tehnicii.

La auzul acestor cuvinte, Connor își aminti imediat de modul în care opera Cheng Li în luptă și de iuțeala loviturilor cu cele două katane, mișcări pe care le puteai pierde la o singură clipire de ochi — comparativ cu ceilalți pirați, inclusiv Bart, care înaintau pe punte vânturându-și amenințători săbiile într-o parte și-n alta. Cu toate acestea, când își folosea săbiile, Cheng Li, după cum spunea și Cate, era cea mai eficientă luptătoare din câte văzuse — merit pe care și-l câștigase în urma antrenamentului riguros la Academie. Connor dorea să absoarbă cât mai mult din aceste tehnici, dar mai avea de stat doar câteva zile la Academie. Cum ar putea spera să acumuleze toate cunoștințele pe care Cheng Li le învățase pe parcursul a zece ani? Deodată, în ciuda cunoștințelor practice pe care le obținuse, Connor simțea că-i lipsește ceva. Ce bine i-ar fi prins dacă ar putea sta mai mult.

— Foarte bine, Jasmine, spuse comodorul Kuo. Într-adevăr, victoria dintr-o singură lovitură a fost foarte importantă pentru strămoșii noștri și, dacă o

analizăm în concordanță cu *zanshin*, putem deduce motivul datorită căruia a devenit atât de semnificativă. *Zanshin* ne transpune într-o stare optimă de atenție. Numai în această stare, când conștientizați tot ce se petrece în jurul vostru, așa cum am spus și mai devreme, puteți realiza cu succes lovitura unei victorii dintr-o singură mișcare. Un eșec cât de mic înseamnă irosirea stării de *zanshin*. În plus, cu cât veți continua loviturile, cu atât vă veți irosi mai mult această stare de conștientizare totală. Și, de asemenea, cu fiecare nouă lovitură, vă expuneți atacurilor adversarului și vă reduceți substanțial șansele de supraviețuire.

Connor recunoscu îndată senzațiile pe care le descria comodorul Kuo. Lupta cu sabia nu semăna mai deloc cu sportul. Indiferent cât de ești de rezistent și de energic — iar Connor știa bine că era atât de viguros cât putea fi orice altă ființă umană —, un duel îți seacă rezervele de energie mai rapid decât orice alt sport. Și, deseori, după îndelungatul proces de pregătire mentală, lupta efectivă se sfârșea foarte repede — uneori chiar și după numai câteva secunde. În acele scurte clipe, soarta îți este determinată de modul în care îți gestionezi adrenalina — sau *zanshin*.

— Și totuși, continuă comodorul Kuo, nu vă gândiți că starea de *zanshin* este benefică și se limitează doar la momentele de luptă. Un pirat adevărat trebuie să stea în *zanshin* nu numai în arena de luptă, ci pe tot parcursul zilei, douăzeci și patru de ore, șapte zile...

În timp ce decanul continua lecția, Connor asculta cu mare atenție — mai concentrat ca oricând —, întrucât avea multe de învățat.

Lui Connor nu-i venea să creadă cât de repede se încheiaseră cele două lecții despre arta mânuirii sabiei. Când comodorul Kuo anunță sfârșitul celei de-a doua ore, Connor privi ceasul și, văzând că trecuse deja o oră și douăzeci de minute, clătină ușor din cap. La liceul din Crescent Moon creierul i-ar fi amorțit complet după două lecții de fizică sau de geografie. Dar lecțiile comodorului Kuo erau atât de interesante, încât ar mai fi stat să-l asculte cel puțin un ceas.

— Ai fost puțin șocat când te-am strigat mai devreme, îi zise comodorul Kuo. Sper că nu te-am pus cumva în încurcătură.

Câțiva copii începuseră deja să părăsească sala și se îndreptau fără îndoială spre următoarea lecție. Jacoby aștepta în dreptul său.

— Nu, firește, răspunse Connor. Doar că sunt foarte multe informații, atâta tot.

— Dar știai bine despre ce vorbesc, îi zise comodorul Kuo. Am simțit clar acest lucru. Hai să facem o plimbare și să discutăm puțin.

Connor dădu din cap afirmativ și porni însoțit de director și de Jacoby, aflați în stânga și-n dreapta sa.

— Da, am înțeles multe din ce ați spus, numai că termenii pe care i-ați folosit sunt complet străini pentru mine. Și nu mă refer doar la *zanshin*, ci și la *kamae*, *bujutsu* și *iai-jutsu*...

— Da, era de așteptat, spuse comodorul Kuo odată ce intrară într-una din grădinile scăldate în soare ale Academiei. Spre deosebire de acești copii, tu n-ai avut avantajul învățării la Academie. Cu toate că elevii pe care i-ai văzut sunt doar cu doi ani mai mari ca tine și studiază aici de aproape zece ani, tu cunoști mult mai multe decât crezi — amintește-ți numai de modul în care mi-ai oferit sabia pentru inspecție. Felul în care ai făcut acest lucru datează încă de pe vremea vechilor luptători japonezi.

Connor se arătă surprins.

— Antrenoarea ta — Cutlass Cate, nu? — ți-a insuflat în răstimpul petrecut la bordul corăbiei *Diablo* un nivel remarcabil de cunoștințe. Domnule Tempest, ai cu adevărat de ce să fii mândru.

Connor roși plăcut impresionat.

— Ce mai face sora ta?

Întrebarea îl luă pe nepregătite:

— E bine, cred... Adică, bănuiesc. Astăzi-dimineață nu s-a simțit prea bine, dar...

Comodorul Kuo zâmbi:

— Întrucât avem parte de-o zi splendidă, sunt convins că nu va sta închisă în cameră. Gata, acum trebuie să plec și să predau o lecție elevilor din anul 6, despre calitățile pe care trebuie să le aibă un căpitan. Îți doresc o zi minunată în continuare.

Imediat ce porni cu pași mari pe panta din apropiere, decanul se întoarse și îl scrută pe Connor cu privirea. Oare la ce se gândea? se întrebă tulburat Connor.

— Mă gândeam, spuse comodorul Kuo, de fapt, mă întrebam dacă te-am putea convinge să-ți prelungești vizita la Academie. Aici te putem învăța multe despre piraterie. De asemenea, și tu ne poți învăța foarte multe lucruri, căci ai multe de dăruit, Connor Tempest.

— Vă mulțumesc, spuse Connor, neștiind exact ce-ar fi putut răspunde.

— Ei bine, mai gândește-te, continuă directorul. Știu că este un gând cam neobișnuit și știu bine că Molucco de-abia așteaptă să revii pe corabie, dar vrei

măcar... ești de acord să reflectezi puțin la această invitație?

Connor dădu din cap afirmativ. În acel moment, tot ce-și dorea era să rămână acolo — dar putea cu adevărat să facă acest lucru? După toate câte se întâmplaseră, putea oare să-l părăsească pe căpitanul Wrathe și să renunțe la *Diablo*?

Connor se gândi încă o dată la viziunea de mai devreme și se înfioră până în măduva oaselor. Era însă hotărât să nu renunțe la luptă. Din moment ce moartea îi dădea în continuare târcoale, o va înfrunta și îi va pregăti o ripostă de-o să-l țină minte. De-acum va începe să se pregătească temeinic, pentru a deveni cel mai bun pirat din lume. Și nu doar un pirat, ci și un războinic de temut. Nu doar un războinic, ci și un căpitan în toată regula. Da, gândi el, chiar de va veni o zi — în viitorul foarte îndepărtat — când mă voi vedea doborât pe puntea vasului pe care îl voi conduce... știu cel puțin că voi muri ca un pirat ce va intra în legendă.

Capitolul 26
Sămânța

— Grace!

— Connor, gata, lasă-mă în pace!

— Nu-i Connor. Sunt eu.

— Cheng Li!

Grace sări din pat și deschise numaidecât ușa. În prag aștepta Cheng Li, îmbrăcată pentru luptă și ținând în mână o sabie ce nu-i aparținea. Tânăra zâmbi și trecu sprintenă pe lângă Grace.

— Grace, credeam că azi ne vom îmbunătăți puțin tehnica de luptă, spuse ea, dar nu te-am văzut deloc până la ora asta. Ia te uită, nici nu te-ai schimbat din cămașa de noapte și este aproape ora prânzului! Grace, s-a întâmplat ceva?

— Da, răspunse Grace fără să-și poată stăpâni emoțiile. Da, s-a întâmplat ceva foarte rău.

Cheng Li aruncă sabia pe pat și o îmbrățișă pe Grace cu tandrețe. Era un gest complet atipic pentru ea, dar era exact gestul de care Grace avea nevoie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Cheng Li fără să-și slăbească îmbrățișarea. Spune-mi. Știi că am promis să ne împărtășim *totul*.

*

Grace îi împărtăși tristele întâmplări petrecute în recenta — și *ultima* ei — călătorie la bordul corabiei vampiraților. La fel ca și data trecută, Cheng Li o ascultă cu mare atenție până la sfârșit.

— Nu știu ce să fac, zise Grace. Totul s-a schimbat.

Cheng Li clătină din cap:

— Nu s-a schimbat nimic.

Grace crezu că nu auzise bine:

— Ba da! Căpitanul mi-a zis clar să nu mă mai întorc și să stau cât mai departe de ei.

— Într-adevăr, spuse Cheng Li, dar ai câțiva prieteni la bordul vasului și, după cum ai spus chiar tu, ți-au rămas acolo câteva probleme de rezolvat. Așa că nu mai are importanță ce crede căpitanul. Ceea ce contează este să-ți găsești liniștea sufletească.

Grace clătină din cap:

— Nu pot ignora dorințele căpitanului — pur și simplu nu pot.

— Și cum rămâne cu Lorcan? întrebă Cheng Li. El are nevoie de tine. Căpitanul a renunțat să-l mai ajute — dar nu și tu!

— Din moment ce nici căpitanul nu-l poate ajuta, cum aș putea să-l ajut eu?

— Asta încă nu știm. Trebuie mai întâi să te întorci din nou pe corabie.

Grace privi mirată în ochii cenușii ai tinerei și inima începu să-i bată tot mai puternic. Într-adevăr, cum ar fi putut oare să-l ajute?

— Fii atentă, continuă Cheng Li. Darcy Flotsam a venit să-ți ceară ajutorul, am dreptate?

Grace îi confirmă.

— Iar Lorcan ți-a dăruit inelul Claddagh și chiar ți-a apărut în câteva viziuni...

— Da, o aprobă Grace. Așa e!

— Viziunile pe care le-ai avut puteau fi de fapt rugăminți de ajutor. Grace, nici pe departe nu ți-ai încheiat socotelile cu acea navă. Din câte văd eu, căpitanul este mult prea ocupat cu vampirații rebeli — Sidorio și ceilalți — și nu mai gândește limpede. Cred că a și uitat de sărmanul Lorcan. În plus, după cum mi-ai spus, dacă Lorcan refuză să mai consume sânge, cu siguranță nu va mai rezista mult. Iar până când va binevoi căpitanul să-și îndrepte atenția spre el, s-ar putea să fie prea târziu.

Cheng Li o salvase încă o dată din încurcătură.

— Am înțeles, spuse Grace, înflăcărată de această nouă perspectivă. Bun, așa rămâne, dar cum mă voi putea întoarce pe vas?

— Grace, spune-mi încă o dată, cum crezi că ai reușit prima oară să găsești corabia vampiraților?

Grace oftă, căci discutaseră de câteva ori despre acest lucru.

— Eram în apă și luptam să supraviețuiesc, dar fără prea mari șanse de reușită — la fel ca și Connor. Tu l-ai găsit pe fratele meu, iar Lorcan m-a găsit pe mine.

— Eu l-am găsit pe Connor în timpul zilei, îi zise Cheng Li. Cu toate că nu mai era mult până la amurg, lumina încă nu dispăruse. Altminteri mi-ar fi fost imposibil să-l văd în întuneric.

— Înseamnă că și Lorcan m-a găsit tot înainte de amurg.

— Asta ar fi puțin probabil, nu? Din câte știm, Lorcan nu ar fi putut supraviețui la lumină.

— Da, ai dreptate, însă era ceață...

— Da, ceața în care te-ai văzut învăluită pe puntea corabiei...

— Aceeași ceață care s-a lăsat și în zorii zilei când m-am reîntâlnit cu Connor pe punte.

— Se pare că vampirații generează această ceață, spuse gânditoare Cheng Li. Să fie oare posibil așa ceva?

— Da, se entuziasmă Grace ridicându-se brusc. Tocmai mi-am amintit că, imediat ce am ajuns pe punte, l-am auzit pe căpitan spunându-i lui Lorcan să mă ducă înăuntru înainte de ridicarea ceții.

— Acest indiciu nu este o dovadă concludentă, spuse Cheng Li. Dar cum nu avem de-a face cu probe concludente, eu cred că vampirații... mai bine spus, căpitanul lor este cel cu adevărat capabil să provoace apariția ceții, pentru a-i proteja pe cei care nu pot suporta lumina zilei. E clar însă că nu are deplin control asupra ceții. Ah, ia stai...

— Ce este? întrebă Grace înflăcărată.

Cheng Li se întinse și închise ochii.

— Grace, cu toate că nu avem nimic sigur, suntem foarte aproape de o descoperire, spuse ea, deschizându-și brusc ochii. Crezi că este posibil să fi găsit *tu* corabia, și nu invers? Poate că *tu* ai menirea să o salvezi.

— Uiți însă că ei m-au găsit în mijlocul oceanului, unde nu mai aveam mult și mă înecam. Nu putem exclude acest fapt.

— Ba da, răspunse Cheng Li ridicându-se în capul oaselor. Totul depinde de modul în care privești lucrurile. Grace, încearcă să gândești în afara tiparelor și certitudinilor.

Grace nu o mai văzuse niciodată pe Cheng Li atât de înflăcărată.

— Amintește-ți de viața pe care o aveai în orășelul din golful Crescent Moon. Adu-ți aminte de camera din vârful farului.

Auzindu-i cuvintele, Grace își închise ochii și își imagină că se află în camera proiectorului și admiră apele golfului de sub ea.

— Și acum? întrebă ea.

— Mergi mai departe, continuă Cheng Li. Tatăl tău a murit; banca a intrat în posesia farului; tu și Connor nu mai aveți nicio opțiune în acel orășel amărât. Așa că...

— Da?

— Privești în largul oceanului și transmiți în noapte un semnal, în speranța că va veni cineva să te salveze.

— Ce fel de semnal?

— Încă nu știm, dar trebuie să fi fost un semnal pe care l-ai descoperit fără să vrei — un semnal pe care vampirații să-l poată recunoaște.

Grace icni.

— Ce e? întrebă Cheng Li. Ce s-a întâmplat?

— Cred că știu despre ce vorbești, răspunse entuziasmată Grace. Mi-am amintit ceva ce mi-a spus căpitanul — chiar în prima seară când l-am întâlnit.

— Ce ți-a zis?

— Când l-am întrebat ce vrea de la mine, ei bine... mi-a răspuns...

Grace se opri și își reaminti clar șoaptele căpitanului: *Ce vreau de la tine? Grace,* tu *ești cea care m-a căutat, nu?*

Grace deschise ochii și o văzu pe Cheng Li privind-o foarte concentrată.

— Am crezut inițial că vorbește despre întâlnirea din acea seară și m-am gândit că se referă la faptul că l-am căutat pe corabie — dar este posibil să se fi referit la mai mult decât atât. Într-adevăr, dacă voia de fapt să-mi dea de înțeles că eu venisem în căutarea corabiei?

Cheng Li aprobă această descoperire, la fel de entuziastă ca și Grace.

— Grace, întrebarea ta a fost greșită încă de la început. Însă greșeala e de înțeles. Problema nu este *cum* să ajungi pe corabie, ci *de ce* anume cauți să ajungi acolo. Ce anume te leagă de corabia vampiraților?

— Acest lucru nu-l pot afla până nu mă întorc acolo și, din câte se pare, în cele câteva ore de când discutăm, n-am ajuns la nicio concluzie și doar am bătut pasul pe loc.

— Asta nu-i adevărat, spuse Cheng Li zâmbind.

Cheng Li se ridică și deschise obloanele. Briza mării adie în cameră și le învălui într-un parfum îmbătător de iasomie.

— E doar un gând, continuă Cheng Li zâmbindu-i, dar ce-ai zice să aștepți apariția unei alte furtuni? Când condițiile vor fi la fel ca atunci, istoria se va repeta probabil de la sine.

CAPITOLUL 27
Echipajul

Stukeley devenea tot mai priceput la surfing și, reflecta el pășind alene printre valuri, avea timp berechet să-și perfecționeze și mai mult tehnica. În majoritatea nopților, el și căpitanul își făceau un adăpost pe câte o plajă și petreceau acolo câte o zi sau două, după care plecau spre locuri noi — dar fără să se îndepărteze prea mult de coasta uscatului. Căpitanul tot susținea că are un plan, dar Stukeley nu mai era convins de acest lucru. Căpitanul devenea pe zi ce trece tot mai zgârcit la vorbă, iar când deschidea arareori gura, de-abia dacă scotea două-trei cuvinte. Sidorio revenea la viață doar în momentul vânătorii. Atunci parcă era un om cu totul diferit — sau, mai bine spus, o *creatură* diferită. După ce se hrănea, turuia fără întrerupere glume sinistre și tot felul

de povești ciudate. Energia însă nu ținea mult și în scurt timp se retrăgea asemenea refluxului deasupra văluririlor nisipului.

Câteodată, când se simțea singur, Stukeley se gândea la Bart, la Connor și la ceilalți vechi colegi ai săi. Astfel de amintiri erau însă prea dureroase pentru a stărui asupra lor. În plus, odată cu trecere timpului, amintirile îi deveneau din ce în ce mai vagi. Înceta să mai fie cel care se cunoștea, dar nici nu dădea semne să devină altcineva. Prins în această incertitudine, își luă planșa de surf și se avântă în apă, unde începu să urmărească răbdător valurile. Surfingul îl ajuta să uite de toate și să se lase absorbit de vuietul valurilor și de energia complexă a apei. La fel ca și în alte dăți, simțind schimbarea fluxului, se ghemui pe planșă și o cârmi cu brațele, pentru a-și optimiza poziția.

Știa că se schimbă — că trece prin transformări subtile și profunde. Noapte de noapte vedea tot mai bine în întuneric și, indiferent dacă avea sau nu parte de lumina lunii, de-acum se putea bucura pe deplin de surfing și vedea clar în depărtare formarea valurilor.

Imediat ce apele întunecate începură să se ridice, se lipi cu pieptul de planșă și așteptă înălțarea valului.

Când valul se înălță într-o unduire perfectă, Stukeley se ridică pe planșă și începu călătoria spre

țărm. Prinsese un val tocmai potrivit, ce-l propulsa vertiginos spre plaja aproape pustie, în mijlocul căreia o siluetă solitară pregătea un mic foc de tabără.

Odată ce valul îl lăsă în apele mici din preajma țărmului, Stukeley sări euforic și ridică planșa din apă. Punând-o sub braț, țâșni spre foc și se minună încă o dată în sinea lui de faptul că hainele și pielea i se uscau cu o asemenea repeziciune.

— Căpitane, m-ați văzut? Ați văzut cum am stăpânit la perfecție acel val?

— Nu, răspunse Sidorio fără să-și ridice privirea de la pâlpâirile focului pe care îl făcea pe nisip.

În timp ce căpitanul așeza în mijlocul focului o nouă bucată de lemn aduse de valuri, Stukeley împlântă vârful planșei în nisip și se ghemui să ajute la pregătirea focului.

— Nu, repetă Sidorio, îndepărtându-i cu brutalitate mâna.

— Căpitane, ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Nu vreți să faceți puțin surfing? În noaptea asta avem parte de niște valuri excelente.

Fără să-i răspundă, Sidorio continuă să așeze câteva lemne pe foc.

Privind încă o dată apa, Stukeley se gândi să se reîntoarcă, să se mai relaxeze puțin între valuri.

Urmărind unduirea ispititoare a apei, deodată, văzu în depărtare o bărcuță.

— Căpitane, priviți!

— Acum ce mai e?

Sidorio își ridică înfuriat ochii întunecați, dar pe Stukeley nu-l mai interesa. Descoperise ceva foarte important.

— Ia uitați, o barcă se îndreaptă spre țărm.

— Unde?

În acel moment se aprinse și focul. Sidorio se ridică și, urmărind privirea lui Stukeley, zări bărcuța în care se aflau câteva persoane ce se țineau strâns de marginile ambarcațiunii, în timp ce un val o prăvăli năvalnic spre țărm.

Stukeley se întoarse întrebător spre căpitan. Trebuia luată îndată o decizie și aceasta era numai prerogativa căpitanului. Odată ce barca și ocupanții acesteia ajungeau la țărm, nu existau decât două modalități prin care să rezolve această întâlnire: fie găseau o soluție prin care să scape de marinari, fie îi omorau. Dar ce să aleagă din aceste două posibilități?

Cu toate că se hrăniseră deja, Stukeley știa că asta nu era un impediment în luarea unei decizii.

— Apetitul nostru nu are limită, îi spusese mai demult Sidorio. Te poți înfrupta cât dorești.

Stukeley privi încă o dată spre căpitan și așteptă un semn din partea acestuia. Căpitanul însă încremeni locului și privi impasibil cum călătorii coborau din barcă și pășeau prin apă, spre țărmul cu prundiș al mării. La un moment dat, străinii își ridicară privirile și unul din ei le făcu semn cu mâna. De-acum nu mai puteau trece neobservați.

— Căpitane, ce facem?

Sidorio nu-i răspunse.

Odată ce priponiră barca pe nisipul plajei și începură să se apropie, cei trei străini se dovediră a fi doi bărbați și o femeie. Unul dintre bărbați, aproape la fel de înalt și de robust cât căpitanul, se apropie cu pași mari, își vântură încă o dată brațul și strigă:

— Sidorio! Hei, Sidorio!

Crezând că nu aude bine, Stukeley se întoarse și-l privi pe căpitan. Sidorio zâmbea. Reîntorcându-și privirea spre străin, Stukeley îl văzu pe acesta luând-o la fugă spre ei.

— Sidorio! Ești chiar tu!

— Lumar.

Căpitanul porni spre străin, și Stukeley îl urmă la mică distanță în spate, intrigat și totodată neliniștit. Să fi făcut această întâlnire parte din planul căpitanului? se întrebă Stukeley privindu-i pe cei doi îmbrățișându-se.

După ce-l văzu pe căpitan întâmpinându-i și pe ceilalți doi străini, Stukeley se mai liniști puțin. Nu-i spusese Sidorio că li se vor mai alătura și alții? În plus, de-acum nu va mai trebui să-i suporte căpitanului stările de morocăneală. În definitiv, se părea că lucrurile mergeau în direcția cea bună.

— Stukeley! îl strigă Sidorio.

Locotenentul răspunse imediat apelului și se postă în apropierea căpitanului.

— El este Stukeley, locotenentul meu, îl prezentă Sidorio pe un ton care îl făcu pe Stukeley să radieze mândru și să se apropie și mai mult de căpitan.

— El e Lumar, continuă Sidorio. Un vechi prieten.

Străinul făcu un pas în față și îi întinse mâna. Bărbatul de culoare, de aceeași statură cu Sidorio, era tuns foarte scurt, iar părul argintiu îi lucea în razele lunii ca pielea unui rechin. Veșmintele îi erau și ele asemănătoare cu ale căpitanului și vorbeau de la sine despre o viață militărească, petrecută în cea mai mare parte pe ape.

— Bun găsit, Stukeley, îl salută Lumar forțându-și un surâs.

Glasul îi era la fel de pregnant și de sinistru ca un clopot de cimitir, iar mâinile complet reci, la fel ca și ale lui Stukeley.

— El e Olin.

Al doilea bărbat păși în față și, în timp ce-și strânseră scurt palmele, străinul privi prin Stukeley ca prin sticlă. Înalt și slab, Olin era îmbrăcat într-o mantie lungă și avea capul acoperit cu glugă. Chipul îi era uscățiv și ascuțit, cu doi pometi ce păreau să-i străpungă pielea palidă a feței. Când îi atinse palma, Stukeley se simți de parcă ar fi avut în mână un pește proaspăt scos din apă. Stukeley simți un profund sentiment de ușurare, când Olin se dădu în spate și îi îngădui celui de-al treilea călător să se prezinte.

— Iar ea este Mistral, spuse Sidorio, în timp ce tânăra păși în față.

La fel ca și Olin, fata purta pe cap o glugă, pe care și-o lăsă pe spate și își desfăcu părul lung și blond. Stukeley încremeni. Mistral era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată — și era atât de atrăgătoare, încât Stukeley uită complet de toate fetele pe care le cunoscuse până atunci. Când Mistral îi zâmbi cu gingășie și își întinse mâna albă și catifelată, Stukeley simți că i se înmoaie picioarele. Întinzându-și mâna, ca și cum ar fi dorit să apuce o floare plăpândă, se aplecă și atinse ușor cu buzele metalul rece al inelelor finuțe de pe degetele tinerei.

Ridicându-și privirea, Stukeley o văzu zâmbind.

— Încântător, spuse fata, înainte să pășească în spate și să intre în rând, alături de tovarășii ei de drum.

Sidorio se întoarse și-l privi înflăcărat pe Stukeley:

— Ți-am zis că vor veni. Vezi c-am avut dreptate?

Lumar se adresă căpitanului:

— Am fost nevoiți să plecăm. Nu mai aveam nimic pe corabia aia.

— Regulile pe care trebuia să le respectăm nu mai aveau niciun sens pentru noi, șuieră Olin.

— Căile căpitanului sunt învechite, adăugă Mistral încrucișându-și brațele la piept. Trebuie să pornim de-acum pe calea noastră.

— Știam, Sidorio — incantă sobru Lumar —, știam că tu vei fi cel care ne va conduce pe o nouă cale.

Sidorio încuviință tăcut. Părea însuflețit de o energie proaspătă, își spuse Stukeley, gândindu-se că așteptarea fusese probabil foarte împovărătoare pentru căpitan. De-acum, odată ce li se alăturaseră și alți membri, Sidorio putea să-și definitiveze în liniște planurile — oricare ar fi fost acestea.

— Într-adevăr, asta și intenționez, îi înștiință Sidorio. Prieteni, veniți și încălziți-vă la focul nostru.

Nou-veniții consimțiră zâmbind, iar Sidorio își întinse brațul spre focul ce ardea pe plajă cu așa intensitate, încât părea să eclipseze până și strălucirea lunii.

— Mă bucur să te văd din nou, îi spuse Lumar căpitanului, punându-i o mână pe umăr.

— Da, zise Sidorio. Dar cum m-ai găsit?

— Cine se aseamănă se adună, răspunse Lumar zâmbind sinistru. Și vor mai veni și alții, adăugă el. Ăsta e doar începutul.

Capitolul 28

Un viitor glorios

— Așadar, ce o neliniștește pe tânăra noastră speranță? întrebă Jacoby, în timp ce se înfruptau din micul dejun pe terasa scăldată în soare.

Connor oftă:

— E chiar atât de evident?

— Mă tem că da, spuse Jacoby. La cursul de luptă corp la corp *Krav Maga*, erai destul de vesel, dar după aceea n-ai mai scos un cuvânt și, de când ne-am așezat, îți tot zgâlțâi genunchii pe sub masă. Ce te frământă?

— M-am gândit mult...

— Oho, îl întrerupse Jacoby înfigând furculița într-o feliuță de șuncă prăjită. Treaba asta cu gândirea e o chestie foarte dificilă! îi zise crănțănind șunca între dinți.

Deși era pe jumătate plină, Connor împinse farfuria din față.

— Eh, acum chiar că mă îngrijorezi, spuse Jacoby. De obicei lăsai farfuria lună. Ar fi bine să-ți descarci sufletul, Connor Tempest. Ce te apasă?

— Știi că urma să stau aici doar o săptămână, nu?

— Da, normal.

— Ei bine, au trecut deja cinci zile și au mai rămas doar două.

— Timpul curge cu repeziciune, îi zâmbi Jacoby. Deși, câteodată am impresia că te-ai aflat aici dintotdeauna!

Connor se întristă.

— ... Într-un sens bun, firește, se completă Jacoby.

Connor dădu din cap.

— Problema e că... nu cred să-mi doresc să plec duminică.

Jacoby îi răspunse ronțăind o nouă bucățică de șuncă:

— Atunci mai rămâi.

— Nu-i atât de simplu, răspunse Connor. Ai uitat probabil de legământul pe care i l-am făcut căpitanului Wrathe. E de datoria mea să mă întorc pe *Diablo*.

— Da, în cele din urmă, va trebui să pleci, îi zise Jacoby. Dar, cu siguranță, căpitanul Wrathe va putea supraviețui încă o săptămână fără Băiatul lui Minune.

Totodată, comodorul Kuo va fi încântat să audă că-ți prelungești vizita.

— Da, comodorul Kuo va fi mulțumit, dar nu și căpitanul Wrathe — mai ales că nu este un mare admirator al Academiei.

— Nu? întrebă Jacoby rupând în două o brioșă cu afine. De ce?

— Din mai multe motive. În primul rând, el nu crede în ideea educării piraților. În opinia lui, pirații adevărați sunt numai cei cărora le curge pirateria prin sânge.

Jacoby ridică din umeri.

— S-ar putea să aibă dreptate.

— Posibil, dar am învățat aici foarte multe lucruri. Dacă aș mai rămâne, aș învăța și mai multe, spuse Connor surprins de intensitatea dorinței din glas.

— Atunci mergi și discută cu decanul, îi zise Jacoby. Lasă-l pe el să rezolve problema cu Wrathe.

Connor se încruntă. Nu-i putea vedea pe cei doi căpitani stând liniștiți la o masă și dezbătând prietenește pe tema acestei chestiuni.

Jacoby rânji cu gura până la urechi:

— Mi-a venit o idee. Ce-ai zice să rămâi aici și să te înlocuiesc eu pe *Diablo*? Aș da orice să ies cu adevărat pe ocean.

— Ar fi interesant, răspunse Connor amintindu-și de sentimentul profund de libertate pe care îl trăia

de fiecare dată când *Diablo* naviga în largul oceanului. Deodată, îl copleși un val însuflețitor de amintiri despre vas și despre colegii săi. Dar eu chiar vreau să mă întorc, adăugă el, numai că îmi doresc să mai rămân puțin aici.

— Atunci bea-ți sucul de rodii și discută apoi cu directorul, spuse Jacoby.

— Ce anume să discute cu decanul?

Jacoby și Connor își ridicară privirile și o văzură pe Cheng Li în dreptul mesei. Tânăra sosise pe furiș. Niciunul dintre băieți nu îi remarcase până în acel moment prezența.

— Tocmai vorbeam despre... începu Connor. Mă gândeam... să...

Cheng Li îl privi pieziș și își ridică mirată o sprânceană.

— Vrea să știe dacă își poate prelungi șederea la Academie, o lămuri Jacoby zâmbind larg.

— Ah, înțeleg, spuse Cheng Li.

— Și e îngrijorat de felul în care va reacționa căpitanul Wrathe, adăugă Jacoby. Însă comodorul Kuo nu va avea nicio problemă în a rezolva acest amănunt.

— Chiar așa? întrebă Cheng Li aruncând o privire orologiului Academiei. Jacoby, nu-i cumva momentul să înceapă ora de biologie marină?

Jacoby îi urmări privirea spre cadranul orologiului de deasupra terasei, înconjurat de lianele înflorite ale plantei *bougainvillea*[*].

— Ah, da. Connor, dacă vrem să nu întârziem, am face bine să ne grăbim.

— Jacoby, spune-i căpitanului Solomos că l-am reținut pe domnul Tempest pentru rezolvarea unor treburi importante la Academie.

— Nu-i frumos că m-ați exclus din conversație, tocmai când lucrurile deveneau tot mai interesante, zâmbi Jacoby. Dar e în regulă, domnișoară Li. Dacă aceasta ajută cauzei Băiatului Minune, cine sunt eu să mă plâng?

Jacoby sări de pe scaun și îi făcu cu ochiul lui Connor:

— Pe mai târziu, prietene.

După ce băieții își ciocniră ușor pumnii în semn de salut, Cheng Li se așeză pe scaunul eliberat de Jacoby.

— Ei bine, începu Cheng Li, în timp ce Jacoby alerga în josul micuței coline, spre laboratorul de biologie, trebuie să recunosc că te-ai acomodat la Academie mult mai repede decât anticipam.

Connor ridică din umeri:

---

[*] Arbust cățărător, numit și floarea-de-hârtie, care crește în țările cu climă caldă.

— Mi-ar fi plăcut să nu mă simt atât de sfâșiat lăuntric. Știu că datoria mea principală este față de căpitanul Wrathe și de colegii mei de pe *Diablo*. Dar mie chiar îmi place aici. Am de învățat foarte multe.

Cheng Li zâmbi cu gura până la urechi:

— Știam că așa va fi. Noi doi semănăm foarte mult. Oricât am fi de talentați natural, tot tânjim după și mai multă cunoaștere.

Connor se obișnuise atât de mult cu aroganța tinerei încât de-abia o mai băga de seamă. Cheng Li însă părea să-l supraestimeze, căci el nu-și dorise niciodată să devină tobă de carte. Nici vorbă să fi tânjit vreodată după tipul de învățături cu care era îndopat în liceul din Crescent Moon. Dar, la fel de adevărat, când venea vorba despre piraterie, își dorea să cunoască absolut totul. În acest sens, pe zi ce trece devenea tot mai ambițios.

— La ce te gândești? întrebă ea.

— De fapt e inutil, răspunse băiatul. Chiar dacă decanul îmi va permite să mai rămân aici o săptămână, ce importanță ar mai avea? Tu ai învățat aici timp de zece ani. Jacoby nu mai are nici el mult până la absolvirea studiilor. Nu am cum să recuperez și să vă ajung din urmă.

— Da, firește, într-o săptămână nici vorbă de așa ceva. Dar, cu riscul de a te flata, Connor, tu ești un adevărat talent. În afară de Jacoby, la Academie nu

avem niciun student care să rivalizeze cu iscusința ta în mânuirea sabiei. Și știu bine că sunt și în asentimentul celorlalți dascăli când afirm că am fost cu toții foarte impresionați de modul în care te-ai comportat la ore — chiar și în compania elevilor mai mari ca tine.

Connor roși. Laudele primite din partea unui învățător erau pentru el o experiență cu totul inedită.

— E chiar straniu, nu? spuse el. Cu numai câteva luni în urmă, locuiam într-un orășel amărât, unde trăisem de ani de zile. Apoi, după moartea tatei, am fost cât pe ce să-mi urmez părintele în mormânt. Dar am supraviețuit și m-ai salvat și... ei bine, acum mă simt de parcă aș fi hibernat în toți acei ani și aș fi așteptat ca pirateria să-și revendice drepturile asupra mea. Se pare că aceasta mi-a fost soarta.

Cheng Li îl aprobă clătinând energic din cap:

— Da, exact! La asta mă gândeam și eu. Connor, oi fi tu fiul unui supraveghetor de far, dar menirea ta este aceea de a fi pirat.

— Sunt oare născut pentru a deveni căpitan? întrebă Connor amintindu-și încă o dată de viziunea referitoare la viitorul său.

— Căpitan și chiar mai mult decât atât. Într-o bună zi s-ar putea să ajungi și comodor — conducător al tuturor căpitanilor. Te așteaptă în față un viitor glorios, îi spuse Cheng Li zâmbind, după care expresia i

se schimbă dintr-odată. Dar trebuie mai întâi să înlăturăm câteva impedimente.

Connor o privi mirat.

— Trebuie să te eliberăm de legământul pe care i l-ai făcut căpitanului Wrathe, îl lămuri ea.

— Dar jurământul este... pentru toată viața. L-am semnat cu sângele meu.

Cheng Li zâmbi din nou:

— Prostii! Există întotdeauna căi ocolitoare — mai ales cu un om ca Wrathe. Singura problemă este ce va cere în schimb. Tu îl cunoști bine. Nu vreau să te jignesc, dar este foarte posibil ca în schimbul libertății tale să accepte imediat o podoabă ieftină, cu un safir incrustat în vârf.

Connor se întristă. Să renunțe Molucco atât de ușor la el? Și, chiar dacă lucrurile ar fi stat așa, de unde îi va da el un safir? Singura lui avere era formată din câteva lucrușoare adunate după raiduri și, bineînțeles, printre acestea nu avea nimic cu care să-i atragă atenția unui om atât de bogat ca Molucco.

— Of, sărmanul de tine, spuse Cheng Li lăsându-se pe spătar. Te gândeai cumva că mă refeream să-ți răscumperi singur libertatea? Nici vorbă! Connor, de acum nu mai ești singur și ai de partea ta susținători foarte puternici și influenți. John Kuo nu este doar decanul Academiei, ci și unul dintre cei mai puternici oameni din Federația Piraților.

— Și ce anume este această Federație a Piraților? întrebă Connor.

— Cred că această întrebare ar trebui adresată comodorului Kuo. Îți voi aranja cu el o întâlnire pentru mai târziu. Între timp, până voi discuta cu decanul, mergi și participă în continuare la lecții.

Connor se ridică de la masă și își puse rucsacul peste umăr.

— Îți mulțumesc pentru tot.

— Păstrează-ți deocamdată mulțumirile, răspunse Cheng Li. Ține minte că-mi rămâi dator și... într-o bună zi îți voi cere să-mi returnezi această favoare.

Cu toate că tânăra îi zâmbi, Connor simți dintr-odată un fior pe șira spinării și își dădu seama că fata vorbise cât se poate de serios.

Connor începu să se îndepărteze încet și, în timp ce mintea îi era asaltată de zeci de gânduri sumbre, deodată, se întoarse și privi în urma sa. Cheng Li se ridicase deja și se îndrepta spre cealaltă parte a parcului. Connor fugi să o prindă. Auzindu-i pașii, Cheng Li se întoarse:

— Da, ce e?

— Nu vreau să-l trădez pe căpitanul Wrathe. El a făcut foarte multe pentru mine.

Cheng Li dădu din cap și îi puse o mână pe umăr.

— Connor, te înțeleg foarte bine, oftă ea. Dar să știi că te-ai pripit când ai hotărât să te legi pentru

totdeauna de echipajul său. În viitor te așteaptă oportunități mult mai bune și mai mărețe. Să nu crezi o clipă că el nu știe acest lucru. Să nu crezi un moment că nu știa ce-ți cere, atunci când te-a forțat să-i juri credință.

Când Cheng Li dispăru în spatele ușii, Connor începu să reflecteze la vorbele tinerei. Să fi fost adevărat? Se folosise oare Molucco de naivitatea lui, pentru a-l lega de el, înainte de a-i permite să descopere dacă avea și alte opțiuni? Era o acuzație foarte gravă. Dar dacă avea dreptate Cheng Li, și Molucco îl păcălise în semnarea jurământului, atunci sosise vremea să se despartă de el cu orice preț.

În timp ce cobora în zigzag panta parcului, Connor aruncă peste umăr o privire către fereastra camerei surorii sale. Obloanele erau trase. Era trecut de zece și Grace nu dădea niciun semn de viață. Și-ar fi dorit să o întrebe pe Cheng Li cum se simte Grace, dar dilemele cu care se confrunta îi acaparaseră complet gândurile. Oricum, putea vorbi cu ea în timpul unei pauze — sau înaintea mesei de prânz, dacă nu reușea să-și facă timp între ore. Din câte se părea, Grace nu intenționa să iasă din cameră.

Capitolul 29
Furtuna

Connor nu reuși să-și facă timp să o vadă pe Grace în răstimpul pauzei și, în schimb, hotărî să trândăvească împreună cu Jacoby și cu Jasmine sub coroana unui rodier — unde se adăpostiră de arșița soarelui, degustară din fructele coapte ale pomului și pălăvrăgiră relaxați vrute și nevrute, până la sunetul clopoțelului ce anunța începerea lecției ținute de căpitanul Larsen. Cele două ore ale cursului trecură foarte repede sub îndrumarea fascinantului căpitan danez.

Conform orarului, cursul următor — pe tema calităților căpitanilor și formarea echipajului — trebuia ținut de Cheng Li, dar, spre surpriza elevilor, în sala de seminar intră comodorul Kuo.

— Știu că o așteptați pe domnișoara Li, dar se pare că azi ați cam avut noroc, le spuse el zâmbind.

Nimeni nu obiectă. Cum decanul era unul dintre cei mai populari profesori de la Academie, studenții tratau cu mare stimă lecțiile predate de acesta și nu le priveau nicidecum ca pe niște corvezi. Cursul despre calitățile căpitanilor și despre formarea echipajului devenise încă de la început una dintre orele preferate de Connor. În plus, stilul comodorului Kuo de a preda era mai puțin didactic decât cel folosit de Cheng Li și, în loc să le spună elevilor ce au de făcut, dascălul prefera mai degrabă să le prezinte un scenariu și să-i invite apoi să intervină cu sugestii.

— Țineți minte, le spuse decanul, când veți ajunge voi înșivă căpitani, lucrurile nu vor mai arăta deloc în alb și negru. Atunci vă veți găsi puși în fața a sute de decizii și va cădea doar în responsabilitatea voastră alegerea opțiunii corecte atât pentru fiecare dintre voi, cât și pentru echipajele voastre.

Cele patruzeci de minute ale orei trecură pe neobservate — după disputa aprigă pe care Jacoby și Jasmine o începuseră în privința modului în care să aplaneze o răzmeriță fictivă izbucnită între membrii echipajului, în vreme ce Connor și Aamir dezbăteau calmi și își prezentau sugestiile referitoare la modul în care să soluționeze lipsa proviziilor în timpul voiajelor îndelungate. În fiecare dintre cele două situații, decanul le ceru studenților să-și explice soluțiile

alese și, fără să le judece acestora alegerile, îi rugă pe ceilalți elevi să-și spună deschis părerile. Majoritatea colegilor îmbrățișară opțiunea pașnică și chibzuită aleasă de Jasmine în cazul dezamorsării conflictului și se arătară vădit impresionați de ideile pragmatice propuse de Connor în privința unei raționalizări extreme.

Când clopoțelul anunță pauza de prânz, elevii erau încă absorbiți în discuții. În cele din urmă, comodorul Kuo îi opri și îi goni la soare.

— Domnule Tempest, vrei să rămâi puțin? îl chemă încet decanul, în timp ce Connor își strângea caietele.

Connor se întoarse. Inima îi bătea puternic. Era cert că decanul îi cunoștea deja doleanța. De-acum nu mai trebuia decât să afle ce decizie luase acesta. În următoarele momente urma să i se decidă tot viitorul.

— Hai să facem o plimbare și să discutăm puțin, îi zise comodorul Kuo, făcându-i lui Connor semn să o ia înainte.

Câteva clipe mai târziu, începură să urce spre terasă, departe de urechile curioșilor.

— Domnișoara Li mi-a povestit despre discuția pe care ați avut-o mai devreme și, bineînțeles, sunt încântat să aud că îți dorești să-ți prelungești vizita la

Academie. Totuși, adăugă decanul după o scurtă pauză, cât anume te-ai gândit să rămâi aici?

Îmbărbătându-se în sinea sa, Connor își drese glasul și răspunse:

— Cam... cam o săptămână.

— Doar o săptămână? întrebă amuzat comodorul Kuo. Și ești convins că în doar șapte zile vei reuși să absorbi toate cunoștințele pe care ți le putem oferi?

— Nu, nu. Nici pe departe, răspunse Connor simțindu-se ușor ridicol. Dar am unele îndatoriri...

— Da, știu. Ai obligații certe față de căpitanul Wrathe și echipajul acestuia. Connor, este lăudabil din partea ta, dar hai să presupunem pentru o clipă că aș avea o baghetă magică și aș putea aranja să rămâi aici atât cât îți dorești, indiferent de angajamentele pe care le ai în prezent. Într-o astfel de situație, cât ți-ai dori să rămâi, tot o săptămână?

— Nu, dar...

— O lună?

— Da, posibil...

— Sau până la finele anului?

Connor se entuziasmă la auzul acestor cuvinte. În fața lor, cărarea urca destul de abrupt colina, iar în dreapta, apele portului scânteiau orbitor în razele soarelui ce lucea puternic și în ochii negri ai comodorului Kuo.

— De asemenea, să presupunem că aş putea aranja să devii studentul nostru şi aş schimba programul şcolar aşa încât să poţi beneficia atât de cursurile colective, cât şi de lecţii particulare — pentru a progresa mult mai rapid. Ei, ce zici, ţi-ar conveni?

Connor oftă:

— Ar fi excelent — şi chiar mai mult decât atât.

— Bun, în cazul ăsta, am face bine să trecem la treabă. Connor, lasă totul în grija mea, îi zise directorul mângâindu-l încet pe cap. Te rog să le oferi acestor micuţe celule cenuşii răgazul necesar reflectării, îi zâmbi el. Te voi căuta mai târziu. Între timp, îţi doresc să ai parte de un prânz plăcut.

Bătându-l uşor pe umăr, comodorul Kuo îl lăsă pe Connor pe terasă. Când decanul se depărtă, Connor îl văzu pe Jacoby făcându-i semn cu mâna. Prietenul său şedea la masă alături de Jasmine, Aamir şi alţi colegi de clasă, care îi păstraseră un loc în mijlocul lor. Zâmbind, Connor porni să li se alăture cât mai repede.

După masa de prânz, vremea se schimbă total pe parcursul celor trei lecţii ce aveau ca temă Strategiile de Atac Naval. Într-una dintre clasele aflate în cealaltă parte a tentaculelor Rotondei, căpitanul Solomos şi studenţii săi îşi întrerupseră lecţia şi admirară norii

negri ce întunecau cerul, începând să-și reverse stropii grei deasupra grădinilor Academiei. Câteva clipe mai târziu, după ce-și reluară lecția, fură întrerupți de șfichiuirea asurzitoare a unui tunet.

— Începe furtuna, spuse căpitanul Solomos, ai cărui ochi luceau puternic. N-am mai avut de mult o furtună așa violentă, adăugă el, închizând brusc manualul. Copii, haideți să lăsăm pe altă dată discuția de mai devreme și să analizăm în schimb modurile în care ne putem folosi de o astfel de vreme pentru a pune în scenă un atac inspirat.

La sfârșitul orei SAN, în timp ce Connor își strângea caietele, căpitanul Solomos îl chemă la el.

— Comodorul Kuo te roagă să mergi în biroul său, pentru a continua conversația de mai devreme, îi spuse el zâmbind.

Connor îi mulțumi și străbătu apoi un coridor șerpuitor, spre biroul decanului, unde bătu la ușă.

— Intră! se auzi invitația comodorului Kuo.

Connor păși pragul camerei cu lambriuri de lemn și îl găsi pe decan așezat la biroul său lustruit impecabil, unde citea câteva documente.

— Ah, domnule Tempest. Te rog, ia loc. Vrei puțin ceai?

Connor acceptă o ceșcuță cu ceai aromat.

— M-am gândit bine la discuția noastră de mai devreme și vreau să-ți fac o propunere.

Connor îi confirmă tăcut și sorbi o gură de ceai.

— Ce știi despre Federația Piraților? îl întrebă comodorul Kuo.

— Mai nimic, recunoscu Connor.

— Excelent, spuse decanul, ai cărui ochi scânteiară brusc. Așa și vrem să rămână lucrurile cu cei din afara Federației. Însă cu totul altfel stau lucrurile în privința celor din interior.

Connor se aplecă ușor în față. Directorul îi captase toată atenția.

— În momentul de față, continuă comodorul Kuo, pirateria trece prin schimbări rapide și semnificative. Acest lucru se datorează acțiunilor pe care cei din Federație le desfășoară pretutindeni pe glob.

Decanul se ridică și îi arătă lui Connor globul de sticlă de lângă el.

— Rotește-l, te rog.

Connor își întinse brațul și, imediat ce învârti globul, suprafața de sticlă a acestuia se înnegri și înăuntru începură să licărească sute de luminițe — asemenea stelelor pe cerul nopții.

— Vezi aceste lumini? Ei bine, fiecare steluță reprezintă o celulă a Federației Piraților. Acestea sunt răspândite pretutindeni pe glob și zi de zi apar tot mai multe.

Connor se arătă impresionat.

— Între pirații care operează în cadrul Federației și cei din afara acesteia — cum este și cazul lui Molucco Wrathe — există o prăpastie ce devine tot mai mare pe zi ce trece. Noi, cei din interiorul acestei organizații, formăm alianțe nu doar pe oceane, ci și pe uscat. În scurt timp, influența și puterea noastră vor fi de neoprit. În loc să operăm ca echipaje distincte și să intrăm deseori în conflict unii cu ceilalți, noi acționăm ca o formație vastă de flotile piratești, unite într-o cauză comună.

Informațiile erau năucitoare. Comodorul Kuo se sprijini de birou, în fața lui Connor, și continuă:

— O asemenea organizație are nevoie de lideri, iar una dintre sarcinile mele în cadrul Federației este să-i recrutez pe conducătorii de mâine ai organizației noastre.

Decanul îl privi foarte atent, și Connor își aminti încă o dată de viziunea în care se văzuse căpitan de pirați. Va putea oare să devină căpitan în cadrul Federației?

— Connor, îți voi destăinui acum ceva ce trebuie să rămână între zidurile acestui birou. Înțelegi?

— Da, domnule, răspunse ferm Connor.

— Excelent. În primul rând... mai dorești puțin ceai?

Connor clătină din cap. Era deja mult prea curios, pentru a se mai lăsa distras de altceva. Decanul își ridică palmele și își apropie vârfurile degetelor unele de celelalte.

— Eu am fost cel care a recrutat-o pe domnișoara Li în Federație. Știam încă din perioada ei de studii că este o persoană foarte valoroasă — ceea ce s-a și dovedit.

Afară se auzi bubuitura unui fulger. Decanul aruncă o privire peste umăr.

— Îmi plac furtunile, spuse el. Ție, nu?

— Nu prea mult, răspunse Connor, încercând să uite că tunetele îi aminteau de cele mai îngrozitoare momente din viața sa.

— Ah, da, firește. Îmi pare rău. Foarte urât din partea mea.

— Aș vrea să vă întreb ceva, spuse Connor refuzând să-i permită furtunii să-i distragă atenția.

— Te rog.

— Domnișoara Li a avut cumva rolul de a-l spiona pe căpitanul Wrathe? Căpitanul Drakoulis a spus că acesta era motivul pentru care venise pe *Diablo* și a mai zis că a fost trimisă de Federație.

Pe chipul comodorului Kuo nu tresări un mușchi. Directorul se lăsă ușor pe spate și își turnă calm niște ceai. După ce luă o înghițitură, strânse ceașca între palme și îi răspunse:

— Sunt convins că vei înțelege faptul că multe dintre chestiunile referitoare la Federație trebuie să rămână secrete. În orice caz, domnișoara Li a fost trimisă pe *Diablo* pentru a-și definitiva în primul rând ucenicia ca secund. Politica noastră este aceea de a-i ajuta pe recruți să devină cât mai repede căpitani.

Decanul îl privi încă o dată în ochi, și Connor își dădu seama că, în ciuda diplomației afișate, Kuo îi răspunsese afirmativ. Într-adevăr, Cheng Li fusese trimisă să-l spioneze pe Molucco. De-acum nu mai știa ce să creadă.

— Și totuși, din moment ce căpitanul Wrathe nu face parte din Federație, de ce a fost trimisă domnișoara Li sub comanda dânsului?

— O întrebare foarte bună, Connor, răspunse comodorul Kuo. Uite însă cum stau lucrurile. Nicio corabie nu se află cu adevărat în afara regulilor Federației. Doar că unii căpitani preferă să nu țină cont de acest fapt.

Să fi reprezentat căpitanul Wrathe un risc atât de mare pentru Federație? Decanul îi spusese că Federația caută să dețină puterea în lume. Dar care erau țelurile acesteia? În plus, erau ei chiar atât de diferiți de Molucco?

— Este o mare diferență între câștigurile imediate și recompensele mult mai avantajoase ale gratificațiilor

de mai târziu, îi răspunse comodorul de parcă i-ar fi citit băiatului gândurile. O captură minoră în prezent nu se poate compara cu adevărata comoară a puterii — a puterii de lungă durată. Acesta este un țel pentru care merită să aștepți și să plănuiești totul cu răbdare — nu crezi?

Connor nu era deloc convins. Avea însă altă întrebare — una mult mai importantă.

— Căpitanul Narcisos Drakoulis face parte din Federație?

Inspirând profund, Connor adăugă:

— Atacul acestuia împotriva corabiei noastre a fost plănuit de Federație?

Ar mai fi dorit să pună și o a treia întrebare, dar nu îndrăzni să-i dea glas: Federația era răspunzătoare pentru moartea lui Jez Stukeley? În timp ce aștepta răspunsul decanului, băiatul luă o decizie. Dacă răspunsul era afirmativ, atunci nu va lucra niciodată pentru Federație.

— După cum ți-am mai zis, sunt chestiuni care trebuie să rămână confidențiale...

Lui Connor îi îngheță sângele în vene. Pur și simplu nu-i venea să creadă ce-i aud urechile. Răspunsul comodorului putea echivala cu o mărturisire prin care își asuma direct responsabilitatea pentru acel incident.

— ... dar totuși, îți pot spune că Drakoulis e la fel de sălbatic și de nesăbuit ca și Wrathe — poate chiar mai mult decât acesta. Nu ne putem baza pe niciunul dintre ei să îndeplinească sarcinile Federației.

Așadar, nega. Era însă un răspuns departe de a fi clar. Connor se întrebă ce ar putea face în continuare. Se simțea de parcă ar fi plutit în derivă în largul oceanului, fără să știe cine-i sunt prieteni și cine-i sunt dușmani. Chipul căpitanului Wrathe și cel al lui Narcisos Drakoulis îi lunecară ușor prin fața ochilor și, după ce imaginile acestora se voalară, Connor se pomeni privind fix în ochii comodorului Kuo. Ochii decanului manifestau blândețe și inspirau încredere. Nu păreau genul de ochi care să-l poată trimite la moarte pe un tânăr pirat, așa cum fusese Jez Stukeley.

— Ai putea crede că este neobișnuit faptul să recrutez tineri cu vârste atât de fragede, continuă zâmbind comodorul Kuo, dar vreau să înțelegi că ținta mea este să întăresc Federația și să-i asigur un viitor îndelungat. Cu cât recruții mei sunt mai tineri, cu atât Federația va deveni mai puternică. Și, continuă el după o scurtă pauză, drept dovadă, îți pot spune că sunt la Academie câțiva studenți care lucrează deja pentru noi.

Connor reflectă pentru o clipă la aceste vorbe. Fiind un elev de primă clasă, Jacoby trebuie să fi fost

cu siguranță unul dintre aceștia. Într-adevăr, decanul făcea referire la Jacoby, își spuse Connor, gândindu-se să-l întrebe mai târziu acest lucru pe prietenul său.

— Ține minte, adăugă directorul, tot ce ți-am dezvăluit trebuie să rămână între noi. Și, de asemenea, trebuie să știi că membrii Federației au jurat să păstreze secretul... sub pedeapsa cu moartea.

Bun, gândi Connor. Va amâna deocamdată să-i pună lui Jacoby această întrebare.

— Hai să încheiem acest preambul, continuă decanul. Connor, adevărul e că noi, eu și ceilalți profesori, te-am urmărit cu mare atenție atât pe parcursul acestei săptămâni, pe care ți-ai petrecut-o la Academie, cât și înainte să vii aici — recunosc. După ce ne-am sfătuit, am ajuns cu toții la concluzia că ne-ar face plăcere să te alături Federației și credem că vei fi unul dintre cei mai strălucitori recruți. De asemenea, fără să exagerez cu nimic, sunt convins că-ți putem oferi un noian de oportunități, cum nici nu ți-ai putea închipui.

Oferta îl entuziasmă și îl intrigă deopotrivă. Era măgulitor faptul că-l priveau cu atât de multă stimă, cu toate că îl tulbura puțin ideea că fusese supravegheat din umbră. Din câte se părea, Federația avea ochi pretutindeni.

— Firește, nu trebuie să te hotărăști pe loc, dar ne-ar fi de ajutor să știm decizia ta, înainte de sosirea

căpitanului Wrathe la sfârșitul săptămânii. Trebuie să pregătesc dinainte terenul, ca să spun așa. De asemenea, e de la sine înțeles că, pentru a deveni membru al Federației, trebuie mai întâi să-ți continui studiile la Academie.

În timp ce noile informații i se învălmășeau năvalnic în minte, Connor confirmă tăcut.

— Spune-mi, continuă directorul, ce părere ai?

Connor își drese glasul.

— Cred că... se opri el, trăgând adânc aer în piept și simțindu-se de parcă s-ar fi pregătit să plonjeze de la o înălțime amețitoare. Da, vreau să mă alătur Federației...

— O veste splendidă.

— ... dar nu văd cum aș putea face acest lucru fără să-l supăr pe căpitanul Wrathe. Dânsul a fost foarte bun cu mine.

— Îți înțeleg frământările și, trebuie să-ți spun, acestea îți fac cu atât mai mult cinste, îi zise decanul, ridicându-se și pornind spre un portret ce-l înfățișa în tinerețe.

După ce mișcă tabloul într-o parte, comodorul Kuo începu să învârtă cifrul unui seif. În cele din urmă, deschizând ușa, decanul luă dinăuntrul seifului o pungulită de catifea, reveni pe scaun și începu să-i desfacă șnurul.

— Tot ce trebuie să facem este să-i vorbim lui Molucco pe limba sa, continuă decanul zâmbind, după care deschise larg săculețul și vărsă pe masă câteva safire superbe.

Connor icni. Zâmbind, decanul își întinse o mână spre safire.

— Ei, ce crezi, cât ne va trebui să-l îndulcim puțin pe Molucco? întrebă el. O grămăjoară, sau două?

Pe balconul camerei, Grace urmărea atât de absorbită furtuna, încât nu auzi bătaia în ușă.

Întorcându-se, o văzu pe Cheng Li intrând în cameră și ținând în mâini o tavă cu mâncare.

— Ți-am adus cina, îi zise Cheng Li punând tava pe masă. Mă gândisem că preferi să cinezi în cameră.

Grace îi confirmă. Nedorind să fie distrasă de la furtună, fata se întoarse să admire din nou grădinile. Cheng Li i se alătură și ea pe balcon.

— Se apropie o furtună strașnică, îi spuse Cheng Li.

— Da, răspunse Grace. Această vreme îmi evocă multe amintiri.

Cheng Li dori să spună ceva, dar șovăi.

Grace dădu din cap:

— Cred c-a sosit timpul.

— Ești sigură? întrebă Cheng Li. S-ar putea să ne înșelăm — sau ne-am pierdut probabil mințile!

Grace ridică din umeri:

— Rareori apare o asemenea furtună și ar fi păcat să nu profităm de ea.

— Dacă așa stau lucrurile, atunci hai să intrăm și să mănânci, spuse Cheng Li. În seara asta vei trece prin încercări foarte grele. Ar trebui mai întâi să-ți refaci forțele.

Capitolul 30

De-acum suntem cinci

După apariția „celorlalți”, Sidorio își pierdu complet interesul pentru surfing. De fiecare dată când Stukeley făcea surfing, căpitanul își petrecea timpul conversând cu echipajul său. Noapte de noapte, se strângeau în jurul focului ca niște babe, și discutau și complotau în șoaptă. *Eu, în schimb, sunt prea tânăr să-mi pierd timpul cu astfel de intrigi și conspirații*, gândi Stukeley în timp ce făcea surfing. În realitate însă nu-și mai putea spune dacă era tânăr sau bătrân. Pentru el, vârsta își pierduse orice semnificație.

De când sosiseră ceilalți membri ai echipajului, Sidorio de-abia dacă îi adresase două-trei cuvinte, deși, în definitiv, era mâna lui dreaptă — era *locotenentul său*! Situația era derutantă. Cu toate că era o creatură foarte ciudată, Sidorio devenise pentru

Stukeley centrul lumii. La urma urmelor, Sidorio fusese cel care îl readusese la viață, iar Stukeley nu va uita niciodată acest gest. Sidorio îi era atât căpitan, cât și părinte. Între ei se întemeiase o legătură indestructibilă — și totuși, Sidorio prefera să-l ignore.

Stukeley hotărî pentru o vreme să se relaxeze în compania planșei de surf. Se apropia o furtună și valurile deveneau tot mai năvalnice — exact așa cum îi plăceau. Ploaia curgea șiroaie și fulgerele scăpărau peste tot în jurul său, dar atmosfera nu făcea decât să-l amuze și mai mult. Devenise un surfer uluitor și, în plus, era la fel de fericit ca un copil, gândi Stukeley privindu-i pe „adulți" cum discutau pe plajă. Era însă mulțumit că stătea departe de ei — mai ales de cel care își spunea Lumar și care sporovăia necontenit, de parcă *el* ar fi fost adevăratul căpitan. Nu putea să înțeleagă de ce Sidorio nu-l punea odată la punct. Celălalt, tipul pe nume Olin, nu era deloc guraliv, dar avea un stil foarte tulburător de a privi. Când își pironea ochii asupra cuiva, privirea lui avea incandescența unui vulcan.

Stukeley o plăcea doar pe tânără — Mistral. Fata îi zâmbea mereu și îi făcea loc să se așeze lângă ea în fața focului. I-ar fi plăcut și mai mult dacă nu ar fi apărut în compania celorlalți doi. Tânăra era o achiziție cu adevărat bine-venită în echipajul lor.

Numai de-ar fi plecat ceilalți mai repede — dar, din câte se părea, se țineau ca scaiul de căpitan.

Într-un final, săturându-se de surfing, Stukeley hotărî să atace un ultim val. Ca de obicei, cu toate că ploua torențial, imediat ce păși pe nisip, hainele și pielea i se uscară instantaneu. Pornind în fugă spre foc, Stukeley se întrebă cum de reușeau să mențină în toiul furtunii focul aprins și, totodată, cum se mai puteau auzi unul pe altul în bubuiturile tunetelor și vuietul valurilor ce se spărgeau de țărmul stâncos al mării. Și totuși, odată ajuns în preajma focului, descoperi cu surprindere că zgomotul vijeliei era mult atenuat și, de asemenea, nisipul era complet uscat — de parcă i-ar fi protejat o sferă invizibilă.

Mistral își întoarse capul și îi zâmbi. Strălucirea ochilor fetei părea chiar mai intensă decât a focului.

Stukeley aruncă planșa de surf și se alătură celorlalți.

— Am pierdut ceva interesant? Despre ce discutați? întrebă Stukeley, încercând să fie prietenos.

— Despre multe lucruri, locotenente Stukeley, spuse Lumar, ridicându-și privirea și zâmbind fără pic de căldură.

— Despre foarte multe lucruri, locotenente Stukeley, repetă Sidorio.

Simțind privirea flămândă a lui Olin, Stukeley refuză să-și îndrepte ochii spre el și se uită în schimb

spre flăcările focului — moment în care simți pe umăr atingerea unei mâini catifelate.

— Ne sfătuim ce să facem în etapa următoare, îi spuse Mistral.

Stukeley se întoarse spre ea. Tânăra își întinse mâna și îi îndepărtă de pe frunte o șuviță de păr. Stukeley tremură la atingerea fetei, care îi zâmbi încă o dată.

— Barca în care am venit este prea mică pentru toți, spuse Lumar.

Glasul acestuia era câteodată atât de slab, încât Stukeley de-abia îi putea auzi cuvintele. Lumar stătea întotdeauna în apropierea lui Sidorio și căpitanul auzea foarte clar cuvintele mieroase ale acestuia.

— Nici luntrea noastră nu este prea mare, zise Sidorio.

Cei cinci se întoarseră și priviră spre cele două mici ambarcațiuni priponite în apropiere. Apele învolburate ale oceanului le săltau ca un armăsar nărăvaș ce caută să-și arunce călărețul din șa, dar bărcuțele rezistau bine. Stukeley privi drăgăstos luntrea care, până atunci, le servise foarte bine scopurilor lor, când erau doar el, căpitanul și cele două planșe de surf. Cât să fi trecut de atunci? gândi Stukeley. Părea să se fi scurs o eternitate.

— Ne trebuie o corabie, spuse încet Lumar.

— Ne trebuie o corabie, tună Sidorio.

— Da, continuă Lumar dând din cap, de parcă ar fi auzit o idee complet nouă. Așa este, avem nevoie de o navă.

— O navă, se auziră și primele cuvinte ale lui Olin — singurele de când Stukeley li se alăturase lângă foc.

— Ăsta e planul nostru, adăugă Mistral zâmbindu-i atât de galeș, încât Stukeley se hotărî îndată să fie de acord cu orice plan sugerat de tânără.

Sidorio se ridică brusc și, fără să spună nimic, porni spre cele două bărci.

— Veniți, le spuse Lumar. În noaptea asta vom merge de-a lungul coastei, să vedem ce vase navighează prin aceste ape.

— Crezi că-i o idee bună? întrebă Stukeley, uitând pentru o clipă de ura pe care i-o purta lui Lumar. Nu vom avea probleme pe o asemenea furtună?

Lumar zâmbi. De această dată fusese un zâmbet adevărat, un surâs de-o răutate cum Stukeley nu mai văzuse vreodată.

— Vremea nu trebuie să te îngrijoreze, locotenente. Pentru cei ca noi nu mai există furtuni.

Vorbele lui Lumar se dovediră adevărate. Oricât de vijelioasă devenea furtuna, luntrea înainta fără probleme prin apele ce păreau chiar foarte calme

pentru cei cinci pasageri — călători pe care nu-i udau nici chiar picăturile ploii. Stukeley își imagină încă o dată că trebuie să fi fost probabil protejați de un glob invizibil.

Cu toate astea, gândi el, luntrea, deși mai mare decât barca în care sosiseră ceilalți, era totuși prea mică pentru ei. Un vas ar fi fost mult mai bun. Pe o corabie ar putea sta departe de Lumar și Olin, și, în plus, ca locotenent, ar avea o cabină numai pentru el. De asemenea, pe o corabie ar putea sta singur cu Mistral. Cu cât se gândea mai mult la aceste lucruri, cu atât descoperea tot mai multe avantaje. Își dorea o corabie — și o dorea chiar în acele momente. În ultimul timp îi era din ce în ce mai greu să controleze intensitatea dorințelor.

Dar, în vreme ce luntrea își continua înaintarea aproape de țărm, nu le ieși în cale nici măcar un vas. Marea era pustie — într-adevăr, cine s-ar fi încumetat să înfrunte o asemenea vreme?

— Aveți răbdare! spuse Lumar, zâmbind încă o dată. Trebuie să avem răbdare. Toate dorințele noastre se vor împlini. Dacă nu azi, cât de curând.

Stukeley detesta felul în care vorbea Lumar. Folosea cuvinte mari și nu spunea de fapt nimic. Părea să-i facă mare plăcere să se bage singur în seamă. Era însă mult mai bine să fie tăcut. Tăcut la

fel ca și căpitanul — cel care îl readusese de pe celălalt tărâm.

În timp ce înaintau spre colțul coastei, Stukeley privi falezele întunecate ale țărmului scăldat în ploaia ce își revărsa în rafale stropii sub lumina difuză a lunii. Vântul smulse din rădăcini câțiva arbuști aplecați peste marginea stâncilor și îi prăbuși în apele întunecate ale oceanului. Luntrea continua să înainteze nestingherită și, imediat ce ocoliră promontoriul, văzură în depărtare lumini — lumini pe o colină.

— Ce-i aia? întrebă Lumar.

Călătorii își ridicară privirile spre arcul înalt ce le apăruse în față.

Arcul și luminile din depărtare stârniră în Stukeley o vagă amintire.

— Să fie un port? întrebă Mistral.

— Dincolo de arc? spuse Lumar. Da, cred că-i un port!

— Ce ziceți, ne apropiem să vedem despre ce-i vorba? întrebă ea.

Lumar se întoarse:

— Căpitane, ce spuneți?

Ceilalți își îndreptară privirile spre Sidorio.

Stând în picioare, căpitanul privea arcada înaltă de care se apropiau și, deodată, pe chip îi apăru o expresie foarte ciudată.

— Căpitane, păreți tulburat, spuse Lumar. Ce vă necăjește?

Fără să-i răspundă, Sidorio își îndreptă privirea dincolo de arc, pe apele învolburate ale oceanului, spre doc și apoi până în vârful colinei.

— Fata, spuse el într-un târziu.

— Fata? repetă Lumar.

— Ce fată? întrebă Mistral.

Sidorio clătină încet din cap.

— Fata cu carnețelul, spuse el, vorbind parcă pentru sine.

— Căpitane, mă tem că nu înțeleg, zise Lumar vădit frustrat.

Luntrea ajunse lângă arcadă și, la fel ca și barca, bolta era de-acum protejată de ploaia și fulgerele furtunii. Sidorio, rămas în picioare, privea absorbit în depărtare. Stukeley se ridică să i se alăture.

— Idiotule, ai grijă că răstorni barca! spuse Lumar.

— Stai liniștit, pentru că nimeni și nimic nu poate răsturna această barcă, răspunse Stukeley surâzând.

Lumar se încruntă fioros.

— Ia uitați, spuse Mistral arătând spre sculpturile de pe arcadă. Este o academie.

Academie. Cuvântul stârni o amintire în mintea lui Stukeley — la fel cum se întâmplase și mai devreme,

când văzuse arcul și luminile de pe colină. De-acum știa suficient de mult cât să-și dea seama că mai fusese cândva în acest loc.

— Trecem pe sub arcadă? îl întrebă el pe Sidorio.

— Fata și carnețelul, repetă Sidorio. Fata îmi știe povestea.

Stukeley dădu din cap încurajator:

— Căpitane, vreți să mergem mai departe și să trecem pe sub arc?

Răspunsul nu veni. Ochii lui Sidorio erau complet goi, iar camarazii săi vedeau clar acest lucru. Orbitele îi deveniseră ca două văpăi de foc și foamea îl acapara tot mai mult. Era o senzație molipsitoare, căreia începură să-i cadă pradă și ceilalți, rând pe rând, până când, chinuiți de o poftă nestăpânită, ochii li se aprinseră și începură să strălucească asemenea balizelor în bezna nopții.

Capitolul 31

Din lac în puț

Grace trase obloanele dormitorului și ieși în balcon. Deși ploua torențial, era o noapte foarte călduroasă, iar rafalele ploii nu domoleau câtuși de puțin zăpușeala. Era o noapte în care păreau să se fi întâlnit atât arșița, cât și potopul.

Furtuna pusese cu multe ceasuri în urmă stăpânire pe Academie și se dezlănțuia prin grădini ca o haită de fiare sălbatice. Copacii se încovoiau într-o parte și-n alta, de parcă ar fi fost mișcați de niște mâini invizibile uriașe și trosneau gata să se rupă, ca niște iadeșuri gigantice. Șuvoaiele ca de sticlă ale apei se învolburau asemenea unor cataracte pe terasele colinei și se scurgeau năvalnic spre doc. În port, ambarcațiunile Academiei erau zguduite puternic de apele înverșunate și întunecate ale oceanului, ce

păreau hotărâte să le tulbure toropeala cu care se obișnuiseră noapte de noapte.

În timp ce norii își revărsau picăturile calde pe hainele, părul și pielea fetei, Grace urmări fascinată această izbucnire a naturii și își aminti de noaptea când, în urmă cu trei luni, fusese martora unei furtuni asemănătoare. Pe atunci însă nu stătuse în adăpostul relativ pe care i-l oferea sanctuarul balconului, ci fusese chiar în mijlocul zbuciumat al apelor cufundate în beznă. Privind vijelia, Grace își aminti de corabia vampiraților. Era o vreme perfectă pentru reîntâlnirea cu prietenii ei.

Simțind o ușoară atingere în dreptul umărului, Grace își întoarse capul și o văzu pe Cheng Li alăturându-i-se pe balcon. Grace zâmbi hotărâtă.

— Ești sigură? o întrebă Cheng Li.

— Da, absolut sigură, îi confirmă Grace.

Cheng Li îi puse pentru o clipă mâna pe umăr, după care priviră împreună ravagiile furtunii.

— Este extrem de riscant.

Bubuitura unui tunet aproape că-i acoperi cuvintele. Grace așteptă câteva clipe până să-i răspundă.

— Merită orice risc, îi zise ea, gândindu-se la Lorcan și simțind brusc fiorul electrizant al adrenalinei. Hai să trecem la fapte, până nu mă pierd cu firea.

Grace intră în cameră. Cheng Li o urmă și trase obloanele balconului.

— Ar trebui să-i lași lui Connor un bilețel, îi spuse ea.

— Credeam că o să-i spui tu.

Cheng Li reflectă pentru un moment:

— Ar fi de preferat să-i lași un bilet.

— Bine, spuse Grace, nedorind să mai piardă vremea — și, totodată, furtuna.

Vijelia nu dădea semne că ar dispărea atât de repede în noapte, iar câteva minute în plus nu aveau cum să-i strice planurile, gândi Grace, desfăcând cu grijă caseta pe care i-o dăruise Darcy și scoțând dinăuntru un creion și un caiet. Cum nu dorea să piardă paginile la care ținea foarte mult, Grace desprinse cu mare atenție două foi de la mijlocul carnețelului. Netezind foaia, se gândi ce ar putea să-i scrie lui Connor. Inspirația îi veni iute. După ce așternu cuvintele pe hârtie, suflă în cerneală pentru a-i grăbi uscarea și, imediat ce făcu acest lucru, din șuvițele ude ale părului căzură câteva picături de apă direct pe cerneala încă neuscată și îi murdăriră însemnarea. Chiar dacă arăta neîngrijit, cum mesajul era încă lizibil, Grace hotărî să nu mai piardă vremea să scrie altul.

O clipă mai târziu, Grace împături foaia și — având grijă să-și țină cât mai departe șuvițele ude ale

părului — adăugă un „C" pe una din fețele biletelului și îl rezemă pe tăblia noptierei.

Așeză creionul și carnetul înapoi în cutie și o încuie grijulie. Nu-i făcea nicio plăcere să o lase în cameră, dar se putea măcar mulțumi cu opțiunea de a lua cheia cu ea, așa încât să nu-i poate desface nimeni caseta. Era însă o copilărie să facă atâta caz pentru niște carnețele în care scrisese câteva lucruri numai de ea știute, gândi Grace. Și totuși, în afara acestor mici secrete, nu prea mai avea multe lucruri la care să țină cu adevărat.

— Ești gata? întrebă Cheng Li, care stătuse cu spatele la ea și urmărise între timp furtuna.

Grace îi confirmă:

— Da, hai să mergem.

Cheng Li îi deschise ușa și, străbătând iute coridorul întunecat al dormitorului, trecură fără să facă un zgomot prin fața ușilor celorlalte camere, după care coborâră scările și ieșiră în grădinile Academiei.

— Ai grijă, îi strigă Cheng Li în șuieratul vântului, imediat ce pășiră în iarba ce mustea de apă. Fii atentă să nu aluneci.

Grace îi confirmă din cap. Nimic nu o va împiedica să-și îndeplinească misiunea, gândi ea, mai hotărâtă ca oricând. Asta era singura soluție.

În ploaia caldă a furtunii, cele două fete coborâră dealul ude leoarcă. În afară de ele, nu se mai aventurase nimeni în grădinile Academiei. Grace privi în spate și observă că toate obloanele camerelor erau ferecate. Într-adevăr, nu le remarcase nimeni.

Odată ajunse în apropierea docului, Grace se opri să-și tragă răsuflarea. Apele portului izbeau năvalnic stâncile și arătau ca o supă ce clocotea de mult prea multă vreme. Lumina estompată a lunii și fulgerele ce scăpărau intermitent în jurul lor erau o adevărată binecuvântare în bezna dogoritoare a nopții.

Cheng Li îi strigă ceva, dar bubuitul unui trăsnet îi acoperi cuvintele. Grace privi spre copacul jacaranda și observă că vântul zgâlțâise atât de mult pomul, încât frunzele și florile albastre ale acestuia acoperiseră băncuța din jurul trunchiului și o porțiune a cărării ce ducea spre port. După ce furtuna se va potoli, acel minunat copac va fi aproape desfrunzit — o imagine asupra căreia Grace nu-și permitea să mai stăruie.

Cheng Li se aplecă și îi strigă încă o dată:

— Trebuie să mergem până la capătul digului.

Grace își ridică privirea. În față, dalele lucioase ale digului ce șerpuia spre larg erau aprig asaltate de valurile înspumate ale mării. Cu toate că era o provocare parcurgerea acestuia, Cheng Li avea dreptate.

În apa adâncă a portului avea șanse mult mai mari să fie găsită de corabia vampiraților, înainte să dispară în apele întunecate ale mării, de unde nu o mai puteau salva nici măcar vampirii.

Hainele îmbibate cu apă îi încetineau și-i îngreunau mișcările, dar Grace nu se lăsă și urcă hotărâtă treptele digului. Urmată îndeaproape de Cheng Li, începură să înainteze, ținându-se una de cealaltă. De o parte și de alta a digului, apele agitate și imprevizibile ale mării le obligară să-și oprească pentru o clipă mersul. După retragerea valului răzleț, continuară să înainteze. În ciuda ploii călduroase, Grace se simțea înghețată până în măduva oaselor.

La capătul digului ce sfârșea brusc în apele zbuciumate și întunecate ale mării, fetele se opriră la câțiva pași de apă — ca două aliate împotriva furtunii. Grace făcu un pas în față și Cheng Li se dădu puțin în spate. Nu mai aveau unde înainta. De-acum totul depindea numai de Grace. Fata privi spre arcada ce delimita teritoriul Academiei de apele vaste ale oceanului. Ceața densă ce învăluia arcul estompa linia orizontului. Să fi sosit deja vasul și să o aștepte dincolo de arcadă, învăluit în ceață? La acest gând, inima începu să-i bată cu putere.

Grace se întoarse și, văzând-o pe Cheng Li tremurând, îi spuse:

— Mergi înăuntru. N-o să pățesc nimic.

— Dacă nu vor veni? întrebă Cheng Li.

Fetele erau nevoite să strige din răsputeri, pentru a se auzi peste urletul asurzitor al vijeliei.

— Vor veni, strigă ea.

— Și totuși..., insistă Cheng Li încremenită locului.

Grace o opri clătinând din cap:

— Cheng Li, ăsta nu-i un joc. Ei trebuie să fie convinși că sunt în pericol. Și chiar trebuie să mă aflu într-un pericol de moarte. Tocmai de aceea au venit și data trecută. Dacă descoperă că ești și tu aici, s-ar putea să nu-și facă apariția. Trebuie să rămân singură, îi zise ea, devenindu-i totul cât se poate de limpede.

Cheng Li o privi cu o concentrare ce părea să o sfredelească până în măduva oaselor. Tânăra se apropie de parcă ar fi dorit să o îmbrățișeze, dar, în ultimul moment, își reținu acest imbold.

— Am știut dintotdeauna că ești o persoană extraordinară, îi zise ea. Mult noroc, Grace!

Cu aceste cuvinte, Cheng Li se întoarse și porni înapoi pe dig. Privind-o cum se îndepărta, Grace nu putu să nu remarce cât de micuță și de fragilă arăta domnișoara Li în dezlănțuirea furtunii. Până și katanele ei păreau complet inutile și arătau mai degrabă ca niște andrele în voia stihiilor naturii. În fața acestei imagini, își aminti deodată de un joc din

copilărie — *hârtie, foarfece, piatră** — și de modul în care obiectele reprezentate în joc se anulau reciproc.

Când Cheng Li dispăru în noapte, Grace își întoarse din nou privirea spre apă. Ceața întunecată devenea tot mai densă dincolo de arcadă. Deodată, deasupra fetei, luna ieși din spatele norilor și își revărsă razele asupra ei. Grace se simți dintr-odată foarte liniștită. Acesta era momentul, gândi ea, oprindu-se chiar la marginea digului și simțindu-se la fel ca la orele de înot de vineri după-amiază, când își pregătea săritura pe trambulina piscinei municipale din Crescent Moon.

— Din lac în puț, strigă ea plonjând în apele paralizant de reci ale oceanului.

Cufundându-se adânc sub apă, fata se simți dintr-odată complet izolată de zgomotul infernal al furtunii. Grace își ținu respirația în bezna și liniștea din adâncuri și, relaxându-și brațele și picioarele, pluti pentru câteva clipe departe de furia oarbă a vijeliei. Simțind că nu-și mai poate ține respirația, înotă spre

* Joc în care doi jucători își folosesc mâna dreaptă pentru a reprezenta trei obiecte: *hârtia* (palma este desfăcută), *foarfecele* (indexul și degetul mijlociu depărtate) și *piatra* (mâna strânsă sub forma de pumn). După ce jucătorii numără până la trei și își arată simultan mâna dreaptă, câștigătorul este ales după următoarele reguli: hârtia acoperă piatra, pumnul distruge foarfeca, foarfeca taie hârtia. Dacă jucătorii își arată același simbol, se consideră remiză.

suprafață și reveni în aerul rece al nopții și în vacarmul furtunii ce i se părea mult mai puternic decât înainte — deși nu-și putea spune dacă aceasta se datora contrastului cu liniștea din adâncuri, ori pentru că vremea se înrăutățise cu adevărat.

În speranța că va vedea corabia, Grace se uită în jur. Marea era pustie. Trebuia probabil să mai aștepte. Privi înapoi spre port. Cheng Li dispăruse, așa cum o rugase. Grace simți cum o cuprinde panica. Oare cum de se încumetase să facă una ca asta — și să se arunce de bunăvoie în apele tumultoase ale furtunii? Era o nebunie! gândi ea, când, deodată, avu o viziune a tatălui ei, care stătea pe dig și o privea zâmbind.

— Gracie, nebunia înseamnă uneori înțelepciune.

După ce-i zâmbi și Grace, un val lovi năprasnic digul și imaginea părintelui dispăru. În timp ce valurile se înălțau năvalnic în jurul ei, știa că era complet singură — absolut singură.

În timp ce călca neînfricată apa, curenții o îndepărtau de dig și o apropiau tot mai mult de arcada portului. Apa devenea tot mai rece și energia i se epuiza vertiginos. De-acum trebuia să apară și corabia. Cu siguranță nu o vor lăsa să se chinuie prea mult în apă.

Pierzând noțiunea timpului, nu-și mai dădea seama dacă trecuse o oră sau doar câteva secunde. Prin minte începu să i se perinde fulgerător o succesiune

de imagini ce reluau scene din viața ei — și Grace se văzu brusc în orășelul Crescent Moon, la funeraliile tatălui ei, după care trecu la momentul în care plecase cu Connor pe velierul părintelui lor; se revăzu trezindu-se pe corabia vampiraților, furișându-se în cabina căpitanului; retrăi momentele în care îl înfruntase pe Sidorio și participase la Ospăț... scenele se derulau însă tot mai încet, de parcă filmul se încurca pe bobină și nu mai avea mult până să se oprească. În cele din urmă, imaginile încetară și nu mai văzu în jurul ei decât o beznă profundă ce-i îmbiba capul, mâinile, picioarele și întregul trup. Se apropia de un final. Dacă nu veneau cât mai iute după ea, soarta îi era pecetluită.

Cufundându-se încă o dată sub apă, simți cum valurile o cuprind în întregime și o trag tot mai în adânc, în straturile tot mai reci ale apei. Cu toate astea, se simțea foarte calmă. Riscase totul — și greșise. La ce să se aștepte de-acum încolo?

După o clipă în care o copleși neantul — probabil prima dintr-o succesiune infinită —, deodată, simți două mâini cum o apucă de subsuori și o trag cu forță prin apele întunecate ale oceanului. Era Lorcan. Trebuia să fie el! Chiar dacă îi trebuise ceva timp până să ajungă, în cele din urmă, o găsise — așa cum și spera să se întâmple. Cu un moment înainte să-și piardă cunoștința, Grace nu-și putu reține un zâmbet.

Capitolul 32
Un suflet tulburat

— Lorcan! Lorcan ai venit. Știam că vei veni după mine.

Grace se trezi încă o dată privind în albastrul ochilor lui Lorcan. Rana i se vindecase complet — de parcă l-ar fi salvat și pe el faptul că îi sărise fetei în ajutor. Nici nu putea fi altfel. De-acum nu mai avea nevoie de alt semn care să-i arate că destinele lor erau legate.

— Grace!

Fata îi zâmbi extatică și se lăsă din nou absorbită în albastrul privirii sale.

— Grace!

Privirea i se întunecă și, simțind că se îndepărtează, trăi un subit sentiment de panică.

— Grace!

Nu era totuși vocea lui. Era...

— Connor!

Grace își deschise ochii și se văzu în fața fratelui ei. Nu înțelegea ce se petrece. Se simțea de parcă ar fi stat până atunci în fața lui Lorcan și, dintr-odată, cineva îl înlocuise pe acesta cu fratele ei.

Connor răsuflă ușurat, dar ochii verzi ai acestuia îi trădau durerea și furia îngrozitoare pe care le trăia în acele momente.

— Unde-i Lorcan? întrebă ea.

Connor clătină din cap.

Grace stătea sprijinită pe o singură pernă și privea dincolo de Connor. Era într-un pat, undeva în interiorul unei clădiri, într-o încăpere mare, slab luminată și plină cu alte paturi goale. Unde ajunsese? Nu văzuse niciodată acel loc.

— Unde sunt?

— La infirmerie, Grace.

Răspunsul nu veni din partea lui Connor.

Grace își întoarse capul într-o parte și văzu chipul unei femei care o privea concentrată. Ochii femeii trădau mai degrabă curiozitate, și nicidecum compătimire.

— Eu sunt sora Carmichael, șefa infirmeriei Academiei, se prezentă ea. Domnișoară, de-acum ești în grija mea.

Grace se înfioră la gândul că eșuase în misiunea ei. Corabia vampiraților nu-i sărise în ajutor. Dar cine să o fi salvat, dacă nu Lorcan?

Pe frunte îi căzu o picătură de apă și fata își ridică privirea. Părul lui Connor era ud — la fel ca și chipul, gâtul și, din câte observa, hainele.

— Este un miracol că ai fost adusă aici la timp, se auzi glasul sorei Carmichael, al cărei accent, în mod ironic, nu diferea prea mult de accentul lui Lorcan.

— Am văzut-o de la fereastra din camera ei, o lămuri Connor, respirând încă anevoios. Luna ieșise din spatele norilor și am reușit să o văd la capătul digului, cu puțin înainte să sară. Atunci am luat-o la goană... Niciodată în viața mea n-am fugit mai repede.

Grace își privi încă o dată fratele. Connor plângea și făcea eforturi serioase să continue.

— Grace, de ce-ai făcut așa ceva?

— Pentru a-i regăsi pe vampirați, răspunse fata, întrebându-se cum de Connor nu înțelesese deja motivul.

— Cum... încercând să te sinucizi?

— Nu, clătină din cap Grace. Bineînțeles că nu...

— Se pare că sora ta este un suflet foarte tulburat, o întrerupse sora Carmichael.

Un suflet tulburat? Ce voia de fapt să spună?

— Grace, ți-am găsit bilețelul, spuse Connor.

Ridicându-și încă o dată privirea, Grace văzu bilețelul desfăcut în mâinile lui Connor. Deși mâzgălite, cuvintele erau încă destul de citețe:

Connor,

Te rog să nu te superi pe mine.

Trebuia să fac acest lucru.

Tu ai călătoria ta, eu o am pe a mea.

Ne vom reîntâlni cât de curând.

Până atunci;

Cu dragoste, Grace.

— Un bilet cumplit pentru fratele tău, spuse sora Carmichael. Un mod foarte urât de a-ți lua la revedere.

Ce tot spunea? Nici vorbă să fi fost un bilet de adio — nici pe departe să fi fost un bilet similar celor pe care îl lasă sinucigașii. Au înțeles complet greșit, gândi Grace, simțindu-se copleșită de frustrare — atât pentru faptul că nu se putea exprima coerent, cât și datorită gândurilor care nu-i dădeau pace. În timp ce-i auzea bombănind pe Connor și pe sora Carmichael, se simțea de parcă plutea în continuare sub apă și se zbătea să iasă la suprafață.

— Întrebați-o pe Cheng Li, izbuti ea să le spună.

— Ce? întrebă Connor.

— Întrebați-o pe Cheng Li. Ea știe totul despre planul meu, spuse Grace, inspirând și răsuflând din greu. Ea m-a ajutat.

— Este un nonsens! zise sora Carmichael. E o scorneală! Domnișoara Li doarme. Mă tem că vorbele i se datorează tot nebuniei.

Nebunie. Cuvântul i se strecură fetei în minte și Grace își văzu încă o dată părintele zâmbindu-i de la capătul digului.

— *Gracie, uneori nebunia înseamnă înțelepciune.*

— Tinere, mergi și odihnește-te, adăugă sora Carmichael.

— N-ar fi mai bine să rămân lângă ea?

Grace auzi clar tristețea din glasul fratelui ei — dar cum să-l încredințeze că totul era în regulă? Planul ei, într-adevăr, eșuase — dar acesta nu avea nimic de-a face cu opinia pe care și-o făcuse Connor.

— Nu are niciun rost, răspunse sora. Îi voi da ceva să se liniștească și va adormi într-o clipită. E cel mai bine pentru ea.

De ce să o adoarmă? Cum o va adormi? se întrebă neliniștită Grace, ridicându-și un braț spre Connor.

Era deja prea târziu. Înțepătura acului, deși semăna mai degrabă cu pișcătura unui țânțar, o amorți

numaidecât și o propulsă subit în neant — dar nu înainte de a-i permite să audă încă o dată accentul asistentei, izbitor de asemănător cu al lui Lorcan:

— Gata, acum ești în siguranță.

Capitolul 33
Un plan simplu

Planul era foarte simplu. Tot ce aveau de făcut era să captureze un vas — orice tip de vas. Iar în ceea ce privea momentul achiziționării acestuia, cu cât mai repede, cu atât mai bine — dacă nu în seara aceea, atunci în următoarea, sau în cealaltă. Însă lucrurile trebuiau bine luate în considerare, având în vedere cât de decisive se vor dovedi evenimentele din această noapte.

Achiziționarea unei corăbii va marca începutul unei noi etape. De-acum erau cinci și, cât de curând — dacă Sidorio și Lumar aveau dreptate —, urmau să fie mult mai mulți. Într-adevăr, nu puteau naviga din golf în golf în niște bărci amărâte, asemenea unor țigani ai mărilor. Nici vorbă de așa ceva! Trebuiau să aibă o navă cu care să pornească la drum — și, după aceea, să-și facă un plan prin care să captureze și mai multe

corăbii. Era cea mai bună soluție — prin care transmiteau un mesaj cât se poate de limpede, și anume că erau o forță de temut!

De-acum nu mai puteau naviga după bunul-plac și nu mai puteau poposi noapte de noapte în orice golfuleț ce le ieșea în cale, gândi cu tristețe Stukeley. Din momentul în care apăruseră cei trei străini, lucrurile se schimbaseră radical. Planurile lui Sidorio luaseră o nouă întorsătură. Lumar, în special, părea să-l impulsioneze și mai mult spre reflecție și acțiune. Lumar exercita o influență alchimică asupra căpitanului și transforma noțiunile rudimentare și haotice ale acestuia în rezoluții clare și ferme. Inițial, Stukeley era convins că Lumar va prelua cât de curând controlul, dar acesta părea mulțumit cu Sidorio în rolul de căpitan — cel puțin pentru moment. Stukeley însă nu-l plăcea și nu avea deloc încredere în Lumar.

În ultimele nopți, conform planului, nu făcură decât să supravegheze largul mării dintr-un far părăsit, unde își improvizaseră un mic cartier general. Proiectorul farului nu funcționa, dar Lumar și Olin se încăpățânară să-l repare și, odată repus în funcțiune, farul reîncepu să-și proiecteze fasciculul luminos pe apele întunecate ale golfului înțesat de stânci. Ei însă nu aveau nevoie de lumină pentru a

vedea în noapte dacă se apropia un vas de golf, ci hotărâseră să folosească farul în ideea de a atrage o corabie, de a o ademeni să se apropie de stâncile țărmului ca o muscă prinsă în plasa unui păianjen.

În noaptea furtunii, cei cinci se strânseseră în camera proiectorului. Lui Stukeley nu-i plăcea deloc acolo, căci încăperea era prea mică pentru toți cinci, iar acea atmosferă intimă forțată îl făcea și mai conștient de faptul că era un intrus printre niște camarazi ce se cunoșteau din vremuri îndepărtate. În plus, căldura proiectorului era aproape insuportabilă, iar globul incandescent al lămpii îl speria de moarte și îi amintea de soare și de leziunile pe care i le putea face acesta. Temerea îi era însă atât instinctivă, cât și indusă de învățăturile pe care i le dăduse Sidorio. Lumar îi observă teama și izbucni în râs.

— Stukeley, îi zise Lumar, nu-ți fie teamă, pentru că vom face din tine un vampir veritabil! O să vezi!

Stukeley păstră tăcerea, cu toate că ar fi vrut să-i răspundă răspicat:

— Eu sunt deja vampirat. Și ne descurcam foarte bine până să apăreți voi. În plus, încă mai sunt locotenent.

Înfrânându-și acest impuls, începu să-l îngrijoreze faptul că Sidorio nu-l mai strigase de câteva zile cu apelativul locotenent. Toți îi spuneau Stukeley —

atât și nimic mai mult. De parcă l-ar fi degradat și nu se oboseau nici măcar să-l înștiințeze de acest lucru. Trebuia să facă ceva și să-i readucă aminte căpitanului de statutul său. Dar ce-ar fi putut face?

Răspunsul nu se lăsă prea mult așteptat. Câteva clipe mai târziu, furtuna le scoase în cale o navă. Și în nopțile anterioare mai trecuseră câteva nave prin apropierea golfului, dar, cum vremea fusese temperată, corăbiile nu avuseseră nevoie să se retragă la adăpostul golfului și marinarii navigaseră mai departe, fără a se obosi să arate spre camera proiectorului vreun semn de mulțumire.

— Căpitane, ia uitați!

Lumar îndreptă proiectorul în direcția vasului. Sidorio și ceilalți se apropiară iute de ferestrele camerei, pentru a localiza poziția navei ce înfrunta vitejește dezlănțuirea naturii.

— În regulă, să mergem, spuse Lumar.

Sidorio tuși. Doar *el* era cel care putea da astfel de ordine.

— Voiam să spun că ar trebui să mergem, nu, căpitane? Asta trebuie să fie oportunitatea pe care o așteptam, nu?

— Da, tună Sidorio. Haideți. Vasul va fi al nostru.

Căpitanul urcă pe balustradă. Stukeley îl urmă în furtună și își ridică privirea exact când ploaia se

revărsă torențial deasupra lor. Stukeley o zbughi imediat înăuntru. Hohotind puternic, Sidorio continua să stea pe parapetul mic al balconului, de unde scruta ca un împărat ținutul și vastitatea apelor. Apoi, strigând răsunător, făcu un salt în aer și dispăru în întuneric.

— Căpitanul e foarte binedispus, le spuse celorlalți Lumar, ai cărui ochi străluceau puternic. Mistral, Olin, haideți să mergem. Stukeley, rămâi aici și ține farul aprins până la semnalul nostru.

Când hotărâseră acest lucru? Trebuie să fie unul din șiretlicurile lui Lumar, gândi Stukeley.

Cei trei dispăruseră sărind în beznă și, rămas singur — doar în compania globului de lumină pe care îl detesta din ce în ce mai mult —, Stukeley începu să direcționeze în joacă fasciculul lămpii pe velele vasului, după care urmări cum corabia iese din valurile încrâncenate ale oceanului și intră în apele mai calme din golf, până în apropierea stâncii de la poalele farului.

Stukeley îndreptă raza proiectorului spre gabia vasului, după care lumină steagul ce reprezenta un craniu și două oase încrucișate. În acel moment își dădu seama că era o corabie de pirați. Oare, cândva, nu fusese și el pirat? Sau doar visase acest lucru? Pe zi ce trece devenea tot mai confuz și nu mai reușea

să facă diferența între vise și amintiri. Mintea îi era într-un haos total. Câteodată se simțea mult mai bine să gândească mai puțin, să asculte ordinele primite și să nu-și mai bată capul cu nimic.

Când coborî din nou fasciculul luminos asupra vasului, în minte îi apăru dintr-odată o amintire — asemenea unei unduiri provocate de o piatră aruncată în apă. Unduirea se dovedi însă îndeajuns de puternică pentru a-l încremeni locului și a-l obliga să gândească — chiar dacă acest lucru îi era foarte dificil. Simțea totuși că vasul îi era cunoscut.

Pe țărm, căpitanul și cei trei complici se pregăteau să pornească spre corabie în micuța lor luntre. Stukeley îi urmări împingând barca în apă și îndepărtându-se rapid de țărm. Dorind să se distreze puțin, îndreptă reflectorul direct asupra lor, până când, spre marele său amuzament, îl văzu pe Lumar semnalizându-i cu disperare din brațe să înceteze. Înțelegea bine semnalul acestuia, dar hotărî să mai aștepte câteva clipe, înainte de a îndrepta raza de lumină spre puntea vasului.

Uitându-se pe punte, îi văzu pe pirați alergând, alunecând și agitându-se ca niște furnici pe scândurile ude ale punții și, deodată, în minte îi apăru o amintire vagă sau, mai degrabă, senzația că merge chiar el pe puntea udă a vasului și încearcă din răsputeri

să-și mențină echilibrul. În acel moment pricepu totul: fusese cândva pe acea corabie.

Luntrea se opri lângă vas și cei patru camarazi își începură ascensiunea. Aceasta era cea mai grea parte a planului. Sidorio, fiind cel mai sprinten dintre ei, urcă primul. Olin îl urmă o clipă mai târziu. După aceea urcă Mistral, care ducea cu ea un coș acoperit, iar Lumar urcă ultimul. Odată ajunși pe punte, unul dintre pirați încremeni la vederea nou-sosiților. În acel moment, Stukeley observă că figura piratului îi era cunoscută. Fascinat și totodată îngrozit, se uită mai atent și, simțindu-se deodată copleșit de o apăsare glacială, își deschise gura și răcni din toți plămânii:

— Nuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu!

— Du-ne la căpitanul vostru, îi strigă Sidorio piratului.

— Am venit de la far, spuse Lumar. Trebuie să vă dăm unele informații privitoare la ruta de navigare în golf și, adăugă el arătând spre Mistral, v-am adus câteva mici atenții.

Piratul îi privi din cap și până în picioare și strigă apoi după unul dintre camarazii săi. Nu aveau însă vreme de pierdut. Chiar dacă furtuna se mai domolise puțin, acalmia nu avea cu siguranță să dureze prea mult. Piratul le făcu semn să vină după el.

— Urmați-mă! le zise acesta.

Sidorio porni primul, urmat îndeaproape de Lumar, Mistral și, ultimul, Olin. Cei patru intrară iute pe un coridor ce-i conducea înăuntrul corabiei.

— Căpitanul este în cabina sa, împreună cu secundul nostru, le spuse piratul, bătând apoi la ușă.

— Cine e? Intră! se auzi un glas strigând din interior.

Ușa se deschise larg.

— Căpitane Wrathe, au venit de la far patru vizitatori, cu informații și ceva alimente.

După o scurtă pauză, din cabină răsună același glas puternic.

— Hai, intrați. Intrați, căci nu-i momentul să zăboviți pe o vreme ca asta în întuneric.

— Într-adevăr, spuse Lumar pășind primul. Sunteți căpitanul Wrathe, nu? Încântat de cunoștință. Numele meu este Lumar.

Cei patru intrară în cabină și Olin închise ușa în spatele lor.

Așteptând în camera proiectorului, Stukeley scruta disperat puntea vasului. Unde să fi dispărut? Unde s-au dus? se întrebă el, dându-și imediat seama că pătrunseră înăuntru. Planul lor devenea realitate. De-acum nu mai puteau fi opriți.

Stukeley hotărî totuși să încerce. Ieșind fulgerător din camera proiectorului, se avântă pe scara în spirală a farului și o coborî sărind câte două, trei, patru trepte deodată. Coborârea i se păru că durează o veșnicie. Cine știe cât rău vor provoca până când va ajunge la ei?

Imediat ce ieși din clădire, goni năvalnic prin ploaie, în apropierea valurilor ce urlau tot mai cumplit. Privind spre mare, zări luntrea goală, legată de corabie. Văzând cealaltă barcă lângă stâncile de la țărm, se gândi că s-ar putea folosi de ea pentru a ajunge la vas — deși simțea, știa în sinea lui că era deja prea târziu.

Deodată, de parcă ar mai fi avut nevoie de-o confirmare, se auzi și primul țipăt — urmat în scurt timp de altele. Chiar și în vuietul furtunii, erau foarte ușor de deosebit strigătele femeilor și bărbaților ce alergau speriați.

Stukeley îi zări și pe primii căzuți — cei care nu reușiseră să scape atingerii celor patru străini. Apoi îi văzu pe ceilalți — pirații mai norocoși, care își căutau scăparea în apele sălbatice ale oceanului. Cu toate că nu se aflau departe de țărm, apele erau totuși adânci și imprevizibile. Ar fi fost mai bine pentru ei să-și conserve energia și să nu și-o mai irosească țipând, gândi el.

Echipajul corabiei trebuie să fi avut mai mult de o sută cincizeci de membri, dar, în cele din urmă, țipetele încetară și, oricât ar fi fost de alarmante urletele agoniei, absența acestora părea să-l înfioare și mai mult. Cei patru străini reușiră să reducă rapid nava la tăcere. Stukeley asistase la tot acest măcel și urmărea acum corpurile inerte ce alunecau într-o parte și-n alta pe puntea acoperită de sânge și spumă. Observă în apă câțiva pirați care încă luptau pentru supraviețuire și înfruntau curajoși valurile. Rezistaseră vitejește — dar nu pentru multă vreme. Probabil doar doi-trei — cel mult cinci — vor izbuti să ajungă la țărm, unde rămânea de văzut dacă spaima le va îngădui să supraviețuiască acestei nopți.

În cele din urmă, Stukeley văzu ieșind pe punte o figură familiară. Era Sidorio. Căpitanul zâmbea, pășind țanțoș.

Când se risipiseră mai devreme pe punte, pirații arătau ca niște insecte copleșite de calvar. Spre deosebire de ei, Sidorio semăna mai degrabă cu un uriaș. Străbătând cu pași mari puntea, se opri în centrul acesteia și își echilibră mișcările ca un surfer experimentat, care tocmai și-ar fi schimbat planșa de surf cu una supradimensionată.

Fără să piardă vremea, Sidorio își ridică privirea în beznă și îi fixă din depărtare ochii lui Stukeley.

— Locotenente Stukeley! tună el. Vino și tu! Ai aici sânge suficient, râse căpitanul. Avem de-acum o corabie, un vas numai al nostru!

Cuvintele căpitanului readuseră zâmbetul pe chipul lui Stukeley și-l determinară să uite complet de grijile pe care și le făcuse în privința echipajului. Iată, gândi el, mi-a spus din nou locotenent. Încă sunt locotenentul său!

— Vin chiar acum, căpitane! strigă Stukeley, pornind în fugă spre barcă.

— Avem propria noastră corabie! repetă Sidorio.

Așteptând cu nerăbdare să li se alăture camarazilor săi, Stukeley dezlegă barca și porni spre ei.

Deasupra lor, proiectorul farului se învârtea nebunește și ilumina haotic carnajul din golf. Planul lor simplu își găsise împlinire.

Capitolul 34
După furtună

Connor de-abia dacă pusese geană pe geană. Când Jacoby ciocăni dimineață la ușa camerei sale, băiatul era încă în pijama și își simțea capul de parcă ar fi fost umplut cu plumb.

— Oo! Arăți groaznic! îl întâmpină Jacoby intrând energic în cameră, îmbrăcat în treningul Academiei. Omule, ai face bine să te miști mai repejor. E deja șapte fără un sfert.

— Astăzi nu cred că voi putea participa la FRM, îi zise Connor.

— De ce? întrebă Jacoby. Nu te simți în stare?

Connor clătină din cap:

— Nu, e vorba de Grace. Aseară tocmai a încercat să-și ia viața.

Jacoby rămase cu gura căscată:

— Nu se poate! Cum? De ce?

— E o poveste mai lungă, răspunse Connor. Oricum, ideea e că s-a aruncat de la capătul digului.

Jacoby clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Am văzut-o chiar eu. Eram în camera ei și... când am văzut ce-a făcut, am fugit imediat în ajutorul ei...

Amintirea îl cutremură.

— Te-ai descurcat minunat, prietene. Ai făcut foarte bine, îi zise Jacoby, punându-i o mână pe umăr.

Lui Connor îi trebuiră câteva clipe până să-și controleze respirația — căci nu dorea sub niciun chip să plângă în fața lui Jacoby.

— Și mi-a lăsat asta, spuse Connor, înmânându-i prietenului său bilețelul lăsat de Grace.

Jacoby citi însemnarea dintr-o privire.

— O, trebuie să fi fost cumplit pentru tine, prietene. Ia uită-te la petele astea — se pare că l-a scris plângând.

Connor îl aprobă tăcut. Observase și el acest lucru.

— Nu pot înțelege, zise Jacoby. Știu că nu se simțea prea bine aici și știu că în ultimele zile i-a cam fost rău, dar de ce să recurgă la un asemenea gest?

— După cum ți-am zis, spuse Connor, e o poveste lungă. În plus, nu mai ai mult până la începerea alergării de dimineață.

Jacoby clătină din cap:

— Amice, nu mai plec la nicio alergare. Nu am de gând să te las singur. Așadar, de-acum ai timp berechet să-mi povestești tot ce s-a întâmplat.

Connor privi în ochii prietenului său. S-ar fi simțit foarte ușurat să-i destăinuie acestuia obsesia pe care o avea Grace față de vampirați. Chiar dacă i-ar fi înșelat astfel încrederea, nu avea de ales. Cu o noapte în urmă, Grace îi înșelase lui încrederea în cel mai cumplit mod posibil. De-acum, fiecare era numai pentru el.

Jacoby îl însoți mai târziu pe Connor la infirmerie. Deschizând ușa masivă a clădirii, intrară într-o sală lungă, plină cu paturi rudimentare de fier. În mijlocul șirului de paturi, doar unul era ocupat. Când porniră împreună spre mijlocul sălii, în fața le ieși deodată o figură familiară.

— Ah, bună dimineața, spuse Connor.

— Bună dimineața, îi salută sora Carmichael, schițând vag un zâmbet. Cum ai dormit?

— Nu prea bine, zise Connor.

— Nici nu-i de mirare, spuse sora clătinând din cap. Ce noapte!

— Cum se mai simte? întrebă Connor.

— Încă mai doarme, răspunse sora netezindu-și uniforma apretată. E cel mai bine pentru ea.

— Hai să mergem s-o vedem, spuse Jacoby.

— Nu prea aveți ce vedea, zise sora Carmichael.

— Nu contează, spuse Jacoby, înghiontindu-l ușor pe Connor.

Trecând pe lângă soră, se apropiară de patul unde Grace dormea învelită în așternuturi albe.

— Pare destul de palidă, spuse Jacoby.

Într-adevăr, gândi Connor privindu-și sora. Cel puțin arăta mult mai liniștită — cu părul răsfirat pe pernă și mâinile încrucișate la piept, asemenea vechilor statui din cimitire. Connor nu-și putu reținu imboldul de a-i asculta respirația. Răsuflarea, deși vagă, adia ca suflul unei brize îndepărtate.

— După cum v-am spus, nu prea aveți ce vedea, repetă sora Carmichael apărând în dreptul patului.

— Când se va trezi? întrebă Jacoby. Sunteți sigură că este în regulă?

Infirmiera îl fixă înfuriată cu privirea:

— Jacoby Blunt, îmi pui cumva la îndoială profesionalismul?

Băiatul clătină din cap:

— Nu voiam decât...

— Tinere, n-a trecut multă vreme de când îți tămăduiam cu ierburi juliturile genunchilor și coatelor. Nu crezi că sunt mai în măsură decât tine să judec gravitatea unei situații?

Jacoby își ridică brațele în semn de capitulare și se îndepărtă de pat.

— Îmi veți spune și mie când se trezește? întrebă Connor.

— Bineînțeles, răspunse cu blândețe infirmiera. Îți voi da imediat de știre, dar s-ar putea să mai dureze ceva — așa că ar fi bine să-ți continui programul de studiu. O minte ocupată nu poate lâncezi.

Connor îi confirmă și, aruncând o ultimă privire chipului amăgitor de liniștit al surorii sale, se întoarse și-i spuse lui Jacoby:

— Cred că ar trebui să ne întoarcem la ore.

— Ei bine, măcar am aflat un lucru, îi spuse Jacoby, în timp ce se îndreptau spre ieșire.

Connor îl privi nedumerit.

— De-acum, indiferent ce-ar spune căpitanul Wrathe, nu mai poți părăsi Academia până nu se însănătoșește Grace, nu?

Connor nu se gândise la acest lucru.

— Da, cred că ai dreptate.

Jacoby îi zâmbi:

— Nu am de gând să-ți spun că tot răul e spre bine. Important este că sora ta e teafără. Acum ai mai mult timp să reflectezi la cele petrecute.

Connor îl aprobă tăcut și, odată ce ieși sub razele soarelui, se simți dintr-odată mult mai ușurat. Imediat

ce ușa se închise în spatele său, în sala de marmură a infirmeriei răsunară pașii altor doi vizitatori — ce intraseră pe ușa din celălalt capăt al clădirii.

— Bună dimineața, domnule decan, domnișoară Li, îi salută sora Carmichael aplecându-și ușor capul.

— Cum se mai simte azi pacienta noastră? întrebă comodorul Kuo.

— Așa cum ne așteptam, răspunse sora. Organismul îi este încă în șoc, dar i-am dat ceva care să-i calmeze durerile.

— Foarte bine, spuse directorul.

Decanul și Cheng Li își coborâră privirea spre Grace. Sora Carmichael se apleca și ea deasupra pacientei și, pentru câteva clipe, fără să-și spună un cuvânt, cei trei o urmăriră în liniște cum respira.

Într-un final, infirmiera Carmichael o privi pieziș pe Cheng Li:

— Înainte să adoarmă, fata a afirmat un lucru destul de ciudat.

— Chiar așa? întrebă Cheng Li privind categorică în ochii infirmierei.

— Da, a spus că știți totul despre *planul* ei.

— V-a spus ea așa ceva? întrebă mirată Cheng Li.

— Nu mie, personal, ci... fratelui ei, răspunse sora Carmichael, asigurându-se că cei doi vizitatori sunt atenți la spusele ei.

— Înțeleg, spuse Cheng Li.

Sora Carmichael își schimbă atitudinea imediat ce remarcă schimbul de priviri dintre domnișoara Li și decan.

— Firește, eu le-am spus că este un nonsens și că dormeați la acea oră...

Directorul și Cheng Li se priveau în continuare la fel de concentrați.

— Am avut dreptate, nu? Domnișoară Li, nu-i așa că dormeați, noaptea trecută?

Cheng Li dădu să-i răspundă, dar comodorul Kuo i-o luă înainte:

— Domnișoara Li nu trebuie să se justifice nimănui. Am avut parte de un eveniment nefericit, dar cel mai important lucru este că fata e teafără, spuse decanul, îndreptându-și categoric privirea spre sora Carmichael. Iar cel mai bun lucru, pentru noi toți, este să o îngrijim cât putem de bine și să nu facem prea mare caz în privința acestui incident minor.

—'Ah, bineînțeles, spuse infirmiera coborându-și privirea. Sunt perfect de acord, nu voi sufla o vorbă.

— Înseamnă că ne-am înțeles, spuse comodorul Kuo. Cu scuzele de rigoare, acum trebuie să ne retragem și să începem orele. Vă lăsăm să vă ocupați în continuare de... îngrijirea oaspetelui nostru.

Decanul făcu o plecăciune formală și o îmboldi pe Cheng Li să se îndrepte cât mai iute spre ieșire.

Sora Carmichael îi privi îndepărtându-se. În timp ce gândurile îi pocneau în minte ca un foc de artificii, infirmiera își coborî privirea spre Grace. Oare ce secrete ascundea? se întrebă ea. Ce mistere sălășluiau sub masca placidă a inconștienței?

O minte ocupată nu poate lâncezi. Vorbele înțelepte ale infirmierei se dovedeau adevărate, căci, pe parcursul orelor de studiu, Connor începu să revină la normalitate. Cerul era însorit și, la cursul de navigație și piraterie practică, predat de căpitanul Grammont, elevii porniră spre vasele din port, pentru a pune în practică manevrele învățate. Connor simți o strângere de inimă când revăzu cu coada ochiului digul la lumina zilei, dar Jacoby își îmbărbătă prietenul strângându-l ușor de umăr. Când Connor își ridică privirea, văzu că digul era perfect uscat, iar apele din jurul acestuia erau calme și străluceau ca niște oglinzi în lumina soarelui. Noaptea trecută părea să nici nu fi existat — totul părea să fi fost doar un coșmar.

— Hai să nu pierdem vremea, spuse Jacoby. Grammont ne împarte în trei grupe... Jasmine! Jasmine, așteaptă!

*

Dimineața trecu repede și, cum aveau din nou parte de vreme bună, elevii se strânseră pentru masa de prânz pe terasa parcului.

— Ai mai aflat ceva despre Grace? îl întrebă Jacoby pe Connor.

— Nu, dar o să-i fac o vizită înaintea orelor de după-amiază.

— Bun, zise Jacoby. Atunci vin și eu cu tine.

— Și eu, spuse Jasmine.

Connor le zâmbi recunoscător. Era plăcut să constate că prietenii îi stăteau aproape în momente atât de grele.

Când tocmai își termina desertul, Connor îl zări pe comodorul Kuo apropiindu-se din cealaltă parte a terasei. Ridicându-și privirea, Connor se aștepta ca decanul să se oprească și să discute cu el, căci nu se mai văzuseră deloc din seara anterioară. Kuo trebuie să fi aflat deja ce s-a întâmplat cu Grace, și Connor era convins că directorul va avea ceva de spus în această privință.

Directorul însă părea să nici nu-l fi observat, pentru că trecu cu pași mari pe lângă masa lor și intră în birou pe ușa ce dădea pe terasă, după care trânti ușa în spatele său.

Connor observă că Jacoby și Jasmine urmăriseră și ei scena.

— Ce-l frământă pe Kuo? întrebă Jacoby.

Connor ridică din umeri.

— Habar n-am, spuse Jasmine, terminându-și ultima îmbucătură din budinca de ciocolată. Mmm, a fost delicioasă. Desertul ăsta o să mă țină în extaz toată după-amiaza!

— Și pe mine, spuse Jacoby. Azi vom avea parte de-o lecție de luptă foarte distractivă! adăugă el, întorcându-se imediat spre Connor. Bun, mergem să vedem cum se mai simte sora ta?

Absorbit de gânduri, Connor nu-i răspunse.

— Alo, domnule Tempest! Pământul cere legătura cu domnul Tempest!

— Scuză-mă, ce-ai spus?

— Mergem la infirmerie, să vedem cum se simte Grace? I-am putea duce și o prăjitură, căci sunt sigur că sora Carmichael o hrănește numai cu ceaiuri amare.

— Da, bineînțeles, dar aș vrea mai întâi să discut puțin cu comodorul Kuo.

— Crezi că-i nimerit să faci asta? întrebă Jasmine. Nu părea să fie în toane bune.

— Tocmai asta e, spuse Connor. Cred că s-ar putea să fie necăjit din cauza mea și a surorii mele. Dacă discut cu el, poate reușesc să-l mai liniștesc puțin.

După expresiile celor doi prieteni, Connor înțelese că ideea lui nu părea să fie deloc una bună. Dar el se cunoștea mai bine. În plus, ei nu știau nimic despre discuția tainică pe care o purtase cu comodorul Kuo. Era convins că decanul era îngrijorat în legătură cu Grace și dorea să-i audă acestuia păsurile.

— Nu stau decât cinci minute, spuse el, ridicându-se și împingând scaunul sub masă.

— În regulă, cred că pot suporta să stau cinci minute singur cu Peacock, zise Jacoby simulând plictiseala și mimând un căscat.

Drept răspuns, Jasmine îi aruncă o zmeură drept în vârful nasului. Fructul sări din nasul băiatului și îi lăsă o pată ca de sânge.

Connor zâmbi amuzat și porni să traverseze terasa. Intenționa să intre pe ușa din rotondă, dar, când trecu pe lângă biroul decanului, văzu că ușa de sticlă de pe terasă era întredeschisă. Se deschisese probabil după ce o trântise Kuo. Apropiindu-se, Connor auzi dinăuntru glasul decanului.

— Lucrurile încep să scape de sub control.

Nu-l mai auzise niciodată pe director vorbind atât de încrâncenat. Tonul aspru din glasul decanului îl încremeni locului.

— Credeam că asta și doreați.

Connor se simți ca paralizat la auzul acestui glas bine cunoscut. Era Cheng Li.

— Situația este foarte delicată, continuă Kuo. L-am adus exact unde doream — dar riscăm foarte mult.

Vorbeau oare despre el? Probabil. Sau era o aroganță din partea lui să creadă una ca asta?

— Eu nu-mi dau seama ce s-a schimbat, spuse Cheng Li. Indiferent ce s-a întâmplat, suntem foarte aproape de rezultatul scontat.

Connor simțea că-i explodează capul. Dacă discutau despre el, ce să însemne toate acestea? Să fi făcut referire la accidentul surorii sale? se întrebă Connor amintindu-și-o pe Grace spunându-i că Cheng Li îi știa planul. Cu toate că sora Carmichael pusese pe seama nebuniei afirmația fetei, în ultima vreme, Grace și Cheng Li petrecuseră ceva timp împreună. Connor se simțea ca în fața unui puzzle din care lipseau câteva piese esențiale.

— Connor..., se auzi din nou glasul lui Kuo.

Așadar, vorbeau despre el.

— Connor!

Nu, din câte se părea, nu vorbeau *despre* el, ci cu el. Ușa de sticlă a biroului era deschisă și decanul îl privea din prag foarte curios.

De-acum nu se mai putea eschiva.

— Cred că ar trebui să intri, îi spuse comodorul Kuo, făcându-i semn să părăsească strălucirea terasei și să intre în semiobscuritatea biroului.

Capitolul 35

Despărţirea

Inima îi bătea nebunește când comodorul Kuo închise ușa în spatele lui. Prietenii îl așteptau pe terasă, la numai câțiva metri distanță. Deși se afla foarte aproape de ei — și îi vedea prin fereastra biroului —, simțea că se află într-o primejdie foarte mare, de parcă ar fi intrat de bunăvoie în cușca unui animal feroce.

— Ia loc, îi spuse Kuo.

Connor se așeză pe scaunul din fața biroului. Comodorul Kuo ședea pe scaunul său, iar Cheng Li rămase în picioare și își ținea o palmă pe globul de sticlă din apropiere.

— Nu cred să mai fie nevoie să-ți spunem că suntem extrem de șocați și de tulburați în privința întâmplării de aseară, începu comodorul Kuo. Trebuie să te simți îngrozitor.

Connor îl ascultă și așteptă. Oare decanul nu avea să spună nimic despre faptul că-l surprinsese trăgând cu urechea la conversația lor de mai devreme? Nu va căuta oare să încerce să-i justifice vorbele pe care era convins că băiatul le auzise?

— Îmi pare tare rău că nu te-am căutat mai devreme, continuă decanul, dar mi-au distras atenția câteva treburi urgente în cadrul Federației. Nu este o scuză, dar îți datorez măcar atât.

— Mulțumesc, răspunse Connor.

Cheng Li traversă camera și se opri în dreptul decanului.

— Connor, tocmai am venit de la infirmerie. Grace se pare că își revine.

Connor o aprobă tăcut.

— Connor, cum te simți? îi zâmbi decanul.

Connor ridică din umeri:

— Bine, cred. A fost totuși un șoc.

Comodorul Kuo încuviință, spunându-i:

— Cred că te-ai simțit cumplit când ai găsit biletul.

— Biletul?

Comodorul Kuo nu avea de unde să știe de acesta, gândi Connor scoțând din haină biletul și înmânându-l directorului. Decanul își puse ochelarii și citi însemnările pătate ale surorii lui.

— Îmi dai voie? întrebă el, înainte să i-l întindă tinerei.

Connor încuviință. Ce mai conta? gândi el. Să-l citească toți. Să afle toți cât de fragilă psihic era sora sa.

— Așadar, ai găsit bilețelul și... apoi? întrebă directorul ridicându-și sprâncenele și așteptând un răspuns.

— Hotărâsem să vorbesc cu ea. Obloanele au fost trase toată ziua și m-am gândit să discutăm puțin și să o ajut să-și revină. De asemenea, doream să încerc să o conving să rămână și ea la Academie. Când am bătut la ușă, nu mi-a răspuns nimeni. Eram însă convins că se afla în camera ei, căci nu ar fi avut unde să plece. Văzând că nu-mi răspunde, am început să-mi fac griji și am încercat clanța. Ușa nu era încuiată, așa că am intrat și am găsit bilețelul. Furtuna se dezlănțuise cu așa forță încât rupsese zăvorul obloanelor, care băteau și zdrăngăneau cumplit în vântul vijeliei. Luna luminase portul pentru câteva clipe și, când obloanele s-au deschis larg, am văzut pe dig o siluetă. În acel moment am știut clar că era Grace — și am înțeles îndată ce avea de gând...

Connor începu să tremure. Comodorul Kuo se ridică și, din câțiva pași, se opri în dreptul lui și îl îmbărbătă punându-i părintește mâna pe umăr.

— Liniștește-te, gata, nu-i nevoie să ne mai povestești.

În birou se așternu liniștea și Connor se strădui să-și recapete calmul.

— Doar că, interveni Cheng Li, tu de ce crezi c-a făcut un asemenea lucru?

Connor simți că decanul și Cheng Li schimbaseră o privire pe deasupra capului său.

— Tu s-ar putea să știi mai bine decât mine, răspunse el fără să mai apuce să se controleze. De când am ajuns aici, tu ai stat mai mult timp cu ea decât mine.

Cheng Li îl aprobă:

— Așa este. Și mărturisesc că am o parte de vină pentru tot ce s-a întâmplat.

Răspunsul îl luă prin surprindere. O asemenea mărturisire era complet atipică pentru Cheng Li. Nerăbdător să audă ce are de spus în continuare, Connor își ridică privirea.

— După cum știi, Grace a fost foarte afectată de ceea ce s-a petrecut pe corabia vampiraților, spuse Cheng Li. Grace se simte foarte legată de echipajul acelui vas.

Răspunsul nu era o noutate pentru el.

— Nu e deloc o relație bună pentru ea, spuse Connor. Uite unde a condus-o această legătură.

— Într-adevăr, confirmă Cheng Li. Nu-i face deloc bine, dar e un simptom cât se poate de natural.

Comodorul Kuo se îndepărtă și se așeză pe scaunul lui, după care i se adresă din nou băiatului:

— Ai auzit cumva de sindromul Stockholm?

Când Connor negă din cap, decanul își dădu jos ochelarii, ținând între degete brațele ramei.

— În termeni cât mai simpli, sindromul Stockholm face referire la atașamentele emoționale dezvoltate față de persoanele care ne amenință viața. Este un instinct de supraviețuire — un mod prin care putem face față unor violențe îngrozitoare — și apare în doar trei-patru zile. Această reacție este accelerată în momentele când, la fel cum s-a întâmplat și în cazul surorii tale, suntem puși în fața unei situații care ne periclitează viața, după care amenințarea cu moartea dispare. Odată văzându-se salvată, victima este asaltată de sentimente copleșitoare de ușurare și ajunge astfel să-i privească pe atacatori ca pe niște „tipi de treabă" — ca și cum respectivii agresori nu i-ar fi amenințat viața, ci ar fi salvat-o de la moarte. Așadar, adăugă decanul după o scurtă pauză, noi credem că Grace suferă de această boală.

— De la sosirea ei aici, continuă Cheng Li, chiar am încurajat-o să-mi povestească despre experiențele ei pe acea corabie. Știam că ție nu-ți place să auzi nimic despre aceste lucruri — și nu te învinuiesc când spun asta —, dar am simțit că era foarte important pentru Grace să se destăinuie cuiva.

— Primul pas spre vindecare îl reprezintă deschiderea, confidența, o completă comodorul Kuo.

— Dar totuși, continuă Cheng Li, lucrurile au luat o cu totul altă întorsătură noaptea trecută. Grace se afla într-o stare mult mai fragilă decât mi-am închipuit. Și, după cum am spus, simt că încurajările mele de a se destăinui n-au făcut decât să o îndrepte spre o acțiune complet necugetată.

— Te referi la faptul că a încercat să se sinucidă?

Directorul și Cheng Li se arătară vădit surprinși de franchețea băiatului — dar după aceea îi răspunseră afirmativ din cap.

— Eu însă nu cred că a încercat să se omoare, continuă Connor — moment în care comodorul Kuo se aplecă fascinat spre el. Inițial, adăugă el, asta am crezut și eu, pentru că era explicația cea mai plauzibilă. După ce am mai reflectat la cele întâmplate, mi-am dat seama că era imposibil să-i treacă așa ceva prin minte. Știu cât de mult își dorește Grace să se întoarcă pe corabia vampiraților. Am încercat să nu mă mai gândesc la asta, dar știu cu certitudine că asta își dorește. Probabil aveți dreptate și suferă de sindromul pe care l-ați menționat. În orice caz, cert este că ea consideră că nu și-a încheiat socotelile cu vasul vampiraților. Și, în opinia mea, cred că noaptea trecută a încercat pur și simplu să ajungă din nou pe acea corabie.

Cheng Li și comodorul Kuo îl priviră mirați.

— Cum? Sărind în apele portului, în toiul unei furtuni nimicitoare? întrebă decanul, după o scurtă pauză.

— Da, pentru că așa a ajuns și prima oară pe nava aceea. După ce am naufragiat și am fost cât pe ce să ne înecăm, un vampirat pe nume Lorcan a salvat-o din apă și a dus-o pe vasul lor. Eu cred că ea spera ca istoria să se repete.

— Mi se pare o ipoteză puțin cam deplasată, spuse comodorul Kuo.

Connor observă că Cheng Li păstra tăcerea. Tânăra petrecuse ceva timp alături de Grace. Ea știa probabil că ideea lui nu era deloc deplasată, gândi el.

— După ce am salvat-o, când și-a revenit pentru câteva momente, tot striga după Lorcan. De fapt, la un moment dat chiar a avut impresia că eu sunt Lorcan, zâmbi Connor. Grace nu intenționa nici pe departe să-și ia viața. După cum mi-a scris și în acel bilețel, ea dorea doar să-și continue călătoria.

Comodorul Kuo clătină încet din cap:

— Connor, se pare că ești mult mai puternic decât mi-am închipuit. E foarte bine că nu te-a dărâmat emoțional această întâmplare.

Connor încuviință zâmbind. Pe parcursul discuției lucrurile deveniseră pentru el mult mai clare.

Până mai devreme nu se simțise deloc bine. Din momentul în care se reîntâlnise cu Grace pe puntea corabiei vampiraților, Connor încercase să uite tot ce i se întâmplase surorii lui, evitase să o audă vorbind despre acele lucruri și îi negase posibilitatea de a i se destăinui. Iar în ultima vreme, când Grace se consfătuise în secret cu Cheng Li, el nu făcuse altceva decât să-și acopere ochii și să-și vadă în continuare de treburile de la Academie. Acum însă înțelegea totul cât se poate de limpede. Din momentul naufragiului, fiecare pornise pe drumul său și, așa cum el nu mai putea da timpul înapoi și nu se mai putea despărți de lumea pirateriei, nici Grace nu mai putea renunța la călătoria ei. Până în acest moment nu dorea să o lase să meargă pe drumul ei. De-acum știa că nu era firesc să i se mai opună.

— Așadar, ce ne rămâne de făcut? întrebă comodorul Kuo. Vrei să caut în continuare un mod prin care să ajungem la o înțelegere cu căpitanul Wrathe, așa încât să scapi de sub jurământul pe care i l-ai dat și să-ți continui studiile și antrenamentul atât pentru Academie, cât și pentru Federație?

— Nu s-a schimbat nimic în hotărârea mea, îi confirmă Connor.

— Bineînțeles că trebuie să rămână, spuse Cheng Li. Nu o poate lăsa pe Grace tocmai acum.

— Asta nu are nimic de-a face cu Grace, răspunse Connor, surprins și el de fermitatea din glas. Desigur, îmi voi da toată silința să o ajut să-și revină, dar de-acum încolo trebuie să hotărâm singuri pentru viața noastră. Dorim amândoi lucruri diferite și mergem pe căi diferite. Dacă dorește, poate să rămână aici, alături de mine, ori se poate întoarce înapoi pe *Diablo* sau chiar pe corabia vampiraților — dacă reușește să o găsească. Decizia îi aparține în întregime.

Afară se auzi un clopoțel și Connor îl văzu pe Jacoby și pe Jasmine pregătindu-se să meargă la ore.

— Încep orele de după-amiază, spuse Cheng Li.

Simțindu-se dintr-odată neobișnuit de puternic, Connor se ridică.

— Ar trebuie să plec. Colegii mei se îndreaptă deja spre clase.

Decanul îl aprobă tăcut, rozând gânditor un braț al ochelarilor.

Connor își luă la revedere și ieși înapoi pe terasă, având grijă să închidă bine ușa în spatele său. După ce băiatul ieși, decanul și Cheng Li se priviră tăcuți.

— Trebuie să recunosc, chiar m-a surprins, spuse Cheng Li.

Comodorul Kuo zâmbi:

— Domnișoară Li, trebuie să înveți să ai încredere în maree. Deseori, nu trebuie să faci altceva decât să te relaxezi și să aștepți liniștită.

Pentru ultima oră a zilei, lecția de luptă, fix la ora patru, Connor și Jacoby se prezentară în sala de gimnastică îmbrăcați în trening, la fel ca și ceilalți colegi ai lor. Căpitanul Platonov îi aștepta împreună cu Cheng Li.

După ce se strânseră toți elevii, Platonov bătu scurt din palme:

— Puțină atenție, vă rog. Liniște. Vom începe practica în doar câteva clipe — cu mențiunea că astăzi nu-i vom avea printre noi pe domnul Blunt și pe domnul Tempest.

Connor și Jacoby se priviră la fel de mirați ca și colegii lor.

— Domnule Blunt, domnule Tempest, vă rog să mergeți cu domnișoara Li.

Ridicând din umeri, Connor și Jacoby pășiră în fața colegilor. Cheng Li zâmbi și, în timp ce îi invita să pornească spre ușa sălii de sport, căpitanul Platonov începuse deja să răcnească poruncitor câteva instrucțiuni.

— Ce s-a întâmplat? Unde ne duceți, domnișoară Li? Aveți cumva la Academie și carcere secrete? întrebă Jacoby rânjind cu gura până la urechi.

Nimic nu părea să-l descurajeze sau să-l înspăimânte pe Jacoby, gândi Connor.

Cheng Li se arătă și ea la fel de amuzată:

— Jacoby, ai o imaginație foarte bogată. Într-o bună zi ai putea scrie și cărți. Nu, din câte știu eu, nu avem aici niciun fel de carcere.

Într-adevăr, tânăra îi conducea undeva la etaj și nicidecum pe vreun coridor subteran. După ce străbătură un hol, Cheng Li deschise o ușă și îi pofti într-o mică sală de sport.

Connor nu știa ce să creadă. În sală era întuneric. Când Cheng Li aprinse luminile, Connor văzu în mijlocul încăperii două suporturi de săbii, iar pe fiecare dintre acestea câte o cutie de sticlă.

După ce se apropie, lui Jacoby i se tăie răsuflarea, iar Connor își simți inima zvâcnind puternic.

— Este sabia de Toledo a comodorului Kuo, spuse el.

Cheng Li zâmbi.

— Și rapiera cu safir a lui Molucco Wrathe, spuse Jacoby. De aproape este și mai frumoasă!

— Decanul zicea că aceste săbii nu sunt scoase decât de Ziua Săbiilor, spuse Connor mirat.

Cheng Li îi confirmă, după care extrase de pe lănțișorul pe care îl purta la gât două chei și deschise cutiile.

— Da, în mod normal, așa ar fi trebuit. Dar ultimele zile nu au fost deloc obișnuite, nu? Directorul vrea să-ți facă un cadou.

— Îmi dăruiește sabia? întrebă pe nerăsuflate Connor, în timp ce tânăra deschidea caseta și dezvălui sabia în toată splendoarea ei.

— Nu, nu sabia ca atare, ci ocazia de a o folosi, o singură dată.

Jacoby și Connor urmăreau cu mare atenție cum Cheng Li scoase săbiile din cutii și le așeză pe masa din apropiere, pe un suport acoperit în catifea.

— Mâine-seară vom organiza un nou dineu în cinstea ta. Cina ar fi trebuit să marcheze sfârșitul vizitei tale la Academie, dar acum va marca începutul perioadei tale de pregătire, ca student permanent al instituției noastre.

La auzul acestei vești, Jacoby ovaționă bucuros și îl bătu pe Connor prietenește pe spate. Cheng Li continuă fără să mai piardă vremea:

— La dineu vor participa toți căpitanii și, înaintea acestei mese de gală, studenții te vor urmări pe tine și pe domnul Blunt într-un duel demonstrativ cu aceste săbii. Lupta va avea loc pe puntea de exerciții din... „laguna pieirii".

— Splendid! strigă Jacoby. Eu voi lua sabia de Toledo!

Connor și Cheng Li îl priviră mirați.

— Glumeam, glumeam! O să iau rapiera lui Molucco.

— Cred că ajunge cu bufoneriile, îl muștrului Cheng Li. Avem la dispoziție mai puțin de douăzeci și patru de ore până la demonstrația pe care o veți ține mâine. Mie îmi revine sarcina de a pregăti coregrafia duelului și de a vă arăta câteva mișcări forte complexe. Connor, adăugă ea, după ce-și puse mănușile, ai ales, așadar, să devii student permanent al Academiei, nu? Ei bine, acum va începe adevăratul tău antrenament!

— Cred c-o să dorm o săptămână după asta, spuse Connor ieșind de la duș, după ce se duelase cu Jacoby timp de două ore fără întrerupere.

— Cei merituoși n-au vreme de odihnă, zise Jacoby ștergându-și energic părul. N-ai auzit-o pe domnișoara Li? Mâine vrea să venim la sală fix la ora șapte dimineața. Știi ce înseamnă asta, nu?

— Da. Nici măcar sâmbătă nu vom putea lenevi și noi mai mult în pat.

— Mai rău decât atât, prietene. Ne-am luat adio de la ora de înot și — logic — vom pierde astfel ocazia de a o vedea pe Jasmine în bikini.

Connor râse. Jacoby Blunt era cu adevărat incorigibil.

După exercițiile prelungite de după-amiază, simțindu-se frânt de oboseală, Connor intenționa să meargă la culcare imediat după cină. Surprinzător, la finele mesei de seară, Jacoby reveni brusc la viață și îi sugeră să-l însoțească la o partidă de biliard. Connor îl refuză, dar Aamir și alți doi colegi acceptară îndată să-i fie lui Jacoby parteneri de joc. Spunându-i noapte bună, băieții o porniră spre sala de jocuri, lăsându-l singur pe terasă.

Connor privi apele liniștite ale portului. Era uimitor prin ce transformare trecuseră în doar douăzeci și patru de ore. Băiatul căscă și, întinzându-se, își simți picioarele ca de plumb. Îi era atât de somn, încât putea adormi pe loc — numai că, înainte de a se duce în pat, mai avea de făcut un lucru. După ce se ridică, străbătu agale terasa și coborî treptele ce duceau spre grădină.

Lumina era aprinsă deasupra ușii infirmeriei. Connor bătu și, neprimind răspuns, intră în sala aproape întunecată a spitalului. Dormitorul era atât de mare, încât lămpile ce atârnau de tavan nu l-ar fi putut lumina așa cum trebuie nici dacă becurile ar fi

avut wați suficienți. O lampă singuratică ardea lângă un pat din mijlocul sălii. Connor porni spre lumină, pășind încet pe marmura rece a podelei.

Câteva clipe mai târziu, ajuns alături de Grace, observă că fata încă dormea — dar arăta mult mai liniștită decât ultima oară când o văzuse. Cu o zi în urmă, brațele îi erau încrucișate ca o statuie. De această dată, unul din brațe îi ședea sub perna pe care își sprijinea capul, iar celălalt era întins deasupra cearșafului.

Connor se așeză pe marginea patului și îi privi chipul. Grace arăta împăcată, gândi Connor, mulțumit că ajunsese într-un punct în care se simțea din nou bine să fie în preajma surorii sale. Urmărindu-i pentru câteva minute respirația adâncă și ritmică, își dădu seama că erau slabe șanse să se trezească. Obrajii fetei își recăpătaseră culoarea și scufundarea din urmă cu douăzeci și patru de ore părea să nu-i fi lăsat leziuni permanente. Connor era bucuros — și chiar mai mult decât atât.

— Ai avut dreptate, îi șopti el. Fiecare avem propria noastră călătorie. Îmi pare rău că n-am înțeles mai din timp acest lucru. Iartă-mă pentru că te-am oprit. Nu voi mai face niciodată așa ceva.

Connor își întinse brațul să o ia de mână, dar, când încercă să o atingă, mâna îi trecu prin așternuturi.

Nedumerit, încercă încă o dată, dar degetele îi trecură prin mâna fetei ca prin aer. Trebuie că probabil sunt foarte obosit, gândi Connor, concentrându-se și încercând a treia oară — tentativă ce eșuă la fel ca și mai devreme.

Simțind dintr-odată cum îl cuprinde panica, se ridică și îi urmări încă o dată respirația și expresia liniștită a chipului. Grace însă nu arăta doar calmă și mulțumită, ci părea chiar să-i zâmbească din adâncurile somnului. Connor se gândi să încerce să-i dea la o parte părul ce-i acoperea ochii, dar degetele trecură direct prin capul fetei. La încercarea următoare nici măcar nu mai simulă, ci-și vârî degetul direct prin urechea fetei și-l implântă în pernă. Ținându-și în continuare ochii închiși, Grace zâmbi de parcă ar fi gâdilat-o. Connor păși în spate și zâmbi și el.

— Au venit cu adevărat după tine, șopti el. Grace, chiar au venit după tine, așa e? Nu știu cum de-au reușit, dar ai ajuns în sfârșit la ei.

Connor pricepu în acel moment că așa trebuiau să decurgă lucrurile. Era exact ceea ce-și dorise și avea nevoie Grace. Decanul și Cheng Li puteau divaga oricât doreau despre sindromul de care suferea sau nu Grace. Important era că — pentru moment — sora sa ajunsese pe vasul vampiraților. Acolo se afla căminul ei.

— Ce-i zarva asta aici?

Sora Carmichael se apropia cu pași repezi de mijlocul salonului. Connor zâmbi larg. Șoaptele sale nu fuseseră nici pe departe gălăgioase. Infirmiera era cert foarte irascibilă.

— Ah, tu erai, spuse ea. Ai venit să-ți vezi din nou surioara cum doarme?

— Da, voiam să-i spun noapte bună.

— Uite că tocmai i-ai zis, așa că, hai, nu mai pierde vremea, căci nu vrem să o trezim în toiul nopții, nu?

— Bineînțeles că nu, răspunse Connor clătinând din cap. Eu unul nu mi-aș face griji. Grace nu cred să se trezească prea curând.

Asistenta îl privi morocănoasă. Connor aruncă o ultimă privire nălucii surorii sale, îi zâmbi infirmierei și o bătu încetișor pe umăr, după care trecu pe lângă ea și porni spre ieșire. Tresărind, infirmiera Carmichael își perie umărul de parcă ar fi vrut să scape de un găinaț și se îndreptă apoi spre cămăruța ei.

Capitolul 36
Combatanți

A doua zi se anunța pentru Connor una foarte lungă. La șapte dimineața, el și Jacoby se prezentară în sala de sport. Cheng Li îi aștepta deja. Chiar dacă se simțea încă foarte obosit, Connor reveni la viață imediat ce începu câteva exerciții de încălzire, la finele cărora Cheng Li le explică mai detaliat mișcările pe care să le folosească în lupta demonstrativă de mai târziu.

Restul dimineții și-l petrecură perfecționându-și mișcările învățate, pe parcursul cărora trebuiră să se concentreze la foarte multe lucruri. Cu toate că sabia de Toledo era mai grea decât rapiera cu care se obișnuise Connor, greutatea acesteia nu-i stânjenea cu nimic mișcările. Mânerul sabiei era acoperit cu un material ciudat, foarte aspru, care semăna cu

pielea. Când o întrebă pe Cheng Li, tânăra îi reaminti că, la fel ca și cizmele comodorului Kuo, pielea tăbăcită a mânerului provenea de la o pisică-de-mare — un material impermeabil și mult mai dur decât pielea obișnuită. Privind mai atent mânerul, Connor observă că proeminențele de pe mâner erau de fapt solzi foarte fini. În pofida vechimii sabiei, solzii mânerului încă scânteiau și arătau ca niște mici giuvaieruri în formă de stea.

Sabia comodorului nu avea însă o podoabă care să se compare cu impresionantul safir incastrat în mânerul vechii rapiere a lui Molucco, sabie pe care Jacoby și-o însușise de parcă ar fi fost făcută special pentru el. În timp ce Jacoby mânuia cu dexteritate sabia, Connor observă că safirul nu avea doar un scop decorativ, ci și unul practic. În unghiurile potrivite, fațetele multiple ale nestematei străluceau uneori cu intensitatea soarelui, direct în ochii adversarului, pe care îl obligau astfel să-și apropie pleoapele și să-și piardă concentrarea.

Cel mai dificil lucru care îi aștepta pe Connor și pe Jacoby în timpul luptei — după cum discutaseră amândoi într-o pauză de zece minute pe treptele scăldate în soare ale sălii de sport — era acela de a evita să se rănească reciproc. În ciuda faptului că nu mai fuseseră folosite de multă vreme, săbiile erau

bine unse, ascuțite ca un brici și gata să fie folosite în luptă. Spre deosebire de Connor — care avusese parte încă de la început de conflicte și atacuri reale —, Jacoby era obișnuit cu duelurile demonstrative, dar ambii băieți căzură de acord cu ideea că săbiile păreau să tânjească să taie din nou în carne vie. Cele două săbii păreau să aibă voință proprie și chiar să deteste faptul că zăcuseră atât de multă vreme nefolosite. Însetate de sânge, săbiile păreau să ducă dorul luptelor de odinioară.

La ora prânzului, după ce fură puse la punct toate detaliile luptei, Cheng Li le luă săbiile și le încuie înapoi în cutiile de unde cei doi combatanți nu le vor mai primi decât seara, înaintea intrării în „laguna pieirii" — când vor face o demonstrație de luptă în fața studenților și corpului didactic al Academiei Piraților.

— Ești speriat? îl întrebă Connor pe Jacoby imediat ce se așezară să ia prânzul.

— Speriat? Glumești? Sunt pur și simplu îngrozit ca nu cumva să te rănesc.

— Foarte amuzant, îi răspunse Connor.

— Mă bucur să văd că spaima nu ți-a diminuat cu nimic apetitul, interveni Jasmine zâmbind și arătându-i lui Jacoby farfuria încărcată cu mâncare ce-i stătea în față.

— Hei, se justifică Jacoby, eu nu fac decât să respect indicațiile antrenoarei Li și mă hrănesc cu alimente cât mai bogate în glucide.

— Da, vezi să nu! râse Connor, continuând apoi să-și vadă de masa lui, mult mai modestă. Adrenalina ce-i zvâcnea prin vene era suficient de îndestulătoare și amețitoare cât să-l împiedice să mănânce prea mult. În plus, știa că se va ospăta pe săturate la dineul de după duel.

Cu toate că lupta trebuia să înceapă imediat ce orologiul Academiei bătea de ora șase, la cinci și jumătate, în amfiteatrul portului atmosfera era deja electrizantă. Grupați pe clase, studenții își ocupau locurile însoțiți de dascălii ce se așezau pe scaunele din capetele rândurilor scaunelor. Torțele luminau atât treptele culoarelor abrupte de piatră, ce coborau până în fața lagunei, cât și micuța pasarelă ce făcea legătura cu puntea vasului suspendată deasupra apelor turcoaz ale portului.

În lagună, corabia fusese deplasată și adusă puțin mai în față, pentru ca puntea să arate ca o scenă vizibilă întregii audiențe.

Pe punte urcase deja o formație rock, alcătuită din elevii claselor superioare. Băieții aveau rolul să încălzească și să pregătească spectatorii.

— Muzica asta mă face să mă simt foarte bătrân, spuse comodorul Kuo, întorcându-și privirea spre Cheng Li, care stătea alături de el, pe unul dintre scaunele din primul rând.

— John, dar tu chiar ești foarte bătrân, zise tânăra zâmbind. Doar că, majoritatea timpului preferi să ignori acest fapt.

Directorul o privi rănit, după care zâmbi.

— Cum se simt băieții noștri?

— Foarte bine, răspunse ea. În sfârșit, a ajuns și sabia de Toledo în mâinile unui luptător iscusit.

— *Touché*, zise comodorul Kuo. Se vede că știi să aplici lovituri zdrobitoare.

Connor și Jacoby așteptau pe scaunele lor, în apropierea pasarelei. Connor aruncă o privire mulțimii din spatele său și se simți de parcă ar fi așteptat să fie aruncat leilor.

— Hei, Connor, nu te agita, îi spuse Jacoby. Ăsta e doar un spectacol prin care ne mai destindem și noi în serile de sâmbătă. Ăsta e și unul dintre motivele pentru care au construit aici această scenă. Astfel de evenimente au loc mai mereu.

Connor îl aprobă tăcut. Știa și el acest lucru, căci concurase în mult prea multe întreceri sportive, pentru a le mai permite emoțiilor să pună stăpânire pe

el. De această dată, întrecerea era însă puțin diferită și semăna mai degrabă cu o performanță, decât cu o competiție. Trebuia să se concentreze foarte mult și să execute mișcările perfect — fără să-l rănească pe Jacoby. Nu-și dorea pentru nimic în lume să-l vatăme cumva pe noul său prieten.

La sfârșitul cântecului rock, mulțimea ovaționă încântată, după care elevii își strânseră instrumentele și traversară pasarela, spre comodorul Kuo, care le ieși în întâmpinare, îi felicită și se întoarse apoi către spectatori.

— Mulțumim Hoinarilor, ăă... Morții, îi prezentă el. Cu toate că eu sunt mai degrabă fan al jazz-ului tradițional, vă asigur totuși că... m-ați impresionat. Muzica voastră este foarte antrenantă, adăugă el, aruncând o privire spre Cheng Li, care îi repetă din buze „bătrân".

După ce aplauzele conteniră, comodorul Kuo se adresă din nou audienței:

— În această seară avem un spectacol special pentru voi... pentru noi toți. După cum știți, anual avem o sărbătoare numită Ziua Săbiilor. În acea zi — ultima a anului școlar — obișnuim să coborâm toate săbiile din Rotondă, pentru ca absolvenții noștri cei mai iscusiți să le folosească în lupte demonstrative, în onoarea iluștrilor noștri strămoși — căpitani care au mânuit aceste săbii în lupte reale.

Decanul aruncă o privire scurtă elevilor și dascălilor așezați în rândurile din față.

— Aceste săbii sunt pentru Academie o mare comoară. Dar nu pentru că au fost create de cei mai buni meșteșugari din lume și sunt fabricate din cele mai bune materiale, iar unele dintre ele chiar împodobite cu nestemate. Nu — aceste săbii sunt comoara noastră, deoarece fiecare dintre ele tăinuiește multe povești. Fiecare a fost folosită în peste o sută de lupte și ne-ar minuna cu adevărat dacă ne-ar putea împărtăși experiențele prin care au trecut. Și totuși, știți ceva? Într-un fel chiar o fac. Când o sabie veche ajunge în mâinile unui tânăr pirat, sunt convins că se produce un schimb energetic între energia tânărului combatant și energia sabiei.

Directorul făcu o pauză, pentru a le oferi spectatorilor un moment de reflecție.

— Dar adevărata comoară a Academiei nu o reprezintă săbiile din Rotondă, ci chiar voi. Fiecare dintre voi. Săbiile reprezintă trecutul, în timp ce voi... voi sunteți viitorul. Fiecăruia dintre voi îi este sortit un viitor măreț și veți continua cu toții tradiția nobilă și minunată a pirateriei. Unii dintre voi excelează în știința navigației, alții sunt strategi și lideri desăvârșiți, iar câțiva sunt luptători neîntrecuți.

Din mulțime se auziră câteva urale. Spectatorii știau că nu mai era mult până la începerea luptei.

— Pentru această seară am abrogat regula prin care săbiile noastre vechi nu erau scoase din cutiile lor decât în Ziua Săbiilor. În seara aceasta am hotărât să celebrăm la Academie doi luptători extrem de talentați. Doi dintre cei mai buni combatanți ai noștri vor urca pe scenă și ne vor prezenta câteva mișcări uluitoare pe care le-au învățat de la dascălii noștri și, îndeosebi, de la domnișoara Li.

Spectatorii aplaudară furtunos și, aprobând din cap aplauzele, comodorul Kuo își întinse brațul spre Cheng Li. Roșind, tânăra se ridică și acceptă aclamațiile.

— Într-adevăr, continuă decanul, cu toate că domnișoara Li predă aici doar de trei luni, a produs deja un impact uriaș asupra vieții din Academie. Și, pentru că tot am adus vorba de Academie, ajungem acum la o persoană care, deși se află aici doar de o săptămână, sunt încântat să vă anunț, va deveni studentul nostru permanent și îmi face deosebită plăcere că va lupta în această seară cu sabia mea de Toledo... Prieteni, să-l aplaudăm și să-i urăm un călduros bun venit lui Connor Tempest!

Connor și Jacoby executară o insolită strângere de mână, după care Connor se ridică și porni spre

comodorul Kuo. Ajuns lângă decan, acesta îi dădu mâna, salutându-l într-un mod mai tradițional.

— Connor a demonstrat că are calități excepționale de luptător, spuse comodorul Kuo, și, din acest motiv, a trebuit să-i alegem ca adversar pe cel mai bun student al Academiei. Desigur, știți cu toții la cine fac referire.

La aceste cuvinte, mulțimea ovaționă și cineva strigă numele băiatului.

— Da, continuă decanul, știți despre cine este vorba, dar ceea ce nu cunoașteți este modul în care acest băiat a luptat la prima lui lecție de luptă. Eu însă am fost prezent la acea lecție, la fel ca și căpitanul Avery și căpitanul Singh. Noi ne amintim bine de iscusința pe care acel băiețel — pe atunci în vârstă de numai șase ani — a demonstrat-o în mânuirea micuțelor bețe din bambus. Ei bine, de atunci au trecut câtiva ani și, în această seară, el va mânui rapiera cu safir a căpitanului Molucco Wrathe. Chiar dacă numele său ne spune cu totul altceva, colegul nostru este rapid și incisiv ca nimeni altul... Așadar, să-l întâmpinăm așa cum se cuvine pe Jacoby Blunt*!

Jacoby inspiră adânc și porni agale spre Connor și decan. Directorul dădu protocolar mâna cu el.

---

* În engleză, „blunt" înseamnă bont, tocit, obtuz, necioplit.

— Cred că am vorbit suficient, spuse comodorul Kuo. În continuare, indiferent dacă sunteți sau nu înzestrați cu calități de luptători, vreau să urmăriți cu mare atenție această luptă și să apreciați iscusința acestor doi băieți. Și țineți minte: oricare ar fi talentul vostru, căutați întotdeauna să fiți cei mai buni. Asta e tot ce vă cerem aici, la Academia Piraților. Iar acum, domnilor, dați-mi voie să vă înmânez săbiile.

În dreptul pasarelei, armele erau așezate pe două suporturi în fața cărora Connor și Jacoby îngenuncheară pe un picior. Decanul luă rapiera cu safir și o întinse spre Jacoby cu mâna stângă.

— Mânuiește această sabie cu înțelepciune și precizie, îi spuse directorul. Cinstește-i pe strămoșii tăi și pune-ți amprenta în paginile istoriei.

— Așa voi face, răspunse Jacoby luând sabia cu mâna stângă și continuând să stea îngenuncheat.

Comodorul Kuo se îndreptă spre al doilea suport, unde își șterse palmele cu o cârpă de mătase, pregătită special pentru acest lucru. Era o curățare simbolică, prin care se asigura că energia săbiilor nu intra în contact prin intermediul mâinilor sale. După ce lăsă cârpa pe tăblia suportului, luă sabia de Toledo în mâna stângă și, strângând în pumn mânerul vechiului său aliat, se opri pentru o clipă.

Un ropot spontan de aplauze ovaționă ilustra și îndelungata carieră a comodorului John Kuo.

Așteptând ca aplauzele să scadă în intensitate, decanul zâmbi ușor.

— Mânuiește această sabie cu înțelepciune și precizie, i se adresă lui Connor. Cinstește-i pe strămoșii tăi și pune-ți amprenta în paginile istoriei.

— Așa voi face, răspunse Connor, după care luă sabia în mâna stângă și, strângând puternic în pumn mânerul învelit în piele de pisică-de-mare, se gândi la istoria îndelungată a săbiei.

La un semn al decanului, patru studenți ridicară și îndepărtară imediat suporturile.

— Domnilor, luați-vă pozițiile de start, le spuse comodorul Kuo înainte de a se întoarce la locul său.

Connor și Jacoby străbătură împreună pasarela până pe puntea vasului. Repetaseră bine aceste mișcări. În mijlocul punții, se poziționară spate în spate și așteptară semnalul începerii luptei.

Orologiul Academiei începu să bată de ora șase. Știau că trebuiau să înceapă odată cu ultimul sunet al orologiului. Connor aștepta și respira încet, odată cu bătăile orologiului. Unu... doi... trei... patru... cinci...

Capitolul 37
Laguna pieirii

Șase!

Connor se răsuci și lansă un atac cu sabia de Toledo. Jacoby își întinse rapiera cu safir și îi pară lovitura. Când săbiile se ciocniră, tinerii combatanți resimțiră din plin legătura subtilă dintre cele două arme. Fără să-și mai zâmbească, cei doi prieteni începură să se concentreze intens la prima din succesiunile mișcărilor foarte complexe pe care îi învățase Cheng Li.

Connor își înăbuși iute emoțiile. Cu toate că era o luptă demonstrativă, simțea din plin acea stare profundă de conștientizare, pe care decanul, la una dintre orele sale, o numise *zanshin.* Când îi izbea lui Jacoby sabia, zgomotul îi răsuna în minte mai puternic decât clopoțelul ce anunța începerea orelor. Când

Jacoby învârtea rapiera, albastrul safirului era pentru Connor mai intens decât apele lagunei. Fiecare zgomot, fiecare culoare și fiecare sentiment erau intensificate la maxim. Connor se lăsă tot mai mult absorbit în această concentrare vitalizantă, care îi permitea să facă salturi tot mai mari și să-și miște sabia tot mai iute. Chiar dacă era pe deplin concentrat la luptă și își extrăgea energia din adâncul calm al ființei, o mică porțiune a conștiinței îi spunea că totul decurgea bine — și era perfect conștient de uralele în care izbucniră spectatorii cu puțin înainte de sfârșitul primei runde de mișcări, când Connor părea să fie în ușor avantaj față de Jacoby. Demonstrația lor era însă o simplă coregrafie, pe parcursul căreia fiecare dintre ei va beneficia de momentele sale de glorie.

— Uimitor, șopti comodorul Kuo. Connor este un talent înnăscut.

Cheng Li îi confirmă adăugând:

— Sper ca Jacoby să-și amintească bine instrucțiunile.

Kuo dădu din cap și își îndreptă iar atenția spre cei doi tineri luptători, care tocmai începuseră a doua succesiune de mișcări — mai complexe decât primele. Secvența de luptă începu printr-o serie de atacuri și eschive pe toată lungimea punții, la finele cărora Jacoby preluă conducerea, forțându-l pe

Connor să bată în retragere și să pară lipsit de apărare. Acesta era momentul când Connor trebuia să-și adune toate forțele atât pentru a-l respinge pe Jacoby, cât și pentru a recupera terenul pierdut în fața adversarului.

În acel moment, absorbit în starea de *zanshin* — în acea conștientizare totală, ce-i permitea să observe și să simtă totul la trei sute șaizeci de grade în jurul lui —, Connor îl vedea clar pe Jacoby și rapiera acestuia, vedea spațiul îngust în care trebuia să-și execute mișcările, vedea audiența și auzea respirațiile întretăiate ale spectatorilor, în fața cărora — asemenea ochilor unei fiare gigantice — stăteau Cheng Li și decanul Kuo, ale căror priviri păreau să-l străpungă până în străfundul inimii. Connor conștientiză toate acestea fără să-l piardă o clipă din ochi pe Jacoby. Acest lucru îi aminti de primele sale zile de antrenament, la bordul vasului *Diablo*, când Bart îi spusese: „Privește mereu în ochii adversarului. Sabia te poate minți, ochii niciodată". Continuând să-și țină privirea țintuită în ochii lui Jacoby, Connor observă ceva ciudat în spatele privirii familiare a noului său prieten — o minciună. Deși o remarcase instantaneu, Connor se luptă să nu-și trădeze emoțiile. Cu toate că se simțea destul de tulburat, își menținu concentrarea și, executând o răsucire completă, îl îndepărtă pe Jacoby și prelua controlul luptei.

Mulțimea ovaționă mișcarea, iar Cheng Li și comodorul Kuo aplaudară entuziaști.

— Extraordinar! spuse Kuo.

— Și încă n-ai văzut nimic, îi zise Cheng Li aplecându-se spre el.

Odată cu începerea celei de-a treia succesiuni de lovituri, Connor se concentră și mai intens asupra lui Jacoby. Era convins că nu se înșelase și că Jacoby îl mințea sau îi ascundea ceva. Connor își continuă mișcările și mânuia sabia de Toledo cu mai multă iscusință și dexteritate decât mânuise vechea lui rapieră. Era hotărât să nu se abată câtuși de puțin de la mișcările pe care le repetaseră și devenea tot mai sigur că Jacoby se va abate cât de curând de la acestea. Nu avea însă vreme să zăbovească asupra șocului trădării, ori să analizeze cine se mai afla în spatele acestui joc conspirativ. O asemenea măsură nicidecum nu i-ar fi salvat viața. *Zanshin* era singura lui scăpare.

Ruperea de ritm apăru exact la mijlocul succesiunii de lovituri, când Jacoby — deși Connor respectase întocmai mișcările — lovi cu lama rapierei mult mai aproape decât la antrenamente. Connor simți foarte aproape de ureche tăișul fierbinte al sabiei și, o clipă mai târziu, își dădu seama că fierbințeala nu provenea de la sabie. Lama îi crestase pielea urechii și îi provocase o sângerare ușoară.

Cuprins de panică, Jacoby privi spre audiență peste umărul lui Connor. Jacoby intenționase probabil să-l rănească mai târziu și nicidecum atât de devreme, gândi Connor, fără să-și piardă o clipă concentrarea și fără să arate nici cel mai mic semn de panică sau frică. Dacă lupta urma să fie oprită, atunci i-ar fi fost clar că se înșelase și că nu era nimic în neregulă — ci fusese o simplă neînțelegere. Însă concluzia ar fi cu totul diferită dacă nu intervenea nimeni.

Și totuși, nu interveni nimeni.

Connor continuă să privească netulburat în ochii lui Jacoby. Cei doi nu-și adresară un cuvânt. Nu aveau însă nevoie să-și vorbească. Confruntarea se desfășura în principal din priviri. Connor îi dădu de înțeles lui Jacoby că știa totul. Jacoby îi confirmă că pricepe mesajul, dar se arătă mult mai zdruncinat decât Connor. Jacoby își dădea toată silința să ascundă un alt secret, pe care Connor nu reuși pe moment să-l descifreze.

Nevoit să ia cât mai iute o decizie, Connor se întrebă ce ar putea face în continuare: să îmbrățișeze mișcările exersate și să se apere de atacurile lui Jacoby, sau să renunțe complet la mișcările exersate și să trateze confruntarea ca pe o luptă în toată regula? Băiatul hotărî, în cele din urmă, să opteze pentru prima variantă. Era clar că Jacoby exersase cu totul

alte mișcări, dar fie nu și le mai amintea, fie era incapabil să le pună din nou în practică. Indiferent ce punea la cale, Jacoby era clar dezavantajat în rolul său de agresor. Connor hotărî să-l lase să atace și să-i aștepte greșelile. El avea mai multă experiență în luptă și, în plus, pierderea câtorva picături de sânge nu avea cum să-i slăbească vigoarea.

A patra etapă a demonstrației trebuia dominată încă de la început de Jacoby. Imediat ce adversarul lansă un nou atac, Connor simți încă odată că era ceva în neregulă. Jacoby își pierdea tot mai iute siguranța și, cu toate că mișcările îi erau puternice și bine coordonate, Connor își dădu clar seama că spiritul de luptă al oponentului său dispăruse complet.

Connor se văzu din nou pus în situația de a analiza fulgerător situația și de a decide cât mai iute tactica pe care să o adopte. Lucrurile nu erau deloc simple. Dacă ar fi fost vorba de oricare alt adversar, ar fi putut forța victoria într-un mod categoric, dar, în ciuda trădării lui Jacoby, nu dorea să-i pricinuiască acestuia vreun rău. Îi fusese mult mai ușor să se apere când înfruntase doar atacurile lui Jacoby. De-acum însă era în fața unei situații mult mai complexe și trebuia să reziste unui inamic nemilos. Desigur, totul putea fi o cacealma bine elaborată — dar, privind adânc în ochii lui Jacoby, Connor știa că nici vorbă să fi fost o farsă.

Trebuia să-și mențină concentrarea și, în următoarele mișcări, își îndreptă complet atenția spre starea plenară de *zanshin*, dar fără să piardă o clipă din ochi pe Jacoby și lama rapierei. Îi remarcă totodată pe spectatorii care îi priveau fascinați și de care îi despărțea doar o fâșie îngustă de apă. Observă chipurile parcă împietrite ale comodorului Kuo și domnișoarei Li, care trebuie să-și fi dat probabil seama că le demascase trădarea. Dar cei doi se stăpâneau perfect și nu se dădeau cu nimic de gol.

Connor reținu toate aceste gânduri și imagini, și auzi apoi un zgomot din direcția portului. Fără să zăbovească asupra acelui sunet rătăcit, continuă cu aceeași concentrare duelul cu Jacoby — luptă ce intrase de-acum într-o suită de mișcări atletice și dificile, executate de la un capăt la altul al punții. Connor auzi dinspre doc un nou sunet, dar nu-și permise să-și întoarcă privirea într-acolo. Să fi făcut zgomotele parte din planul aflat în desfășurare? Trebuia să acționeze cât mai repede, așa că luă iute o decizie.

În timp ce se duelau, odată ajunși în capătul din dreapta al punții, Connor folosi o lovitură suplimentară, care îi dezechilibră lui Jacoby rapiera. Jacoby se împletici în încercarea de a-și redresa poziția și, în acel moment, Connor își mișcă fulgerător sabia de

Toledo și îi apropie tăișul de gâtul lui Jacoby. Speriat, Jacoby dădu drumul rapierei. Din rândurile spectatorilor se auziră câteva icnete, în clipa când Connor apropie lama la nici un centimetru de gâtul lui Jacoby.

— Zi-mi ce urmăreai, îi ceru Connor. Hai odată!

— Connor, n-am vrut, răspunse Jacoby fără să mai piardă timpul. Am fost forțat să fac asta. Mi-au zis că nu strică să te stimulăm puțin și să vedem cât de bine poți să lupți.

— Și voiai să mă ucizi.

— Nu! Crede-mă, nici vorbă de așa ceva. Am vrut doar să te incităm puțin. Și nici măcar nu m-am descurcat prea bine. Ai văzut și tu câte greșeli am făcut.

Connor șovăi. Era o situație în care o hotărâre greșită se putea dovedi fatală. Connor privi adânc în ochii lui Jacoby și remarcă îndată imaginea autentică a confuziei și regretelor. Nu observă însă nimic care să-i sugereze că avea în față un ucigaș.

Connor îndepărtă vârful sabiei de Toledo, dar continuă să fie atent și pregătit în eventualitatea unui atac prin surprindere. Pășind în spate, ridică rapiera cu safir în mâna stângă și înălță ambele săbii spre mulțime.

Spectatorii ovaționară prelung, mai zgomotoși ca niciodată.

Comodorul Kuo se ridică și le strigă să vină la capătul pasarelei. Încă uluiți de cele petrecute, cei doi combatanți nu schițară niciun gest.

— Pirați, veniți! strigă și mai puternic decanul.

Connor îl privi disprețuitor și se gândi că ar putea să-l sfideze amândoi și să rămână pe puntea vasului. Dar, întrucât simțea nevoia să-l înfrunte, porni cu pași mari spre pasarelă, lăsându-și mult adversarul în spate.

— Ai luptat excelent, îl întâmpină Kuo.

Connor îl privi dezgustat:

— Ajunge cu vorbele astea mărețe.

— Poftim? întrebă uimit comodorul Kuo.

— M-ai păcălit. Tu și Cheng Li m-ați întărâtat împotriva prietenului meu.

Kuo clătină din cap și privi zâmbind mulțimea ce scanda în spatele lor.

— Connor, am vrut doar să văd cât ești de capabil. Luptele demonstrative sunt foarte bune, dar trebuia să știu cum te descurci într-un conflict real. Și îți pot spune că ai trecut cu mare cinste acest examen. De-acum ai locul asigurat în Federația Piraților.

— Vrei să-ți spun ce să faci cu Federația ta? îi zise Connor, întinzând nervos ambele săbii spre decan.

Un nou val de urale îi acoperi cuvintele. Directorul urcă pe pasarelă, îl privi pe Connor și apoi își coborî privirea spre lamele armelor.

— Connor, cred c-ar trebui să arunci o privire în spatele tău.

Connor nu schiță un gest. Numai de-atât să fi fost în stare Kuo? Recurgea la o stratagemă în genul trucurilor de pantomimă?

— Connor, uită-te în spate.

Connor clătină din cap. Trecuseră zilele în care să-i mai asculte cerințele comodorului Kuo.

— Connor, întoarce-te!

De această dată nu-i mai vorbise decanul, ci i se adresase un glas mult mai binevoitor.

— Molucco!

Întorcându-se mai fericit ca niciodată, Connor îl văzu pe bătrânul lui aliat, îmbrăcat în haine dintre cele mai fine.

— Pentru tine sunt căpitanul Wrathe!

— Căpitane Wrathe!

Connor păși spre el. Era atât de bucuros să-l vadă pe Molucco, încât l-ar fi îmbrățișat cu siguranță — de nu ar fi avut în mâini cele două săbii.

— Să fie...? Nu se poate! Este vechea mea rapieră? întrebă Molucco.

— Da, spuse Connor întinzându-i arma cu mânerul în față. Căpitanul o luă și, cântărind-o în palmă, se arătă ușor trist pentru o clipă.

— Ce căutați aici? întrebă Connor. Trebuia să veniți de-abia mâine, zâmbi băiatul, după care

adăugă grăbit: Ah, dar asta nu înseamnă că nu-mi face mare plăcere să vă revăd.

— S-a întâmplat ceva îngrozitor, spuse Molucco scoțându-și pălăria, moment în care Scrimshaw îi ieși dintre șuvițele părului și se întinse spre Connor în semn de salut.

— Ce anume? întrebă Connor. Ce s-a întâmplat?

— E vorba despre fratele meu, răspunse Molucco. Scumpul meu frate... căpitanul Porfirio Wrathe.

Molucco se opri și pe obraz i se prelinse o lacrimă cât un diamant.

— Ce-i cu Porfirio? interveni comodorul Kuo, apărând alături de Connor.

— A fost ucis cu sălbăticie, spuse Molucco. A fost măcelărit, atât el, cât și întregul său echipaj... din care n-a mai scăpat decât o mână de oameni.

Connor se înfioră.

— Cum de s-a întâmplat așa ceva?

Căpitanul Wrathe clătină din cap:

— Poveștile la timpul lor, băiatul meu. Acum e momentul să trecem la acțiune. Așadar, mergi și strânge-ți lucrurile, pentru că am nevoie de tine pe *Diablo.* Toți pirații trebuie să fie în formă maximă. Nu am de gând să aștept prea mult răzbunarea acestei fărădelegi.

Connor îi confirmă:

— Mă întorc numaidecât.

— Cred că ai uitat ceva, interveni din nou comodorul Kuo. Noi ar trebui să mergem în birou și să discutăm în liniște.

— Nu mai este necesar, răspunse Connor. Pentru că nu avem nimic de discutat.

— Connor, dar... începu comodorul Kuo.

Clătinând din cap, Connor trecu pe lângă el și nu-i mai adresă un cuvânt bărbatului care îi insuflase până de curând foarte mult respect.

Cheng Li se ridică și îi ieși în cale:

— Connor, liniștește-te.

— Cu mine să nu mai vorbești! se răsti el. Trădarea tinerei îl duruse și mai mult.

— Ascultă-mă, insistă Cheng Li. Îmi dau seama că acum nu mă placi mai deloc, dar sunt lucruri pe care nu le înțelegi.

— Întotdeauna spui asta, dar, de fapt, sunt foarte multe lucruri pe care le înțeleg cât se poate de limpede.

Connor trecu pe lângă ea și urcă aleea luminată de torțe. Era hotărât să ajungă în camera lui și să-și adune cât mai iute lucrurile. Studenții Academiei — neștiind nimic despre ce se petrecuse în timpul duelului — îl bătură încurajatori pe umăr și-i lăudară tehnica de luptă.

— Nu poți să pleci, stărui Cheng Li, oprindu-l pe Connor din drum.

— De ce? întrebă el întorcându-se.

— Pentru că nu o poți lăsa aici pe Grace, spuse zâmbind Cheng Li, foarte sigură pe ea și convinsă că îl încurcase cu acest răspuns.

De această dată însă nu reușise.

— Grace nu-i aici, îi zise Connor. Ea deja a plecat.

Stupefacția de pe chipul tinerei îl mulțumi mai mult ca orice și, fără să mai piardă vremea, Connor urcă în fugă treptele amfiteatrului și dispăru pe colina din spatele acestuia.

După ce își strânse iute lucrurile, Connor se pregăti să coboare pentru ultima oară colina Academiei. Capul îi ardea și îl durea foarte tare, atât datorită evenimentelor prin care trecuse, cât și ca urmare a rănii de la ureche, o crestătură ce trebuia îngrijită — dar nicidecum nu avea de gând să se lase pe mâna unei infirmiere cum era sora Carmichael. Nu mai voia să aibă de-a face cu acest loc sau cu oamenii care îl populau.

În parc începuse deja petrecerea și studenții erau ocupați să-și umple farfuriile cu mâncare. Știa că nu-i

va fi ușor să se strecoare printre ei neobservat, dar, din fericire, majoritatea erau mult prea atenți la bucate pentru a-l mai deranja. Spera să nu dea peste comodorul Kuo sau Cheng Li, căci ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era o nouă confruntare cu aceștia. După cât de mult rău îi făcuseră, scuzele și justificările acestora n-ar fi făcut decât să înrăutățească și mai mult lucrurile. Într-o parte a parcului observă masa rezervată profesorilor, acolo unde ar fi trebuit să șadă și el. Ei bine, în această seară vor avea la masă un loc liber.

În timp ce cobora poteca spre port, din spatele copacilor îi ieși în față căpitanul Lisabeth Quivers. Ce mai voia și ea? se întrebă Connor făcând un pas în spate.

— Connor, vreau să-ți spun că-mi pare rău.

Connor o privi atent. Glasul femeii era încărcat de regrete.

— Îmi pare nespus de rău că vizita ta la Academie a sfârșit așa. Decanul mai exagerează câteodată.

Afirmația căpitanului nu era departe de adevăr.

— N-a avut mult până să mă omoare, spuse Connor.

— Nu vreau să-i scuz acțiunile și nici nu intenționez acest lucru, îi zise căpitanul Quivers. De asemenea, nu am de gând să te rețin prea mult, căci știu că ai treburi importante cu Molucco. Tot ce vreau

să-ți spun este că nu suntem toți la fel — atât la Academie, cât și la Federație. Dacă te vei răzgândi vreodată, aș fi onorată să iei legătura cu mine.

Era o ofertă onestă, din partea unei persoane corecte. Connor aprecie gestul căpitanului.

— Vă mulțumesc, spuse el, strângându-i mâna. Acum trebuie să plec.

Căpitanul îi zâmbi încuviințând, după care porniră fiecare în direcții opuse.

În port, *Diablo* îi oferea o priveliște încântătoare. Connor de-abia aștepta să ajungă la bordul corabiei și să navigheze cât mai departe de Academie. În cale însă îi mai ieși o persoană: Jacoby.

— Îmi pare rău, dar noi nu avem ce discuta, spuse Connor continuând să înainteze.

— Merit cu prisosință acest lucru, zise Jacoby urmându-l îndeaproape. Chiar dacă nu vrei să-mi vorbești, Connor, trebuie să-ți cer iertare. Serios vorbesc. Îți sunt prieten și...

Connor se opri și se întoarse:

— Pentru tine, cuvântul „prieten" are o semnificație destul de ciudată.

— Ei m-au obligat, spuse Jacoby. Știu însă că îi puteam refuza...

— Da, asta și trebuia să faci, spuse Connor, continuându-și înaintarea și apropiindu-se de doc.

— Nu vreau să-ți cerșesc iertare, insistă Jacoby. Ar fi o prostie să fac un asemenea lucru, căci m-ai respinge imediat, având în vedere sentimentele pe care le ai acum față de mine, Connor, dar eu îți rămân prieten. Știu că am greșit față de tine, însă voi găsi o cale prin care să-mi răscumpăr greșeala. Va mai dura o vreme, dar voi reuși în cele din urmă.

— La revedere, îi zise Connor întinzându-și brațele spre scara ce atârna pe marginea vasului.

Fără să-și mai întoarcă privirea, se uită spre puntea corabiei, de unde Bart îi zâmbea și îi făcea cu mâinile.

— Salut, prietene, strigă el. Bine ai revenit!

Connor zâmbi larg și începu să urce spre adevăratul său prieten.

Capitolul 38

Reîntoarcerea

Grace aștepta sub pânzele corabiei vampiraților. Se întorsese oare cu adevărat? se întrebă ea, în timp ce inima îi bătea nebunește. De această dată simțea sub tălpi scândurile solide ale punții și își dădea seama că nu mai exista o barieră invizibilă care să-i împiedice contactul cu vasul. Când își întinse brațul și atinse lemnul catargului, un fulger de lumină străbătu velele și le ilumină asemenea unor uriașe aripi din bronz.

Auzind scârțâitul unei uși, văzu deschizându-se puțin mai în față ușa cabinei căpitanului. Grace încremeni locului și își aminti cât fusese de curajoasă la prima ei întâlnire cu căpitanul vampiraților. Însă, de această dată, era copleșită de frică și de multe alte sentimente — căci în acele momente știa și, în plus, simțea mult mai mult decât la prima ei vizită.

— Grace, vino, auzi clar în minte șoaptele impasibile ale căpitanului.

Să fi fost în continuare supărat pe ea? Fata se încruntă. Indiferent ce ar simți el, *ea* încă era supărată pe el. Porni cu pași mari spre cabina acestuia și, odată ce trecu pragul încăperii, căută din priviri figura mascată și îmbrăcată în mantie, dar nu văzu pe nimeni. Când intră, ușa se închise în spatele ei. După câțiva pași în bezna cabinei, Grace văzu o luminiță și zări silueta căpitanului prin obloanele balconului. Căpitanul se afla la cârma vasului.

— Am revenit cu adevărat?

Căpitanul se întoarse spre ea. Grace simți că masca acestuia o irită tot mai mult. De ce se temea să-și exprime emoțiile? se întrebă ea, în timp ce căpitanul aștepta ca o statuie și nu scotea o vorbă. Fata simțea că devine tot mai nervoasă.

— Da, se auzi în cele din urmă șoapta acestuia. Și mă bucură acest lucru.

Masca i se încreți ușor și Grace își dădu seama că îi zâmbea. Cu toate că surâsul o bucură puțin, Grace nu putea uita că avea de clarificat multe lucruri.

— Sunteți bucuros? întrebă ea. Dar mi-ați spus să stau departe de vas.

Căpitanul își abătu din nou atenția dinspre timonă. Grace observă cum timona vasului se învârtea singură

într-o parte și-n alta. Căpitanul se apropie și își întinse spre fată mâinile acoperite de mănuși.

— Grace, știu că te-am rănit și îmi pare rău. Aveam multe pe cap, multe probleme pe care să le rezolv...

Grace simți că-i dau lacrimile.

— Chiar și așa, ăsta nu-i un motiv pentru care să vă alungați prietenii și să le cereți să plece. Dimpotrivă, în astfel de situații îi lăsați să vă stea aproape și să vă fie de ajutor!

Căpitanul nu răspunse, și Grace se întrebă dacă nu cumva întrecuse măsura cu această răbufnire. Continuând să-și țină palmele pe umerii fetei, căpitanul își aplecă ușor capul.

— Îmi cer iertare, copilă. Ai dreptate. M-am pierdut cu firea. Am avut de înfruntat noi amenințări, noi pericole. Dar, cu toate astea, nu am nicio scuză pentru... cruzimea de care am dat dovadă.

Grace se arătă surprinsă de cuvintele căpitanului. Nu-i venea să creadă că acesta chiar îi ceruse iertare. Și totuși, indiferent cât erau de mulțumitoare vorbele sale, Grace se simți ușor tulburată și își dădu seama că, de această dată, căpitanul intenționa cu adevărat să-i ceară sprijin. Ea chiar dorea să-i ajute și îl rugase în dese rânduri să-i permită să le fie de ajutor, dar acum, deodată, simți că aceasta este o responsabilitate uriașă.

Căpitanul o conduse în cabină și îi făcu semn să șadă la masă. La fel ca și data trecută, masa era plină cu hărți și, în plus, cu multe cărți vechi. Imaginea îi aminti fetei de zilele când își făcea temele și căuta cu disperare răspunsuri la probleme.

— După cum știi, continuă căpitanul, lucrurile au fost destul de dificile după plecarea ta. Nu doream să te implic în aceste situații foarte primejdioase. Corabia asta nu mai era pentru tine un loc sigur.

— Nici la Academia Piraților n-am fost deloc în siguranță.

— Am văzut. Tocmai de aceea am hotărât în cele din urmă să te scap de acolo.

— Dar nu înainte să fiu cât pe ce să mă înec!

— Grace, a fost un gest inutil, clătină căpitanul din cap. Și întru totul copilăresc.

— Asta îmi dau și eu seama, recunoscu ea stânjenită. Dar nu știam ce să fac. Îmi doream din tot sufletul să mă întorc și m-am gândit că dacă ajung într-o situație similară...

— Știu bine de ce ai recurs la așa ceva, șopti el, și îți admir curajul. Dar trebuie să înveți câteodată să ai răbdare. Tatăl tău avea o vorbă: *Ai încredere în maree.*

Căpitanul făcu o pauză. Grace ar fi dorit să-l întrebe de unde îl cunoștea pe tatăl ei și de unde auzise maximele acestuia, însă, înainte să apuce să dea glas întrebării, căpitanul continuă:

— În seara când te-ai aruncat în apele portului, eu eram în adâncurile oceanului și nu puteam veni în ajutorul tău. Știam însă că te putea ajuta Connor. Fratele tău este foarte curajos și credincios.

— Așa e, îl aprobă Grace, simțindu-se brusc foarte ignorantă și obtuză. Îmi pare rău, adăugă ea, coborându-și capul. Îmi pare foarte rău.

— Grace, nu te întrista, îi spuse căpitanul. Și tu ești foarte curajoasă și înțeleaptă. Deții puteri foarte mari, dar încă nu le înțelegi în totalitate și nu știi cum să le folosești cât mai bine.

— Ce puteri? întrebă mult mai însuflețită Grace. Tânjea să afle mai mult, dar căpitanul nu era genul care să se lase grăbit.

— Amintește-ți de modul în care ai putut lua legătura cu prietenii pe care îi ai pe această corabie și de călătoriile pe care le-ai făcut aici...

Grace îl privi nedumerită.

— Eu credeam că ei sunt cei care mă cheamă. Mai întâi m-a vizitat Darcy. Apoi am avut câteva viziuni cu Lorcan și de-abia după aceea am călătorit aici. Eram convinsă că voi mă chemați aici.

— Darcy a venit singură la tine, spuse căpitanul. Atunci am fost foarte supărat pe ea — pentru că nu doream să te atragă în aceste probleme foarte primejdioase —, dar mi-a trecut. Cu Darcy ai o legătură

foarte strânsă, deoarece ai atins-o fizic — la fel ca și pe Lorcan, și pe ceilalți. Dar, continuă căpitanul coborându-și ușor capul, călătoriile tale pe vas nu au fost provocate de noi. Grace, tu ai fost cea care le-a iscat.

Ea? Să fi fost posibil?

În după-amiaza aceea, sub copacul jacaranda...

Apoi în patul din camera de la Academie...

Și, ultima oară, pe balconul dormitorului...

Ea să fi determinat apariția acelor călătorii? Era greu de crezut și, în plus, nu apăruseră ca urmare a unei decizii conștiente din partea ei — așa cum se întâmplase cu dorința de a-și ajuta prietenii.

— Da, Grace, tu ai ales să vii la noi — așa cum ai făcut-o și prima oară.

La fel ca și prima oară? Ce voia de fapt să spună?

— Atunci — la prima noastră întâlnire — am fost prinsă de o furtună și am fost cât pe ce să mă înec. Lorcan m-a salvat.

Căpitanul nu-i răspunse, dar ea știa că tăcerea acestuia era doar un văl ce acoperea gânduri cărora nu era încă pregătit să le dea glas.

— Cum se simte Lorcan? întrebă dornică să afle noutăți despre el.

— Trebuie să luăm lucrurile pe rând, răspunse căpitanul. Copila mea, trebuie să înveți să ai răbdare.

Grace oftă. Oricât de mult îl plăcea pe căpitan, acesta putea fi câteodată extrem de enervant — caracteristică pe care fata o cam uitase în perioada în care stătuse departe de corabie.

Deodată, căpitanul se ridică și se îndreptă spre șemineu. Mantia lungă flutură în spatele său și vinișoarele materialului scânteiară ușor.

— Aș dori să cunoști pe cineva, îi zise el.

— Pe cine? De ce? întrebă ea, sperând să nu fie iarăși dojenită pentru curiozitatea și nerăbdarea de care dădea dovadă.

— Numele său este Mosh Zu Kamal și este un vechi prieten de-al meu. I-aș putea spune chiar gurul meu.

Guru? Din câte știa Grace, cuvântul însemna conducător sau învățător. Era totuși o surpriză să afle că exista cineva superior căpitanului. Amintindu-și însă cât de vulnerabil arătase căpitanul în urmă cu câteva zile, se mai liniști la gândul că acesta avea pe cineva cu care să se sfătuiască în situații de criză.

— El este cel care a venit cu ideea acestei nave, continuă căpitanul. Și tot el e cel care, la început — când eram pierdut —, mi-a arătat calea cea bună.

Grace deveni și mai curioasă când se gândi la această persoană — deși știa bine că nu era tocmai potrivit să atribuie gurului vampiraților termenul de „persoană".

— Și unde e? Se află și el pe acest vas? Cum de nu l-am întâlnit până acum?

Căpitanul zâmbi amuzat de potopul întrebărilor fetei.

— Nu se află pe această corabie, dar ne mai vizitează din când în când. Cu această ocazie, noi vom fi cei care îi vom face o vizită. De fapt, acum ne îndreptăm într-acolo.

— Unde? întrebă Grace.

— Locuiește într-un loc numit Sanctuarul — un adăpost aflat pe vârful unui munte măreț, o lămuri căpitanul.

Grace aruncă o privire asupra hărții întinse pe masa din cabină și căpitanul clătină ușor din cap.

— Copila mea, acest loc nu este însemnat pe hărți.

Grace, deși nedumerită, se simțea foarte emoționată. Cum de știa căpitanul încotro să navigheze, din moment ce Sanctuarul nu era însemnat pe hărți? Cum vor găsi acel loc? Oricum, important era că ajunsese cu adevărat pe vasul vampiraților! În acel moment pricepu clar de ce își dorise atât de mult să revină pe această corabie magică plină de mistere, din care aflase doar câteva.

— Chiar ne îndreptăm într-acolo? întrebă ea, hotărâtă să se concentreze asupra lucrurilor mai tangibile.

Era departe? se întrebă ea. Și mergeau într-acolo doar datorită ei?

Căpitanul zâmbi încă o dată:

— Sunt de fapt mai multe lucruri în privința cărora vreau să mă consult cu Mosh Zu. În primul rând, cred că îl poate ajuta pe Lorcan...

— Îi poate vindeca orbirea?

— Nu pot spune nimic mai mult, Grace. Mosh Zu îl va ajuta pe Lorcan.

Grace se încruntă. Dorea cumva să-i spună că Lorcan va rămâne orb și că acel guru nu va face decât să-l ajute să se obișnuiască cu noua sa condiție? Nu era suficient! Lorcan trebuia să-și recapete văzul! Încă se simțea responsabilă pentru tot ce se întâmplase.

— N-a fost vina ta, zise căpitanul, ghicindu-i încă o dată gândurile. Am greșit când ți-am spus mai demult că tu ești de vină...

— Dar chiar eu sunt de vină, îl întrerupse Grace tristă. A fost numai vina mea. Dacă nu aș fi fost acolo și nu ar fi încercat să mă salveze, el nu ar fi ieșit niciodată singur la lumină.

— Aici s-ar putea să ai dreptate, dar Lorcan nici nu vrea să se ajute singur.

Grace îl aprobă tăcută și își aminti perfect ultima ei călătorie pe vas, chiar în noaptea Ospățului, când

Darcy îi spusese că Lorcan nu mai vrea să primească sânge de la donatorul său.

— Există ceva prin care să-l pot ajuta? întrebă ea deznădăjduită.

— Da, bineînțeles, se auzi răspunsul surprinzător al căpitanului. Și știi bine despre ce e vorba.

— Da? întrebă Grace nedumerită.

— Caută răspunsul înăuntrul inimii.

Căpitanul se arătă dintr-odată foarte tulburat și părea să-i transmită să-l lase singur.

— Vreți să plec, nu-i așa?

— Nu contează ce vreau eu, răspunse căpitanul. Sunt câteva lucruri de care trebuie să mă ocup — asupra cărora trebuie să reflectez în liniște.

— În legătură cu Lorcan?

— Nu, sunt niște treburi urgente, care nu suferă amânare.

— Vă pot ajuta? Știți bine că voi face tot ce-mi stă în putere.

Căpitanul își așeză ușor mâna înmănușată pe umărul fetei.

— Grace, tu deja ne ajuți, îi șopti el. Mult mai mult decât îți dai seama.

Capitolul 39

Un dușman nou

Atmosfera din taverna Ceaunul Mămicii era complet diferită în seara când o vizitară Connor și ceilalți membri ai echipajului de pe *Diablo*. Cârciuma era la fel de aglomerată ca în toate serile, dar ambianța era mult mai sumbră. În alte seri, cu greu îți puteai auzi propriile cuvinte peste muzica, gălăgia și hărmălaia din interior. De această dată, clienții localului vorbeau în șoaptă. Auziseră cu toții ce se întâmplase cu Porfirio Wrathe și echipajul acestuia. Nimănui însă nu-i venea să creadă cele întâmplate.

— Norocosule, ai venit! îl întâmpină Ma Kettle strângându-i mâna.

Connor observă că era îmbrăcată mai simplu ca de obicei. Lângă ea, Sugar Pie ținea în mâini o tavă cu băuturi. Tânăra purta haine simple și nu era fardată — fapt care o făcea să arate mai frumoasă ca niciodată,

gândi Connor. Fata îi zâmbi cu tandrețe, iar Connor își îndepărtă încurcat privirea.

— Te așteaptă toți, îi spuse Ma Kettle lui Molucco. Au venit cu toții, așa cum mă și așteptam. Vrei să le vorbești acum, sau preferi mai întâi un întăritor?

Molucco o privi trist și ridică din umeri. Deși era o decizie foarte simplă, aceasta părea să-i amplifice și mai mult suferința.

— Vă rog, zise Ma Kettle, luând pe rând de pe tavă paharele pline cu o licoare roșie vâscoasă și transparentă. E coniac de corali, adăugă Ma. N-are un gust prea plăcut, dar e foarte energizant! Se spune că licoarea asta te face puternic ca un recif de corali. Uite un pahar și pentru tine, domnule Tempest. Și, de asemenea, pentru Bartolomeu.

Ma Kettle și Sugar Pie ridicară ultimele două pahare.

— Pentru Porfirio! spuse Ma, după care ciocniră cu toții și dădură paharele peste cap.

Connor se cutremură la gustul grețos al băuturii, dar, odată ce trecu peste senzația de scârbă, se simți dintr-odată pătruns de un val ciudat de căldură.

— Haideți să mergem, spuse Ma Kettle, după care îl luă pe Molucco de mână și îl conduse pe scena din mijlocul tavernei.

Oprindu-se într-o parte a scenei, Connor și Bart își îndreptară privirile spre echipajele de pirați ce umpleau cârciuma până la refuz.

— Au venit de pretutindeni să-și arate sprijinul pentru căpitanul Wrathe, îi zise Bart.

Connor își îndreptă privirea spre căpitan și îl urmări pe acesta urcând pe scenă.

— E foarte tulburat, nu?

— Prietene, să-l fi văzut în cabina lui, răspunse Bart. De-abia dacă se mai putea stăpâni.

— Eu nu l-aș condamna, interveni Cate, oprindu-se în apropierea lor. A fost îngrozitor ce s-a întâmplat cu Porfirio.

Dând aprobator din cap, Connor încă se străduia să priceapă tot ce se întâmplase.

— Prieteni, li se adresă Molucco piraților înghesuiți la mese, vă mulțumesc tuturor pentru că ați venit aici în această seară. Sprijinul vostru înseamnă enorm pentru mine... Pierderea unui frate reprezintă o rană de nevindecat — dar e absolut devastator când pierzi pe cineva drag în condiții atât de monstruoase... Aceste vești mi-au încremenit pur și simplu inima.

Pe chipul căpitanului apăru o lacrimă. Ma Kettle se apropie și îi înmână o batistă. Căpitanul strânse batista în palmă, dar își lăsă lacrima să curgă. Mulțimea aștepta răbdătoare.

— Vă rog să mă iertați, continuă căpitanul. Nu am venit aici să cerșesc compătimire.

— Suntem cu toții alături de tine! strigă un pirat de la mesele din spate.

— Vă mulțumesc. Domnule, sunteți foarte drăguț, răspunse Molucco inspirând profund. Eu însă nu am venit aici pentru condoleanțe, ci pentru a vă ruga să trecem la acțiune.

— Spuneți ce-avem de făcut! strigă un pirat din fața lui Connor.

— Da, adăugă un altul. Suntem cu toții alături de voi!

— Așa e! tunară la unison câteva sute de voci.

Connor tresări la auzul atâtor de multe glasuri unite într-o cauză comună.

— Lăsați mai bine totul în seama Federației, se auzi un glas aspru. Federația Piraților trebuie să se ocupe de aceste probleme.

Glasul părea cunoscut, gândi Connor, fără să reușească să-l vadă pe vorbitor.

Căpitanul Wrathe clătină din cap:

— Ce nevoie am eu de Federație când am alături prieteni adevărați? Ne vom uni cu toții forțele și îl vom distruge pe acest dușman.

Mulțimea ovaționă în asentimentul vorbelor lui Molucco.

— Sunt convins că ați aflat cu toții despre tragedia petrecută în urmă cu două nopți, continuă căpitanul. Corabia fratelui meu a fost prinsă de o furtună

cumplită, care i-a obligat să caute refugiu într-un golf ce nu se află departe de aici. Porfirio și echipajul său au înfruntat vitejește dezlănțuirea naturii și au sperat ca supraveghetorii farului din golf să le vină în ajutor. Și totuși, adăugă Molucco pe un glas tot mai puternic, în loc de ajutorul mult așteptat, echipa din far le-a adus moartea.

Când Molucco făcu o nouă pauză, în tavernă se lăsă o liniște în care se putea auzi și musca.

— Nu știm cu exactitate ce s-a întâmplat, continuă Molucco. Din cei o sută cincizeci de membri zdraveni ai echipajului, au supraviețuit acelei nopți doar cincisprezece bărbați și femei, dintre care puțini au rămas întregi la minte. Am discutat cu ei și mi-au spus că n-au văzut în viața lor o sălbăticie mai îngrozitoare.

Molucco păși în fața scenei și își întinse brațele:

— Prieteni, vreau să ne fie clar. Avem de-a face cu un dușman nou. Un inamic tainic, care nu caută comori și bogății. Este un dușman care nu caută să dețină supremația pe oceane, ci urmărește doar să ucidă.

Cuvintele căpitanului îl înfiorară pe Connor, la fel ca și pe toți ceilalți pirați — bărbați și femei, tineri și bătrâni — adunați în seara aceea în taverna Matildei Kettle. Spre deosebire de ceilalți, Connor se îngrozi

și mai mult când își aminti că Grace se reîntorsese pe corabia vampiraților. O reîntoarcere pe care Connor o încuviințase — deși, chiar de-ar fi vrut s-o împiedice, n-ar fi avut nicio șansă în acest sens, gândi el trist. Grace era ferm convinsă că vampirații erau iubitori de pace. Connor spera din toată inima ca sora lui să aibă dreptate și ca doar câțiva renegați să se potrivească descrierii înspăimântătoare pe care le-o făcuse Molucco.

— Vasul lui Porfirio nu este departe de noi, adăugă Molucco. Monștrii care l-au capturat navighează după bunul-plac în apropierea coastei. Dar nu o vor face pentru mult timp.

Căpitanul își ridică glasul și tună audienței:

— Pentru nimic în lume nu vor scăpa la bordul corabiei fratelui meu.

— O să le venim de hac! strigă alt căpitan.

— Da, spuse Molucco. Nu ne va fi deloc greu să găsim corabia, dar ce vom face odată ajunși pe puntea acesteia?

— Molucco! se auzi un glas din apropierea scenei.

— Da, căpitane Gresham.

— Molucco, din câte am înțeles, avem de-a face doar cu cinci... demoni.

— Așa este, zise Molucco. Pe vas sunt doar ei și, oricât ar părea de neverosimil, supraviețuitorii mi-au spus că masacrul a fost provocat doar de cei cinci.

— Înseamnă că nu trebuie să ne culcăm pe-o ureche, spuse celălalt căpitan.

— Într-adevăr, îl aprobă Molucco. Cu toate că îi depășim numeric, nu trebuie să uităm că nu sunt ființe obișnuite. Creaturile alea nu folosesc săbii — și nici nu sunt oprite de acestea.

— Vom avea nevoie de o armă diferită, spuse căpitanul.

Molucco îl aprobă:

— Un nou tip de armă, pentru un dușman cu totul diferit. Dar ce anume?

În liniștea tavernei, pirații începură deodată să dezbată pe tema armelor, iscând un tumult ce devenea tot mai răsunător. Connor îi urmări atent și văzu în mijlocul mulțimii un străin înalt, îmbrăcat într-o mantie neagră de piele. Cu toate că purta o mască pe față, Connor își dădu seama că necunoscutul privea direct spre el — și numai la el. În acel moment, Connor auzi o șoaptă cât se poate de clară:

— Focul.

Connor avu pentru o clipă impresia că ochii și urechile îi joacă feste — o consecință produsă probabil de coniacul de corali pe care îl băuse mai devreme. Și totuși, în timp ce străinul mascat continua să-l fixeze cu privirea, Connor auzi încă o dată același glas șoptit:

— Spune-le, Connor. Foc.

Instinctiv, Connor își deschise gura și strigă:

— Foc!

Pirații amuțiră și își îndreptară cu toții capetele spre el.

— Nu, nu arde nimic aici, continuă el. Este vorba despre arma noastră. Îi putem nimic prin foc.

— Da! strigă Molucco. Asta era! Simplu și eficient — splendid, domnule Tempest. Arma noastră va fi focul, adăugă el devenind dintr-odată foarte serios. Așadar, vreau acum să-i rog pe căpitani și pe secunzi să vină la masa mea, unde să punem la punct strategia de atac...

Connor privi din nou spre mulțimea ce începu să se disperseze. Străinul mascat îi fixă din nou privirea și dădu aprobator din cap.

— Connor, hai să ne așezăm, prietene, îi zise Bart.

— Da, îi răspunse Connor întorcându-se spre prietenul său. Vin și eu într-un minut. Vreau mai întâi să discut cu cineva.

— Cu cine?

— Cu bărbatul de colo — cel cu mască.

— Unde? Eu nu văd pe nimeni care să poarte mască.

— Ba da, uite chiar acolo — în mijlocul tavernei.

— Cred că unul dintre noi a băut puțin cam mult coniac...

Connor nu-l mai ascultă și porni cu pași mari spre străinul care îi făcu semn dintr-o parte a sălii și îi arătă să urce scările. Connor îl urmă la etaj, pe holul separeurilor.

Străinul intră în primul separeu și, după ce-l urmă, Connor trase nerăbdător draperia de catifea a încăperii.

— Connor.

În timp ce cuvântul îi unduia în minte ca o șuviță de apă ce se scurge dintr-o bucată de gheață, străinul îi întinse mâna înmănușată și Connor răspunse respectuos salutului acestuia.

— Dumneavoastră sunteți căpitanul, nu? spuse Connor. Căpitanul corabiei vampiraților.

Căpitanul încuviință dând din cap:

— Mă bucur că în sfârșit ne-am întâlnit, Connor Tempest.

Vorbele șoptite ale căpitanului îi umplură din nou mintea.

— Și eu, domnule.

— Credeam că vei fi supărat pe mine.

— De ce să fiu supărat?

Căpitanul se așeză:

— Pentru că sora ta s-a întors pe corabia mea și nu poate sta departe de aceasta.

— Da, inițial, am fost foarte supărat și chiar frustrat, răspunse Connor așezându-se. După toate cele

întâmplate, am crezut că vom rămâne împreună. Acum însă am înțeles că trebuie să rămână acolo. Am fost egoist și m-am așteptat să-și dorească și ea să devină pirat, la fel ca și mine, dar, în cele din urmă, mi-am dat seama că trebuie să mergem pe căi separate — cel puțin pentru moment.

Căpitanul îl aprobă:

— Înseamnă că ești cu adevărat înțelept, Connor Tempest. Atât înțelept, cât și puternic.

— Este în siguranță acolo? întrebă Connor. Este un loc sigur?

Căpitanul zăbovi puțin cu răspunsul:

— Există oare vreun loc sigur în această lume?

Nu era răspunsul pe care îl aștepta Connor.

— Connor, nu fi îngrijorat. Voi face tot ce-mi stă în putere s-o protejez pe Grace și, în plus, ea are acolo câțiva prieteni care nutresc sentimente asemănătoare cu ale mele. De asemenea, nu trebuie să uiți că Grace este foarte puternică.

— Știu, spuse Connor. Ea e cea mai puternică dintre noi doi. Așa cum a fost dintotdeauna.

Căpitanul se arătă surprins de afirmație — la fel ca și Connor, când se auzi recunoscând acest fapt cu voce tare.

— Acum ar trebui să mă întorc, zise căpitanul.

— Atât de repede? întrebă Connor, simțindu-se copleșit dintr-odată de o mulțime de întrebări.

— Ne poți vizita oricând dorești. Ești întotdeauna bine-venit.

— Dar cum vă pot găsi? Până și Grace a avut dificultăți în a găsi modalitatea prin care să revină pe corabie.

Căpitanul clătină din cap:

— Nu chiar. Nu suntem chiar atât de greu de găsit.

Căpitanul se ridică și porni spre ieșirea din separeu.

— Așteptați puțin! insistă Connor.

Căpitanul se întoarse.

— Mi-ați spus să folosim focul.

— Da, zise căpitanul.

— Dar cei care l-au ucis pe Porfirio sunt... sunt vampirați, nu?

Connor se arătă surprins de cât de multe emoții putea exterioriza căpitanul prin acea mască stranie.

— Sunt exilați, răspunse căpitanul trist și istovit. Pentru o vreme i-am adăpostit pe vasul meu. Dar de-acum, gata!

— Și le doriți acum moartea la fel de mult cum le-o doresc și pirații? Ei chiar pot muri a doua oară?

Căpitanul reflectă pentru o clipă.

— Nu doresc niciunei ființe răul și cu atât mai puțin moartea, dar, în cazul de față, nu există altă

soluție... Ah, și mai e ceva, Connor. Ceva foarte important.

— Da? Ce anume?

— Printre exilați, s-ar putea să vezi pe cineva cunoscut. Să nu te lași înșelat de aparențe, căci creatura respectivă nu e deloc ceea ce pare — ci doar o reminiscență a celui ce-a fost. Connor, trebuie să fii foarte puternic și să-i conduci pe ceilalți în luptă. Să nu-i permiți să vă împiedice în ceea ce *trebuie* să duceți la bun sfârșit.

Ce dorea de fapt să spună? se întrebă Connor încruntându-se. De ce îi vorbea atât de enigmatic?

De parcă i-ar fi citit gândurile, căpitanul zâmbi:

— Vei afla cât de curând, Connor. Când va sosi timpul, vei înțelege totul și vei ști cum să acționezi. Nu ai nevoie de atât de mult ajutor pe cât crezi. Destinul tău nu este de a urma, ci de a conduce, încheie căpitanul, întinzându-i mâna. Până la următoarea noastră întâlnire, Connor Tempest, la revedere.

Connor dădu mâna cu căpitanul și, deodată, în acel moment se simți foarte puternic și hotărât. Era o senzație foarte ciudată, ce părea să-i fie transmisă direct prin venele căpitanului. Dar mai era un mister care îl nedumerea. În timp ce strângea bărbătește mâna căpitanului, Connor, deși nu-și putea explica logic această stranie impresie, era convins că nu era prima oară când atingea acea mână.

CAPITOLUL 40
Donatoarea

Simțindu-se mult prea tulburată pentru a dormi, Grace dădu la o parte perdeaua ce acoperea hubloul și privi lumina zilei. Pe vasul vampiraților, orele zilei erau destinate odihnei, dar ritmul ei biologic nu se reglase încă la acest orar.

Coborând din pat, luă haina pe care i-o dăduse Darcy, ieși din cabină și porni pe coridor, la capătul căruia deschise ușa ce dădea pe punte și ieși în aerul răcoros al zilei.

Vremea era destul de rece, dar briza ce-i flutura puternic părul îi alina durerea de cap, iar șuieratul vântului și tumultul apelor îi înăbușea zgomotul ce-i vuia constant în minte. Acoperindu-și mâinile cu mânecile hainei, pentru a și le încălzi, porni încet spre balustrada ce delimita puntea vasului de cenușiul mării imprevizibile din jurul ei.

În zare nu se vedea niciun alt vas și nici urmă de țărmul unde s-ar afla acel Sanctuar despre care nu știa mai nimic. Oare cât mai aveau de călătorit? se întrebă ea. Să se fi aflat în continuare în ape cunoscute sau trecuseră în teritorii neexplorate?

Gândurile îi fură deodată întrerupte de o ușoară atingere pe gât. Grace crezu inițial că briza fusese cea care îi mișcase gulerul jerseului, dar, la a doua mișcare, își dădu seama că era vorba de mâna unui alt navigator de pe vas. Și totuși, nimeni nu putea apărea pe punte în timpul zilei. Nimeni cu excepția căpitanului — iar acesta purta întotdeauna mănuși. Grace simțise însă clar atingerea degetelor goale. Înspăimântată, fata își întoarse încet capul.

— Bună, îi zise o tânără micuță și gingașă, ce-i părea destul de cunoscută.

— Bună, răspunse Grace, încercând să-și amintească unde o mai văzuse pe acea tânără delicată și foarte drăguță, dar și foarte palidă.

— Eu sunt Shanti, se prezentă ea. Donatoarea lui Lorcan.

Asta era! își spuse Grace, recunoscând-o imediat și amintindu-și că o văzuse alături de Lorcan în noaptea când participase la Ospăț. Grace o invidiase pe Shanti în acea noapte — și nu atât pentru frumusețea ei, cât mai ales pentru intimitatea pe care o

împărtășea cu Lorcan. De această dată, Shanti arăta mult mai bătrână și mai fragilă, iar fruntea îi era brăzdată de riduri.

— Tu ești Grace, spuse Shanti apropiindu-se de balustrada vasului. Lorcan vorbeşte deseori despre tine.

Grace se bucură la auzul acestei vești, dar se simți totodată foarte stingheră. Nu mai discutase niciodată cu un donator și, cu toate lămuririle pe care i le dăduse căpitanul în privința relației dintre vampirați și donatori, îi rămăseseră totuși foarte multe întrebări fără răspuns.

— Când te-ai întors? întrebă Shanti îndreptându-și ochii spre cenușiul cerului.

— Ieri, îi răspunse Grace.

— Și, de data asta, ai de gând să rămâi? întrebă Shanti ușor sarcastică.

Să fi fost cumva geloasă? Deși nu avea niciun motiv pentru care să fie geloasă, tonul tinerei așa îi lăsa impresia. Grace hotărî să dea în continuare dovadă de prudență.

— Nu știu cât voi putea rămâne, răspunse Grace cu sinceritate. Acest lucru nu depinde doar de mine.

— Nu înțeleg, spuse Shanti, în timp ce vântul îi flutura în voie părul.

— Nici eu, îi zise Grace zâmbindu-i. Totu-i un mister pentru mine.

— La ce te referi? întrebă Shanti continuând să-și țină privirea ațintită în depărtare.

— La vasul ăsta, îi răspunse Grace. La vampirați... la donatori. Nu știu mai nimic despre voi și habar nu aveam că donatorii pot ieși pe punte.

— Ni se permite să stăm pe punte în timpul zilei, dar nu și după semnalul Clopotului Amurgului, spuse Shanti ridicând din umeri. Această regulă este însă pentru protecția noastră. În plus, avem nevoie să dormim foarte bine noaptea. Somnul ne revigorează și ne purifică sângele.

Grace o aproba. Lucrurile începeau să capete sens.

— Acum însă nu mai contează.

— De ce? întrebă Grace.

Shanti ridică din umeri, refuzând în continuare să o privească pe fată în ochi.

— La ce bun sângele unui donator, din moment ce un vampirat refuză să-l primească?

Tânăra părea foarte tristă. Într-adevăr, de când fusese rănit, Lorcan renunțase complet să mai bea sânge. Dar acest lucru trebuia să fie o ușurare pentru donatoarea sa, gândi Grace, deși, privind-o pe tânără, își dădu seama că adevărul era cu totul altul.

— Îmi pare rău, spuse Grace.

— Ce rost mai au părerile de rău? răspunse Shanti înlăcrimată.

Grace își întinse o mână spre umărul tinerei, dar Shanti se feri de brațul fetei.

— Lasă-mă în pace! N-am nevoie de mila ta.

— Simt că eu sunt responsabilă pentru tot ce s-a întâmplat, îi zise Grace. Numai din cauza mea a ajuns Lorcan în situația în care se află.

Shanti își întoarse spre ea chipul înlăcrimat:

— Chestia asta o știu și eu foarte bine.

— Tu chiar ții la Lorcan, zise Grace, gândindu-se că era și normal să țină la el, având în vedere relația dintre ei.

Și totuși, Shanti clătină din cap:

— Nu plâng pentru el — ci pentru mine. Îmi mergea foarte bine pe această corabie. Acum, din moment ce nu vrea să-mi mai primească sângele, nu mi-a mai rămas nimic de făcut, decât să plec.

— Unde vei pleca? întrebă Grace nedumerită.

— Asta e și problema. Nu mă pot întoarce în locurile natale, pentru că acestea au dispărut de la potop. Nu am un cămin, nici familie... nimic. Corabia asta era ultima mea șansă.

— Lorcan o să-și recapete apetitul, o îmbărbătă Grace. Sunt sigură de acest lucru. Și, chiar dacă mă înșel, căpitanul îți va permite să rămâi aici.

Shanti dădu tristă din cap:

— Tu nu cunoști multe lucruri — singură ai recunoscut că totul este un mister pentru tine. Ei

bine, în cazul meu lucrurile sunt cât se poate de clare. Eu am făcut o înțelegere, așa cum au făcut toți donatorii de pe vas. Cât timp îți oferi sângele, totul e în regulă. Dar dacă se întâmplă ceva care să împiedice acest lucru, ei bine, nu mai au nevoie de tine și îți vor spune la revedere și drum bun.

Grace se arătă șocată de cuvintele tinerei. Căpitanul nu putea fi atât de crud — mai ales că, față de ea, se dovedise foarte atent și amabil.

— Nu ai cum să înțelegi, continuă Shanti copleșită de amărăciune și durere. De unde să știi cum e să nu ai pe nimeni și nimic pe lume?

Grace dădu să-i răspundă, însă pricepu că Shanti nu aștepta un răspuns.

— Nici nu-ți poți imagina. Când a venit potopul, am pierdut totul și am rămas complet singură. Așa că, pentru a supraviețui, am făcut o înțelegere cu acești diavoli. Era ultima mea speranță. Pe atunci însă nu știam că voi cunoaște și reversul medaliei.

După acest torent de cuvinte, Shanti se opri și își trase răsuflarea.

— Bineînțeles, ei sunt cu toții nemuritori. De aceea le este foarte ușor să se încrucișeze cu noi — ceea ce nu se poate spune și despre noi, care ne păstrăm nemurirea doar în perioada cât le stăm aproape și îi hrănim. Când încetăm să le mai fim de

folos, vârsta recuperează terenul pierdut și ne distruge foarte rapid.

Așadar, acesta era motivul pentru care Shanti arăta mult mai în vârstă decât în noaptea când o văzuse prima oară la Ospăț. Oare ce vârstă să fi avut? se întrebă Grace. Cât mai avea oare de trăit? Nici nu mai era de mirare că era atât de nervoasă pe Lorcan — și pe Grace.

— Shanti, îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat. Sincer vorbesc. Am venit pentru a-l ajuta pe Lorcan să-și revină. Știu că pot face acest lucru.

Shanti pufni și își smulse mâinile de pe balustradă.

— Poate vei reuși, poate nu. Oricum, pentru mine nu mai are importanță. Chiar dacă se va hotărî să se hrănească din nou, crezi că va mai dori să primească sângele meu?

Femeia o privi înfuriată, după care se întoarse și porni cu pași mari pe punte. Grace fugi în urma ei:

— Ce vrei să spui? Pe al cui sânge să-l dorească, dacă nu pe al tău?

— Ah, fii serioasă, răspunse Shanti. Credeam că ești puțin mai deșteaptă decât atât!

Spunându-i acestea, tânăra mignonă deschise ușa și dispăru înăuntru.

În timp ce vorbele tinerei încă îi răsunau în minte, Grace se întrebă ce intenționase de fapt să spună.

Să fi dorit oare Lorcan sângele ei? Să fi fost aceasta singura modalitate prin care să-l vindece pe Lorcan?

Grace își aminti de cuvintele de mai devreme ale căpitanului: *Caută răspunsul înăuntrul inimii tale.*

Grace începu să tremure și se gândi deodată la sângele ce-i curgea prin vene. Asta să fi dorit Lorcan? Și, mai important decât atât, dacă dorea cu adevărat să-l salveze, acesta să fie oare prețul pe care trebuia să-l plătească?

Capitolul 41

Focul

Molucco și ceilalți unsprezece căpitani puseră la punct un plan foarte simplu, și anume de a înconjura corabia și de a o incendia din toate părțile. Pentru a fi siguri că nu le lasă nicio portiță de scăpare celor cinci ucigași, hotărâseră să iște un foc atât de năprasnic, încât să nu poată fi stins decât în adâncurile oceanului. Molucco știa bine că va transforma în cenușă vasul fratelui său — împreună cu corpul neînsuflețit al acestuia și cadavrele restului echipajului —, dar, cum Porfirio murise, hotărâse că acesta era modul cel mai potrivit prin care să-și ia la revedere de la bunul său frate.

— La fel ca în vremurile piraților de odinioară, îi anunță cu solemnitate pe ceilalți căpitani, corabia îi va fi totodată și rug funerar.

Și astfel, în aceeași noapte, ridicându-și velele, cele douăsprezece corăbii — cu *Diablo* aflat în față — prinseră să navigheze în lungul coastei. Pe puntea fiecărui vas ardea câte un foc pregătit special pentru grupurile de pirați ce aveau cât de curând să-și aprindă torțele și să atace simultan. În timp ce urmărea pregătirile, Connor reflectă asupra vorbelor căpitanului vampiraților:

Printre exilați s-ar putea să vezi pe cineva cunoscut. Să nu te lași înșelat de aparențe, căci creatura respectivă nu e deloc ceea ce pare — ci doar o reminiscență a celui ce-a fost.

Ce să fi însemnat aceasta? Cum adică o reminiscență? Și, în plus, la cine făcea căpitanul referire?

Connor, trebuie să fii foarte puternic și să-i conduci pe ceilalți în luptă. Să nu-i permiți să vă împiedice în ceea ce trebuie *să duceți la bun sfârșit.*

Căpitanul se arătase foarte încrezător în privința ideii că-i va conduce pe ceilalți — dar el sosise de curând în rândurile echipajului. Într-adevăr, intrase în grațiile lui Molucco, dar nu era nici pe departe sigur că ar putea să-i conducă pe camarazii săi în luptă.

Când va sosi timpul, vei înțelege totul și vei ști cum să acționezi... Destinul tău nu este de a urma, ci de a conduce.

Să fi fost adevărat? se întrebă Connor amintindu-și încă o dată viziunea în care se văzuse căpitan de

pirați. Posibil să fi venit deja ziua în care să treacă de prima încercare spre acest țel.

Tunul corabiei bubui și dădu semnalul apropierii de corabia ticăloșilor. *Diablo* își ajustă cursul. Connor privi în spate și admiră uluit cele unsprezece nave ce navigau în formație și duceau pe punte, în bezna nopții, cercuri perfecte de foc — arătând ca niște mici planete.

Odată ajunse în apropierea țintei, corăbiile o înconjurară asemenea albinelor ce roiesc în jurul stupului. Vasul plutea cu velele strânse, iar puntea pustie a navei încă păstra semnele sângeroase și îngrozitoare ale măcelului. La sunetul unei sirene, pirații de pe vase se înarmară cu torțe, pe care începură să le azvârle spre punte imediat ce sirena răsună a doua oară. În scurt timp, vâlvătăile cuprinseră complet marginea punții.

— Asta-i pentru Porfirio! strigă Molucco aruncând o torță direct spre catarg.

Pirații de pe *Diablo* ovaționară puternic la vederea velelor cuprinse de flăcări. Uralele, amplificate și de pirații de pe celelalte nave, păreau să formeze un zid sonor în jurul cercului vâlvătăilor.

Deodată, pe punte apărură câteva siluete. Connor privi mai atent și îi văzu pe cei patru — trei bărbați și

o femeie — ghemuindu-se în mijlocul flăcărilor. Connor îi scrută scârbit pe monștrii izolați pe punte. Unul dintre ei era un negru înalt, al cărui păr argintiu reflecta strălucirea vâlvătăilor ce-i înconjurau. Celălalt, și mai înalt, era un bărbat mai tânăr și mai slăbuț. Printre ei era și o fată — o tânără foarte frumoasă, dar un monstru cu siguranță. Și ultimul vampirat... al patrulea... Connor înmărmuri: era chiar Jez!

Connor îl privi atent și își aminti de ziua când îl văzuse ultima oară întins în cabina lui Molucco, după ce îi aduseseră corpul pe *dorința* vasului. Își aminti de momentul când, pe puntea corabiei *Albastros*, viața îl părăsise definitiv pe Jez. Connor știa bine că nu va uita niciodată acele clipe. Deodată, vorbele căpitanului îi deveniră cât se poate de clare. *Printre exilați s-ar putea să vezi pe cineva cunoscut. Să nu te lași înșelat de aparențe, căci creatura respectivă nu e deloc ceea ce pare — ci doar o reminiscență a celui ce-a fost.* Ființa de pe punte nu era Jez, ci doar o imitație.

În dreapta lui Connor, Bart albi îngrozit. Connor se întoarse și-l văzu pe prietenul său arătând înmărmurit spre cel ce fusese cândva prietenul lor.

— Nu-i el, îi spuse Connor. Arată ca Jez, dar nu este el.

Bart împietri copleșit de confuzie și agonie:

— Nu înțeleg... Uită-te la el...

— E complicat, îi zise Connor pricepând mai clar mesajul căpitanului vampiraților. După moartea lui Jez, după funeralii, a fost readus la viață — sau, mai bine zis, a fost trezit din morți...

Bart clătină din cap:

— Vrei să spui că vechiul meu prieten e vampir?

— E un vampirat, răspunse Connor.

— La fel ca ăia care au salvat-o pe Grace?

În timp ce Bart se străduia să accepte acest fapt, Connor observă că și alți membri ai echipajului îl remarcaseră pe „Jez" și opriseră asaltul cu torțe. Connor își dădu seama că trebuia să acționeze cât mai urgent. Dacă își încetau complet atacul, consecințele puteau fi dintre cele mai dezastruoase.

— Nu-i Jez! strigă Connor gonind spre o porțiune mai înaltă a punții. Credeți-mă, nu este Jez!

Pirații își întoarseră nedumeriți privirile spre Connor. Și ei îl văzuseră pe Jez murind și văzuseră cum coșciugul acestuia fusese aruncat în apele oceanului.

Pe puntea celuilalt vas, Stukeley privea nesigur printre limbile de foc ce-l înconjurau. Ochii îi trădau deopotrivă frică, surprindere și confuzie — și, deodată, zărindu-l pe Bart, confuzia se dispersă brusc.

— Bart! Connor! strigă el. Noi suntem Cei Trei Corsari!

Era vocea inconfundabilă a lui Jez.

— Pare a fi el, spuse Bart vizibil îndurerat.

— L-ai văzut cu ochii tăi când a murit, îi zise Connor agitat. Adu-ți aminte. L-am văzut amândoi când a murit și i-am dat apoi drumul coșciugului în apă!

Connor se întoarse spre restul echipajului:

— E un truc! Am văzut cu toții când a murit Jez și am fost prezenți la funeraliile lui. Este o păcăleală, ascultați-mă — cea mai crudă păcăleală posibilă. Ei sunt responsabili pentru uciderea lui Porfirio Wrathe și a echipajului său. Trebuie *neapărat* să continuăm atacul!

Connor crezu pentru o clipă că dăduse greș în apelul său, dar, deodată, pirații își ridicară din nou torțele și, ezitând, își îndreptară privirile spre Bart. Gestul acestora era cât se poate de clar: Bart fusese cel mai bun prieten al lui Jez și lui îi revenea decizia finală.

— Așa e! strigă Bart. Connor are dreptate. E un truc. Prietenul meu a murit chiar în brațele mele. Cel de pe punte nu este Jez! Aruncați torțele!

Connor știa bine prin ce momente îngrozitoare trecea Bart, căci acesta era momentul ce reprezenta sfârșitul celor trei corsari. Când pirații din jurul lor își reluară atacul cu și mai multă vigoare, Bart și Connor își închiseră îndurerați ochii. Câteva clipe

mai târziu, când își deschiseră pleoapele, nu mai văzură nici urmă de Jez și, în scurt timp, încetară și țipetele celorlalți trei companioni ai acestuia.

Pirații priviră apoi corabia cuprinsă de flăcările și vâlvătăile ce se întindeau de la proră la pupă, mistuind cu repeziciune catargul, velele și greementul navei. În scurt timp, vasul cedă văpăilor și începu să se scufunde asurzitor în străfundul apelor întunecate.

În acel moment, se auzi sunetul unei sirene ce anunța sfârșitul atacului. Vasul fusese distrus și, odată cu el, nimiciseră și echipajul ucigaș al acestuia. Răzbunarea era însă un lucru foarte dureros, gândi Connor. Răzbunarea de care avuseseră parte cu toții nu-i oferi nici cea mai mică satisfacție, ci îl dezgustă și îi lăsă în suflet un profund sentiment de vinovăție. Cum tot își terminaseră treaba, Connor își dorea ca *Diablo* să se depărteze cât mai repede de acel loc.

Deodată, auzind un răcnet cumplit, Connor își bulbucă ochii și văzu un bărbat impozant sărind din mijlocul flăcărilor. Era Cezar — străinul pe care îl cunoscuseră în taverna Matildei și care îi condusese către corabia vampiraților, pentru a o salva pe Grace. Era același Cezar, care dispăruse în mod misterios de pe navă. Connor pricepu îndată motivul acelei dispariții misterioase, dar avea totuși nevoie de o confirmare. Băiatul urcă rapid pe o porțiune a greementului, până când ajunse la același nivel cu ochii monstrului.

— Cezar! strigă el. Cezar!

Pirații își îndreptară fulgerător privirile spre Connor și apoi spre epava cuprinsă de flăcări. Cei care îl cunoscuseră pe „Cezar" începură să dea aprobatori din cap. O clipă mai târziu, pricepură cu toții că lucrurile se denaturaseră serios pe corabia incendiată și echipajul pe care îl atacaseră era cu adevărat format din demoni.

Unicul vampirat supraviețuitor se întoarse spre Connor. Chipul creaturii arăta ca al unui diavol, ai cărui ochi ardeau cu aceeași incandescență ca și vâlvătăile ce înghițeau cu lăcomie vasul. Connor încercă să privească în altă parte, dar imaginea, deși oribilă, era realmente irezistibilă.

— Eu nu sunt Cezar, idiotule! Numele meu este... Sidorio!

De-acum totul îi era cât se poate de clar! El era vampiratul care o vânase pe Grace. Același pe care căpitanul vampiraților îl exilase de pe corabia lor. Același care îi condusese către vasul vampiraților *nu* pentru a o salva pe Grace, ci pentru a-i nimici pe vampirați...

— Dați-mi o torță! strigă Connor piraților de sub el. Mai repede, dați-mi o torță!

Imediat ce primi torța, Connor se simți ca un adevărat căpitan.

— Asta-i pentru Grace! strigă el azvârlind făclia direct spre Sidorio.

Torța căzu la un pas în fața vampiratului.

— Mai dați-mi una! le strigă din nou Connor piraților, care-i răspunseră îndată solicitării.

— Asa-i pentru Jez! strigă încă o dată Connor.

Făclia îl nimeri pe vampirat într-o parte și îl incendie, învăluindu-l într-un fum negru.

— Focul, răcni Sidorio, focul îmi dă și mai multe puteri.

— Încă o torță! strigă Connor. Mai dați-mi o făclie și luați-le apoi pe celelalte — să le aruncăm împreună.

Pirații îi înmânară o nouă torță, după care-și luară fiecare câte o făclie. Connor își coborî privirea spre pirații de pe *Diablo* și își dădu seama că, pentru o clipă, ei erau echipajul său. Bart, Cate... până și Molucco își țineau ațintită privirea spre el.

— Iar asta... strigă încă o dată Connor, privind peste apă și peste cercul de flăcări ce înconjura namila cuprinsă de flăcări. Asta e pentru Porfirio!

Connor azvârli torța în cerul nopții. Zburând într-un arc înalt, făclia se pierdu în celelalte sute de torțe ce s-au revărsat ca o ploaie de foc pe puntea fostei corăbii a lui Porfirio, unde nimeni și nimic nu se mai putea zări în spatele fumului înăbușitor și al flăcărilor ce trosneau și mistuiau cu lăcomie corabia.

— *Focul mă face și mai puternic,* se auzi un răcnet ce acoperi trosniturile focului.

Glasul însă era schimbat. Sidorio era o creatură cu adevărat plină de sine, gândi Connor. Chiar dacă își va susține până în ultimul moment puterea colosală de care dispunea, de această dată chiar nu avea cum să supraviețuiască acestui atac.

Și totuși, spre uimirea lui Connor, flăcările luară forma monstrului și începură să se înalțe la cinci, zece, douăzeci și chiar patruzeci de metri înălțime. Gigantul incandescent se aplecă înfuriat deasupra lor și răcni înfiorător:

— *Moartea nu-mi poate veni de hac. Moartea nu mă poate întoarce din moarte.*

Odată cu aceste cuvinte, vâlvătaia se micșoră și imaginea îngrozitoare a lui Sidorio dispăru brusc. Deodată, în timp ce inima îi bătea nebunește, Connor văzu în față doar corabia cuprinsă de flăcări — un rug funerar pentru Porfirio Wrathe și echipajul acestuia. Dar, într-un fel, gândi Connor, și pentru Jez.

O bună bucată de vreme, suspendat pe o porțiune a greementului, Connor privi cum corabia se prefăcea în scrum și devenea una cu apele care o purtaseră până atunci deasupra lor. Erau de-acum oceanele în siguranță? Sfârșiseră oare vremurile terorii instaurate de Sidorio?

În cele din urmă, Connor își coborî privirea și îi văzu pe Cate, Bart și Molucco așteptându-l pe punte.

— Coboară! îi strigă Molucco. Gata, s-a terminat!

Connor coborî pe greement, uluit, înfricoșat și copleșit de emoții.

Odată ajuns pe punte, Cate și Bart se apropiară și-l îmbrățișară — un gest de care avea mare nevoie.

— Ai fost extraordinar! spuse Bart.

— Un adevărat erou! adăugă și Cate.

Căpitanul Wrathe îi aprobă din cap și își întinse brațele spre Connor.

— Domnule Tempest, victoria e a ta. Dacă nu ai fi fost aici... dacă n-ai fi fost tu...

Connor clătină din cap:

— Am făcut ceea ce ar fi făcut oricare alt pirat — pentru căpitanul său — pentru prietenii săi.

Când se lăsă îmbrățișat de căpitanul Wrathe, Connor își aminti de întrebarea pe care i-o adresase căpitanul vampiraților.

Există vreun loc sigur în această lume?

Connor se înfioră. O bătălie luase sfârșit, dar următoarea nu era departe. Erau cu adevărat pirați. Asta însemna să fii cu adevărat pirat.

Connor privi peste umărul lui Molucco flotila corăbiilor ce navigau în noapte. Și eu fac parte din această lume, își spuse el, am ales această viață și aș alege-o mereu și mereu, indiferent de riscuri.

Capitolul 42
Un milion de mistere

Grace aștepta pe punte și admira cum lumina zilei făcea încet loc amurgului. Cu toate că lăsaseră în urmă cenușiul oceanului și cerului, și intraseră în ape mai limpezi, tot nu-și putea dădea seama dacă se apropiaseră sau nu de Sanctuarul spre care se îndreptau. Nu-l văzuse pe căpitan să-l întrebe cât mai aveau până la destinație și, cum căpitanul era ocupat cu planurile sale, Grace avea și ea planurile ei.

Când soarele nu mai avea mult până să dispară în apele ca de obsidian ale oceanului, Grace privi spre figura de galion a corabiei și așteptă ca Darcy Flotsam să se trezească. Câteva clipe mai târziu, odată ce apele înghițiră complet soarele, Grace auzi un trosnet și văzu primul semn al mișcării. Gâtul statuii se ridică ușor și provocă un nou pocnet. Apoi, șuvițele coafurii elegante foșniră într-o parte și alta —

scârț-fâș, scârț-fâș —, după care își dezmorți brațele — *scâââârț* — și, în cele din urmă, picioarele. Darcy știa probabil că este privită, căci își răsuci imediat capul spre Grace, îi făcu scurt cu ochiul și plonjă apoi în apă.

Tânăra dispăru cu agilitate sub apă și ieși câțiva metri mai încolo, dându-și pe spate părul lung și lucios și privind uimită în jurul ei, de parcă atunci ar fi văzut lumea pentru prima oară. După ce mai înotă puțin, ocoli corabia și urcă pe scara fixată în balustrada de la marginea punții.

— Bună seara, Grace, o salută Darcy udând scândurile roșii ale punții. Te-ai întors definitiv?

— Da. Cel puțin, așa sper.

— Ce-i cu tine? întrebă Darcy. Grace Tempest, de-acum te cunosc foarte bine și pot citi în tine ca într-o carte deschisă — și chiar mai bine decât atât. Văd clar că ești foarte frământată.

Grace zâmbi. Indiferent ce se întâmpla pe vas, Darcy — prin cuvintele și modul ei neobișnuit de a se comporta — o ajuta întotdeauna să se simtă mai bine.

— Darcy, vreau să te rog ceva.

— Să mă rogi ceva? Ei bine, roagă-mă și voi chibzui cu mare atenție asupra dorinței tale, după care îți voi da răspunsul cât mai grabnic.

Spunându-i acestea, Darcy se întoarse și porni spre clopotul navei.

— Stai! o opri Grace.

Darcy încremeni și se întoarse din nou spre ea.

— Grace, te rog să ai răbdare. Știi că este de datoria mea să bat clopotul. Am responsabilitatea să trezesc echipajul.

— Da, știu, spuse Grace. Tocmai de aceea te-am și oprit.

Darcy strâmbă ușor din nas și fruntea i se încreți:

— Nu prea înțeleg ce vrei să spui.

— Darcy, te rog, vrei să mai aștepți puțin până să bați Clopotul Amurgului? Vreau să-l aduc pe Lorcan pe punte și m-am gândit că ar fi mai bine să fim singuri pentru câteva clipe.

— Vai, Grace! o privi stupefiată Darcy. Credeam că știi că Lorcan nu mai vrea să iasă niciodată pe punte. După cele întâmplate, îi este foarte frică și se teme cumplit de lumină.

Grace o aprobă:

— Da, știu, dar eu n-am de gând să cedez. Cu ajutorul tău, în seara asta va veni negreșit pe punte. Și nici gând să-l las cumva să mă refuze.

Darcy îi zâmbi înlăcrimată. Înțelesese numaidecât ce urmărea Grace.

— Ești o persoană extraordinară, Grace Tempest — și un prieten minunat.

Un prieten minunat, reflectă pentru o clipă Grace. Ceea ce avea să-i ofere lui Lorcan depășea cu mult

un dar făcut unui prieten. Ridicându-și privirea, o văzu pe Darcy zâmbindu-i.

— Bine, voi face așa cum spui. O să aprind mai întâi lămpile, așa încât să fie pregătite pentru mai târziu. După aceea o să mă schimb într-o rochiță mai frumoasă, și uscată, iar apoi îmi voi reface coafura și machiajul. Ce zici, jumătate de ceas ți-e suficient?

Grace îi confirmă:

— E chiar mai mult decât suficient. Îți mulțumesc, Darcy. Îți mulțumesc foarte mult.

— N-ai pentru ce, răspunse Darcy. Hai, du-te să-l scoți pe locotenentul Furey din tristețea și bezna cabinei sale.

Grace dădu zâmbitoare din cap și țâșni iute spre cabine. Fără să facă un zgomot, străbătu hotărâtă coridorul și coborî scara ce ducea spre cabina lui Lorcan. Bătu la ușă și intră fără să mai aștepte un răspuns.

În semiîntunericul din cameră, Lorcan era întins pe patul la căpătâiul căruia pâlpâia o lumânare.

— Cine e? întrebă el, istovit, fragil și distrus.

— Eu, Grace.

— Ah, zise Lorcan complet indiferent. Te-ai întors într-o nouă vizită?

— Nu, răspunse Grace apropiindu-se de pat. N-am venit în vizită. De această dată m-am întors definitiv.

Cuvintele îi captară atenția și Lorcan își întoarse capul spre fată. Rana îi fusese proaspăt bandajată cu o pânză albă, legată îngrijit la ceafă. Pielea îi era însă aproape la fel de albă ca și bandajul.

— Vrei să spui că te-ai întors de-a binelea?

— Da.

Grace își întinse mâna și, pentru a-i dovedi, îl atinse ușor pe braț. Tânărul tremură la atingerea ei.

— Hai, e vremea să te ridici.

Lorcan clătină din cap:

— Sunt foarte obosit.

— E și normal să fii obosit, Lorcan. Nu ai deloc grijă de tine. Nu ieși din cabină, nu te hrănești... Nici nu-i de mirare că nu mai ai energie. Hai — coboară din pat! Vreau să mergem amândoi pe punte.

Lorcan încremeni:

— Nu, Grace.

— N-o să pățești nimic, insistă ea. Știu că ești speriat, dar voi fi cu tine — te voi însoți pas cu pas. În plus, afară e întuneric beznă. Luna încă n-a răsărit.

— Cum să fie întuneric? întrebă Lorcan. N-am auzit-o pe Darcy să fi sunat Clopotul Amurgului. Sau poate oi fi dormit eu prea mult.

— Nu, îi răspunse Grace. Darcy n-a sunat clopotul pentru că am rugat-o eu să n-o facă. M-am gândit că-ți va fi mai ușor dacă puntea va fi pustie.

Lorcan se îndreptă cu greu de spate:

— Grace, ești foarte drăguță, dar nu am de gând să ies pe punte.

— Ba da, o să ieși, stărui mult mai convingătoare decât se simțea cu adevărat. Hai, dă-te jos! adăugă ea la fel de categorică, dându-i la o parte așternuturile și observând că Lorcan rămase o clipă pe gânduri.

— O să-mi fie foarte rece.

— Nu, pentru că o să-ți iei mantia. Hai, ridică-te și te ajut eu să te încalți.

Deși nu se simțea excesiv de optimistă, Grace se întoarse și porni să-i ia ghetele din cealaltă parte a cabinei. După ce le găsi, se întoarse și îl văzu pe Lorcan așteptând-o șezând pe marginea patului. Inima îi tresări de bucurie și își dori pentru o clipă să-și exprime cu glas tare fericirea lăuntrică, dar trebuia să nu-și piardă concentrarea și să fie în continuare puternică, deoarece avea multe de făcut, într-un răstimp foarte scurt.

— Așa, bravo, zise ea, îngenunchind în fața lui și lăsând ghetele pe podea, după care îi ridică piciorul drept, îl încălță și începu să lege șireturile. După ce termină, repetă mișcările cu piciorul stâng și se ridică apoi în picioare.

— Gata, acum ridică-te și tu.

Lorcan inspiră profund, dar nu se mișcă.

— Vrei să te ajut? întrebă ea, dându-și seama că era mult mai slăbit decât își închipuise.

Lorcan îi confirmă încet din cap. Grace se simți foarte bucuroasă că-i putea fi de ajutor, dar o tulbura totodată faptul că tânărul era mult mai istovit decât crezuse. Fie datorită lipsei de mișcare, fie din cauza lipsei de sânge, Lorcan își pierduse complet vitalitatea. Oare își va mai reveni vreodată? se întrebă Grace.

— Hai, la trei, zise ea, întinzându-și brațele și apucându-i strâns mâinile reci ca gheața.

— Unu... doi... trei!

Lorcan se ridică nesigur pe el și, pentru o clipă, chiar dacă se clătinară împreună pe picioare, în cele din urmă, reuși să-și păstreze echilibrul și să stea drept.

— Bravo! îi spuse Grace aranjându-i cămașa. Acum, hai să-ți punem mantia.

Grace ridică de pe scaun pelerina și i-o așeză pe umeri, după care dădu să-i înnoade cele două șnururi peste piept. Lorcan însă o opri clătinând din cap și spunându-i:

— Nu, lasă-mă pe mine.

— Da, poftim, îi zise Grace înmânându-i șnururile și făcând un pas în spate.

Degetele i se împleticiră între șnururi și, nereușind să le înnoade, mantia îi alunecă de pe umeri și căzu pe podea. Grace îngenunche și i-o ridică înapoi pe umeri.

— Mulțumesc, îi răspunse el, vădit frustrat și stânjenit.

Grace păși din nou în spate. Deși își dorea mai mult ca orice să-i înnoade ea cele două cordoane, știa totuși cât era de important pentru el să reușească singur această operație.

Cu toate că era sfâșietor să-i privească eșecul a patra, a cincea și a șasea oară, Grace refuză să intervină și, de fiecare dată când îi ridică pelerina, îi apropia șnururile și-l încuraja să nu se dea bătut. La a șaptea încercare reuși să le înnoade. În clasa căpitanului Quivers, la lecția de făcut noduri, Lorcan nu ar fi primit cu siguranță aprecieri deosebite, gândi Grace, dar, în situația de față, cel mai important era faptul că nodul pe care îl reușise îi ținea bine pelerina pe umeri.

— Gata, acum ești pregătit, spuse Grace deschizând ușa.

— Să mergi încet, zise Lorcan. Încă nu mă simt deloc sigur pe picioare.

— Nu-i nimic. Lasă că te sprijin eu, îl încurajă Grace luându-l de braț.

Ieșiră apoi împreună și parcurseră foarte încet coridorul și scările. Cu toate că merseră mai repejor pe al doilea hol, simțindu-se foarte slăbit și având nevoie de ajutor, Lorcan se sprijini tot timpul de ea.

— Suntem la ușa ce dă spre punte, îi zise Grace, simțind imediat cum se încordează speriat. E în regulă, Lorcan. Totul va fi bine. N-o să pățești nimic.

— Ești sigură că afară e întuneric?

— Da.

— Te rog, mai verifică totuși încă o dată.

— Bine.

Grace deschise ușa milimetric. Pe cerul întunecat al nopții nu se vedeau decât stelele și semicercul subțire al lunii.

— E întuneric, Lorcan. E o noapte minunată. Te rog, hai afară, îi zise Grace deschizând ușa și așteptând. Dacă nu vrei s-o faci pentru tine, fă-o măcar de dragul meu.

Lorcan consimți și, întinzându-și din nou brațul pentru sprijin, ieși în aerul nopții.

— Gata, n-a fost greu. Acum ești pe punte. Cum ți se pare?

— Bine, răspunse Lorcan inspirând profund. E foarte plăcut.

Grace îl conduse până la balustradă și Lorcan își întinse instinctiv brațul spre bara de fier a parapetului.

Ținându-se strâns de aceasta, așa cum făcuse deseori în trecut, se aplecă și își înălță chipul în briza oceanului.

— Mi-a fost foarte dor să fac asta, spuse el.

— Acum, pentru că m-am întors, trebuie să revii la vechea ta viață.

— Ce vrei să spui? întrebă el.

Grace oftă. Era acum ori niciodată.

— Trebuie să reîncepi să te hrănești, îi răspunse fata, simțindu-și inima bătând nebunește. Soarta îi era însă pecetluită — și fusese deja stabilită cu multă vreme în urmă. De-acum nu mai putea să dea înapoi. Azi, puțin mai devreme, am văzut-o pe Shanti, adăugă ea.

— Shanti, repetă Lorcan, de parcă numele i-ar fi readus în memorie o amintire foarte îndepărtată.

— Donatoarea ta mi-a zis că ai încetat să-i mai primești darul.

Lorcan nu-i răspunse și continuă să-și țină înălțat în aer chipul bine bandajat. În acele momente era mai greu de citit chiar și decât chipul mascat al căpitanului.

— Trebuie să începi să bei din nou sânge, insistă Grace. Dacă nu de la Shanti, atunci... atunci de la mine.

Lorcan își întoarse capul spre ea. Cu toate că expresia îi era mascată în mare parte de pansament,

Grace remarcă numaidecât șocul de pe chipul tânărului.

— Grace, nu-ți voi lua niciodată din sânge. Shanti este donatoarea mea...

Grace dădu încet din cap. Cu toate că lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji, nu-și putea spune dacă acestea izvorau din fericire, durere sau ușurare.

— Știu, numai că Shanti crede că nu-i mai vrei sângele și că îl dorești pe al meu. Spunea că ar trebui să devin eu donatoarea ta.

— Ai face tu asta pentru mine? întrebă el, mișcându-și mâna pe balustradă și atingându-i cu degetul mic cantul palmei.

— Lorcan, tu ești cel care m-a salvat. Tu m-ai salvat și m-ai apărat. Da, firește, aș face orice să te salvez.

Lorcan își lăsă capul în piept.

— Cât de stupid am fost...

— De ce? De ce spui asta?

— Pentru că nu credeam că vei reveni, răspunse el. Ți-am dus într-adevăr dorul. Mi-ai lipsit enorm.

Vorbele o înfiorară, dar, în același timp, o copleșiră cu o responsabilitate uriașă. Să fi încetat Lorcan să mai bea sânge din cauza dorului pe care i-l nutrea, și nu din disperarea faptului că orbise? În afară de Connor, nimeni nu-i spusese că o prețuia cu adevărat. Sentimentele îi erau în acel moment un amalgam de încântare și teamă.

— Privește în largul oceanului și spune-mi ce vezi.

Grace privi în depărtare.

— Nu văd mai nimic... în afara apelor întunecate ce par să se întindă la nesfârșit.

Lorcan dădu din cap.

— Exact așa mă simt eu. Doar că, în cazul meu, nu oceanul se întinde la nesfârșit, ci timpul. Imaginează-ți că acest vast ocean este o rețea infinită de zile și nopți, ore și minute ce curg necontenit. Închipuie-ți cum ar fi să străbați singură această veșnicie.

— Dar tu nu ești singur, îi zise Grace.

— Acum nu, îi răspunse Lorcan, atingându-i și mai puternic lateralul degetului mic.

Pentru câteva clipe nu-și mai spuseră nimic. Lacrimile îi scăldau în continuare obrajii, dar Grace hotărî să-i lase vântului misiunea de a i le usca.

— Mi-e frig, zise înfrigurată Grace.

— Vino sub mantia mea, îi spuse Lorcan ridicându-și brațul.

Grace se apropie și, lipindu-se de el, se lăsă învăluită în mantia călduroasă a tânărului.

— Uite că, acum, *eu* sunt sprijinul tău, adăugă Lorcan strângând-o la piept.

Grace zâmbi:

— Vom găsi un leac pentru tine și, drept să-ți spun, adevărul e că ne îndreptăm chiar acum spre

un loc numit Sanctuarul, pentru a-l întâlni pe unul dintre prietenii căpitanului — o persoană pe nume Mosh Zu Kamal.

Lorcan își trase răsuflarea:

— Serios? Nu glumești?

— Căpitanul mi-a spus cu gura lui, îl asigură Grace. El e hotărât să te salveze, la fel ca și mine, de altfel.

Lorcan zâmbi:

— În cazul ăsta, bun venit pe *Nocturnă*, Grace.

Fata își întoarse nedumerită capul:

— Ce *Nocturnă*? La ce te referi?

— La numele corabiei, bineînțeles.

— Vorbești serios? Nici măcar nu știam că are un nume.

— Grace, corabia noastră ascunde mii și mii de mistere, iar dintre toate acestea ai descoperit doar câteva. Dacă îți dorești să afli mai mult, ar trebui să stai mult alături de noi.

Grace zâmbi și se strânse la pieptul tânărului, sub mantia călduroasă a acestuia.

— Da, îi spuse Grace, chiar asta îmi și doresc.

Cuprins

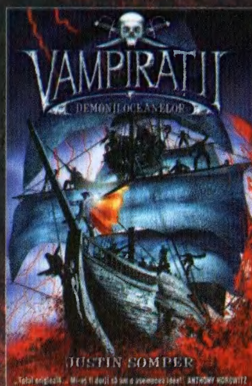
Vampirații au revenit!

Aventurile incredibile ale gemenilor Grace și Connor Tempest, precum și ale piraților și vampiraților continuă...

CONNOR TEMPEST, la cei doar paisprezece ani ai săi, s-a integrat perfect în lumea piraților. Dar loialitatea băiatului este împărțită între camarazi și Grace, sora lui.

GRACE TEMPEST nu găsește prea atrăgătoare viața de pirat. Fata nu-și poate îndepărta sentimentul că lucrurile nu merg deloc bine pe corabia vampiraților. Va îndrăzni oare să se întoarcă la ei?

În această continuare a primului volum, *Vampirații — Demonii oceanelor* și după întâmplările din interludiul *Vampirații — Adâncurile morții*, mările sunt mai dezlănțuite ca oricând și un nou val al terorii îi amenință pe Connor și pe Grace, precum și pe aliații și dușmanii lor.

DEMONII OCEANELOR

„Un roman de debut proaspăt şi captivant."
Sunday Telegraph

„O ingenioasă combinaţie între două genuri."
Sunday Times

„Un debut strălucitor şi fulminant."
Evening Standard

www.corintjunior.ro

ISBN: 978-973-128-161-2

Ilustrația copertei de Bob Lea © 2006